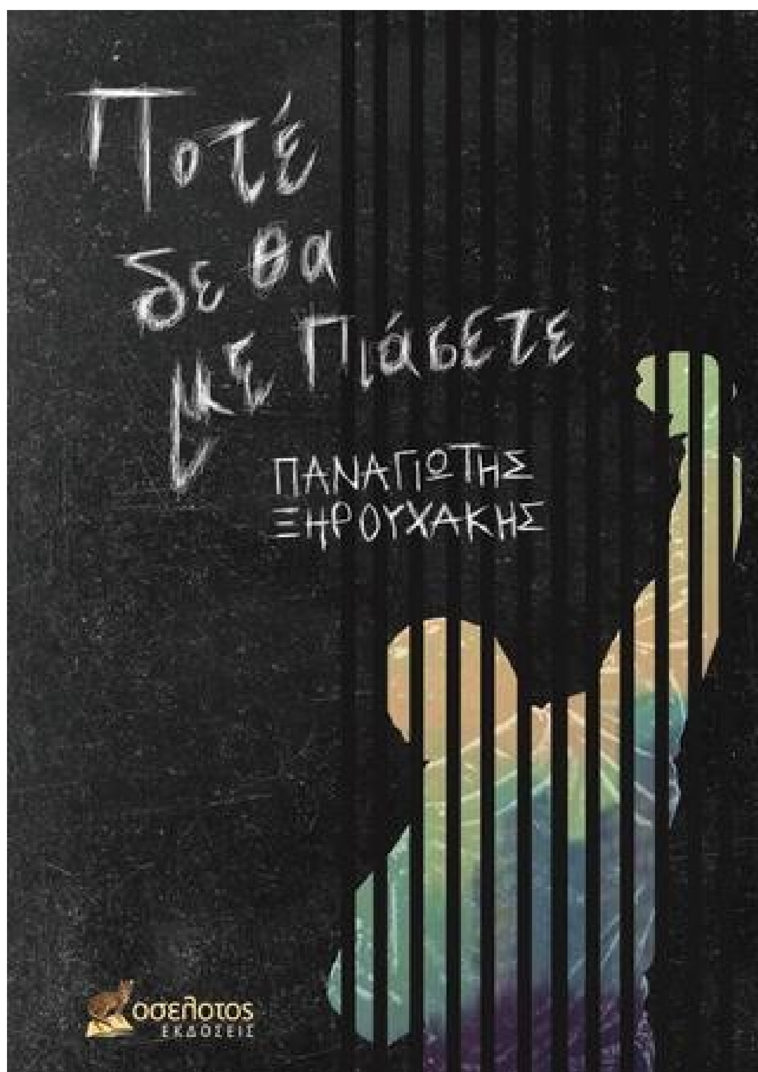

“ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΜΕ ΠΙΑΣΕΤΕ” ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το πρώτο μου διήγημα το έγραψα το μακρινό 1999…Η ιστορία προοριζόταν να είναι αυτοτελής και ονομάστηκε «Έκτορας το 2065».Είτε αρέσει η ιστορία αυτή σε κάποιον, είτε όχι, δεν μπορεί παρά να παραδεχτεί ότι ήταν κάπως πρωτότυπη. Περιγράφει μία ολοκληρωτική –μελλοντική Ε.Ε, μια εποχή που τα ευρολιγούρια ήταν πολλά (μη ξεχνάμε ότι γράφτηκε το 1999) και τις περιπέτειές ενός φαντάρου του ευρωπαϊκού στρατού. Είναι μια ιστορία «στρατιωτικής επιστημονικής φαντασίας». Επίσης μπορεί να περιγραφτεί και σαν δυστοπική ελευθεριακη επιστημονικη φαντασία. Εσείς θα κρίνετε.

Τη δεύτερη ιστορία «Εγώ εναντίον του κόσμου» την έγραψα το 2001.Είναι ακόμα και σήμερα η πιο απαισιόδοξή μου. Περιγράφει την κάθοδο κάποιου στην κόλαση. Κάπου στο διαδίκτυο διάβασα μια περιγραφή της ιστορίας σαν "weird fiction".Τότε δεν ήξερα τι είναι αυτό το είδος, εγώ ήθελα να γράψω κάτι απλά καλό, αλλά τώρα συμφωνώ ότι εντάσσεται άνετα σε αυτή την κατηγορία. Σαν weird fiction θα περιέγραφα και το «Μανιακό Δονκιχώτη» μια επίσης κάθοδος στην κόλαση ενός παλαβωμένου λογιστή. Τα μάζεψα αυτά τα διηγήματα τον αύγουστο του 2008 και τα έκδωσα σαν αυτοχρηματοδοτούμενη συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Έκτορας 2065».Από τότε αυτή η συλλογή έχει επανεκδοθεί δυο φορές.

Με το διήγημα «Έκτορα 2065» όμως αν και αρχικά προοριζόταν σαν αυτοτελή ιστορία δεν είχα τελειώσει. Έτσι αφού αισθανόμουν ότι κάτι έλειπε αποφάσισα να συνεχίσω. Το 2011 έκδωσα το «Ευρώπη 2085». Στο «Ευρώπη 2085» αναφέρομαι εκτενώς σε μία μορφή άσκησης πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας, την Ψυχοϊστορία. Η έννοια αυτή βέβαια δεν είναι δική μου επινόηση. Ψυχοϊστορία είναι η φανταστική επιστήμη που επινόησε τη δεκαετία του 40 ο συγγραφέας Ισαάκ Ασίμοφ. Σύμφωνα με τη Ψυχοϊστορία η μελέτη της συμπεριφοράς μεγάλων ομάδων ανθρώπων μπορεί να προβλέψει τη γενικότερη ροή των μελλοντικών γεγονότων. Ο Ασίμοφ φαντάζεται λοιπόν

την άσκηση πολιτικής με τη χρήση της Ψυχοϊστορίας στο μακρινό μέλλον. Εγώ εντάσσω τη χρήση της ψυχοιστορίας στο κοντινό μέλλον…και παρόν.

Το 2012 ολοκληρώνεται η τριλογία, με τη νουβέλα «Λυκόφως του Τρόμου» και τον υπόγειο πόλεμο. Για τις ανάγκες αυτής της έκδοσης η τριλογία θα ονομαστεί «Εκτοριάδα»

Το 2014 γράφω το «Θα έρθουμε για εσάς». Θεωρώ αυτή την ιστορία την καλύτερη μου και είναι αυτή που ονομάτισε αυτή την έκδοση. Αν τη διαβάσετε πιθανόν να αναρωτηθείτε για το σατανικό ρόλο των καθρεπτών.

Τέλος το 2019 έκδωσα σαν αυτοχρηματοδοτούμενη έκδοση (όπως όλα τα έργα μου μέχρι τότε) το «Ποτέ δε θα με πιάσετε». Μία καφκική ιστορία για την πάλη του ατόμου ενάντια στον ολοκληρωτικό νεοφιλελευθερισμό. Επίσης πρόκειται για ένα διήγημα που αφήνει ένα ερώτημα να πλανάτε: Είχε τελικά δίκιο ο Τζακ Λόντον;

. Ευχαριστώ τέλος τους φίλους και τις φίλες μου αλλά και τα μέλη του ZERO ARTISTIC MOVEMENT.

Περιεχόμενα

ΕΓΩ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η σημερινή είναι, ίσως, η πιο παράξενη μέρα της ζωής μου. Γνωρίζω ότι αυτές είναι οι τελευταίες μου ώρες. Και αυτά που θα διαβάσετε παρακάτω είναι, χωρίς αμφιβολία, τα τελευταία μου λόγια. Ξέρω ότι οι περισσότεροι δε θα με πιστέψετε. Και εγώ το ίδιο έκανα, άλλωστε, όταν βρέθηκα στη θέση σας.

Και τώρα κάνω καθυστερημένα έναν τελευταίο συλλογισμό: Ας μην ήμουν τόσο ορθολογιστής... Έπρεπε να τον είχα πιστέψει. Τώρα πια το χάος μέσα μου ανατέλλει. Τώρα πια το τέλος είναι κοντά και εγώ θα πάρω δυστυχώς αυτό που μου αξίζει.

Το όνομα μου είναι Γιάννης Βάρδος. Η ιστορία που θα σας διηγηθώ αφορά κάποιον φίλο που πριν από δύο χρόνια άφησε την τελευταία του πνοή σε αυτή την πόλη. Για την ακρίβεια, αυτοκτόνησε. Αυτό τον φίλο, όσο και αν είναι σκληρό να το παραδεχτώ, εγώ τον πούλησα. Όμως θα πληρώσω την προδοσία αυτή με την ίδια τη ζωή μου .Όχι, δε θα αυτοκτονήσω από τύψεις, αλλά για λόγους που θα γίνουν κατανοητοί στη συνέχεια.

Για να κατανοήσετε τη δική μου τωρινή κατάσταση θα πρέπει πρώτα να σας περιγράψω την ιστορία του μακαρίτη φίλου που σας προανέφερα. Η ιστορία του λοιπόν, τουλάχιστον πριν απ’τα συγκλονιστικά γεγονότα που θα

αναλυθούν στη συνέχεια, είναι η ιστορία ενός απλού ανθρώπου που ήρθε να σπουδάσει σε αυτό το καταραμένο μέρος. Δεν ήταν ούτε κάποιος ξεχωριστός άνθρωπος ούτε, βέβαια, κάποιος βλάκας. Με άλλα λόγια, ήταν κάποιος σαν εμάς, τις εκατομμύρια μετριότητες που περιτριγυρίζουμε καθημερινά στις σύγχρονες πόλεις.

Η ζωή του ήταν γεμάτη από απογοητεύσεις. Δηλαδή, μιλάω για γκόμενες που τον παράτησαν, για κοινωνικό ρατσισμό λόγω της ακραίας του εμφάνισης ,για μακροχρόνιό εθισμό στα ναρκωτικά, κτλ. Επαναλαμβάνω ότι δεν πιστεύω πως όσοι διαβάσετε αυτήν ιστορία θα την πάρετε και στα σοβαρά. Αλλά, προς Θεού, μη πιστέψετε ούτε αυτά που γράφτηκαν στον τύπο για εκείνον, μετά την αυτοκτονία.

Ότι, δηλαδή, αυτός ο άνθρωπος ήταν ένα ερείπιο που αυτοκτόνησε επειδή δεν άντεξε τον χωρισμό με την κοπέλα του ή επειδή ήταν άρρωστο και αντικοινωνικό στοιχείο… Τώρα που με επισκέπτονται τα ίδια πρόσωπα που επισκέφτηκαν και αυτόν καταλαβαίνω, έστω και καθυστερημένα, πόσο αδικήθηκε απ'την κοινωνία που τις μέρες εκείνες τον χαρακτήρισε παρανοϊκό και αλήτη.

Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να κριθεί με μέτρα του παρόντος. Μοιάζει με θραύσμα από συγκρούσεις του παρελθόντος ή και του μέλλοντος. Οι σκοτεινές δυνάμεις που τον κατέστρεψαν είναι σε τελική ανάλυση γεννήματα νοσηρής αλλά, συνάμα, αγνής και τίμιας φαντασίας. Τέτοιες δυνάμεις ερμηνεύουν, σε πολύ πιο ικανοποιητικό ποσοστό, καταστάσεις που απ'την κοινωνία χαρακτηρίζονται αφοριστικά σαν παρανοϊκές. «Αν δεν μπορείς να εξηγήσεις κάτι, τότε κατάστρεψε το» .Αυτή είναι η αρχή της σύγχρονης κοινωνίας που στηρίζεται στις άθλιες φροϋδικές αναλύσεις για να πετάει ανθρώπους στα σκουπίδια. Φανταστείτε αυτόν τον άνθρωπο σαν κάποιο που έχει χαθεί μέσα σε έναν δαιδαλώδη υπόνομο και προσπαθεί απεγνωσμένα να βρει την διέξοδο. Να περιπλανιέται χρόνια μέσα στις λάσπες και

τις βρωμιές. Και όταν τελικά βλέπει λίγο φως και το ακολουθεί, να φτάνει σε μία έξοδο… που είναι φραγμένη με κάγκελα. Μπορείτε να το φανταστείτε; Το φως να λούζει το πρόσωπο σου και εσύ να είσαι καταδικασμένος να ζεις μέσα στα σκοτάδια;

Βέβαια, ίσως είμαι πράγματι τρελός. Ίσως, είμαι ένας άνθρωπος, που όπως υποστήριξε ο ψυχίατρος μου, αυτό υποβλήθηκα τόσο πολύ όταν διάβασα τη διαθήκη του φίλου μου που άρχισα να ζω σε φανταστικούς κόσμους. Εγώ, πάντως, έχω χρέος να παραθέσω αυτούσιο το κείμενο του φίλου μου, του οποίου το όνομα ήταν Δημήτρης Πανσέληνος. Στα κατάλληλα σημεία θα παρεμβάλλω κάποια γεγονότα που υποδηλώνουν ξεκάθαρα τη δική μου προδοσία. Μια προδοσία που τώρα πληρώνω με τη ζωή μου. Αφήνω αυτή τη μαρτυρία όπως άφηναν οι ναυαγοί σε άλλες εποχές σημειώματα μέσα σε μπουκάλια. Και αν αυτοί επιδίωκαν με αυτές τις απελπισμένες ενέργειες να σώσουν τη ζωή τους, εγώ, αντίθετα, το μόνο που θέλω είναι να σώσω αυτή την πόλη απ'τους οπαδούς του σοφού Τίλα.

Εγώ είμαι ήδη χαμένος. Όποιος πιστέψει λοιπόν πίστεψε! Για τους πιο σκεπτικιστές, πάντως, θα αναφέρω τον μεγάλο σκοτεινό ποιητή Κώστα Καρυωτάκη, ο οποίος αυτοκτόνησε αφού ήρθε σε αυτή την καταραμένη πόλη, την Πρέβεζα, όπου και εγώ θα αφήσω την τελευταία μου πνοή. Και αν, βέβαια, το γεγονός της αυτοκτονίας του δεν αποδεικνύει ότι έπεσε θύμα των ίδιων σκοτεινών δυνάμεων που πήραν μακριά τον Δημήτρη Πανσέληνο, το παρακάτω απόσπασμα από το ποίημα «Το Εγκώμιο της Θαλλάσης» θα πείσει και τον πιο κακόπιστο:

«Μια κόκκινη γραμμή στον ορίζοντα/ μόλις έβρισκε απάντηση

στις ράχες των μεγάλων, αργών κυμάτων./ Εσάλευαν σαν από κάποια μυστική,

εσωτερική αιτία/ και άπλωναν, πλησιάζοντας, για να σπάσουν απαλά, βουβά./

Όλα τα άλλα-ο ουρανός, τα βουνά αντίκρυ, το ανοιχτό πέλαγος-ένα τεράστιο μαύρο παραπέτασμα».

Πιστεύω ξεκάθαρα ότι ο ποιητής μέσα απ'την παραπάνω εικόνα θέλησε να περάσει με υπόγειο τρόπο ένα μήνυμα στον κόσμο, καθώς ήταν και αυτός θύμα του σοφού Τίλα, ή όπως στο διάβολο επιλέγει να λέγεται εκείνος ανάλογα με τις περιστάσεις και τον χαρακτήρα απ'τον ο οποίο αυτή η δαιμονισμένη ύπαρξη γεννιέται. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Καρυωτάκης αυτοκτόνησε λίγο καιρό μετά απ'τη συγγραφή του συγκεκριμένου ποιήματος. Παρέθεσα όμως το παραπάνω απόσπασμα, γιατί ο Καρυωτάκης δεν είναι ο μόνος που έχει δει αυτό το μαύρο παραπέτασμα. Και ο Πανσέληνος λίγο πριν αυτοκτονήσει, είδε την ίδια μακάβρια εικόνα, όπως θα διαπιστώσετε διαβάζοντας τα παρακάτω γεγονότα, όπως ο ίδιος τα εξιστορεί. Είδε το μαύρο παραπέτασμα. Είναι λίγες οι ώρες που μου μείνανε μέχρι να το δω και εγώ. Αλλά αρκετά με τους προλόγους. Ακολουθεί το κείμενο-διαθήκη του Δημήτρη Πανσέληνου. Όσο για μένα, αυτές, ίσως, είναι οι τελευταίες μου λέξεις πριν το τέλος. Αλλά μέχρι να έρθει αυτό, το σίγουρο είναι ότι ένα δύσκολο ματς άρχισε: Εγώ εναντίον του κόσμου…

Πρώτο μέρος: Η αρχή του τέλους

Περπατούσα στους έρημους δρόμους για άλλη μια φορά. Η ώρα είναι τρεις το βράδυ και όλα τα μπαρ είναι κλειστά ή απελπιστικά άδεια. Η μόνη εξαίρεση είναι ένα σκυλάδικο που έχει αρκετό κόσμο αλλά εκεί οι πορτιέρηδες δε με αφήνουν να μπω λόγω της εμφάνισης μου: Μακρύ μαλλί, πέτσινα, σκουλαρίκια. Όλα αυτά αποτελούν τροχοπέδη για κάποιον που θα ήθελε να συχνάζει εκεί που συχνάζει η καλή κοινωνία της Πρεβέζης.

Έτσι, λοιπόν, και αφού δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, σκέφτηκα να περάσω απ'τον φίλο μου τον Γιάννη. Αν και ήταν αργά, δε θα κοιμάται, σκέφτηκα, αλλά, μάλλον, θα είναι λιώμα απ'τα ξύδια. Του είναι συνήθεια, άλλωστε, αυτό, να μένει, δηλαδή, μόνος στο σπίτι του τα βράδια και να πίνει.

Οι δρόμοι καθώς περπατάω είναι γεμάτη μονοτονία. Μια μονοτονία που σπάνε κάποιες γάτες και σκύλοι που τριγυρίζουν στους έρημους δρόμους. Όποιος έχει ζήσει σε μικρή επαρχιακή πόλη, μπορεί να καταλάβει με τι συναισθήματα ασφυκτικά σε γεμίζει αυτή η ερήμωση.

«Έλα ρε, τι γίνεται; Πως πάνε τα κέφια;» ήταν τα λόγια που με προϋπάντησαν.

«Δεν έφερα καμία μπύρα», του απολογήθηκα. «Δεν τρέχει τίποτα. Έχω ένα μπουκάλι ουίσκι που μας περιμένει. Έλα να γίνουμε λιώμα».

Πέρασα μέσα στο σπίτι του, το οποίο δεν είχε, ομολογουμένως, και πολλές ανέσεις. Ήταν,στην ουσία, μια μονώροφη φοιτητική γκαρσονιέρα με την κουζίνα και το κύριο

δωμάτιο ενωμένα. Κάθισα αναπαυτικά στο κρεβάτι ενώ ο Γιάννης γέμιζε τα ποτήρια με το ουίσκι το οποίο οι ινδιάνοι ονόμαζαν «το νερό της φωτιάς». Ο Γιάννης το ονόμαζε «Το Φάρμακο μας» και η αλήθεια είναι ότι του δίναμε και καταλάβαινε.

«Γιάννη, θα έχουμε εξελίξεις».

«Τι έγινε, πάλι, σε ενόχλησε;».

«Ναι, ο μπάσταρδος. Αν με ξανακοιτάξει έτσι άγρια, θα τον κλάψει η μανούλα του».

«Κοίτα, η αλήθεια είναι ότι ψάχνεται με πολύ κόσμο, γενικότερα. Δεν είναι

καλά με τα μυαλά του. Σκέψου μόνο πριν δράσεις ότι όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα τον τρώνε οι κότες».

«Εγώ σου λέω ότι θα τον πάρει ο διάβολος, ότι και να μου λες».

Η βραδιά, μετά απ'αυτή τη συζήτηση, συνεχίστηκε χωρίς άλλες σκοτούρες. Σε λίγο, το ουίσκι μας τελείωσε. Όταν πια το αλκοόλ με είχε απελευθερώσει απ'τη ντροπή που αρμόζει σε παρόμοιες περιπτώσεις, απάγγειλα στο Γιάννη ένα ποίημα που είχα γράψει τον τελευταίο καιρό:

«Υπήρξες αλήθεια σκοτεινέ μου άγγελε
ή υπήρξες μόνο στα όνειρα μου,
αποτέλεσμα του τρελού μυαλού μου που
δεν μπορεί να παραδεχτεί την αλήθεια;
Υπήρξες αλήθεια σκοτεινέ μου άγγελε;
Θυμάσαι τίποτα απ'τα ονειρικά μας ταξίδια
ή και αυτά είναι αποτέλεσμα του τρελού μυαλού;

Η πραγματικότητα όμως είναι πιο δυνατή απ'το όνειρο. Καταραμένη να είναι η πραγματικότητα, αφού και μένα με καταράστηκε»

Κοιμήθηκα εκεί γιατί ήπια αρκετά, ώστε να περπατάω νυχτιάτικα στους δρόμους. Το πρωί ξύπνησα με βαρύ το κεφάλι και άσχημη διάθεση. Είχα δει έναν απαίσιο εφιάλτη. Το μόνο που θυμάμαι απ'το όνειρο αυτό, ήταν η εικόνα της θάλασσας. Μιας θάλασσας που ήταν το μοναδικό γλυκό αντίβαρο στην

τρομερή δυστυχία που προέρχονταν από κάποιο λάθος- ή μάλλον αμάρτημα-στο οποίο είχα υποπέσει. Αλλά δε θυμόμουν τίποτα άλλο απ'αυτόν τον εφιάλτη.

Ούτε το πού διαδραματίζονταν, ούτε τους πρωταγωνιστές του, αλλά ούτε και το λόγο της αβάσταχτης δυστυχίας μου μπορούσα να θυμηθώ. Το μόνο που έμεινε, όταν πια ξύπνησα ήταν το κενό συναίσθημα της αμαρτίας για κάτι άγνωστο που

είχα διαπράξει και το γλυκό συναίσθημα που αποκόμιζα απ'την εικόνα της θάλασσας. Αλλά αυτά ήταν τα μόνα που μπορούσα να θυμηθώ. Βέβαια, από παιδί είχα μία λατρεία για τη θάλασσα που έγινε σχεδόν μανία, όταν τα προβλήματα που είχα πριν κάποια χρόνια μου είχαν προκαλέσει βαθιά κατάθλιψη. Όμως αυτό δεν εξηγούσε τίποτα άλλο σχετικά με το όνειρο ή την αδυναμία μου να το θυμηθώ.

Έφυγα χωρίς να ξυπνήσω τον Γιάννη. Στο δρόμο για το σπίτι μου, πέρασα απ'τα στενά σοκάκια στα οποία στεγάζεται η παλιά πόλη της Πρέβεζας. Οι γριές που ζουν εκεί, ντυμένες μέσα στα μαύρα, με κοίταξαν με την κλασσική απέχθεια που είναι ζωγραφισμένη μόνιμα στα πρόσωπα τους, όταν συναντούν τύπους σαν και εμένα, οι οποίοι, σύμφωνα με τη δικιά τους κρίση, δε συχνάζουν στην εκκλησία. Τύπους, δηλαδή, με εξτρεμιστική εμφάνιση για τα δεδομένα αυτής της πόλης. Εγώ, βέβαια, ανταπέδωσα στα ίσα αυτά τα κοιτάγματα. Συνέχισα το δρόμο μου και σύντομα, έφτασα έξω απ'την πολυκατοικία στην οποία ζούσα.

Καθώς πλησίασα προς την πόρτα της πολυκατοικίας, είδα έναν τύπο να στέκεται μπροστά απ'την εξώπορτα. Με κοίταζε με πολύ έντονο τρόπο στα μάτια, κάτι που ήταν, όχι μόνο αγένεια αλλά και προκλητικό. Καθώς τον πλησίασα, αυτός απομακρύνθηκε. Ήταν κοντά στα σαράντα, χοντρούλης, με καράφλα. Το όλο συμβάν μου φάνηκε περίεργο και το σκεφτόμουν καθώς ανέβαινα τις σκάλες.

Όταν έφτασα στον 2ο όροφο, όπου βρίσκεται και το διαμέρισμα μου, το όλο συμβάν είχε, σχεδόν, ξεχαστεί. Το

μόνο που με απασχολούσε ήταν το πού τον είχα ξαναδεί αυτό τον τύπο. Γιατί κάπου τον είχα ξαναδεί….

Το μεσημέρι έπεσα, ξανά, για ύπνο. Κοιμήθηκα ανήσυχα. Ξύπνησα κοντά στις πέντε το απόγευμα, με άσχημη διάθεση. Ο εφιάλτης, ίδιος και απαράλλαχτος, με είχε ξαναεπισκεφτεί. Για άλλη μια φορά, το μόνο που θυμόμουν απ'το όνειρο ήταν η εικόνα της θάλασσας. Μιας, σχεδόν, ονειρικής θάλασσας που ήταν το μοναδικό, γλυκό αντίβαρο στο βάρος της άγνωστης αμαρτίας που είχα διαπράξει. Αλλά, για άλλη μια φορά, δε θυμόμουν τίποτα άλλο απ'τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη διάρκεια αυτού του εφιάλτη. Το σίγουρο, πάντως,είναι ότι είχα ξυπνήσει καταϊδρωμένος και αναστατωμένος. Έφτιαξα έναν καφέ για να συνέλθω. Το μυαλό μου βασανιζόταν από περίεργες σκέψεις. Είχα ξεχάσει τον τελευταίο καιρό πως είναι να είναι κάποιος ήρεμος.

Ο ψυχολόγος που επισκεφτόμουν, πριν από χρόνια, όταν, ακόμα, ήμουν μαθητής και ζούσα στην Αθήνα, μου είχε τονίσει ότι η κατάσταση μου χρειάζεται, γενικότερα, ηρεμία.

Αν συνεχίσω έτσι, σκέφτηκα, θα με ξαναπιάσει νευρική κρίση, όπως τότε στην Αθήνα…

Το βράδυ το πέρασα μόνος, σ'ένα απ'τα ροκ μπαρ της Πρέβεζας. Η ώρα περνούσε αργά, ενώ με είχε κυριεύσει η μιζέρια και η στεναχώρια, λόγω του τρόπου που χαράμιζα τη βραδιά και των ανεκπλήρωτων επιθυμιών που είχα για αυτήν. Ξαφνικά, είδα ότι ο μπάρμαν με κοιτούσε ύποπτα. Στην αρχή, δεν έδωσα σημασία αλλά αυτό συνεχίστηκε για ώρα. Μετά από λίγο, άρχισα να αγριεύω.

«Τι κοιτάς ρε;»

«Έτσι γουστάρω», ήταν η αυθάδης απάντηση του.

«Αν σου σπάσω τα μούτρα, ρε βλάκα, θα γουστάρεις;»

«Για τόλμα». Ήταν να μη το πει αυτό. Πήδηξα μέσα στο μπαρ και τον έσπασα στο ξύλο. Ο κόσμος κοίταζε

σοκαρισμένος. Μάλιστα, αν και ήταν πεσμένος και με παρακαλούσε να σταματήσω να τον βαράω και να δείξω οίκτο,

εγώ άρπαξα ένα μπουκάλι και του το έφερα στο κεφάλι. Αιμόφυρτος, φώναζε «Δείξε οίκτο!» Οι μπράβοι του μαγαζιού με άρπαξαν και με πέταξαν έξω αφού πρώτα με έσπασαν στο ξύλο. Μάλιστα, ένας από αυτούς χτυπούσε το κεφάλι μου

μανιασμένα στην άσφαλτο. Σταμάτησαν μόνο όταν ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού τους φώναξε

«Αρκετά! Μην το σκοτώσετε κιόλας και βρω κανένα μπελά». Είχα φάει, ήδη, πολύ ξύλο. Όμως, όταν γυρνούσα σπίτι, είχα ένα περίεργο αίσθημα ικανοποίησης.

«Τουλάχιστον», σκέφτηκα, «κάτι έκανα σήμερα». Δεν το έβαλα στα πόδια όταν κάποιος με στραβοκοίταξε. Και από εδώ και πέρα, θα είναι έτσι!

Το επόμενο πρωί, ξύπνησα με, σχετικά, ευχάριστη διάθεση, καθώς ο εφιάλτης δε με είχε ενοχλήσει. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Η μούρη μου ήταν, σχεδόν, πρησμένη απ'το ξύλο. Κάποιος μου χτύπησε την πόρτα. Άνοιξα και είδα έναν παπά. Επειδή φαντάστηκα οτι θα ήθελε καμιά ελεημοσύνη, του είπα,κοφτά, να με αφήσει στην ησυχία μου γιατί είμαι άθεος. Καθώς του έκλεινα την πόρτα στα μούτρα, μου είπε κάτι με τρομερά μνησίκακο τρόπο. Τον ρώτησα, λοιπόν, τι είπε. Αυτός με κοίταξε με ένα βλοσυρό τρόπο στα μάτια και μου είπε:

«Σε ξέρουμε».

«Άντε χάσου, ρε τραγόπαπα και μη με ξαναενοχλήσεις. Με ακούς».

Όμως, όσο και αν φαίνεται ανεξήγητο, αυτό το «Σε ξέρουμε» με απασχόλησε πολλές φορές εκείνη την ημέρα. Ήταν, τελείως, ανεξήγητο το γιατί σπαταλούσα το χρόνο μου σκεπτόμενος αυτή την φράση. Πάντως, ήταν κάτι πέρα απ'τις δυνάμεις

μου για να το σταματήσω.

Η μέρα περνούσε χωρίς να κάνω τίποτα το ουσιώδες. Έξω, έβρεχε ασταμάτητα και η θερμοκρασία είχε πέσει κάτω απ'το μηδέν. Έτσι, αναγκάστηκα να κλειστώ σπίτι, χωρίς να έχω και πολλά πράγματα να κάνω. Αυτή η έλλειψη πράξης, γέμιζε το μυαλό μου με σκέψεις. Και οι σκέψεις κατέληγαν να δημιουργούν τέρατα μέσα στο μυαλό μου. Ξαφνικά, ένιωσα μια περίεργη ζαλάδα. Είχα, σχεδόν, λιποθυμήσει και χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα. Τα πάντα γύρω μου είχαν σκοτεινιάσει. Και, ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι που επικρατούσε στο μυαλό μου, εμφανίστηκε μια αλλοπρόσαλλη φιγούρα που περπατούσε προς το μέρος μου. Όταν πλησίασε αρκετά, μπόρεσα να διακρίνω τι ήταν.

Αμέσως, με κατέλαβε τρόμος. Ήταν χοντρός και ντυμένος με μια μαύρη χλαμύδα. Στη θέση που θα έπρεπε να βρίσκεται το κεφάλι ενός ανθρώπου, βρίσκονταν το κεφάλι ενός γουρουνιού. Το γουρουνίσιο κεφάλι αυτού του απαίσιου όντος έψελνε έναν ύμνο που, αν και θύμιζε χριστιανική λιτανεία, στην ουσία, δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα από όσα έλεγε. Τότε πρέπει να λιποθύμησα τελείως, αφού δε θυμάμαι τίποτα άλλο.

Συνήλθα μετά από κάποια λεπτά. Άρχισα να αισθάνομαι παρανοϊκός. Τίποτα δεν μπορούσε να νικήσει τους τυράννους μέσα στο μυαλό μου. Τίποτα δεν μπορούσε να με ηρεμήσει. Μόνο ο βραδινός ύπνος διέκοψε τις αδιέξοδες σκέψεις μου. Το επόμενο, όμως, πρωί ξύπνησα με τρομώδες παραλήρημα. Για άλλη μια φορά, ο απεχθής εφιάλτης είχε κάνει, ξανά, την εμφάνιση του.

Πέρα, όμως, απ' την εικόνα της θάλασσας, δεν μπορούσα να θυμηθώ τίποτα άλλο.

Πάντως, εκείνο το πρωί και, καθώς, περπατούσα προς το πανεπιστήμιο, η διάθεση μου, έδειχνε να φτιάχνει προς το καλύτερο. Σ'αυτό βοηθούσε και ο ήλιος που είχε κάνει, δειλά, την εμφάνιση του και έδειχνε να παίρνει τη θέση της βαρυχειμωνιάς των προηγούμενων ημερών. Όλα, έστω και για λίγο, φαινόταν πιο ωραία εκείνο το πρωινό. Που να

ήξερα ότι εκείνη ήταν, ίσως, η τελευταία φορά που θα χαμογελούσα.

Συνάντησα και κάποιους γνωστούς στο δρόμο που ήταν και αυτοί πολλοί ορεξάτοι. Όμως, ξαφνικά και απότομα οι άσχημες σκέψεις σκοτείνιασαν το μυαλό μου ξανά. Όταν έμπαινα μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου, το χαμόγελο είχε σβήσει πια.

Απ'τη μία, ο εφιάλτης που με βασάνιζε, σχεδόν, κάθε βράδυ. Απ'την άλλη, αυτά τα στραβά, άνευ λόγου, κοιτάγματα του κόσμου που μου έσπαγαν τα νεύρα.

Γιατί με κοιτούσαν με αυτό το βλέμμα απέχθειας; Ο καραφλός που με κοίταζε έξω απ'την πολυκατοικία μου, οι γριές στα παραδοσιακά σοκάκια, ο μπάρμαν και ακόμα και ο παπάς. Τι να εννοούσε ο τελευταίος λέγοντας «Σε ξέρουμε;»

Τότε τον είδα! Τον είδα να με στραβοκοιτάζει με έναν άθλιο και ταπεινωτικό τρόπο. Καθόταν μόνος του, σε μια γωνία. Με κοιτούσε δω και καιρό, χωρίς κανένα λόγο και αφορμή. Αυτός ήταν που τα ξεκίνησε όλα. Μετά, ακολούθησαν όλοι οι άλλοι. Έπρεπε να πληρώσει. Πλησίασα, απειλητικά, προς τη γωνία που στέκονταν. Με το που με είδε, γύρισε το κεφάλι του απ'την άλλη, ίσως γιατί δεν ήθελε να με προκαλέσει για καυγά. Ήταν, όμως, αργά για αυτόν.

Τα χτυπήματα μου ήταν γρήγορα και δυνατά. Η μούρη του μάτωσε, σχεδόν, με το πρώτο χτύπημα, όμως εγώ συνέχισα. Πήρα το κεφάλι του και άρχισα να το χτυπάω στον τοίχο. Κάποιες απ'τις φοιτήτριες που ήταν μπροστά, άρχισαν να ουρλιάζουν. Κάποια μάλιστα έβαλε τα κλάματα και ούρλιαζε: «Σταματήστε τον, σταματήστε τον».

Τον άφησα λιπόθυμο και γύρισα προς τους εμβρόντητους φοιτητές για να φωνάξω:

«Αυτά θα πάθει όποια κουφάλα από σας με ξανακοιτάξει

στραβά. Αρκετά ανέχτηκα από εσάς τους γελοίους φοιτητές που κάνετε ότι τα ξέρετε όλα. Μη ξαναβρεθεί κανένας στο δρόμο μου!»

Έφυγα αμέσως απ’τον χώρο του πανεπιστημίου, με κατεύθυνση το σπίτι μου. Όταν έφτασα έξω απ’την πολυκατοικία μου, είδα ξανά τον χοντρό που, πριν δυο μέρες, έστεκε εκεί, στο ίδιο, ακριβώς, σημείο.

«Σε ξέρουμε» μου είπε και συνέχισε. «Είμαστε η σατανική εκδίκηση των προκαταλήψεων σου. Δεν μπορείς να πας πουθενά.».

Το σοκ ήταν τόσο μεγάλο για μένα που έμεινα ακίνητος να

τρέμω, καθώς εκείνος απομακρύνονταν.

Όλη μέρα έμεινα κλεισμένος στο σπίτι. Η ζωή μου είχε γίνει πια κόλαση. Άρχισα να πίνω. Προσπάθησα να ηρεμήσω ακούγοντας τα αγαπημένα μου γκρουπ: Darkthrone, Bathory, Mayhem, Λυκάνθρωποι, Burzum κτλ. Όλα τα ακούσματα με τα οποία μεγάλωσα δηλαδή; Όμως, η ψυχή μου δεν ηρεμούσε με τίποτα..

Συνέχισα να πίνω μέχρι που έπεσα λιώμα να κοιμηθώ, το βράδυ. Το πρωί, ξύπνησα με ανεβασμένη, σχετικά, διάθεση. Δεν ήξερα από που έρχονταν αυτή η διάθεση για ζωή, αλλά, πάντως, έστω για λίγο αποφάσισα να προσπαθήσω να πολεμήσω τους δαίμονες που προσπαθούσαν τις τελευταίες μέρες να κυριαρχήσουν πάνω μου. Άρπαξα και ξεφύλλισα για λίγο τον αγαπημένο μου συγγραφέα: Πλάτων. Πόσο δίκιο έχει: «Ο καθένας μας θα ήθελε, αν είναι δυνατόν, να είναι αφέντης όλων των ανθρώπων ή ακόμα και θεός».

Για λίγο, κατάφερα να ηρεμήσω, όμως η προσπάθεια δεν διήρκησε πολύ. Τα χθεσινά γεγονότα ξανασφηνώθηκαν στο μυαλό μου. Τη μιζέρια των προηγούμενων χρόνων φοιτητικής ζωής στην Πρέβεζα, συμπλήρωνε η παράνοια των τελευταίων ημερών. Είναι γεγονός ότι δεν μπόρεσα να ξεφύγω απ’τον χωρισμό μου με την Μαρία. Δυο χρόνια

πέρασαν και, όμως, το μυαλό μου είναι ακόμα εκεί. Ευτυχώς που υπάρχει ο Γιάννης.

Είναι ο μοναδικός μου φίλος, ένας άνθρωπος που μπορώ να στηριχτώ πάνω του. Είναι ο μοναδικός που με κοιτάζει χωρίς

απέχθεια. Είναι ο μοναδικός που, επίσης, δεν με κοιτάζει σαν να με λυπάται.

Είναι φορές που, εδώ στην Πρέβεζα, αισθάνομαι σαν τον Άνθρωπο Ελέφαντα της ταινίας του David Lynch.

Και τώρα, δίπλα σε όλα αυτά τα προβλήματα, ήρθαν να προστεθούν αυτοί οι μπάσταρδοι: Ο μπάρμαν, ο χοντρός, ο παπάς και, βέβαια, το τσογλάνι του πανεπιστημίου. Βέβαια, τον τελευταίο τον είχα περιποιηθεί κατάλληλα. Από δω

και πέρα, αυτό θα δίνω σε όποιον μου πουλάει μαγκιές. «Ούτε τις μαυροφορεμένες βρωμόγριες δε θα διστάσω να χτυπήσω», σκέφτηκα. Όλοι θα πάρουν αυτό που τους αξίζει. Όποιος θέλει ας με ξαναπροκαλέσει…

Ας με κοιτάζουν σαν τον άνθρωπο ελέφαντα, λοιπόν. Υπάρχει μια διαφορά. Αυτός δεν μπορούσε να αντιδράσει στις ταπεινώσεις και στους εξευτελισμούς.

Εγώ μπορώ. Και αν χρειαστεί, θα πάρω πολλά καθίκια μαζί μου στον άλλο κόσμο… Γιατί είμαι εγώ εναντίον του κόσμου...

Είχε έρθει το απόγευμα. Είχα αποφασίσει να κλειστώ σπίτι για να ηρεμήσω. Ο ήλιος της χθεσινής μέρας έδινε τη θέση του στη βαρυχειμωνιά. Μάλιστα,δεν άργησε να χιονίσει. Κοίταζα απ'το παράθυρο το χιόνι που στρώνονταν, με γρήγορους ρυθμούς, στο δρόμο, όταν, ξαφνικά, αισθάνθηκα ότι κάτι βρίσκονταν στον ίδιο χώρο με μένα. Αν και σκέφτηκα ότι αυτή η αίσθηση δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα απ'τα παρανοϊκά σενάρια που με βασάνιζαν τον τελευταίο καιρό, για να σιγουρευτώ, γύρισα το κεφάλι μου προς τα πίσω.

Μπορείτε να φανταστείτε τον τρόμο μου όταν εμφανίστηκε μπροστά μου ένας άγνωστος άντρας γύρω στα

τριάντα. Είχε μακρύ μαλλί και γαλάζια, αστραφτερά μάτια. Ήταν, επίσης, ντυμένος πολύ κομψά, μέσα στα μαύρα.

«Ποιος είσαι;»

«Θα μάθεις. Μη βιάζεσαι».

«Ποιος είσαι, ρε; Λέγε!»

«Ήρθα να σε πάρω μαζί μου».

«Τι εννοείς;»

Είχε αρχίσει να με κυριεύει ο φόβος. Αυτό πρέπει να φάνηκε

στα μάτια του αγνώστου επισκέπτη που εκείνη την στιγμή γυάλισαν περίεργα, ενώ στο πρόσωπο του κυριάρχησε μια γκριμάτσα ηδονής.

«Ήρθα για να σε πάρω μαζί μου…», είπε, «…αλλά όχι τώρα… Όταν τελειώσει ο χρόνος…»

Εξαφανίστηκε από μπροστά μου όσο ξαφνικά είχε εμφανιστεί.

«Ναι, λοιπόν…» σκέφτηκα. Είχα αρχίσει να τρελαίνομαι. Δεν εξηγείται αλλιώς. Δεν γίνεται αυτό το συμβάν να ήταν πραγματικό. Αυτά δεν γίνονται στην πραγματικότητα. Μετά, σκέφτηκα ότι τις τελευταίες μέρες έπινα συνέχεια. Είχα

πάρει και ένα υπνοστεντόν. Ίσως, ο συνδυασμός αυτός να μου δημιουργούσε παραισθήσεις. Αλλά και πάλι, ποιος ξέρει; Ο πανικός κυριάρχησε πάνω μου.

Έφυγα τρέχοντας απ'το σπίτι. Θα πήγαινα απ'το Γιάννη να του τα έλεγα όλα. Περιπλανήθηκα ,όμως, χωρίς λόγο, στους χιονισμένους δρόμους της Πρέβεζας για ώρες. Είχε αρχίσει να βραδιάζει και εγώ προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι όλα αυτά δεν ήταν τίποτα άλλο παρά αποκυήματα της νοσηρής μου φαντασίας ή αποτελέσματα απ'την κατάχρηση του αλκοόλ.

Ξαφνικά και καθώς περιπλανιόμουν μέσα σε δαιδαλώδη χιονισμένα σοκάκια, εμφανίστηκε μπροστά μου ο φαλακρός που μου την είχε στήσει, ήδη δυο φορές, έξω απ'το σπίτι μου. Με το που τον είδα, η οργή μου δικαιολογημένα ξέσπασε.

Έπρεπε να πληρώσει ο μπάσταρδος! Του έριξα μια μπουνιά και έπεσε κατευθείαν κάτω. Αμέσως μετά, άρχισα να τρέχω.

Αν και πεσμένος, μου φώναξε καθώς απομακρυνόμουν: «Άκουσες τι σου είπε;Άκουσες;»

«Κατάρα!», σκέφτηκα, είναι όλα αλήθεια. Τίποτα δεν ήταν ψευδαίσθηση.

Όλα ήταν φρικτές αλήθειες. Ανάθεμα τους όλους! Ανάθεμα σε αυτήν την βρωμόπολη! Το μυαλό μου θύμιζε, εκείνες τις στιγμές, απελπιστικά βόμβα έτοιμη να εκραγεί και όποιον έπαιρνε ο Χάρος. Απόμενε, μόνο, κάποιος να άναβε το φυτίλι και η έκρηξη δεν θα αργούσε.

Ήταν όλα αλήθεια, λοιπόν. Μια ζωή την πέρασα μέσα στην μιζέρια. Και τώρα, έρχονταν αυτό το μίζερο τέλος. Δυο ενδεχόμενα υπήρχαν για να εξηγηθεί αυτή η γκροτέσκα αυλαία στο θεατρικό έργο της ζωής μου. Είτε, σκέφτηκα, έχω σαλτάρει και φαντάζομαι διάφορα πράγματα, είτε μια μυστική ομάδα με μεταφυσικές ικανότητες έχει βαλθεί να με τρελάνει. Για την πρώτη περίπτωση, ξέρω άλλωστε τι ακούγεται για μένα και, ίσως, είναι και αλήθεια.

Ότι, δηλαδή, είμαι ένα ερείπιο που έχω τάσεις αυτοκτονίας επειδή δεν άντεξα τον χωρισμό με την κοπέλα μου και επειδή είμαι άρρωστος στο μυαλό και αντικοινωνικό

στοιχείο που ακούει black metal και διαβάζει William Burroughs και Aleister

Crowley…

Αν, όμως, είχα, πράγματι, δίκιο και ίσχυε το δεύτερο ενδεχόμενο, θα τους πολεμούσα τους μπάσταρδους. «Θα τους πολεμήσω…», σκέφτηκα «…και ότι γίνει έγινε. Αυτά, λοιπόν, σκεφτόμουν καθώς βάδιζα προς τον Γιάννη.

Όμως, δυστυχώς, δεν ήταν εκεί. Έτσι, άρχισα, ξανά, να περιφέρομαι στην πόλη.

Για άλλη μια φορά, η χιονισμένη πόλη ήταν έρημη από κόσμο. Που και που, έβλεπες κανένα γέρο να περιφέρεται άσκοπα. Πού πήγαν όλοι; Πού να είναι εκείνοι οι φίλοι που κάποτε γυρνούσαμε μαζί; Γιατί με εγκατέλειψαν όλοι; Τα

κλειστά μαγαζιά και τα άδεια παγκάκια εκφράζανε την ψυχή εκείνες τις στιγμές, την ψυχή μου. Γιατί ήταν ώρα για να είμαι ειλικρινής. Ήταν ώρα να παραδεχτώ την αλήθεια. Ήμουν μόνος, σαν αυτούς τους έρημους δρόμους και τις εγκαταλελειμμένες πλατείες.

Άρχισε να χιονίζει ξανά. Έσπασα. Με πήραν τα κλάματα. Είχα φτάσει σε αδιέξοδο. Σκέφτηκα ότι, ίσως, ήταν καλύτερο να έφευγα για Αθήνα .Όμως, βαθιά μέσα μου, αισθανόμουν ότι ήταν αργά.

«Ας είναι…» σκέφτηκα. «Ότι είναι να γίνει ας γίνει…»Σκούπισα τα δάκρυα και τράβηξα πίσω για το σπίτι. Άρχισα να το παίρνω πια απόφαση ότι ήμουν μόνος εναντίον του κόσμου. Είμαι μόνος αλλά θα πολεμήσω! Είμαι εγώ εναντίον του κόσμου!

«Έλα ρε τι γίνεται; Όλα καλά εκεί;»

«Όλα καλά, ρε Αντρέα. Πως και μας τηλεφώνησες;»

«Αφού δεν έρχεσαι καθόλου απ'τη σχολή. Πώς αλλιώς θα μάθω τα νέα σου;»

«Έχω μπλέξει με τα ναρκωτικά, ξέρεις τώρα...»

«Ρε συ, τώρα που το θυμήθηκα, ο δικός σου έχει παλαβώσει τελείως».

«Δεν είναι δικός μου, ρε Αντρέα. Τον λυπόμουνα τόσο καιρό και γι'αυτό τον έκανα και παρέα. Από τότε που τον παράτησε η γκόμενα, δεν έχει κανέναν άλλο σε αυτήν την πόλη. Του λέω να φύγει για Αθήνα, αλλά αυτός δεν ακούει τίποτα. Θέλει να μείνει εδώ. Γιατί τι έγινε; Έδειρε και άλλον;»

«Έσπασε στο ξύλο τον τραμπούκο του πανεπιστημίου. Τον τσάκισε μιλάμε!»

«Εντάξει, σε αυτόν καλά έκανε».

«Ναι, ρε Γιάννη, αλλά και ο μπάρμαν; Κάποιοι μου είπαν ότι τον είδαν να δέρνει και έναν τύπο γύρω στα σαράντα, χωρίς λόγο, στη μέση του δρόμου.Μετά άρχισε να τρέχει σαν παρανοϊκός».

«Έχει σαλτάρει, πράγματι».

«Να τον προσέχεις, Γιάννη. Είναι επικίνδυνος».

«Έχεις δίκιο. Ήρθε, πριν από λίγο, εδώ, αλλά δεν του άνοιξα. Έκανα ότι έλειπα, αν και το φως του σπιτιού ήταν ανοιχτό. Ελπίζω να μην με κατάλαβε.

Άσε μη βρω κανένα μπελά…Όταν κουβαλάς ένα βάρος, το κουβαλάς για να το αφήσεις κάπου. Δεν μπορείς να το κουβαλάς για πάντα. Έτσι δεν είναι;»

Πέρασα το επόμενο βράδυ ξανά απ'τον Γιάννη. Αν και το φως ήταν ανοιχτό, αυτός δεν μου άνοιξε. Ήθελα να πιστέψω ότι δεν με απέφευγε.

«Ίσως, έχει πεταχτεί κάπου, για λίγο…», σκέφτηκα, «… και θα επέστρεφε σύντομα. Γι'αυτό και το φως ήταν ανοιχτό».

Τέλοπάντων, άρχισα, ξανά, να περιφέρομαι στους έρημους δρόμους. Μετά από μισή ώρα περπάτημα, είδα ένα τύπο να προχωρά μπροστά μου. Αν και δεν μπορούσα να δω, όπως ήταν φυσικό, το πρόσωπο του,η φυσιογνωμία του και η κορμοστασιά του μου θύμισαν τον απρόσκλητο επισκέπτη. Έτρεξα και τον πρόλαβα. Όταν ήμουν ακριβώς από πίσω του, φώναξα:

«Ε! Εσύ! Δεν έχουμε κάπου ξανασυναντηθεί;»

Γύρισε προς το μέρος μου και απάντησε:

«Μα και βέβαια!» και, αμέσως,μετά από μια μικρή παύση, συνέχισε: «Στο σπίτι σου».

«Ναι, αλλά και πού αλλού;»

«Ίσως και στο όνειρο σου. Αυτό που κάθε πρωί ξεχνάς. Ή, για την ακρίβεια, αυτό το όνειρο που η λογική σου σε εμποδίζει να θυμηθείς κάθε πρωί, σαν να τρέμει τα μηνύματα που το υποσυνείδητο σου, σου στέλνει»

Έλεγε αλήθεια. Όσο και να προσπαθούσα, κάθε πρωί, το μόνο που, τελικά, θυμόμουν ήταν η εικόνα της θάλασσας. Αλλά δε θυμόμουν τίποτα άλλο απ'αυτόν τον καταραμένο εφιάλτη. Το μόνο που έμενε, κάθε πρωί, όταν πια ξύπναγα

μέσα στον ιδρώτα, ήταν το συναίσθημα της αμαρτίας για κάτι άγνωστο που είχα διαπράξει. Αλλά αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να θυμηθώ. Το ένοχο συναίσθημα και τη θάλασσα.

«Τι θέλετε από μένα;»

«Εσένα βέβαια».

«Να με κάνετε τι;»

«Θα σου εξηγήσω όταν πρέπει. Μέχρι τότε, μη μας κατηγορείς άδικα. Δεν έχουμε με κανέναν προσωπικά. Δεν είμαστε καλοί ή κακοί. Στο τέλος τέλος,δεν έχουμε τίποτα κοινό με την ανθρώπινη φύση. Η φύση η δικιά μας είναι κάτι που το ανθρώπινο μυαλό μόνο κατά προσέγγιση μπορεί να καταλάβει. Έλα μαζί μου να σου εξηγήσω. Ας πάμε προς το σπίτι σου».

Μετά από μια σύντομη παύση, συνέχισε:

«Σε χρειαζόμαστε γιατί είσαι

αποτυχημένος. Βέβαια, σε χρειαζόμαστε νεκρό»

«Νεκρό;»

«Ακριβώς. Θα γίνεις ένας από εμάς. Τον περισσότερο καιρό θα τον περνάς σε άλλες διαστάσεις. Θα εμφανίζεσαι σε αυτόν τον κόσμο μόνο όταν χρειάζεται. Το να σου αρέσει ή όχι η ιδέα, δεν έχει καμία σημασία. Στον δικό μας κόσμο, άλλωστε, δεν υπάρχει ηδονή ή πόνος. Υπάρχει μόνο το καθήκον».

Είχαμε φτάσει έξω απ'την πολυκατοικία μου. Κοίταξε με τα περίεργα γαλάζια του μάτια κατευθείαν μέσα στα μάτια μου και είπε:

«Φεύγω τώρα. Θα έρθω να σε πάρω ξανά αύριο το βράδυ. Θα σε πάω μια βόλτα. Να είσαι εδώ!»

Δεν άργησα να συνειδητοποιήσω ότι αυτά τα μάτια είχαν μια σαγηνευτική και υπνωτική επίδραση πάνω μου. Κοιτάζοντας με, είχα την ίδια αίσθηση με αυτήν που αποκόμιζα όταν κοίταζα την θάλασσα σε αυτό το παρανοϊκό όνειρο που

με επισκέπτεται κάθε βράδυ. Μου ήρθε, σχεδόν, να λιποθυμήσω. Για κάποια δευτερόλεπτα, νόμιζα ότι ήμουν μέσα στο όνειρο, ξανά. Τα μάτια του ήταν ένα διαβατήριο για τους εφιάλτες μου. Για να μη πω ότι είχαν βγει κατευθείαν από εκεί.

«Θα είμαι!», του απάντησα, σχεδόν, υπνωτισμένος.

Δεύτερο Μέρος: Ζήτω ο Θάνατος

Το επόμενο πρωί, πήγα και αγόρασα ένα περίστροφο. Γιατί, αν μια δύναμη πράγματι με τραβούσε να χαθώ, να τους αφήσω να με κερδίσουν, μια άλλη, αντίθετα, μου έλεγε να προσπαθήσω να ζήσω. Να προσπαθήσω να τους πολεμήσω. Βέβαια, δεν μπορούσα να ξέρω αν αυτοί οι μπάσταρδοι μπορούσαν να πεθάνουν. Εγώ θα προσπαθούσα πάντως. Το βράδυ, όμως και ενώ ήξερα ότι θα με περιμένει, εγώ δεν κουβάλησα το όπλο. Δεν ξέρω γιατί το έκανα αυτό. Ίσως έτσι υπέγραφα τη θανατική μου καταδίκη. Κατέβηκα τα σκαλιά με αγωνία. Είχε κρατήσει την υπόσχεση του και με περίμενε στην εξώπορτα της πολυκατοικίας.

Συστηθήκαμε. Το όνομα του ήταν Τερσίας. Με πήγε στη γειτονιά με τα εγκαταλελειμμένα αρχοντικά. Ένα απ'αυτά

τα αρχοντικά με έκανε να κοκαλώσω. Κάπου το είχα ξαναδεί, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω πού.

Έσπρωξε τη μισοφαγωμένη απ’την σκόνη πόρτα του και βρεθήκαμε μέσα. Πρώτα απ’όλα, όσο και να φαίνεται απίστευτο, το σπίτι ήταν τέλεια διατηρημένο.

Απέξω, φαίνονταν ετοιμόρροπο, αλλά από μέσα, ήταν διατηρημένο όπως ακριβώς όταν έσφυζε από ζωή, πριν από έναν ή δυο αιώνες… Ήταν απίστευτο, αλλά η εξωτερική του πρόσοψη ήταν το καμουφλάζ κάποιας ανόσιας ύπαρξης που

επιβίωνε στα κρυφά εδώ μέσα. Το σκοτάδι κυριαρχούσε. Ο χώρος φωτίζονταν μόνο από κεριά. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι πράσινοι και προσέδιδαν μια αηδία στο χώρο. Το πράσινο είναι το χρώμα που σιχαίνομαι από παιδί.

Το πιο σοκαριστικό, όμως, απ'όλα - μια εικόνα τόσης απίστευτης αηδίας που δε θα ξεχάσω ποτέ- ήταν ένα τρελό όργιο που γίνονταν εκεί, μπροστά στα μάτια μας. Ο παπάς, που μου είχε πει εκείνη την ακατανόητη φράση, αυτό το «Σε

ξέρουμε…», ο καραφλός, που με παραμόνευε έξω απ'το σπίτι και ο μπάρμαν, που είχα άγρια ξυλοκοπήσει, έκαναν ομαδικό έρωτα με μια απ'τις γριές που με κοίταζε μονίμως μνησίκακα, όταν περνούσα απ'τα παραδοσιακά σοκάκια όπου ζούσε. Η γριά, που βογκούσε απ’την ηδονή, γύρισε προς το μέρος μου και είπε:

«Θες να πάρεις μέρος;»

Το πρόσωπο της ήταν τόσο απίστευτα γλοιώδες που

μου ήρθε να ξεράσω.

«Έλα, έχω κάτι ακόμα να σου δείξω», μου είπε ο Τερσίας, ενώ εγώ κοιτούσα άναυδος αυτά που γίνονταν μπροστά στα μάτια μου.

Έτσι τους αφήσαμε και ανεβήκαμε τις σκάλες. Στο δεύτερο όροφο, υπήρχαν πολλά δωμάτια με κλειστές τις πόρτες. Προχωρήσαμε προς το βάθος και άνοιξε την πόρτα του τελευταίου στη σειρά δωματίου. Αυτό που είδα εκεί ήταν ότι πιο σκληρό έχω δει στη ζωή μου: Τρεις μεσήλικες άντρες, έκαναν έρωτα με μια νεαρή κοπέλα.

Ο ένας ήταν ιδιοκτήτης του πιο γνωστού σκυλάδικου της Πρέβεζας και γνωστός έμπορος κόκας. Του άρεσαν οι πιτσιρίκες και είχε ακουστεί ότι έπαιρνε μέρος σε όργια με φοιτήτριες που είχαν εθιστεί στη κόκα.

Όσο για την κοπέλα…. Ήταν η πρώην μου! Είχα ακούσει φήμες γι΄ αυτήν αλλά δεν ήθελα να τις πιστέψω. Την αγαπούσα, άλλωστε, ακόμα. Είχα την ελπίδα ότι μπορεί να γυρνούσε, κάποτε, πίσω σε μένα. Τώρα, όμως, έβλεπα πως όλα ήταν αλήθεια! Στο πρόσωπο της ήταν χαραγμένο ένα φιλήδονο χαμόγελο που εγώ ποτέ δεν μπόρεσα να τις χαρίσω. Φώναζε σε κατάσταση μέθης καθώς εναλλάσσονταν ο ένας με τον άλλο οι παρτενέρ της. Σκέφτηκα τι μαλάκας ήμουνα που τόσο καιρό την περίμενα…

Σχεδόν λιποθύμησα από αυτήν την φρικαλέα εικόνα. Μέσα στον πανικό της στιγμής και την απογοήτευση, άρχισα να συνειδητοποιώ την πιο πικρή αλήθεια: Ότι, δηλαδή, όλα αυτά, τα είχα, κάπου, ξαναδεί. Για την ακρίβεια, τα είχα ξαναδεί στον εφιάλτη που κάθε βράδυ με επισκέπτονταν. Τον εφιάλτη που, τον τελευταίο καιρό, είχε κάνει την ζωή μου κόλαση. Τον εφιάλτη που, κάθε πρωί, δεν μπορούσα να θυμηθώ περί τίνος επρόκειτο. Για κάποιο άγνωστο λόγο που δεν μπορούσα να εξηγήσω, τα πάντα σβήνονταν τα πρωινά. Το μόνο που μπορούσα να θυμηθώ ήταν η τελευταία εικόνα που έβλεπα λίγο πριν ανοίξω τα μάτια μου:

η θάλασσα.

Με άλλα λόγια, κατάλαβα ότι έπαιρνα μέρος στον ίδιο τον εφιάλτη μου. Δεν ξέρω αν μπορείτε να φανταστείτε, έστω και κατά προσέγγιση, πόσο φρικτό μπορεί να είναι αυτό; Το χειρότερο και πιο μυστήριο όνειρο σου να έχει γίνει η πραγματικότητα….

Φύγαμε απ΄το δωμάτιο, ενώ ήμουν σχεδόν σε λιπόθυμη κατάσταση. Αλλά αντί να βρεθούμε στο διάδρομο, βρεθήκαμε μαζί σε μια ακρογιαλιά. Έτσι, άρχισα να

συνειδητοποιώ ότι είχα περάσει σε άλλες διαστάσεις, όπου οι μεταφορές και οι αποστάσεις είχαν άλλη έννοια από αυτή, που μέχρι τότε, γνώριζα. Γύρω μου ήρθαν όλοι όσοι είχα συναντήσει μέχρι τότε στο αρχοντικό. Ένωσαν τα χέρια τους, έκαναν ένα κύκλο γύρω από μένα και άρχισαν να χορεύουν. Αυτή τη φορά ήταν όλοι τους γυμνοί. Όσο για τον Τερσία, αυτός είχε πια εξαφανιστεί.

Το σκοτάδι κυριαρχούσε παντού τώρα και, στην ουσία, το μόνο που μπορούσα να δω ήταν η θάλασσα και η άμμος, πάνω στην οποία στεκόμουν.

Νόμισα, λανθασμένα, ότι ήταν βράδυ. Όταν, όμως, γύρισα να κοιτάξω πίσω μου, εκεί κυριαρχούσε το απόλυτο σκοτάδι και δεν μπορούσα να ξεχωρίσω, κυριολεκτικά, τίποτα. Ήταν σαν να κοίταζες το σύμπαν, χωρίς τα εκατομμύρια άστρα που το φωτίζουν. Σαν η θάλασσα και η λιγοστή μπροστά μου αμμουδιά να είχαν στερεωθεί παράταιρα, σε ένα θεοσκότεινο σύμπαν.

Όσο για τους άλλους, αυτοί χόρευαν γυμνοί, γύρω μου, μέσα σε ξέφρενους ρυθμούς και ξεστόμιζαν ακατανόητες κραυγές. Ξαφνικά, έπειτα από μία φρικαλέα κραυγή που ακούστηκε από πίσω μου, ο παπάς φώναξε με όλη του τη δύναμη:

«Ας ξεκινήσει η τελετή!»

Τότε, όλοι τους σταμάτησαν μπροστά μου, έχοντας από πίσω τους τη θάλασσα, κοιτάζοντας κάτι που έρχονταν πίσω από μένα. Κάτι που έρχονταν μέσα απ'το σκοτάδι. Γύρισα να κοιτάξω και εγώ. Τότε εμφανίστηκε ξανά.

Τον είχα ξαναδεί σε ένα όραμα, να βγαίνει μέσα από παρανοϊκά σκοτάδια, όπως και τώρα. Ήταν ένα ον χοντρό, με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι γουρουνιού.

Έψελνε κάτι σαν χριστιανικό ύμνο αλλά και πάλι, τόσο ακαταλαβίστικο ώστε να μην καταλαβαίνω τίποτα. Όλοι οι άλλοι άρχισαν να τον προσκυνάνε. Μετά, άρχισαν να παραληρούν και να φωνάζουν ρυθμικά ξανά και ξανά:

«Ζήτω ο σοφός Τίλας».Συνέχεια και ασταμάτητα. «Ζήτω ο σοφός Τίλας». Δε θα ήταν υπερβολή να έλεγα ότι αυτά κράτησαν ώρα. Οι κραυγές και τα παραληρήματα κράτησαν μέχρι που φώναξε αυτός, «ο σοφός Τίλας» με δύναμη: «Πολεμιστές μου, τα πήγατε καλά».

Κοίταζα, έκπληκτος, το σοφό Τίλα, που φαίνονταν σαν να αιωρείται μέσα σε ένα αχανές σύμπαν. Σε ένα σύμπαν, που ούτε άστρα δεν υπήρχαν να το φωτίσουν, ούτε τίποτε άλλο υπήρχε να ξεχωρίζει, εκτός από αυτό το χοντρό ον,με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι γουρουνιού. Αυτόν, που οι πιστοί του ονόμαζαν «σοφό Τίλα».

Έψελνε πάλι περίεργους και ακαταλαβίστικους ύμνους. Δεν έμενε στάσιμος αλλά προχωρούσε προς τα μένα, σαν να κολυμπούσε μέσα στα σκοτάδια. Δεν άντεξα άλλο, όμως. Για την ακρίβεια, ξέρασα και έπεσα κάτω. Δεν ήθελα να κοιτάζω πια κανένα απ'τους γλοιώδεις και ξέφρενους πιστούς, ούτε, βέβαια, τον ίδιο το Θεό τους. Έκρυψα με τα χέρια μου το κεφάλι μου, ενώ έμεινα γονατιστός στην αμμουδιά. Σήκωσα το κεφάλι μου, μόνο, για να δω την υπέροχη θάλασσα που, για κάποιον περίεργο λόγο, μου πρόσφερε εκείνες τις στιγμές γαλήνη και ηρεμία. Όλοι είχαν εξαφανιστεί. Όσο για τη θάλασσα, σε αυτήν άρχισαν να κυριαρχούν μεγάλα, αργά κύματα. Σάλευαν σαν από κάποια μυστική, εσωτερική αιτία και άπλωναν, πλησιάζοντας, για να σπάσουν απαλά, βουβά. Το χέρι του Τερσία με ακούμπησε τρυφερά στον ώμο. Γύρισα και τον κοίταξα, ενώ με είχε κυριαρχήσει τρομώδες παραλήρημα. «Ησύχασε ήταν μόνο ένα όνειρο».

Ήταν απίστευτο αλλά βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, το οποίο ήταν καταβρεγμένο απ'τον ιδρώτα μου.

«Τα έχω λοιπόν ονειρευτεί όλα;»

«Είναι δική σου η απόφαση»

«Μα πως γίνεται; Αφού εσύ με πήγες σε εκείνο το αρχοντικό».

«Σου είπα είναι δική σου η απόφαση».

Αυτά ήταν και τα τελευταία του λόγια καθώς, ευθύς, αποχώρησε .

Βγήκα μια τελευταία φορά έξω απ'το σπίτι. Αυτή τη φορά, δεν θα πήγαινα απ'του Γιάννη. Είχα αποφασίσει πως, πλέον, ήμουν απελπιστικά μόνος. Τελεία και παύλα! Κανείς δεν μπορούσε να με βοηθήσει. Απλώς, ήθελα να δω για τελευταία φορά τον κόσμο. Καθώς, όμως, βγήκα απ'την εξώπορτα της πολυκατοικίας, ο κόσμος δεν ήταν πια ο ίδιος. Σχεδόν τα πάντα είχαν σκοτεινιάσει, σαν το μαύρο παραπέτασμα να προσπαθούσε να καταπιεί ολόκληρο τον κόσμο. Τα κτίρια ξεχώριζαν απ'το υπόλοιπο σκοτάδι γιατί έμοιαζαν, πλέον, με τεράστιες μάζες σταχτί χρώματος.

Η υφή τους ήταν ρευστή και φαίνονταν σαν να επέπλεαν πάνω στην υπόλοιπη μαυρίλα που και αυτή με τη σειρά της, ήταν ρευστή. Μπορώ να πω ότι το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό ήταν ότι αυτή η μαυρίλα που κυριαρχούσε, με τις σταχτιές της αποχρώσεις, είχε μορφή ζελατινώδη. Είχα, επίσης, την εντύπωση ότι αν παραστρατούσα απ'το δρόμο μου προς το μαύρο γλοιώδη περίγυρο, αυτός θα με ρουφούσε μέσα του για πάντα.

Άρχισα την περιπλάνηση μου σε αυτόν τον απίστευτο κόσμο. Δεν άργησε να χιονίσει. Πανέμορφες άσπρες νιφάδες χιονιού έπεφταν με ελικοειδή πορεία από έναν κατάμαυρο ουρανό.

Περπάτησα έτσι για ώρα. Το χιόνι σταμάτησε να πέφτει, αλλά είχε γεμίσει τις σταχτιές, θολές μάζες με κάτασπρες αποχρώσεις. Δεν άργησα να κουραστώ.

Έτσι, προσπάθησα να γυρίσω πίσω. Ακολούθησα το δρόμο μέσα απ'τα γκρίζα κτίρια που ήταν τα μόνα που είχαν απομείνει για να μου θυμίζουν, έστω και κατά προσέγγιση, τον παλιό κόσμο, που τώρα πια είχε καταπιεί το μαύρο παραπέτασμα του σοφού Τίλα και της απαίσιας αιρέσεως του.

Σίγουρα, δυσκολεύτηκα πολύ να βρω το σπίτι μου, μέχρι που είδα, μετά βέβαια από ώρα περπατήματος, κάτι πράσινο

να ξεχωρίζει, δίπλα στις σταχτιές, ρευστές μάζες. Ποτέ δεν πίστευα ότι το γλοιώδες πράσινο χρώμα της πολυκατοικίας μου μπορούσε να με κάνει ποτέ τόσο χαρούμενο. Γιατί η αλήθεια ήταν ότι είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα έμενα για πάντα μετέωρος σε αυτόν τον υπέροχο και ταυτόχρονα, φρικτό κόσμο.

Μπαίνοντας στην πολυκατοικία, είδα, με έκπληξη, ότι τα πάντα ήταν άθικτα, όπως πριν. Ο Τίλας, για κάποιο λόγο, δεν είχε εισβάλει εδώ. Ανέβηκα τις σκάλες και έφτασα στο διαμέρισμα μου, μέσα σε μία κατάσταση περίεργης

ευφορίας. Είχα δει πράγματα που λίγα μάτια έχουν δει.

Όταν μπήκα μέσα στο σπίτι μου, μια νέα έκπληξη με περίμενε. Ο Τερσίας κάθονταν, αναπαυτικά, σε μια πολυθρόνα.

«Πως σου φαίνεται ο κόσμος μας;»

«Σίγουρα ενδιαφέρων. Αλλά, αυτή τη φορά, εγώ θα κάνω τις ερωτήσεις.Και αρχίζω αμέσως: Τι διάολο είστε;»

«Είμαστε ότι εσύ θέλεις να είμαστε».

«Άσε, επιτέλους, τους γαμημένους γρίφους και δώσε μου μία ξεκάθαρη απάντηση!»

«Ο σοφός Τίλας και οι οπαδοί του γεννιούνται από τον ανθρώπινο πόνο. Χωρίς αυτόν, δε θα υπήρχαμε. Οι ανθρώπινες ψυχώσεις είναι το έδαφος πάνω στο οποίο φυτρώνουμε. Παίρνουμε δύναμη από τον πόνο. Χωρίς αυτόν δεν

είμαστε τίποτα. Όμως, υπάρχουμε μόνο για αυτόν που μας δίνει την ζωή, μόνο για αυτόν που πονάει υπερβολικά για να μας γεννήσει. Υπάρχουμε μόνο για σένα και εσύ υπάρχεις μόνο για εμάς».

«Σε λίγο θα μου πεις ότι είμαι και μάνα σου»

«Πάρ'το όπως θες, όμως, με τη δική μας λογική, εσύ είσαι για μας ότι είναι η μάνα σου για σένα. Ο Τίλας είναι ένας οργανισμός που τρέφεται απ'τις δικές σου φοβίες».

Με τρόμο θυμήθηκα τη φράση: «Είμαστε η σατανική εκδίκηση των προκαταλήψεων σου».

«Ποιο, λοιπόν, ήταν το σφάλμα μου;»

«Δεν ξέρω αν ήταν σφάλμα, αφού σε αυτό οφείλεται η ύπαρξη μας. Αλλά, τέλος πάντων, ο άνθρωπος απ'τη μέρα που θα γεννηθεί, βλέπει τον κόσμο, όχι

όπως είναι αλλά, όπως αυτός θέλει. Έβλεπες τόσα χρόνια αυτά που εσύ ήθελες. Έβλεπες παντού μίσος και ταπείνωση».

«Όμως, είχα τόσο άδικο; Παντού κυριαρχεί η ταπείνωση. Ταπείνωση παντού! Ταπεινωμένα άτομα είναι οι πολιτικοί. Ταπεινωμένα άτομα είναι οι νοικοκυρές, οι αγρότες, οι φοιτητές και οι μετανάστες. Όλοι ζουν μέσα στα σκατά και στη μιζέρια. Μίσος κυριαρχεί παντού, μόνο που είναι συγκαλυμμένο. Όλοι

το παίζουν ευγενικοί αλλά από πίσω, πάνε να σε γαμήσουν.

Παντού κυριαρχεί ο ανταγωνισμός και η ματαιοδοξία Εγώ, λοιπόν, είμαι αυθεντικός. Είμαι αυτός που δείχνω. Ήμουν ένας κανίβαλος ανάμεσα σε χιλιάδες άλλους κανίβαλους.

Πιστεύω στον πόλεμο και όχι στην ειρήνη. Στο τέλος τέλος, και η ειρήνη τους δεν είναι τίποτα άλλο παρά πόλεμος με ειρηνικά και ευγενικά μέσα. Είναι η

συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα…»

«Ίσως στα παραπάνω να έχεις δίκιο. Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμα. Στον κόσμο υπάρχει και αγάπη. Υπάρχει και αλληλοβοήθεια, υπάρχει και η αυτοθυσία. Οι άνθρωποι, καμία φορά, είναι και καλοί, όπως κάποτε είναι και κακοί. Εσύ,όμως, έβλεπες πάντα το δεύτερο. Έβλεπες τόσα χρόνια αυτά που εσύ ήθελες.

Έβλεπες παντού μίσος και ταπείνωση. Επειδή εσύ δεν συγχωρούσες, νόμιζες ότι και οι άλλοι δεν θα σε συγχωρούσαν, αν το ζητούσες. Επειδή εσύ δεν βοηθούσες,νόμιζες ότι κανένας δε θα σε βοηθούσε, αν το ζητούσες. Έφτιαξες μόνος σου την κόλαση σου. Η ζωή σου

ήταν γεμάτη από μίσος. Παντού έβλεπες σκύλες και μαλάκες. Έφτιαξες μόνο σου τον Τίλα. Όταν πήγαινες στο πανεπιστήμιο, ασχολιόσουν με τον τραμπούκο που σε κοιτούσε. Πιο πέρα, ήταν μια κοπέλα που σε είχε ερωτευτεί. Εσύ ποτέ δεν της έδωσες σημασία. Έβλεπες τόσα χρόνια αυτά που εσύ ήθελες».

Ένα δάκρυ κύλησε πάνω στο μάγουλο μου.

«Κάποτε μας είχε δώσει ζωή

ένας φανατικός χριστιανός. Πίστευε στην αγάπη και στο θέλημα του Θεού τόσο πολύ, που έγινε στο τέλος ψυχωτικός. Μας έδωσε δύναμη γιατί και αυτός έβλεπε μόνο αυτά που ήθελε. Στον κόσμο, για αυτόν, υπήρχε μόνο αγάπη και ο καλός

θεός που τους αγαπούσε όλους. Του είχα πει: Οι άνθρωποι, καμιά φορά, είναι και καλοί, όπως, κάποτε, είναι και κακοί. Αυτός, όμως, έβλεπε πάντα το πρώτο.

Σε αυτόν, βέβαια, είχαμε εμφανιστεί με άλλη μορφή και άλλα ονόματα. Οι εφιάλτες του κάθε δημιουργού μας, είναι αυτοί που δίνουν και τη μορφή αλλά

και το περιεχόμενο μας. Αν δεν κάνω λάθος, σε αυτόν είχα παρουσιαστεί σαν Δημήτρης Πανσέληνος».

Έκανε μία μικρή παύση και τελείωσε:

«Αύριο, τα παιδιά σου θα έρθουν να σε πάρουν. Ο Σοφός Τίλας σε θέλει κοντά του, πέρα απ'το Μαύρο Παραπέτασμα. Να μας περιμένεις….»

«Ένα έχω να πω: Είμαι ένοχος! Ένοχος γιατί σπατάλησα τη ζωή μου».

Όμως, ο Τερσίας δεν το άκουσε αυτό. Είχε, ήδη, φύγει. Θυμήθηκα μία φράση από ένα ποίημα μου: Καταραμένη να είναι η πραγματικότητα αφού και εμένα με καταράστηκε. Ήρθε η ώρα να πληρώσω το τίμημα για τις επιλογές μου.

Πέρασα την υπόλοιπη μέρα κάνοντας ένα σύντομο απολογισμό της ζωής μου. Δεν μπορώ να πω ότι ήμουν και ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο, αλλά από

εμπειρίες, είχα αρκετές. Τώρα που το τέλος ήταν κοντά, σκέφτομαι ότι, ίσως, έπρεπε να είχα κάνει κάποια πράγματά διαφορετικά, αλλά τι σημασία έχουν τώρα πια οι υποθέσεις; Ότι έγινε έγινε και ότι δεν έγινε δεν έχει πια σημασία.

Και σκέφτομαι να αποχαιρετήσω με περηφάνια τη ζωή μου, χωρίς κλάψες και άλλα τέτοια. Έτσι, με πήρε το βράδυ ο ύπνος. Και για πρώτη φορά, ξύπνησα χωρίς εκείνο τον εφιάλτη και με, σχεδόν, καθαρό το κεφάλι.

Μένουν λίγες στιγμές και σκέφτομαι πως θα είναι ο κόσμος του Τίλα.Είναι, βέβαια, φτιαγμένος από δικά μου προβλήματα, δικές μου νευρώσεις, δικά μου αδιέξοδα. Αλλά, πάλι, δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα είναι ένας κόσμος φτιαγμένος απ'τους εφιάλτες μου. Σίγουρα, θα υπάρχουν πράγματα που λάτρευα, όπως η θάλασσα. Όμως, αυτά θα είναι, μάλλον, λίγα.

Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως η ζωή να είναι ωραία. Τόσα και τόσα πράγματα, άλλωστε, δεν τα έζησα. Όπως είπε, άλλωστε, ο Τερσίας, δεν είχα προσέξει καν την κοπέλα που με είχε ερωτευτεί στο πανεπιστήμιο. Απ'την άλλη, κοιτάζω απέναντι στον τοίχο τον φρικαλέο πίνακα του Ιερώνυμου Μπος που απεικονίζει την κόλαση, όπως αυτός την είχε φανταστεί. Και ποιος μου λέει ότι στον κόσμο πέρα απ'το Μαύρο Παραπέτασμα δε θα είναι έτσι και χειρότερα; Κρύος ιδρώτας έχει αρχίσει να με λούζει.

Φαντάζομαι πώς θα ήταν η ζωή για όποιον στέλνονταν σε αυτήν την κόλαση του Μπος. Φρικτά, ανθρωπόμορφα όντα να σε βασανίζουν. Φρικτά ερπετά με ανθρώπινα χαρακτηριστικά να σε τεμαχίζουν και εσύ ποτέ να μην πεθαίνεις. Αηδιαστικοί άνθρωποι με κεφάλια πουλιών και πελεκάνων να ηδονίζονται με την κατάντια σου. Και αν ο κόσμος του Τίλα είναι έτσι; Αν είναι ακόμα πιο φρικτός και γλοιώδης; Αν οι εφιάλτες και οι νευρώσεις μου έχουν τέτοια μορφή που θα κάνουν και τον πιο σκληρό να λυγίσει; Ποιος μου λέει ότι θα πρέπει να εμπιστευτώ ένα κόσμο που έχει φτιαχτεί απ'τη νοσηρή μου φαντασία; Στο διάολο να πάνε

και τα «παιδιά» μου. Σηκώθηκα και φώναξα με όλη μου τη δύναμη, τόσο δυνατά που αισθάνθηκα το λαρύγγι μου να ματώνει. «Πούστη Τίλα δε θέλω να

πεθάνω…Θέλω να ζήσω! Με ακούς; Θέλω να ζήσω! Να ζήσω…!»

Μου αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία. Απαιτώ μια δεύτερη ευκαιρία. Θα βγω έξω να ζήσω τη ζωή σαν να είναι μια κανονική μέρα. Σαν τίποτα να μην έχει αλλάξει….

Ανοίγοντας, όμως, την πόρτα πάγωσα. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί έξω πέρα από σκοτάδι. Μία γλοιώδης ζελατινώδη μαύρη μάζα. Ο σοφός Τίλας… Μπορεί να είναι δημιούργημα μου αλλά, από ότι φαίνεται, τώρα πια είναι ανεξέλεγκτος και με θέλει μαζί του. Τα έχει καταπιεί όλα γύρω μου. Τώρα κατάπιε ολόκληρη την πολυκατοικία μου, εκτός απ'το δωμάτιο μου. Σε λίγο, θα καταπιεί και μένα.

Όλοι οι άλλοι θα συνεχίσουν τη ζωή τους κανονικά, ενώ εγώ θα χαθώ σε μια κόλαση, πέρα απ'αυτόν τον κόσμο. Είναι μάταιο πια να ελπίζω. Αισθάνομαι σαν κάποιον που είχε χαθεί μέσα σε έναν υπόνομο και προσπαθούσε για καιρό, απεγνωσμένα, να βρει τη διέξοδο. Περιπλανιόμουν χρόνια μέσα στις λάσπες και τις βρωμιές. Και όταν, τελικά, είδα λίγο φως και το ακολούθησα, έφτασα στην έξοδο…που είναι φραγμένη με κάγκελα. Το φως υπάρχει αλλά όχι για μένα …

Σε λίγο το σκοτάδι θα εισβάλλει εδώ μέσα.

Ήδη το φως μέσα στο διαμέρισμα μου έχει αρχίσει να ελαττώνεται. Το χάος ανατέλλει. Έχουν έρθει να με πάρουν. Κοιτάζω, με απελπισία, τον πίνακα του Μπος. Δίπλα είναι γραμμένο πάνω στον τοίχο με σπρέι: «Ζήτω ο θάνατος».

Το είχα γράψει μία βδομάδα πριν. Πόσο διαφορετικός ήμουν τότε. Σκοτεινιάζουν τα πάντα μπροστά μου. Μάλλον πρέπει να σταματήσω το γράψιμο, γιατί η όραση μου θολώνει απελπιστικά. Το χάος ανατέλλει…

«Έλα ρε Γιάννη τι κάνεις; Συλλυπητήρια. Ήταν πολύ άσχημο αυτό που έγινε»

«Να είσαι καλά φίλε μου. Ο πόνος είναι αβάσταχτος».

«Ποιος να το περίμενε; Κανείς δεν μπορούσε να το φανταστεί».

«Ναι. Ούτε εγώ δεν μπορούσα να φανταστώ κάτι τόσο άσχημο».

«Όπως και να έχει, εσύ είσαι ο μοναδικός που τον στήριξες μέχρι το τέλος.

Τόσοι και τόσοι, αντίθετα, τον είχαν τόσο καιρό του «κλώτσου και του μπάτσου» και, τώρα, το παίζουν στεναχωρημένοι. Θυμάσαι τη Μαρία, την πρώην του; Ναι αυτή που τον κεράτωσε μαζί μου και όταν τον βαρέθηκε τον παράτησε. Όταν πηδιόταν μαζί μου, έλεγε τα χειρότερα για αυτόν. Τώρα μπροστά στις κάμερες κλαίει γοερά. Η καριόλα, η υποκρίτρια. Φαντάσου τι κορόιδο ήταν αυτός ο Δημήτρης Πανσέληνος. Αλλά έμαθα ότι ο φραγκάτος έμπορος κόκας την παράτησε για μία άλλη φοιτήτρια. Καλά να πάθει η αλήτισσα»

«Τι τα ψάχνεις τώρα. Το παλληκάρι χάθηκε και δεν γυρνάει πίσω. Όσο για αυτούς που τον πούλησαν, να τα βρουν στο δρόμο τους»

«Πάντως είχε παλαβώσει τελείως τον τελευταίο καιρό. Νόμιζε ότι όλοι το στραβοκοίταζαν και πως όλοι θέλαν το κακό του. Έπρεπε να τον είχαν κλείσει σε ψυχιατρείο»

«Σε αυτό έχεις δυστυχώς δίκιο»

«Σκέψου μόνο πως αυτοκτόνησε με τον ίδιο τρόπο που αυτοκτόνησε ο αγαπημένος σου ποιητής, ο Κ,Καρυωτάκης. Με περίστροφο.

Βρήκαν τα μυαλά του τιναγμένα. Απίστευτο.»

«Ναι ήταν φρικτό»

«Κάποιος μου είπε ότι είχε γράψει κάτι στον τοίχο σαν επικήδειο»

«Ναι είχε γράψει: Ζήτω ο θάνατος. Επίσης άφησε κάποιες σημειώσεις για μένα. Μου τις παράδωσε η αστυνομία.»

«Τι σημειώσεις;»

«Στην ουσία είχε πέσει θύμα ιδεοληψίας. Του είχε κολλήσει η ιδέα ότι μία αίρεση τον έβαλε στο μάτι . Στις σημειώσεις περιέγραφε κάποια φανταστικά γεγονότα με πρωταγωνιστή κάποιον Τίλα. Αυτός εννοείται ότι τα πίστευε. Η ψύχωση του είχε προχωρήσει πολύ»

«Τέλος πάντων. Θεός σχωρέστον»

«Θεός σχωρέστον»

ΕΚΤΟΡΙΑΔΑ

ΕΚΤΟΡΑΣ ΤΟ 2065

«Ψυχραιμία κύριοι.», είπε ο Άγγλος αρχιστράτηγος . Απέναντι του στέκονταν αρκετοί στρατηγοί, όλοι διαφορετικών εθνικοτήτων, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν πανικόβλητοι. Η είδηση είχε σκάσει σα βόμβα.

«Και προς Θεού! Προς τα έξω δε βγάζουμε τίποτα που να μην το έχουμε, ήδη, συμφωνήσει με τις προεδρίνες. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να πάει τίποτα εκτός σχεδίου!»

«Το βρίσκεις αυτό τίμιο; Εδώ μιλάμε για χιλιάδες νεκρούς. Σε τελική ανάλυση μιλάμε για το λαό μου». Έτσι μίλησε ο Έλληνας στρατηγός.

Το λόγο πήρε ο Σουηδός. «Δε γίνεται αλλιώς. Σκέψου τις επιπτώσεις που θα έχουμε αν ακολουθήσουμε διαφορετικό σχέδιο.»

«Εγώ συμφωνώ, πάντως, με τον Έλληνα. Δεν το βρίσκω τίμιο.» είπε ο Τούρκος του οποίου χοντρές σταγόνες ιδρώτα είχαν γεμίσει το μέτωπό του.

«Συμφωνώ.», είπε ο Αυστριακός ενώ μαζί τους συμφώνησαν, επίσης, ο Ούγγρος και ο Φιλανδός στρατηγός.

Το λόγο τώρα πήρε ο Γάλλος. «Αδέρφια ηρεμήστε! Ο πανικός δε βοηθά. Και αυτά που προτείνετε είναι λόγια πανικού! Θυμηθείτε τον Σουν Τζουν:

«Να είστε πανούργοι». Ε, ναι, λοιπόν, χρειάζεται πανουργία η υπόθεση. Αφήστε τους συναισθηματισμούς». Η γνώμη του Γάλλου μέτρησε. Τελικά το σχέδιο δεν άλλαξε παρά τις όποιες αντίθετες απόψεις. Οι στρατηγοί κάθισαν όλοι γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι. Άρχισαν να συζητούν για το πως θα έμπαινε σε εφαρμογή το σχέδιο και

όλες τις λεπτομέρειες του. Όλοι φορούσαν «ναπολεόντειες» στολές, αλλά αυτό το σκηνικό δε διαδραματιζόταν πριν την μάχη του Βατερλό αλλά στο Λονδίνο το 2065. Κάποια γεγονότα που θα άλλαζαν για πάντα την ροή της ανθρωπότητας είχαν λάβει χώρα και οι στρατηγοί έπρεπε, για άλλη μια φορά, να σώσουν την κατάσταση. Η πατρίδα τους χρειαζόταν ξανά.

1.Οι άνθρωποι γελούσαν με τον κίνδυνο. Τους ήταν πολύ πιο εύκολο να ειρωνεύονται τον τρόμο παρά να τον αποδέχονται.

Χ. Τζ. Γουέλς

Ήταν ένα όμορφο πρωινό. Ξύπνησα με πολλή όρεξη. Και γιατί όχι; Όλα πια μου πηγαίνανε καλά. Είχα ξεφύγει από την κόλαση στην οποία έζησα τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου… Όχι βέβαια ότι ήμουν τώρα στον παράδεισο, αλλά τουλάχιστον η κατάσταση μου είχε βελτιωθεί. Κάθισα αναπαυτικά στο αρχαίο ελληνικό σαλόνι. Το είχα αποκτήσει με σκληρές οικονομίες, αλλά τουλάχιστον είχα κάτι που ήταν "must" για τους περισσότερους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η τύχη με είχε βοηθήσει μέχρι τώρα. Αν με βοηθούσε λίγο ακόμα, θα κατάφερνα επιτέλους να γίνω πολίτης.

Αλλά μέχρι τότε θα έπρεπε να δουλέψω σκληρά. Κοίταξα από το παράθυρο. Το Μιλάνο απλώνονταν αχανές. Σε λίγο έπρεπε να φύγω για τη βάση. Άρχισα ,λοιπόν, να ετοιμάζομαι για άλλη μια μέρα σκληρής στρατιωτικής ζωής. Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφωνο. Όταν το έκλεισα, μια χλομάδα είχε κυριεύσει το πρόσωπο μου. Τα νέα ήταν άσχημα. Πολύ άσχημα. Η όρεξη μου πέταξε κυριολεκτικά. Η

μονάδα μου θα έφευγε το απόγευμα για Ελλάδα. Κάτι είχε συμβεί, αλλά δεν μου εξήγησαν τι ακριβώς. Σίγουρα ήταν κάτι πολύ άσχημο. Αυτή η επιστροφή στην πατρίδα δεν μπορώ να πω ότι ήρθε την κατάλληλη στιγμή. Από τα νεύρα μου, έριξα μια κλωτσιά στο αρχαιοελληνικό τραπέζι το οποίο έσπασε.

Μετάνιωσα αμέσως για αυτή την ηλίθια πράξη. Το τραπέζι αυτό ήταν πανάκριβο. Το συγκεκριμένο γεγονός με έκανε να σκεφτώ πιο ήρεμα τα πράγματα. Γενικώς, δεν έπρεπε να κάνω πράγματα για τα οποία θα μετάνιωνα μετά. Έπρεπε ,λοιπόν, να πάω. Ήμουν μόνιμος φαντάρος στον Ευρωπαϊκό Στρατό. Ο Ευρωπαϊκός Στρατός μου είχε προσφέρει τα πάντα. Αν δεν υπήρχε αυτός θα ήμουν ακόμα στην κόλαση. Με χρειάζονταν

στην Ελλάδα και έπρεπε να πάω. «Σε τελική ανάλυση, όλα θα πάνε καλά,» σκέφτηκα. «Όλα θα πάνε καλά».

Παρόλα αυτά, την λίγη ώρα που μου απόμεινε να κοιμηθώ, πριν την αναχώρηση μας, είχα ανήσυχο ύπνο. Η αλήθεια είναι ότι πριν από τέτοιες αποστολές βασανίζομαι από περίεργους εφιάλτες. Εκείνο το μεσημέρι είδα, ίσως, τον πιο περίεργο και ακαθόριστο εφιάλτη που είχα ποτέ. Για την ακρίβεια, περπατούσα για ώρα. Σταδιακά, κατάλαβα ότι περπατούσα πάνω σε γρασίδι. Ήμουν στην έξοχη, λοιπόν! Γύρισα να κοιτάξω πάνω και σχεδόν τυφλώθηκα από έναν υπέροχο ήλιο. Χάρηκα παρά πολύ. Συνέχισα, έτσι, τη βόλτα μου.

Στον δρόμο με προσπέρασαν διάφορα πρόσωπα χωρίς να μου δώσουν σημασία. Έτσι, συνέχιζα να περπατώ και σταμάτησα για να χαζέψω ένα κοπάδι από πρόβατα. Τα κακόμοιρα μου φάνηκαν πολύ συμπαθητικά! Εκεί λοιπόν που τα χάζευα, ξαφνικά, μια ομάδα λύκων τους επιτέθηκε. Έμεινα να κοιτάζω με ενδιαφέρον το άγριο κυνηγητό των ανυπεράσπιστων προβάτων, χωρίς να κάνω τίποτα για να τα βοηθήσω. Μπορώ να πω ότι χαιρόμουν με το θέαμα.

Ξαφνικά, ένας λύκος ήρθε προς το μέρος μου. «Σιγά το μεγάλο πρόβλημα», σκέφτηκα.

Θα τον φόβιζα, αν πλησίαζε κι άλλο, ρίχνοντάς του καμιά πέτρα. Όταν με πλησίασε, αρκετά ,έσκυψα να πιάσω κάποια πέτρα.

Αλλά τότε κατάλαβα, με δέος, ότι δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω τα χέρια μου. Όταν, ο λύκος με πλησίασε κι άλλο, προσπάθησα να το βάλω στα πόδια. Με τρόμο, όμως, διαπίστωσα ότι δεν μπορούσα να τρέξω όπως συνήθως. Είχαν κάτι περίεργο οι κινήσεις μου γενικά, κάτι το μη ανθρώπινο… Περπατούσα και με τα χέρια! Έτσι, ο λύκος μ' έφτασε. Καθώς με κατασπάραζε και λίγο πριν πεταχθώ με τρομώδες παραλήρημα απ' το κρεβάτι μου, διαπίστωσα ότι κι εγώ ήμουν ένα απ' αυτά τα πρόβατα που χάζευα λίγο πριν, έστω κι αν νόμιζα ότι ήμουν άνθρωπος! Τέτοια όνειρα θεωρούνται κακοί οιωνοί απ' όλους μας, ειδικά αν προηγούνται σκληρών πολεμικών αναμετρήσεων. Όταν έφευγα για τη δική μου αναμέτρηση που με περίμενε στην Ελλάδα, η ψυχολογία μου ήταν υπό το μηδέν.

Πάντως, έφτασα χωρίς καθυστέρηση στην Αθήνα. Χωρίς να χαθεί καθόλου χρόνος μας ετοίμασαν για αναχώρηση. Τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα και παντού επικρατούσε βιασύνη. Ο πανικός όμως και η βιασύνη έδωσαν τη θέση τους στη μεγαλοπρέπεια και την τυπικότητα, όταν ετοιμαζόμασταν να αποχωρίσουμε για τη μάχη απ' το λιμάνι του Πειραιά Πάντα όταν υπήρχε πανικός και αβεβαιότητα στο στράτευμα, η δημόσια εικόνα του ήταν τέλεια. Ο πανικός θα κρύβονταν λοιπόν απ' τον κόσμο, αλλά δεν ήξερα ποιος ήταν ο λόγος που δημιούργησε τον πανικό αυτό…

Στρατηγοί, κληρικοί, TV personas, πολιτικοί και, βέβαια, ο ίδιος ο Έλληνας πρωθυπουργός βρισκόταν στο λιμάνι για την αποχώρηση του Ευρωπαϊκού Στρατού προς τη Θεσσαλονίκη. Χιλιάδες κόσμου μας επευφημούσαν, κρατώντας σημαίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε μια

τεράστια γιγαντοοθόνη, βλέπαμε τους 25 ηγέτες της Ε.Ε (μάλλον ηγέτιδων καθώς οι 21 απ' τους ηγέτες ήταν γυναίκες). Πάντα, σε τέτοιες περιπτώσεις, τα πορτρέτα των ηγετών δέσποζαν επιβλητικά σε γιγάντιες οθόνες εμψυχώνοντας τον κόσμο.

Στην πιο μεγάλη οθόνη εμφανίστηκε ένας σκληρός άντρας, γύρω στα πενήντα, που φορούσε στρατιωτικά. «Οι εχθροί του πολιτισμού και της δημοκρατίας ξαναχτύπησαν! Ξέρουμε τι ζητάνε. Ξέρουμε ότι δεν μπορούν να ανεχτούν την ελευθερία και τη δημοκρατία μας», διέκοψε για λίγο γιατί δάκρυσε. Αυτά τα δάκρυα έφεραν ρίγη συγκίνησης σε όλους. «Είστε το πρώτο τμήμα που στέλνουμε. Ο Θεός μαζί σας». Αυτά ήταν τα λόγια του στρατηγού Εντ Γουντ προς τον Ευρωπαϊκό Στρατό, κάτω απ' τις επευφημίες του έξαλλου κόσμου. Σε λίγο κυριάρχησε η κραυγή: «Διαλύστε τους!». Μια κραυγή που έβγαινε ταυτόχρονα απ' τα στόματα χιλιάδων ανθρώπων που είχαν εναποθέσει τις ελπίδες για τη σωτήρια τους πάνω μας.

Όσον αφορά, πάντως, τη μάχη που θα δίναμε, θα ήταν πρωτότυπη, τουλάχιστον από πλευράς ενδυμασίας. Η Ε.Ε. καθιέρωσε το πορφυρό χρώμα στις στολές μας. Έτσι, το κλασσικό πράσινο, με το οποίο αλλοτινοί στρατοί είχαν δοξάσει την Ευρώπη, ήταν πια παρελθόν. Ομολογώ ότι ήταν δύσκολο να συνηθίσω τους εαυτούς μας σαν πορφυρούς ρόμποκοπ, αλλά παραδέχομαι ότι, για κάποιο περίεργο λόγο, ήμασταν πολύ επιβλητικοί. Άλλη μια πρωτοτυπία ήταν οι στολές των στρατηγών. Εδώ, η Ε.Ε θέλησε να δοξάσει την ευρωπαϊκή ιστορία και συγκεκριμένα το Ναπολεόντειο Έπος. Όλοι οι στρατηγοί, λοιπόν, ήταν ντυμένοι σαν τον Ναπολέοντα. Σκεφτόμουν πολλά όταν επιβιβαστήκαμε στα πλοία. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, βασανιζόμουνα από σκέψεις. Η αγωνία μεγάλωσε όταν φτάσαμε στη Θεσσαλονίκη. Επέστρεφα, μετά από καιρό, στην πόλη μου αλλά δεν μπορούσα να πω ότι χαιρόμουν ιδιαιτέρως γι' αυτο το γεγονός.

Ήταν μεσημέρι όταν βγήκαμε από τα στρατιωτικά πλοία. Τα πάντα ήταν, φαινομενικά, ειρηνικά, αν και ξέραμε ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, η αρχή μύριζε ησυχία και γαληνή και, αν αφηνόσουν σε αυτό το πνεύμα, θα βρισκόσουν σύντομα προ εκπλήξεων. Οι τρομοκράτες, άλλωστε, ήταν γνώστες του ψυχολογικού πόλεμου και δεν έχαναν ευκαιρία να εφαρμόσουν ύπουλες μεθόδους για να επικρατήσουν. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα για ένα φαντάρο, από το ψυχολογικό σοκ. Εκεί που νομίζει ότι όλα πάνε καλά να βρίσκεται μπροστά στο απρόοπτο. Κατά τ' άλλα, βρισκόμασταν κάτω από έναν μοβ ουρανό, που στις άκρες του ήταν συσσωρευμένο ένα πλήθος από σύννεφα, ενώ το κέντρο του ήταν άδειο.

Όσο και αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα να θυμηθώ έναν τόσο αλλόκοτο ουρανό με τόσο παράξενο χρώμα. Ήταν σα να είχε βγει από κάποιο όνειρο! Αυτό το περίεργο χρώμα του ουρανού, σε συνδυασμό με τη γενικότερη αβεβαιότητα που κυριαρχούσε σε όλους τους φαντάρους, έδινε έναν τόνο μετριασμένου πανικού στα συναισθήματα μου. Πρέπει να ομολογήσω ότι δεν ήμουν ο μόνος που αισθανόμουν έτσι. Τα πρόσωπα των συμπολεμιστών μου πρόδιδαν ένα συναίσθημα που, όποιος το έχει ζήσει, δεν το ξεχνά ποτέ: την αβεβαιότητα πριν από μια αμφίβολη μάχη.

«Πρέπει να πεθάνουν οι μπάσταρδοι. Έχουν καταστρέψει την πόλη. Κάθε τοίχος έχει αποτυπωμένο το δικό τους σχέδιο. Τα πτώματα είναι πια χιλιάδες», είπε ο λοχαγός στα αγγλικά- την επίσημη γλώσσα του Ευρωπαϊκού στρατού- και με διάκοψε απ' τις σκέψεις μου.

«Τάκη, πρέπει να τους σκίσουμε. Είμαι αποφασισμένη για όλα», μου είπε η Μαρία, μια απ' τους συμπολεμιστές μου.

«Κι εγώ», απάντησα, αλλά σίγουρα δεν έδειχνα να το πιστεύω.

«Σκέψου μόνο», μου είπε, «αν τους αφήσουμε να περάσουν κινδυνεύει ο πολιτισμός μας. Πρέπει να τους σταματήσουμε όπως στις Βρυξέλλες. Η ΕΕ κινδυνεύει.» Και συνέχισε συνεπαρμένη

«Εκεί πλήρωσαν για τα εγκλήματα τους.

Τους τσακίσαμε τους μπάσταρδους!»

«Πάντως ακούγεται ότι στις Βρυξέλες δεν πολεμήσαμε και πολύ τίμια.Ίσως να πέθαναν και αθώοι. Κάτι άκουσα ότι οι πραγματικοί τρομοκράτες κατάφεραν να ξεφύγουν.»

«Μαλακίες! Αυτά τα λένε οι πληρωμένοι από τους εχθρούς δημοσιογράφοι. Οι προδότες! Οι πράκτορες των εχθρών μας είχαν καταλάβει ηγετικές θέσεις στα ΜΜΕ. Παρουσίαζαν τους εχθρούς σαν αθώες περιστέρες κι εμάς σαν εγκληματίες, πλανητόμπατσους και άλλα τέτοια. Τώρα οι αθώοι σφάζουν τους δικούς μας κι εμείς θρηνούμε!»

Καθώς προχωρούσαμε από το λιμάνι προς το κέντρο, σκεφτόμουν πώς ήταν δυνατόν οι εχθροί να μας έχουν προκαλέσει τόσες απώλειες. Ήθελα να πιστεύω ότι λέγονταν υπερβολές που δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από φήμες των ΜΜΕ.

Είπα την σκέψη μου στην Μαρία. «Καλά έκαναν», μου απάντησε. «Πρέπει να τελειώνουμε μαζί τους. Όσο πιο πολλά λέγονται από τα ΜΜΕ εναντίον τους, τόσο πιο λίγα θα ακούγονται όταν τους σφάζουμε.»

Μου έκανε εντύπωση ότι την μια έβλεπε τα ΜΜΕ σαν προπαγανδιστές του κακού και πράκτορες των εχθρών και, από την άλλη, (όταν βέβαια αυτά μας ευνοούσαν) σαν κάτι το θετικό και το ωφέλιμο. Δεν της απάντησα. Δεν είχα όρεξη για άλλη συζήτηση.

Κοίταξα γύρω μου. Πουθενά δεν έβλεπες ψυχή. Είχαμε προχωρήσει 500 μέτρα, προς το κέντρο της πόλης. Αντικρίζαμε τους πρώτους νεκρούς. Όσο προχωρούσαμε προς το κέντρο ο αριθμός των πτωμάτων αυξάνονταν. Και ξαφνικά, σαν οπτασία, είδαμε ένα θέαμα που μας ξάφνιασε ακόμα περισσότερο. Ένα θέαμα κωμικό και τραγικό συνάμα.

Ήταν καμιά δεκαριά παπάδες οι οποίοι έρχονταν προς το μέρος μας. Έψαλλαν όλοι σαν τρελοί και ταυτόχρονα αυτομαστιγώνοταν!

«Έρχεται η Δευτέρα Παρουσία τέκνα μου! Αυτό είναι το λυκόφως των θεών!», είπε ο ένας.

«Μετανοείτε όσο υπάρχει καιρός», είπε ένας άλλος ο οποίος βόγκηξε ταυτόχρονα από τον πόνο που του προκάλεσε το μαστίγιο το οποίο με δύναμη χτύπησε στο ίδιο το πρόσωπο του. Αίμα έτρεξε πάνω στην πυκνή του γενειάδα.

Η ομάδα των τρελών παπάδων απομακρύνθηκε τόσο γρήγορα όσο είχε εμφανιστεί. Ο καθένας μας κοιτούσε τον άλλο γεμάτος έκπληξη. Ήταν όνειρο ή πραγματικότητα;

Φτάσαμε σύντομα στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Εδώ η κατάσταση ήταν πολύ χειρότερη. Γύρω από ένα υπέροχο μνημείο έξι πολύ επιβλητικών αγαλμάτων λιονταριών που ονομάζονταν, σύμφωνα με την ταμπέλα, «Τα Ευρωπαϊκά Λιοντάρια», παντού βλέπαμε διαμελισμένες σάρκες. Και όσο κι αν ήθελα να πιστεύω ότι αυτοί που είχαμε να αντιμετωπίσουμε ήταν άνθρωποι, τίποτα δεν θύμιζε τα προηγούμενα χτυπήματα των τρομοκρατών. Τίποτα δεν θύμιζε την 11η Σεπτεμβρίου του 2001. Τίποτα δεν θύμιζε την αραβοκινεζική επίθεση, με πυρηνικά βαλίτσας στο Λονδίνο, το 2052. Εδώ, είχαμε να κάνουμε με κάτι μη ανθρώπινο. Και ο ουρανός από πάνω μας συνέχιζε να είναι περίεργος και αρκετά μουντός, με το απίστευτο μοβ του χρώμα. Κάτι απόκοσμο διαδραματιζόταν, ήδη, στη Θεσσαλονίκη!

Σοκαρισμένος, κοίταζα τα πτώματα, όταν έγινε κάτι τρομερό. Ένα από τα έξι λιοντάρια γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μας. Μα ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό; Ήταν το πιο απίστευτο συμβάν από αυτά που είχα δει εκεί! Ξεπερνούσε και τα όρια της πιο νοσηρής φαντασίας. Ένα άγαλμα που γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μας! Τότε, άρχισα να συνειδητοποιώ ότι αυτά που θα ζούσαμε εκεί θα είχαν ελάχιστη σχέση με την λογική. Ποτέ μου δεν πίστεψα

σε θεό ή δαίμονα, αλλά τότε για πρώτη φορά φοβήθηκα ότι υπάρχουν και πράγματα πέραν της λογικής, άσχετα με το τι πιστεύουν οι πολλοί. Ίσως τελικά οι παπάδες να είχαν δίκιο. Ίσως έρχονταν η Δευτέρα Παρουσία.

«Το είδατε αυτό;», ρώτησα.

«Ποιο;»

«Το λιοντάρι.»

«Τι έκανε το λιοντάρι;»

«Δεν είδατε; Γύρισε και μας κοίταξε.»

«Μα έχεις παλαβώσει τελείως από τον φόβο;»

«Δηλαδή δεν είδατε τίποτα;»

«Μια χαρά είναι τα λιοντάρια. Μάλλον είχες μια ψευδαίσθηση από τον φόβο. Και εμείς είμαστε σοκαρισμένοι, αλλά προσπάθησε να ηρεμήσεις. Πρέπει να επιβιώσουμε. Μας περιμένουν οι δικοί μας. Εγώ έχω άντρα και παιδιά να θρέψω.»

Το λιοντάρι στέκονταν εκεί ακίνητο. Είχε δίκιο λοιπόν η Μαρία; Μήπως όλα μου φάνηκαν, μήπως ήταν μια στιγμιαία ψευδαίσθηση; Αυτή η σκέψη έδωσε θάρρος στον εαυτό μου. Δεν ήταν λοιπόν αυτό το συμβάν κάτι μεταφυσικό, αλλά είχε βάση την λογική. Ήταν απλά η λογική που μου έκανε παιχνίδια. Δεν υπήρχε τίποτα παραπάνω από τον εχθρό. Τον ανθρώπινο εχθρό. Ούτε θεοί, ούτε δαίμονες υπήρχαν. Και εγώ ήθελα να ζήσω. Όσο φριχτά κι αν ήταν τα γεγονότα εδώ, είχαν σχέση με ανθρώπους. «Αφού είναι άνθρωποι, μπορούν να πεθάνουν», σκέφτηκα.

Περιμέναμε 20 λεπτά -ομολογουμένως, τα πιο τρομακτικά της ζωής μου-χωρίς να γίνεται τίποτα. Τα πτώματα ήταν τόσο πολλά, που γέμιζαν το οπτικό μου πεδίο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας, φύλου και ιδιότητας ήταν εκεί ανάμεσα στους νεκρούς. Κάποιοι αστυνομικοί ξεχώριζαν λόγω της στολής τους. Με τρόμο έβλεπα επίσης ότι οι τρομοκράτες δεν είχαν λυπηθεί ούτε τα μικρά παιδιά. Κάποιες μανάδες είχαν πεθάνει κρατώντας σφιχτά τα μωρά τους στην αγκαλιά. Και στα πρόσωπα όλων των νεκρών

ήταν ζωγραφισμένος ο πανικός. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε από τι είχαν πεθάνει, όμως. Αν και τα πτώματα ήταν διαμελισμένα, αυτό δεν φαινόταν να είχε επιτευχθεί με την χρήση εκρηκτικών.

Στο σημείο εκείνο, δεν έβλεπες πουθενά το σύνηθες αποτέλεσμα των επιθέσεων με εκρηκτικά ή έστω κάποιες σφαίρες. Υπήρχε ένα μυστήριο για την μέθοδο που είχαν ακολουθήσει οι τρομοκράτες. Το τοπίο μπροστά μου και ο ουρανός από πάνω μου, με είχαν φέρει σε κατάσταση ημι-πανικού. Μου ερχόταν να κάνω εμετό. Αν και κατάφερα να το αποφύγω, μια συμπολεμίστρια μου δεν τα κατάφερε. Ξέρασε λεκιάζοντας την υπέροχη πορφυρή της στολή. Καθώς παρατηρούσα τον φρικώδες σωρό από τα αθώα θύματα της τρομοκρατικής επίθεσης στη Θεσσαλονίκη, ο εχθρός έδειξε επιτέλους το πρόσωπο του.

Από παντού ξεχύθηκαν απόκοσμα όντα! Έμοιαζαν με λύκους τεραστίων διαστάσεων… Το μήκος τους ήταν κάτι λιγότερο από δύο μέτρα, ήταν χοντροί και καλύπτονταν από τεράστιο τρίχωμα. Η κατακόκκινη ματιά τους ήταν απίστευτα διαπεραστική. Αφού συντάχθηκαν απέναντι μας και μας κοίταξαν για λίγο, έτρεξαν προς την κατεύθυνση μας, κάνοντας τεράστια άλματα. Η μπροστινή διμοιρία πανικοβλήθηκε και άρχισε να υποχωρεί. Μια ρουκέτα έσκασε πάνω τους. Δεν έμεινε κανένας ζωντανός. Προφανώς, τα ελικόπτερα του στρατού μας είχαν διαταγή να εκτελούν τους δειλούς. Έτσι εμείς δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να μείνουμε να πολεμήσουμε. Αρχίσαμε να πυροβολούμε μα ακόμα και αν πετυχαίναμε τον εχθρό, κανέναν λυκοειδές δεν έπεφτε νεκρό.

Μόνο οι χειροβομβίδες φαίνονταν να τα σταματούν, αλλά κι αυτές τραυματίζοντας τα ελαφρά. Έτσι, τα λυκοειδή μας φτάσανε. Ένα από αυτά άρπαξε, με καταπληκτική ταχύτητα, ένα συμπολεμιστή μου και τον ξέσκισε κυριολεκτικά. Με ένα δάγκωμα του «λύκου», ο φαντάρος έμεινε χωρίς χέρι. Ο «λύκος», στη συνέχεια, ξέσκισε με τα

δόντια του το κρανίο του, που έμεινε μισό να κρέμεται με φρίκη απ'το λαιμό του. Δεν αντέξαμε άλλο και τραπήκαμε σε φυγή. Τα καταραμένα ελικόπτερα δεν θα μας άφηναν ατιμώρητους για την δειλία μας. Η ρουκέτα έφυγε και κανείς από την διμοιρία μου δεν έμεινε ζωντανός εκτός από εμένα. Άρχισα να τρέχω προς το λιμάνι. Δεν ήμουν ο μόνος. Παρά τις «φιλότιμες» προσπάθειες των ελικοπτέρων, κανείς δεν έμεινε να πολεμήσει κάτι το άγνωστο, το απόκοσμο. Ο στρατός είχε διαλυθεί. Όλοι κοίταξαν να σώσουν το τομάρι τους. Μπερδεύτηκα με φαντάρους από άλλες διμοιρίες και τρέχαμε όλοι πανικόβλητοι.

Εκεί που έτρεχα σε κατάσταση πανικού, μια ομάδα λυκοειδών μου έκοψε τον δρόμο. Με κυνήγησαν πάλι προς το κέντρο. Κάτι ρουκέτες από τα ελικόπτερα, τα οποία επιτέλους έκαναν και κάτι χρήσιμο, τα καθυστέρησαν. Μέσα στον πανικό και στο ομιχλώδες χάος, που δημιουργούσαν οι ρουκέτες, μπόρεσα να μπω σε ένα ξενοδοχείο, χωρίς τα κτήνη να με αντιληφθούν. Απ' ότι είδα, υπήρχαν αρκετοί σφαγιασμένοι τουρίστες, αλλά πουθενά ίχνος από τα λυκοειδή. Τότε και όταν μπόρεσα για δευτερόλεπτα να ξεκουραστώ, θυμήθηκα τη μονάδα μου. Με κανέναν δεν είχα σχέσεις, πέραν της Μαρίας. Ήταν η μοναδική φαντάρος απ' την Ελλάδα στη διμοιρία μου. Θυμήθηκα τα λόγια που μου είχε πει την ώρα της άφιξης μας «Πρέπει να τους σκίσουμε!». Πόσο ειρωνικά ακούγονταν τώρα.

Σκέφτηκα τους προηγούμενους πολέμους. Η ΕΕ ήταν η νέα παγκόσμια δύναμη, κερδισμένη τόσο σε μάχες, οι οποίες γέμισαν τον κόσμο με νεκρούς, όσο και στον οικονομικό τομέα, που άφησε εκατομμύρια ανέργους σε όλο τον κόσμο. Οι ΗΠΑ δεν ήταν πια παρά ένας σύμμαχος της ΕΕ, τίποτα παραπάνω. Πολλοί την παρομοίαζαν με τη συνέχεια του Τρίτου Ράιχ, ενώ οι υποστηρικτές της μιλούσαν για τη νέα αναγέννηση του πολιτισμού, την συνέχιση του αρχαίου ελληνικού πνεύματος.

Οι σκέψεις μου, όμως, δεν κράτησαν πολύ. Έπρεπε να ανέβω στους επάνω ορόφους. Καθώς ανέβαινα τις σκάλες του πολυτελούς ξενοδοχείου, κάτι πετάχτηκε μπροστά μου. Χωρίς να το σκεφτώ, πυροβόλησα. Το θύμα, όμως, όπως μέσα σε κλάσματα δευτερόλεπτων διαπίστωσα, ήταν άνθρωπος! Κοίταξα για λίγο το πτώμα. Αλλά δεν αισθάνθηκα καμία τύψη. Κι αν ήταν απ'αυτούς τους λύκους; Δεν μπορούσα να το έχω ριψοκινδυνέψει. Συνέχισα να ανεβαίνω τις σκάλες. Στον δεύτερο όροφο κάτι πετάχτηκε ξανά μπροστά μου. Αυτή την φορά δεν πυροβόλησα. Ευτυχώς γιατί ήταν πάλι άνθρωπος.

«Τι έγινε, φίλε; Δεν είμαι ο μόνος ζωντανός», του είπα.

«Ωραίοι φαντάροι! Χεστήκατε πάνω σας. Χα, χα, χα.! Εσείς θα μας σώζατε;…». Ομολογουμένως, δεν περίμενα τέτοια απάντηση.

«Φίλε, μας κατασφάξανε! Τέλος πάντων εδώ είμαστε ασφαλείς;»

«Ναι, είναι περίεργο αλλά οι λύκοι δεν ψάχνουν τους επιζώντες. Ό,τι φάγανε, φάγανε. Ίσως, πάλι, να έρθουν πιο μετά. Ποιος ξέρει;» Το μυαλό μου γέμισε με εικόνες φρίκης.

«Τι εννοείς φάγανε;», τον ρώτησα.

«Εννοώ ότι αυτοί οι λύκοι είναι ανθρωποφάγοι. Τους έχω δει με τα μάτια μου.»

«Από πού εμφανίστηκαν;»

«Από το πουθενά. Ξαφνικά! Εγώ τότε ζητιάνευα. Αν δεν το έχεις, ήδη, καταλάβει είμαι πρεζάκιας.» Η όψη του, βέβαια, δεν ήταν και η καλύτερη. Του έλειπαν, άλλωστε, τα μισά δόντια.

«Είχα μπει, λοιπόν, σε μια καφετέρια να ζητιανεύσω. Ξαφνικά, ακούω μια κραυγή. Γυρνάω έκπληκτος και βλέπω ένα κτήνος να δαγκώνει κάποιον. Όλοι άρχισαν να ουρλιάζουν. Τότε, σοκαρίστηκα κι εγώ. Τώρα, βέβαια, έχω συνηθίσει…» Σταμάτησε την αφήγηση γελώντας παρανοϊκά.

«Λοιπόν, τι έγινε;», τον ρώτησα.

«Βγήκα έξω γρήγορα. Δεν θα το έπαιζα ήρωας. Στο δρόμο παντού γίνονταν φρικαλεότητες. Είδα ανθρώπους με διαλυμένα πρόσωπα, ανθρώπους να τρέχουν και να κρατάνε τα άντερα τους, άλλους να έχουν τρελαθεί. Δεν σταμάτησα πουθενά να βοηθήσω. Όταν έφτασα εδώ, τα κτήνη είχαν κάνει ήδη την δουλειά τους και είχαν αποχωρήσει. Κρύφτηκα και παρακολουθώ κρυφά τα γεγονότα.»

Μου ήρθε να τον δείρω. Αισθάνθηκα μίσος γι'αυτόν το γελοίο που τον ένοιαζε μόνο το τομάρι του. Βέβαια, ίσως κι εγώ να έκανα το ίδιο. Ποιος ξέρει;

Έτσι, του είπα απλά: «Βλέπω και εσύ είσαι χέστης!»

«Φίλε, στην ζωή ποτέ δεν το έπαιξα μάγκας. Δεν είμαι άλλωστε!» Δε ρώτησα καν το όνομα του. Ούτε κι αυτός το δικό μου.

Υπήρχε μια απορία στο μυαλό μου. Γιατί δεν μας είπαν την αλήθεια; Γιατί μας έλεγαν ιστορίες για αραβοκινεζικές συνομωσίες; Η απάντηση που έδωσα στον εαυτό μου ήταν ότι, αν έλεγαν την αλήθεια, κανείς δεν θα έρχονταν να πολεμήσει. Όχι και πολύ τίμιο, αλλά ποιος νοιάζεται πια για ξεπερασμένα πράγματα;

Μπήκαμε σε ένα δωμάτιο απ'όπου είχαμε θέα στο δρόμο. Στο δωμάτιο υπήρχε ένα διακοσμητικό άγαλμα που παρίστανε κάποιον αρχαίο θεό. Τέτοια αγάλματα βρίσκονται σε χώρους που συχνάζουν πλούσιοι, δηλαδή πολυτελή ξενοδοχεία, ακριβά εστιατόρια κλπ. Αλλά πολύ συχνά τα βλέπεις και σε απλούς χώρους, όπως είναι γήπεδα ή πλατείες. Το συγκεκριμένο άγαλμα στο δωμάτιο ήταν ενός αρχαίου θεού με σηκωμένο το πέος. Παρατήρησα για λίγο το άγαλμα και η αστεία του εικόνα με έκανε να ξεχάσω στιγμιαία τον τρόμο. Η αβεβαιότητα, όμως, επέστρεψε και ξανακυριάρχησε στα συναισθήματα μου.

Η κούραση τελικά με κατάβαλε. Με πήρε ο ύπνος. Ο πρεζάκιας με ξύπνησε μετά από κάποια ώρα. Είχε κάτι σημαντικό να μου δείξει. Μια ομάδα λυκοειδών ήταν έτοιμη

να μπει μέσα στο ξενοδοχείο. Αυτά τα μπάσταρδα ανθρωποφάγα κάνουν τους λύκους που ξέρουμε να μοιάζουν με αγγελούδια. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Κοίταξα το ρολόι μου. Έξι παρά τέταρτο. Αναρωτήθηκα αν ήμουν έτοιμος να πεθάνω. Τώρα είχα μετανιώσει για την επιλογή μου να καταταγώ στον Ευρωπαϊκό Στρατό. Αν μπορούσα να άλλαζα την ζωή μου!

Σκατά! Με την κλάψα όμως δεν άλλαζε τίποτα. Έδιωξα αυτές τις σκέψεις λοιπόν και περιόρισα το τρέμουλο, που μέχρι τότε, με είχε κυριεύσει. Έπρεπε να επιβιώσω και θα αγωνιζόμουν γι'αυτόν το λόγο. Δε θα πήγαινα αμαχητί. Οι σκέψεις για τα λάθη μου ας γίνονταν μετά. Έριξα μια ματιά στον άλλο δίπλα μου, που ήταν αρκετά ψύχραιμος. Πραγματικά, είχε αρχίζει να συνηθίζει.

Έπιασα το όπλο σφιχτά και άρχισα να σημαδεύω τα ανθρωποφάγα κτήνη που ήταν έτοιμα να περάσουν την πόρτα. Τότε, έγινε κυριολεκτικά το θαύμα. Ακούσαμε τον ήχο των βομβαρδιστικών. Τα κτήνη άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητα. Κατάλαβαν ότι θα επακολουθούσε βομβαρδισμός και μάλλον, στις βόμβες αυτές δεν ήταν τόσο άτρωτα όσο στις δικές μας σφαίρες. Ίσως να είχε προηγηθεί βομβαρδισμός, πριν έρθουμε εμείς, που να τα είχε παραδειγματίσει.

Βέβαια, ούτε εμείς ήμασταν άτρωτοι. Θυμήθηκα τις ρουκέτες των ελικοπτέρων. Σκέφτηκα ότι, ίσως, έρχονταν το τέλος. Έκλεισα τα μάτια και προσευχήθηκα να μην πέσει καμιά βόμβα επάνω μας. Από την μια, οι τερατόμορφοι λύκοι και από την άλλη οι βόμβες των ανθρώπων. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα…

Ο θάνατος έπεφτε από τον ουρανό και μαζί με τον θόρυβο της έκρηξης του ξεχώριζες τις φρικιαστικές κραυγές των κτηνών που ψόφαγαν. Κάποιες φορές ξεχώρισα πνιχτές κραυγές ανθρώπων όταν ανατινάζονταν τα κτήρια στα οποία είχαν κρυφτεί. Κι ενώ ο θάνατος είχε την εξουσία

στην πόλη και περίμενα ότι ερχόταν και για μένα, η ώρα πέρασε και ήμουν ακόμα ζωντανός. Είχαν περάσει δύο ώρες αγωνίας, όταν ο βομβαρδισμός σταμάτησε τελείως. Κοίταξα από το παράθυρο. Είδα κάτι πραγματικά ευχάριστο. Δεκάδες νεκρά κτήνη κείτονταν στον δρόμο. «Μπάσταρδα! Από που ήρθατε; Κανείς δεν ξέρει. Τώρα, όμως, ξέρω που πάτε. Στο διάολο!» Αυτή η σκέψη, μου έδωσε κουράγιο. Όταν θα έφευγα από εδώ, δεν θα ήθελα να δω ξανά ούτε φυσιολογικό λύκο.

Βέβαια, δεν μπορώ να πω ότι πριν τα πράγματα ήταν τέλεια. Η φτώχεια και η ανεργία είχαν φτάσει στο αποκορύφωμα. Εξεγέρσεις σημειώνονταν σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Άμστερνταμ, Αθήνα, Βερολίνο γνώριζαν συχνά την μανία αυτών που ξεχύνονταν από τα γκέτο και δεν άφηναν τίποτα όρθιο. Πολλές φορές δεν έφτανε η αστυνομία για να σταματήσει τις εξεγέρσεις. Έτσι, καλούσαν τον Ευρωπαϊκό Στρατό.

Εγώ, ο ίδιος, είχα πάρει μέρος σε πολλές συγκρούσεις. Τις συγκρούσεις αυτές, συνήθως, τις υποκινούσαν Ευρωπαίοι πολίτες, νέοι τις περισσότερες φορές στην ηλικία, που επεδίωκαν την καταστροφή της Ευρώπης, μέσα απ' την εξέγερση των κατοίκων των γκέτο. Οι συγκρούσεις αυτές έχουν μείνει στην ιστορία για την σκληρότητα τους. Μάλιστα, στο Παρίσι, είχα τραυματιστεί από χειροβομβίδα που πέταξε ένας μετανάστης. Κι εγώ βέβαια δεν είχα σκοτώσει και λίγους εξεγερμένους. Μάλιστα, από ένα απ'τα θύματα μου είχα πάρει σαν σουβενίρ μια προκήρυξη του.

Την έβγαλα απ'την τσέπη μου. Στην πραγματικότητα, ήταν ζήτημα αν καταλάβαινα μια ή δυο λέξεις απ'αυτήν. Για μένα ήταν πάντως σαν ένα τρόπαιο απ'την μάχη, ένα σύμβολο της επικράτησης μου πάνω στον μοχθηρό εχθρό. Δεν ξέρω αν αυτός ο εχθρός ήταν μουσουλμάνος, αναρχικός, εθνικιστής, κινεζόφιλος, αμερικανόφιλος, πρωτογονιστής η οτιδήποτε άλλο. Δεν είχε καμία σημασία.

Η προκήρυξη έλεγε τα εξής: «Στο θαυμαστό νέο κόσμο της καπιταλιστικής μεταπαγκοσμιοποίησης και της οργουελικής αστυνομικοστρατιωτικής μονοκρατορίας, έχει γίνει κάτι παραπάνω από ξεκάθαρη, εδώ και μια δεκαετία τουλάχιστον, η πρόθεση του νεοταξικού διευθυντηρίου για μια, χωρίς προηγούμενο, συγκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής ισχύος. Η Μεγάλη κυβέρνηση, με πρόφαση την παγκόσμια ευημερία και ειρήνη, είναι έτοιμη να γονατίσει και να πνίξει κάθε φωνή αντίστασης. Σύντροφοι, αντισταθείτε στο νεοφασιστικό τρόμο! Πόλεμο στον πόλεμο τους».

Δεν είχα τύψεις που τον σκότωσα το βλάκα. Δεν καταλάβαινα τίποτα απ'αυτά που έλεγε. Αλλά, ούτως ή άλλως, αν δεν έκανα τη δουλειά μου, θα γυρνούσα από εκεί απ'όπου με τόσο κόπο είχα ξεφύγει, από το γκέτο της Θεσσαλονίκης. Και δεν ήθελα με τίποτα να γυρίσω εκεί.

Όχι ποτέ ξανά! Εκεί, όπου οι περισσότερες πιθανότητες είναι να ζήσεις μέχρι τα 25, όταν οι περισσότεροι ευυπόληπτοι Ευρωπαίοι ζούνε μέχρι τα 95. Η τεχνολογία και τα φάρμακα, όλα, ανήκαν στους ευυπόληπτους Ευρωπαίους. Στα γκέτο, αντίθετα, ανήκαν (και δικαιωματικά αν κανείς κοίταγε μία στατιστική) το έιτζ και η ηρωίνη. Όσοι καταφέρνουν να ξεφύγουν από τον υποσιτισμό και τις αρρώστιες, κάνουν μία αίτηση προς το Υπουργείο Αμύνης. Αυτή η αίτηση είναι η μοναδική, η τελευταία τους ελπίδα. Και, αν είναι τυχεροί σαν εμένα, προσλαμβάνονται στον Ευρωπαϊκό στρατό.

Σαν στρατιώτης, έχω και μία αξία, έστω αυτή του αναλώσιμου υλικού. Βέβαια, ίσχυε το εξής αντιφατικό: Από τη μια, ο Ευρωπαϊκός Στρατός ήταν το καμάρι της Ε.Ε, ενώ από την άλλη, τους φαντάρους σαν μεμονωμένες μονάδες, οι ευυπόληπτοι πολίτες τους αντιμετώπιζαν σαν σκουπίδια. Η καταγωγή των περισσοτέρων μας δεν ήταν η ίδια με αυτούς που προστατεύαμε. Ίσως, κάποτε, να ξεφύγω από τον στρατό και να γίνω πραγματικός Ευρωπαίος. Ναι, ήταν

αλήθεια. Ήθελα κι εγώ να γίνω κανονικός πολίτης. Ήθελα και εγώ να γευτώ όλες τις απολαύσεις. Ήταν γνωστό, άλλωστε, τι σήμαινε να είσαι πολίτης. Εμείς σαν φαντάροι δεν έχουμε τέτοιες απολαβές. Για παράδειγμα, θέλω και εγώ να γίνω όμορφος.

Όλοι οι πολίτες είναι όμορφοι. Αυτό το πετυχαίνουν με διάφορους τρόπους, όπως η πλαστική εγχείρηση. Επίσης, είναι γεγονός ότι, άτυπα, οι γάμοι πολιτών και κατοίκων των γκέτο απαγορεύονται. Έτσι, η ράτσα των πολιτών δεν φθείρεται, αλλά μονίμως βελτιώνεται. Τα γκέτο είναι γεμάτα λευκούς, άραβες και μαύρους που είναι όλοι φτωχοί και άσχημοι. Αντίθετα, οι πολίτες είναι όλοι δύο μέτρα και παραπάνω στο ύψος. Όταν π.χ. ένας πολίτης έρχονταν στο γκέτο, ξεχώριζε σαν την μύγα μέσα στο γάλα.

Βασική ιδεολογία των πολιτών δεν είναι ούτε η δημοκρατία, ούτε ο καπιταλισμός ή ο κομμουνισμός που ήταν κάποτε. Οι πολίτες γεννιούνται και πεθαίνουν με μία μόνο ιδεολογική κατεύθυνση. Αδιαφορούν για την πολιτική γιατί το μόνο που θέλουν να ξέρουν, συνειδητά ή υποσυνείδητα, είναι αυτό που γράφουν όλα τα ταμπλό στις μεγάλες πόλεις, αυτό που λέγεται συνέχεια στην τηλεόραση, αυτό που και οι ίδιοι λένε συνέχεια ο ένας στον άλλο: «Όλα θα πάνε καλά».

«Όλα θα πάνε καλά». Ο πολίτης ξέρει πως ό,τι και να του συμβεί, όλα θα πάνε καλά στο τέλος. Όσο και να πιεστεί κάποτε, όσο άσχημα και να πάνε τα πράγματα, στο τέλος αυτός θα έχει νικήσει. Είναι Ευρωπαίος, δυνατός και πλούσιος. Δεν μπορεί να χάσει. Και όσο ξέρουν ότι, «Όλα θα πάνε καλά», δε φοβούνται τίποτα, δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα. Αν και θέλω να γίνω σαν κι αυτούς, μέσα μου, τους μισώ. Και, ίσως, λίγο, χαίρομαι γι’αυτή την κόλαση. Όχι, δεν χαίρομαι για αυτούς που πεθαίνουν. Απλώς χαίρομαι που τώρα και οι πολίτες ξέρουν αυτό με το οποίο μεγάλωσα. Αυτό που ξέρω είναι ότι, «Δε θα πάνε όλα καλά». Εγώ με αυτό μεγάλωσα.

Τα βογκητά διέκοψαν τις σκέψεις μου. Κάποιοι γαμιόνταν στο διπλανό δωμάτιο. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Παντού επικρατούσε θάνατος και όμως κάποιοι βρήκαν το κουράγιο να γαμιούνται. Τέτοια βογκητά δεν είχα ξανακούσει στην ζωή μου. Ίσως, τελικά, σκέφτηκα, εκεί όπου βασιλεύει ο θάνατος, εκεί δεν έχει πια τόση εξουσία. Βγήκα έξω και κατευθύνθηκα προς το δωμάτιο της συνουσίας, το οποίο βρισκόταν στο τέλος του διαδρόμου. Απ'έξω κάποιος έπαιρνε μάτι.

Περίεργο, είχα τόσο φοβηθεί και απορροφηθεί στις σκέψεις μου ώστε δεν παρατήρησα την αποχώρηση του από το δωμάτιο που είχαμε κρυφτεί. Ο φίλος μου απ'ότι διαπίστωσα δεν ήταν εθισμένος μόνο στην «πρέζα» αλλά και στο «μάτι». Επίσης, μπροστά μου κείτονταν ένας νεκρός τουρίστας κοντά στα 50.Μάλλον πέθανε από τον φόβο του, καθώς τα κτήνη δεν είχαν φτάσει μέχρι εδώ.

Δίπλα του υπήρχε το πορτοφόλι του, άδειο, όμως. Ο πρεζάκιας είχε ληστέψει τον νεκρό! Ακόμα και σε αυτήν την κατάσταση, σκέφτεται την «πρέζα» και πως θα την αποκτήσει. Στο πορτοφόλι, υπήρχε πια μόνο ένα χαρτί, το σήκωσα και το διάβασα. Ήταν γραμμένο στα αγγλικά.

«Όταν κοιτάζω πίσω την ζωή μου δεν βλέπω ευτυχία, δεν βλέπω δυστυχία.

Βλέπω,…. βλέπω πολύ μαλακία.

Πολύ αδιαφορία, οινόπνευμα και ψεύτικη ουτοπία.

Οι γυναίκες των ονείρων πήγαν με άλλους, όσο για ήρωες υπάρχουν μόνο στην τηλεόραση.

Ούτε συμβιβασμένος ούτε πραγματικά επαναστατημένος.

Μια ζωή καράβια πειρατικά στις πισίνες υπήρξαμε.

Πολύ μαλακία, ποίηση και άνευ ουσίας ουτοπία.

Όταν κοιτάζουν και άλλοι πίσω την ζωή τους, δεν βλέπουν ευτυχία, δεν βλέπουν δυστυχία, βλέπουν… βλέπουν πολύ μαλακία.

Οι γυναίκες των ονείρων τους πήγαν με άλλους, όσο για ήρωες υπάρχουν μόνο στην τηλεόραση.

Στην ζωή όλοι αποδειχτήκαμε ρουφιάνοι των ρουφιάνων.

Καλοζωισμένοι μικροαστοί που πλήρωσαν το ξεπούλημα με μια πικρή πραγματικότητα.

Ούτε ευτυχισμένοι, ούτε δυστυχισμένοι. Ρουφιάνοι των ρουφιάνων για μια ζωή.

Ζήτω η ταινία που βλέπω: «Οι Ρουφιάνοι των Ρουφιάνων».

Έκτορας

Να λοιπόν και ένα πολίτης που δεν ήταν ευτυχισμένος! Να και ένας πολίτης που δεν ταυτιζόταν με το «Όλα θα πάνε καλά». Ήταν ο μοναδικός ή υπάρχουν κι άλλοι σαν και αυτόν; Ποιος ξέρει; Μου άρεσε το ποίημα. Το κράτησα και έφυγα, να αφήσω το φίλο μου να μαλακιστεί με την ησυχία του. «Και δειλός και μαλάκας», σκέφτηκα. Ξαναγύρισα στο δωμάτιο μου και ξανακοίταξα το γράμμα. Σκέφτηκα λίγο αυτόν τον άνθρωπο. Απ'ότι ξέρω Έκτορας ήταν ένας ηρωικός τύπος στην Ιλιάδα του Ομήρου. Πολέμησε για την ζωή του και την οικογένεια του. Όμως, οι θεοί ήταν εναντίον του. Επέλεξε, λοιπόν, αυτόν τον αρχαίο ήρωα για το ψευδώνυμο του.

Φαινόταν πολύ βασανισμένος, από αυτά που είχε γράψει. Ίσως, στην ζωή του, αναγνώρισε έναν Έκτορα. Τίμιο που έπρεπε να χάσει. Πέθανε έτσι άδοξα. Τα λόγια του ποιήματος του ήταν προφητικά γι'αυτόν τον ίδιο. Ούτε να τον φάνε τα κτήνη δεν είχε την τιμή. Τον πρόδωσε η καρδιά του σε μια τόσο «μεγαλειώδη» για την ανθρωπότητα στιγμή…

Προσπάθησα να κοιμηθώ. Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε. Μπροστά μου βρισκόταν ένας τύπος γύρω στα 70. Πριν προλάβω να καταλάβω οτιδήποτε άρχισε να μιλάει: «Μπες

στη ζωή σαν περαστικός όπως έλεγε και ο Επίκτητος. Μην δίνεις σημασία στους άλλους. Να έχεις αυτοπεποίθηση… Γιατί αν έχεις αυτή, τα έχεις όλα. Και να θυμάσαι ότι χωρίς αυτή, όταν οι άλλοι σε διώχνουν, οδηγείσαι στην εξασθένηση και στην αβεβαιότητα. Να έχεις, λοιπόν, αυτοπεποίθηση και να μην κανείς πίσω». Σταμάτησε να μιλάει για λίγο και μετά πήρε ξανά μπρος

«Να είσαι περαστικός στη ζωή και όχι σαν κεφαλαιοκράτης. Να μην σε ενδιαφέρει να κατακτάς, αλλά να ευχαριστιέσαι. Γιατί, αυτό που μέτρα στη ζωή είναι, τελικά, το πως έζησες και όχι οι δόξες, οι τιμές οι γυναίκες και το χρήμα…». Αυτά είπε και όπως ξαφνικά εμφανίστηκε, τόσο ξαφνικά έφυγε. «Άλλος ένας που τρελάθηκε απ' τα τεκταινόμενα», είπα.

Με πήρε ο ύπνος. Κοιμήθηκα ώρες. Όταν κάποια δύναμη με ωθούσε να ξυπνήσω για να προστατεύσω τον εαυτό μου, μία άλλη μου έλεγε να κοιμηθώ. Αργά ή γρήγορα θα ερχόταν και το τέλος μου. Όπως έλεγε αυτό το γράμμα του αγνώστου, «όλη η ζωή μας ήταν ένα συνεχόμενο ναυάγιο». Ας πέθαινα, λοιπόν, τώρα, εδώ, σε αυτή την πόλη. Τι ελπίδες είχα ακόμα κι αν προσπαθούσα ,αν αγωνιζόμουνα; Αν δεν με έτρωγαν αυτοί οι απόκοσμοι λύκοι, θα με έλιωναν οι βόμβες των ανθρώπων. Εκείνη τη μέρα, όταν πήρα απόφαση ότι θα πέθαινα, σταμάτησα να φοβάμαι τον θάνατο. Κοιμήθηκα, λοιπόν, ώρα. Με ξύπνησε κάτι άσχημο.

Ήταν ο ναρκομανής που είχα γνωρίσει στο ξενοδοχείο. Ή μάλλον κάτι σαν αυτόν. Το πρόσωπο του είχε πρασινίσει από τον τρόμο. Ενώ τα πόδια του… Τρέμω που το θυμάμαι! Το παντελόνι του είχε ξεσκιστεί, καθώς τα πόδια του είχαν πλατύνει και καλύπτονταν από ένα τεράστιο τρίχωμα.

«Γίνομαι λύκος» ψέλλισε.

«Δεν είναι δυνατόν» απάντησα. Με κοίταξε για λίγη ώρα αμίλητος.

«Πυροβόλησε με γρήγορα.»

«Δεν μπορώ.» του απάντησα τρέμοντας.

«Κάντο διάολε! Ξέρεις ότι πρέπει. Γρήγορα!»

Τον πυροβόλησα. Μια φορά αρκούσε. Ήταν κόλαση! Αυτά τα κτήνη δεν ήταν εξώκοσμα. Ήταν πρώην άνθρωποι. Κοίταξα το πτώμα μπροστά μου. Σε λίγο θα περπατούσε και αυτός με τα τέσσερα, θα έκανε τεράστια άλματα και θα γυρνούσε στην πόλη να γυρέψει θηράματα. Όσο γι' αυτόν τον νεκρό, ούτε το όνομα του δεν είχα μάθει. Λυπήθηκα για αυτόν. Αν και ήταν δειλός, φέρθηκε στο τέλος πολύ θαρραλέα.

Αποφάσισα να φύγω από το καταραμένο ξενοδοχείο. Είχα μπουχτίσει πια εκεί. Ό,τι είναι να γίνει, σκέφτηκα, θα γίνει μέσα ή έξω από το ξενοδοχείο. Περπάτησα στο δρόμο για ένα δεκάλεπτο. Είχε αρχίσει να βραδιάζει. Παντού κατεστραμμένα αυτοκίνητα, φωτιές μικρής έκτασης και σωροί νεκρών κτηνών και ανθρώπων. Τεράστιες λακκούβες από τις βόμβες στην άσφαλτο, μαγαζιά που δεν ήταν πια παρά ερείπια. Μετά από λίγο περπάτημα είδα ένα τεράστιο αρχαιοελληνικό ναό (όλες οι μεγάλες πόλεις της Ε.Ε. είχαν κτίσει στα κέντρα τους αρχαίους ναούς. Η Ε.Ε. ήταν άλλωστε η συνέχεια της αρχαίας Ελλάδας). Ο ναός αυτός δέσποζε επιβλητικά μέσα στο χάος. Από σύμπτωση δεν είχε καταστραφεί.

2^Ο^ Μερος

«Στην ζωή όλοι αποδειχτήκαμε ρουφιάνοι των ρουφιάνων. Όσο για ήρωες υπάρχουν μόνο στην τηλεόραση.»

Έκτορας

Πίσω από τους κίονες, κάτι κρύβονταν. Ύψωσα το όπλο. Του φώναξα να βγει. Ήταν ευτυχώς ένας άνθρωπος κοντά στα 40. Προχώρησε προς τα εμένα, αλλά πώς προχώρησε!

Χωρίς πόδια. Οι λύκοι είχαν φάει τα πόδια του και φαίνεται ότι ο βομβαρδισμός τους είχε εμποδίσει να τελειώσουν το γεύμα τους.

Αυτός πρόλαβε να κρυφτεί στον ναό. Με κοίταξε με απόγνωση. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι. Αλλά δεν είπε τίποτα. Αντίθετα έτρεξε αίμα. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν καλύτερο να μη ζήσει έτσι. Σήκωσα το όπλο αλλά δεν βρήκα το θάρρος να τον σκοτώσω. Τον προσπέρασα βιαστικά, όπως προσπερνούσα πριν έρθω εδώ θεάματα που δεν μπορούσα ή δεν ήθελα να βοηθήσω: ανήλικες πόρνες, πρεζάκια, μετανάστες που αργοπέθαιναν. Συνέχισα λοιπόν το δρόμο μου και όπου με έβγαζε, ενώ το σκοτάδι είχε αρχίσει να γίνεται απελπιστικά πηχτό. Άναψα τον στρατιωτικό μου φακό. Η Θεσσαλονίκη δεν ήταν τίποτα πλέον παρά ένα παζλ καταστροφών.

Ξαφνικά, άκουσα κάτι περίεργο. Ήταν απίστευτο. Και όμως άκουγα heavy metal. Ήταν μια μουσική του προηγούμενου αιώνα που τώρα είχε ξαναγίνει της μόδας. Μπήκα σε ένα στενό, από όπου ερχόταν ο ήχος. Τέσσερις μαλλιάδες έπαιζαν μανιασμένα σε μια παλιά αποθήκη που είχαν μετατρέψει σε στούντιο. Δεν φαινόταν να τους ενδιέφεραν και πολύ οι λύκοι. Ο θάνατος τους είχε ελευθερώσει από τον φόβο. Το τραγούδι τους μιλούσε για ακριβά αυτοκίνητα, γκόμενες και παραλίες.

«Είναι καλοκαίρι, είμαστε στην παραλία, όλα είναι ωραία, όλα είναι καλά. Έλα μωρό μου, έλα σε μένα και θα σου εξηγήσω το όνειρο κανονικά, λα-λα-λα.»

Καμία σχέση με την πραγματικότητα που βιώναμε. Ότι να ‘ναι, δηλαδή. Ίσως με αυτόν τον τρόπο να ήθελαν να ξεφύγουν από το επικείμενο τέλος. Αδιαφορούσαν για αυτό το τέλος. Άλλοι κάνανε έρωτα, άλλοι παίζανε μουσική και ο πρεζάκιας έκλεβε για την δόση του, αν και ήξερε ότι δε θα υπάρξει άλλη. Και εγώ αποφάσισα να πάρω το δρόμο προς το κέντρο. Θα μπορούσα να πάω προς το λιμάνι, όπου υπήρχαν περισσότερες πιθανότητες να σωθώ, αλλά

προτίμησα να πάω στην φωλιά των λύκων. Κυριολεκτικά! Εκεί που τους πρωτοαντιμετωπίσαμε απροετοίμαστοι, εκεί θα τους ξανασυναντούσα, προετοιμασμένος για όλα.

Έφυγα απ'αυτό το σοκάκι. Θα ξανατράβαγα πίσω, προς το δρόμο που, απ'ότι θυμόμουν, έβγαζε προς την κεντρική πλατεία. Πριν, όμως, εγκαταλείψω τελείως το σοκάκι, άκουσα κάτι διαφορετικό από τον ήχο που βγάζουν οι ηλεκτρικές κιθάρες. Ήταν γρυλίσματα λύκων. Κατάλαβα ότι ο προορισμός τους ήταν η πηγή του μουσικού θορύβου, το στούντιο που είχα αφήσει πίσω μου. Εγώ, συνέχιζα τον δρόμο μου, έστριψα δεξιά και βάδιζα για την κεντρική πλατεία. Συνέχιζα τον δρόμο προς το δικό μου τέλος.

Ο καιρός ήταν τελείως μουντός και πρόσθετε στην υπάρχουσα κατάσταση περισσότερη σχιζοφρένεια. Τελικά, έφτασα στην κεντρική πλατεία, στο μνημείο με τα έξι λιοντάρια. Αυτό το μνημείο σίγουρα ήταν, κάποτε, μία από τις τουριστικές ατραξιόν της πόλης. Τώρα πια είχε καταστραφεί ολοκληρωτικά από τον βομβαρδισμό και δεν είχε απομείνει τίποτα απ' το λιοντάρι που είχα δει -ή μου φάνηκε ότι είδα, τέλος πάντων- να κινείται.

Ενώ παρατηρούσα το χάος και την καταστροφή που επικρατούσε στο κέντρο της, άλλοτε, υπέροχης πόλης, μία ομάδα λυκοειδών εμφανίστηκε μπροστά μου. Ταυτόχρονα, άκουσα ήχο από ελικόπτερα. Έτρεξα να κρυφτώ σε μια μισοκατεστραμμένη τράπεζα. Τα ελικόπτερα έριξαν εκατοντάδες ρουκέτες. Ευτυχώς δεν έσκασε καμία μέσα στην τράπεζα. Πέρασαν 10 λεπτά, όταν μέσα στο κτήριο μπήκε ένας φλεγόμενος λύκος ο οποίος ούρλιαζε από τον πόνο. Τον πυροβόλησα πολλές φορές και τον αποτελείωσα. Ήταν το πρώτο κτήνος που σκότωνα. Για πρώτη φορά, αισθάνθηκα ότι έκανα κάτι χρήσιμο.

Πριν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, από πίσω μου εμφανίστηκε ένας τύπος. Ήταν κοντά στα 30, με μαλλί μακρύ και βαμμένο γαλάζιο, κάτι που συνηθίζεται, τώρα, τελευταία. Φορούσε ένα μαύρο χιτώνα πάνω στον οποίο

υπήρχαν κάτι περίεργα σύμβολα. Χαιρόμουν που έβλεπα ξανά άνθρωπο. Του χαμογέλασα. Αυτός, με κοιτούσε γαλήνια και πραγματικά ξαφνιάστηκα όταν τον είδα να σηκώνει το όπλο του. Με πυροβόλησε στο χέρι και το όπλο μου έπεσε κάτω.

«Τι διάολο…;»

«Θα σου εξηγήσω…», μου απάντησε, ήρεμα, κοιτάζοντας με εκείνο το γαλήνιο παραπλανητικό βλέμμα. Από πίσω του, εμφανίστηκαν άλλοι πέντε τύποι, μαυροντυμένοι σαν κι αυτόν. Ήταν όλοι γύρω στα 30 με 40.

«Από τα αρχαία χρόνια με τους μύστες, από τους Σαμάνους των Ινδιάνων μέχρι τις μάγισσες του Μεσαίωνα, η μαγεία ήταν αυτή που κυριαρχούσε και έδινε νόημα στην ζωή. Ζήτω ο Μαρντούκ!», είπε ο τρελός με το γαλήνιο βλέμμα που με είχε πυροβολήσει. «Από την βιομηχανική επανάσταση και μετά, κυριάρχησε η επιστήμη και το χρήμα. Οι μάγοι εξοντώθηκαν. Ο κόσμος πίστεψε ότι δεν υπήρχαν εξαιτίας της προπαγάνδας της επιστήμης. Η μαγεία έδωσε τη θέση της στους γιατρούς, τους παπάδες και τους πολιτικούς. Η ζωή έτσι έχασε την αξία της.» Σταμάτησε και με κοίταξε, για λίγο, με τα γαλήνια παρανοϊκά μάτια του. Προσπαθούσε να με πείσει για κάτι. Ίσως και να με προσηλυτίσει.

«Η επιστήμη και η πολιτική», συνέχισε, «έφεραν τον πόλεμο και την καταστροφή στην ανθρωπότητα». Μιλούσε εξίσου γαλήνια όπως κοιτούσε, όμως ο τρόπος ομιλίας του έρχονταν σε αντίθεση με τις λέξεις που ξεστόμιζε και που ήταν ιδιαίτερα φορτισμένες σε νόημα, μπορώ να πω.

«Είμαστε η αναγέννηση του πολιτισμού», είπε ένας από αυτούς, με μακρύ μαύρο μαλλί, Έλληνας όπως και ο γαλαζομάλλης.

«Φέραμε πίσω την ουσία της ζωής, το άγνωστο, το μυστήριο, φέραμε πίσω την ίδια την ζωή». Άρχισα να καταλαβαίνω. Γέμισα με οργή και αηδία.

«Συνδυάσαμε την μαγεία και την τεχνολογία. Δημιουργήσαμε ένα αέριο που μετατρέπει τον άνθρωπο σε λύκο. Και τι λύκο; Σε αυτόν, λοιπόν, έχουμε πλήρη εξουσία. Είμαστε οι δημιουργοί του. Είναι ο υπηρέτης μας. Στις Βρυξέλλες έγινε το πρώτο πείραμα. Άλλα οι λύκοι μετά από λίγο ξανάγιναν άνθρωποι,. Εμείς αναγκαστήκαμε να φύγουμε και να ετοιμαστούμε καλύτερα. Οι μεγάλοι ηγέτες έκρυψαν, όπως μπορούσαν, την παρουσία μας στις Βρυξέλλες γιατί πολύ απλά μας τρέμουν!»

Το σοκ ήταν μεγάλο στις Βρυξέλλες. Δεν ήταν οι Άραβες τρομοκράτες, αυτοί που είχαν κάνει την ζημιά. Η ηλίθια η Μαρία περηφανεύονταν, μάλιστα, για τη σφαγή.

«Οι στρατηγοί προτίμησαν να θυσιάσουν αθώους σαν ζώα στον βωμό της κοινής γνώμης. Όταν έφτασε εκεί ο στρατός σας, εμείς είχαμε φύγει. Οι στρατηγοί έδωσαν διαταγή να επιτεθεί ο στρατός σε ένα κέντρο μεταναστών το οποίο είχε παραμείνει, τυχαία, ανέγγιχτο απ' τα δικά μας δηλητήρια! Ο σκοπός ήταν να ενοχοποιήσουν μετανάστες που, δήθεν, βγήκαν απ' το μεταναστευτικό κέντρο και προκάλεσαν το υποτιθέμενο αραβο-κινεζικό τρομοκρατικό χτύπημα, για το οποίο μίλησαν μετά τα ΜΜΕ. Όσο για εκείνους που από λύκοι έγιναν άνθρωποι, και μπορούσαν να πούνε την αλήθεια, η τύχη τους δεν ήταν καλύτερη. Εξοντώθηκαν απ' τον ίδιο τον Ευρωπαϊκό στρατό... Η αλήθεια πέθανε στο όνομα της Ευρωπαϊκής Ένωσης! Κάποιοι χάραξαν το σήμα «τζιχάντ». Η ενοχοποίηση των Αράβων, λοιπόν, ήταν πολύ εύκολη. Η πλειοψηφία των μεταναστών, άλλωστε, που ζούσαν στο μεταναστευτικό κέντρο ήταν Άραβες. Το παζλ πιστεύω πως λύθηκε!»

Έτσι, σκέφτηκα πως ο πόλεμος που ακολούθησε με την Κίνα, η οποία στήριζε, δήθεν, την διεθνή τρομοκρατία, ήταν πια παιχνιδάκι. «Μπάσταρδοι!» σκέφτηκα. «Αν ποτέ ξεφύγω από εδώ, θα σας ξεβρακώσω όλους! Δεν μας είπατε, τώρα, με το τι έχουμε να κάνουμε, όχι για να μη φοβηθούμε, όπως

πίστευα, αλλά για να εκμεταλλευτείτε τα γεγονότα, όπως κάνατε στις Βρυξέλλες για τα δικά σας συμφέροντα.

«Θέλουν να μην ξέρουν οι άνθρωποι. Να μην ελπίζει κανείς σε καμία σωτηρία. Γι' αυτό απέκρυψαν τα πραγματικά γεγονότα στις Βρυξέλλες. Θέλουν να μείνει η επανάσταση στο πέρασμα των αιώνων καταδικασμένη». Τον λόγο είχε πάρει ξανά ο γαλαζομάλλης που με είχε πυροβολήσει.

«Τώρα όμως το αέριο είναι τέλειο. Αρχαία ινδιάνικη μέθοδος που κλέψαμε από μια ρεφορμιστική μυστικιστική οργάνωση. Οι πιο έξυπνοι αντιστέκονται στα μάγια μας και παραμένουν άνθρωποι για κάποιο χρονικό διάστημα. Οι πιο καθυστερημένοι διανοητικά γίνονται λύκοι αμέσως μόλις ψεκαστούν. Έτσι, λοιπόν, αυτοί που δεν μετατρέπονται, αμέσως, σε λύκους αποτελούν την τροφή αυτών, οι οποίοι έχουν ήδη μετατραπεί σε αυτό που εμείς θελήσαμε. Αλλά και κάποιος να γλιτώσει απ' τα δόντια των λύκων, απ' τη στιγμή που έχει ψεκαστεί, αργά ή γρήγορα, θα γίνει λύκος για να μας υπηρετήσει! Μπορεί να αργήσει, αλλά μέσα σε διάστημα μερικών ωρών, το πολύ, θα βρίσκεται στο στρατόπεδο μας. Ψεκάσαμε το αέριο σε ένα μεγάλο τμήμα της Θεσσαλονίκης με αεροπλάνα ψεκασμού. Τα αποτελέσματα είναι θριαμβευτικά!» Έκανε μια μικρή παύση.

Σκέφτηκα ότι, τα αρχαία χρόνια, οι λύκοι ήταν οι μεγαλύτεροι εχθροί του ανθρώπου. Αυτοί οι παρανοϊκοί ξανάφεραν τα πράγματα εκεί. Όσο για το γαλαζομάλλη, η παύση του δεν διήρκησε πολλή ώρα. Ύψωσε την φωνή του για πρώτη φορά. Μίλησε στα αγγλικά και απευθύνθηκε στους άλλους πέντε.

«Θα φέρουμε την ειρήνη στα έθνη. Η μαγεία θα πάρει αυτό που δικαιωματικά της αξίζει: Την εξουσία! Και μη ξεχνάτε αδέρφια μου! Κάθε ειρηνική και γόνιμη περίοδος ήρθε στην ανθρωπότητα αφού βαπτίστηκε στο αίμα!»

«Είστε τελείως τρελοί! Σκοτώσατε τόσους αθώους! Ακόμα και αν ο κόσμος είναι έτσι όπως τον περιγράφετε, ποιοι είστε εσείς που θα απονείμετε δικαιοσύνη; Μπάσταρδοι! Η επανάσταση σας θα φέρει μόνο θάνατο».

«Ηλίθιε μικροαστέ, η επανάσταση δεν είναι ένα μωρουδίστικο παιχνίδι! Τι να ξέρεις όμως εσύ; Άθλιε, άθεε, αν ζεις τώρα, σκουλήκι, είναι γιατί είσαι μια ειδική περίπτωση. Το αέριο μετέτρεψε σχεδόν κάθε άνθρωπο σε λύκο. Υπάρχουν όμως και εξαιρέσεις. Μία από τις εξαιρέσεις είσαι και εσύ. Αυτό δεν ξέρουμε που οφείλεται. Έχουμε υπολογίσει ότι στις επιθέσεις μας πρέπει όλοι να γίνονται λύκοι, γι' αυτό και πρέπει να σε μελετήσουμε. Ίσως, όμως, όσοι διατηρούν υποσυνείδητα, μέσα τους αρχαία ψήγματα μαγείας να μπορούν να προβάλουν, έστω άθελά τους, κάποιες αντιστάσεις στις μαγικές μας επιθέσεις».

Σταμάτησε για λίγο και με κοίταξε με εκείνο το γαλήνιο βλέμμα «Ευγενικοί μου άνθρωποι, αν ζούμε, ζούμε για να πατάμε στα κεφάλια των βασιλιάδων. Αυτός ήταν Σαίξπηρ μικροαστέ. Αλλά που να ξέρεις εσύ.». Εκείνη τη στιγμή άρχισα να τα συνδυάζω όλα. Το τρελό όνειρο που είδα με τους λύκους, ίσως, ήταν μια προσπάθεια να προειδοποιηθώ για όλα αυτά. Το λιοντάρι; Ήθελε και αυτό να με προειδοποιήσει; Γιατί όχι; Είχα λοιπόν και εγώ μαγικές ικανότητες, έστω και αν δεν τις είχα καταλάβει ποτέ. Χωρίς να το συνειδητοποιήσω, οι δικές μου μαγικές δυνάμεις είχαν συγκρουστεί με τα ξόρκια των μάγων. Πρώτα προσπάθησαν να με προειδοποιήσουν με το όνειρο και με το λιοντάρι και μετά εμπόδισαν το δηλητήριο των μάγων να με κάνει λύκο. Η συνειδητοποίηση αυτή μου έδωσε θάρρος.

Δεν άντεξα άλλο να ακούω τον τρελό μονόλογό τους: «Άντε γαμήσου πια! Τρελέ!» Αμέσως, δέχθηκα ένα κλωτσίδι στο μούτρα. Τα μάτια μου σκεπάστηκαν με αίμα. Υψώνοντας την φωνή του, είπε, «Πρόσεχε πως μιλάς πόρνη του καπιταλισμού! Εμείς αγωνιζόμαστε για το καλό σου και συ αυθαδιάζεις!»

Τότε ο Ρώσος πήρε το λόγο και είπε στα αγγλικά: «Η ανθρωπότητα μοιάζει με τον Ντόριαν Γκρέυ. Είναι το ίδιο υποκριτική. Κρύβει τα γηρατειά, την ασχήμια και την υποκρισία της σε ένα καταραμένο πορτρέτο και περιφέρεται από 'δω και από 'κει παριστάνοντας την όμορφη. Όμως, το συμβόλαιο που έκλεισε ο Ντόριαν Γκρέυ για να επιτύχει να κλείσει την ασχήμια του σε ένα πορτρέτο και να μείνει αυτός για πάντα νέος, δεν ήταν ένα τυχαίο συμβόλαιο. Ήταν ένα συμβόλαιο με το Διάβολο. Και έπρεπε να πληρωθεί το τίμημα. Έτσι και η ανθρωπότητα, όπως αυτός ο χαζός ο Ντόριαν, έπρεπε να πληρώσει. Τέρμα τα ψέματα! Εμείς θα δείξουμε το πραγματικό της πρόσωπο. Εμείς θα φέρουμε το πορτρέτο αυτό στα μάτια του κόσμου. Αυτό το πορτρέτο δεν θα κρύβεται άλλο. Η αλήθεια όσο φρικτή και να είναι, θα φανερωθεί!»

Αν και δεν κατάλαβα ποιος ήταν ο Ντόριαν Γκρέυ κατάλαβα περίπου τι εννοούσαν τα λόγια του Ρώσου. Η φρικτή πραγματικότητα κρύβεται από κάποιους. Αντίθετα, το ψέμα παρουσιάζεται σαν αλήθεια. Αυτό επιτεύχθηκε, όμως-όπως και ο πιο χαζός καταλαβαίνει- με άτιμους τρόπους (αυτό μάλλον εννοεί ως «συμβόλαιο με τον διάβολο»). Και, όπως όλες οι ατιμίες, δεν μπορούν να διαρκέσουν πολύ. Πρέπει να πληρωθεί το τίμημα. Η παρακμή, τα γηρατειά και η υποκρισία θέλουν να φανερωθούν και αυτοί οι μάγοι θέλουν να είναι αυτοί που θα φέρουν σε πέρας αυτή την αποστολή.

Ο Ρώσος συνέχισε: «Θέλουμε να σπάσουμε τις βιτρίνες του καπιταλισμού. Την βία την πολεμάς με βία, την υποκρισία με υποκρισία, την σκληράδα με σκληράδα. Αυτό σημαίνει υιοθεσία όλων εκείνων των μεθόδων δράσης που το υπάρχον σύστημα, έως τώρα, καταδίκαζε για να επιβιώσει… Και όταν το σύστημα αυτό ηττηθεί, θα έρθει η εποχή της ευημερίας, όπου η υποκρισία και η απανθρωπιά θα έχουν πεθάνει. Τότε η ανθρωπότητα θα σταθεί στα πόδια της, για πρώτη φορά.»

«Η παράνοια, η γελοιότητα και η απελπισία σε όλο της το μεγαλείο», σκέφτηκα.

«Μη ξεχνάς ποιοι δηλητηρίασαν την κοινωνία με τον ρατσισμό ,τις διακρίσεις και την υποταγή. Μην το ξεχνάς!», μου είπε και τα μάτια του σχεδόν έλαμπαν από ικανοποίηση

«Και που ξέρετε ότι μπορείτε να νικήσετε ολόκληρη την ανθρωπότητα;»

Το λόγο πήρε ο μαυρομάλλης, για να μου απαντήσει: «Αυτή τη φορά τελειοποιήσαμε το αέριο. Είναι πλήρες. Το στυλ μας, γιατί το στυλ είναι το παν, θα τρομοκρατήσει τους εχθρούς μας. Η ανθρωπότητα έχει έρθει σε απόγνωση.

Όταν η ήττα της ανθρωπότητας ολοκληρωθεί, θα κυριαρχήσουμε στους ανθρώπους με αυτό το στρατό από λύκους, που έχουμε φτιάξει. Άλλωστε, μας προστατεύει ο Μαρντούκ. Είμαστε παιδιά του!»

«Να σε ρωτήσω κάτι τελευταίο;»

«Ότι θες άθλιε μικροαστέ.»

«Δεδομένου της δυναμικής του χτυπήματος θα πρέπει σε αυτή την άθλια και μικροαστική κοινωνία να κατέχατε υψηλές θέσεις. Έτσι δεν είναι;»

Ο γαλαζομάλλης πήρε ξανά τον λόγο «Ας πούμε, ναι. Δύο από εμάς, από ότι έχεις, ήδη, καταλάβει είμαστε Έλληνες. Υπηρετούσαμε σε υψηλά κλιμάκια του Ευρωπαϊκού Στρατού. Όμως, η παρακμή του πολιτισμού των γιάπηδων, μαζί με τον κίνδυνο μίας πυρηνικής καταστροφής- θυμήσου το Λονδίνο πριν δεκατρία χρόνια- οδήγησε το μυαλό μου σε απόγνωση. Κάτι έπρεπε να αλλάξει. Πέντε από εμάς συναντηθήκαμε σε ένα συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πριν έξι χρόνια. Όταν είδαμε ότι είχαμε κοινές απόψεις, δημιουργήσαμε την αδελφότητα. Ο κύριος από δεξιά είναι Σουηδός. Ανήκε σε μια αποκρυφιστική ελιτίστικη οργάνωση. Από πίσω μου, ο σύντροφος είναι Γερμανός, γιος πάμπλουτου εφοπλιστή. Ήταν και αυτός μέλος σε μια μυστικιστική οργάνωση. Είχε βαρεθεί, όμως, τους συμβιβασμούς τους και την λατρεία

τους για το χρήμα. Έφυγε από αυτούς και τους έκλεψε στοιχεία που μας φάνηκαν χρήσιμα. Από αριστερά, ο πέμπτος Ευρωπαίος της αδελφότητας είναι Ρώσος υπουργός.»

«Τώρα μάλιστα!», σκέφτηκα.

«Ο κύριος πίσω μου είναι ο διάσημος βιολόγος John Crowford, βραβευμένος με νόμπελ βιοτεχνολογίας. Αυτός ήρθε τελευταίος στην αδελφότητα. Για την ακρίβεια, δεν ήρθε. Τον βρήκαμε εμείς, όπως βρήκαμε και άλλους!»

Τους κοίταζα παλαβωμένος. Δεν πίστευα αυτά που άκουγα. «Φέρνουμε το χάος στην ανθρωπότητα, όμως, τελικά, θα κάνουμε καλό. Φέρνουμε το χάος χωρίς να μας αρέσει. Έτσι οι άνθρωποι θα σταματήσουν να ζουν για το χρήμα. Θα έχουν ελεύθερο χρόνο που θα τον αφιερώσουν στις πνευματικές και φιλοσοφικές αναζητήσεις. Τις δουλειές θα τις κάνουν οι σημερινοί ηγέτες, δηλαδή: οι πολιτικοί, οι στρατιωτικοί και οι παπάδες. Τα παιδιά τους δεν θα έχουν καλύτερη μοίρα. Θα είναι η νέα τάξη των αιώνιων δούλων. Δεν θα τους λυπηθούμε, όπως αυτοί δεν λυπήθηκαν να μετατρέψουν τον άνθρωπο σε δούλο της μηχανής. Τι είναι λοιπόν, μερικοί χιλιάδες νεκροί μπροστά στην ευημερία αιώνων! Ήρθε ο καιρός για να γίνει από όλους, πλέον, κατανοητό ότι πίσω απ’ τα θεμέλια τους κρυβόταν το χάος».

Είχε χαθεί κάθε ελπίδα. Οι έξι παλαβοί εξέπεμπαν μία περίεργη αύρα ισχύος, κυριαρχίας και παράνοιας. Τα εγκλήματα τους, όμως, ήταν φρικτά. Ταυτόχρονα όμως, τους λυπόμουνα. Ήταν θύματα της παρανοϊκής κοινωνίας. Ήταν, όλοι, γνήσια τέκνα της, που ήθελαν να γίνουν μητροκτόνοι. Την εκδικούνταν με τον πιο φρικτό τρόπο, χρησιμοποιώντας σοφία χιλιάδων χρόνων για να κάνουν κακό. Και το πιο αστείο ή μάλλον για κλάματα ήταν πως πίστευαν το παραμύθι ότι αγωνίζονταν για το καλό όλων μας. Ξαφνικά και οι έξι έκλεισαν τα μάτια τους, σχημάτισαν ένα κύκλο και τους είδα, εντυπωσιασμένος, να τρέμουν και να αιωρούνται με αργές κινήσεις. Οι αργές πρώτες κινήσεις

της κυκλικής τους αιώρησης έδωσαν τη θέση τους σε ασύλληπτη ταχύτητα. Τους κοίταξα, έκπληκτος, καθώς αιωρούνταν γύρω μου, κάνοντας κύκλους στον αέρα, περιστρεφόμενοι γύρω από τους εαυτούς τους με καταπληκτική ταχύτητα. Κραυγές άρχισαν να βγαίνουν από τους μάγους. Κραυγές, όμως, που έβγαιναν από τους πνεύμονες τους καθώς τα στόματα τους παρέμεναν κλειστά.

Ήταν κραυγές απαίσιες, απόκοσμες, κραυγές που κόντευαν να σπάσουν τα αυτιά μου. Δεν άντεξα πολύ όρθιος και έπεσα στο πάτωμα, έβαλα τα χέρια στα αυτιά μου και παρακαλούσα να σταματήσουν. Ξαφνικά, οι φωνές διακόπηκαν από αγγελικές, απαλές γυναικείες φωνές που έβγαιναν πάλι από τους αιωρούμενους μάγους. Στο άκουσμα τους, η ελπίδα ξαναγύρισε, σηκώθηκα από το πάτωμα όπου ήμουν πεσμένος αλλά δεν έμεινα όρθιος για πολύ. Ξανά, οι φοβερές κραυγές επανήλθαν, με περισσότερη δύναμη αυτή τη φορά. Και αυτές οι κραυγές δεν επηρέαζαν μόνο το μυαλό μου, αλλά αισθανόμουν ότι έμπαιναν μες στην ψυχή μου, καθώς συνοδεύονταν από σκηνές ανείπωτης φρίκης που κατέκλυζαν τη σκέψη μου, που τρέμω και μόνο να θυμάμαι. Οι κραυγές διακόπηκαν πάλι από τις απαλές αιθέριες φωνές, για να ξαναγυρίσουν για τρίτη φορά πιο δυνατές από ποτέ.

Δεν μπορούσα να αντέξω άλλο τη φρίκη! Σηκώθηκα όρθιος, με όση δύναμη μου είχε απομείνει, έτοιμος να αυτοκτονήσω όπως μπορούσα. Όμως δεν άντεξα να μείνω όρθιος και έπεσα ξανά κάτω. Τα πάντα, σκέφτηκα είχαν χαθεί. Εγώ ήμουν στα τελευταία μου. Το ένιωθα. Αυτόν τον τρόμο σκέφτηκα θα τον νιώσει όλη η ανθρωπότητα. «Δεν υπάρχει ελπίδα», σκέφτηκα απεγνωσμένα. Οι μάγοι θα τους γονάτιζαν όλους. «Δεν υπήρχε ελπίδα!» Ποιος άνθρωπος μπορούσε να νικήσει αυτή τη μαγεία. Η απάντηση ήταν: Κανείς! Αισθάνθηκα τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν, όταν σαν θαύμα, τα πάντα σταμάτησαν. Γύρισα και κοίταξα τους μάγους που συνέχιζαν να αιωρούνται σε κύκλο στον

αέρα. Ξαφνικά, ένας από αυτούς, ο Ρώσος για την ακρίβεια, άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε με τρόμο. Μάλλον είχε μαντικές ικανότητες γιατί είχε μαντέψει σωστά.

Δεκάδες τερατόμορφα όντα μπήκαν στην τράπεζα. Οι μάγοι έπεσαν απότομα από το ύψος στο οποίο βρίσκονταν. Λόγω της πτώσης, δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν, όταν τα όντα τους χτυπούσαν με λύσσα. Οι λύκοι, λοιπόν, είχαν αρχίσει να γίνονται ξανά άνθρωποι. Περπατούσαν πια με τα πόδια μόνο, όμως, τα χαρακτηριστικά τους δεν έφερναν προς αυτό που λέμε άνθρωπο. Ήταν για την ακρίβεια γεμάτοι τρίχες. Οι τρίχες των μαλλιών τους έφταναν μέχρι τον κώλο τους, ενώ τρίχες υπήρχαν απ' το κούτελο μέχρι τις πατούσες τους και έντυναν με αυτόν το φρικτό τρόπο το σώμα τους. Οι τρίχες αυτές ήταν τουλάχιστον δέκα πόντους μήκος. Ήταν αηδιαστικοί, κυριολεκτικά, σαν μαλλιαρά ανθρωπόμορφα όντα. Την ίδια εντύπωση πρέπει να είχαν και οι κομμωτές μόλις τους αντίκρισαν αργότερα.

Πίσω στην «μάχη», όλα τέλειωσαν πολύ γρήγορα. Χτυπούσαν με τόση λύσσα τους μάγους που σίγουρα, αργότερα, θα ήταν αδύνατο για τις αρχές να τους ξεχωρίσουν με τόσο πολτοποιημένα πρόσωπα. Οι μάγοι, λοιπόν, είχαν κάνει λάθος. Ήταν έτοιμοι να γονατίσουν την ανθρωπότητα σαν γνήσιες παρανοϊκές μεγαλοφυΐες. Αλλά έχασαν, έστω και από τα δικά τους λάθη. Οι λύκοι ξαναγίνονταν άνθρωποι. Στην διάρκεια της μετάλλαξης, συνειδητοποίησαν την κατάσταση και θέλησαν να εκδικηθούν τους πρώην αφέντες τους. Και πήραν εκδίκηση φρικτή. Είχε αρχίσει να ξημερώνει όταν λιποθύμησα από την αιμορραγία. Ξύπνησα ασφαλής, αργότερα, σε ένα νοσοκομείο.

Οι μάγοι, αν και νεκροί, ζουν μέσα στο μυαλό μου. Μάλλον ζουν στο μυαλό όλων. Από εδώ και πέρα, τίποτε δεν θα είναι το ίδιο. Έχει περάσει μία εβδομάδα από τότε που η ανθρωπότητα γνώρισε την κόλαση. Όσο για το παρόν, οι ηγέτες δεν μπορούσαν να κρύψουν τα γεγονότα, λόγω της

μεγάλης έκτασης που πήραν, ενώ εγώ στο νοσοκομείο απολαμβάνω τιμές ήρωα πολέμου. Πάντα ψάχνουν έναν ήρωα και τώρα τον βρήκαν στο πρόσωπο μου. Ας μη ξεχνάμε ότι, έστω και χωρίς να το θέλω, είμαι ο μοναδικός από τους φαντάρους που πολέμησα τους λύκους και συναντήθηκα με τους μάγους. Δεν είχαν, λοιπόν, ποιον άλλο να κάνουν ήρωα. Έτσι, έφτιαξαν φανταστικές ιστορίες, ότι, τάχα μου εξόντωσα μόνος μου δεκάδες λύκους σε φανταστικές οδομαχίες. Το πιο αστείο είναι ότι το ποίημα που βρήκαν επάνω μου, το παρουσίασαν σαν δικό μου. Είμαι ο ήρωας-ποιητής. Έτσι, με λένε στα κανάλια. Ο ήρωας-ποιητής Έκτορας, για την ακρίβεια. Τώρα πως έκαναν ένα τέτοιο ποίημα ύμνο του αγώνα ενάντια στους λύκους, ένας Θεός ξέρει.

Μάλιστα, προβάλλονταν, συνεχώς, απ' την τηλεόραση, το βίντεο των «γεγονότων» στα οποία «μεγαλούργησα». Προφανώς, για να με παρουσιάσουν σαν ήρωα, χρειάζονταν ντοκουμέντα. Και αφού δεν υπήρχαν, τα δημιούργησαν. Άλλωστε, νομίζω ότι ήθελαν να παρουσιάσουν στον κόσμο ένα στρατό αξιόμαχο, που έδωσε μάχη και που δεν το έβαλε κατευθείαν στα πόδια… Έτσι, λοιπόν, απ' τα στιγμιότυπα που είχαν (από λήψεις από κρυφές κάμερες, απ' τα στρατιωτικά ελικόπτερα και, ίσως, από δορυφόρους) έκαναν μοντάζ, ανάλογα με το συμφέρον τους. Έτσι, λοιπόν, αντί στην αρχή της αποβίβασης μας, να δείξουν τους παπάδες που μας προϋπάντησαν κλαίγοντας, πρόβαλαν κάποιους ηθοποιούς, ντυμένους σαν παπάδες να μας λένε: «Εμπρός λεβέντες, δώστε τους να καταλάβουν. Εμείς κάναμε ότι μπορούσαμε, αλλά αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε λόγω απωλειών. Γερά! Και ο Θεός μαζί σας…»

Στη συνέχεια, όταν φτάσαμε στο κέντρο και αντικρίσαμε το φριχτό θέαμα, κάποιος φαντάρος φώναξε: «Θα το πληρώσουν αυτό οι μπάσταρδοι!». Βέβαια, εγώ δεν θυμάμαι κανένα τέτοιο φαντάρο… «Άλλο ένα επιτυχημένο μοντάζ», σκέφτηκα. Όσο για τις σκηνές των μαχών, εδώ,

παραδέχομαι τον σκηνοθέτη. Ενώ όλος ο κόσμος, με το που είδε τους λύκους, το έβαλε στα πόδια, μια ολόκληρη μάχη είχε σκηνοθετηθεί και παρουσιάζονταν σαν γεγονός! Εγώ, μάλιστα, φαίνομαι να ορμάω μονός μου και να εξοντώνω αρκετούς από τους λύκους. Μετά το τέλος της μάχης, ο σκηνοθέτης αποφεύγει να δείξει οτιδήποτε άλλο συνάντησα όπως τον πρεζακια, τα σφαγιασμένα πτώματα κλπ. Αντίθετα, πρόβαλε τις σκηνές στην τράπεζα όπου σκότωσα πραγματικά ένα λύκο. Στη συνέχεια, δείχνει τη συζήτηση μου με τους μάγους(προφανώς πήραν πλάνα απ'την κρυφή κάμερα της τράπεζας). Αλλά την δείχνει, κυριολεκτικά, κουτσουρεμένη.

Έτσι, λοιπόν, μπορώ να πω ότι, γενικά, απαλείφθηκαν οι αναφορές των παρανοϊκών μάγων στους μεγάλους κειμενογράφους (όπως το Σαίξπηρ). Επίσης, έγινε μοντάζ και στα λόγια τους. Έτσι, ενώ έλεγαν: «Φέρνουμε το χάος στην ανθρωπότητα, όμως, τελικά, θα κάνουμε καλό. Φέρνουμε το χάος, χωρίς να μας αρέσει. Έτσι οι άνθρωποι θα σταματήσουν να ζουν για το χρήμα», στο βίντεο ακούγονταν τα εξής: «Φέρνουμε το χάος στην ανθρωπότητα γιατί μας αρέσει».

Επίσης, αντί του «Θέλουμε να σπάσουμε τις βιτρίνες του καπιταλισμού. Τη βία την πολεμάς με βία, την υποκρισία με υποκρισία, την σκληράδα με σκληράδα.

Αυτό σημαίνει υιοθεσία όλων εκείνων των μεθόδων δράσης που το υπάρχον σύστημα έως τώρα καταδίκαζε για να επιβιώσει… Και όταν το σύστημα αυτό ηττηθεί θα έρθει η εποχή της ευημερίας όπου η υποκρισία και η απανθρωπιά θα έχουν πεθάνει. Τότε η ανθρωπότητα θα σταθεί στα πόδια της για πρώτη φορά.», στο βίντεο ακούστηκε μόνο αυτό: «Όταν το σύστημα αυτό ηττηθεί, θα έρθει η εποχή της υποκρισίας και της απανθρωπιάς» .Το πιο ακραίο όμως μοντάζ ήταν στα λόγια: «Μη ξεχνάς ποιοι δηλητηρίασαν την κοινωνία με τον ρατσισμό, τις διακρίσεις και την υποταγή .Μην το ξεχνάς!», που ακούστηκαν απ'το στόμα

του μάγου ως «Θα δηλητηριάσουμε την κοινωνία με ρατσισμό, διακρίσεις και υποταγή. Μην το ξεχνάς!»

Πρέπει να ομολογήσω ότι όσο ελεεινοί και αν ήταν οι μάγοι, αυτό δεν σήμαινε ότι ο κόσμος έπρεπε να μάθει ψεύτικα γεγονότα και ψεύτικες προθέσεις. Όπως και να' χει τώρα, ο κόσμος θα μάθαινε ψέματα. Όσο για το βίντεο, τελειώνει με την εισβολή των λυκοειδών στην τράπεζα και το λυντσάρισμα των μάγων. Μια σημαία δεσπόζει σαν τελευταίο πλάνο να υψώνεται στη φλεγόμενη Θεσσαλονίκη. Είναι η σημαία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ ακούγεται ο ύμνος της Ενωμένης Ευρώπης. Κάπου εδώ τελειώνει η ταινία που με ανάδειξε ηρώα.

Εγώ από την πλευρά μου, δέχτηκα αυτό τον ρόλο. Επιτέλους, θα γινόμουν πραγματικός Ευρωπαίος. Μέχρι και οι ηγέτιδες της ΕΕ μπουρδολογούσαν στην τηλεόραση για μένα. Πιστεύω ότι έπιναν νερό στην υγειά μου! Βέβαια, άκουσα κάτι ψίθυρους που δεν τιμάνε τις ηγέτιδες. Ναι, δεν τις τιμάνε καθόλου, αν είναι αλήθεια. Οι πυρηνικοί πύραυλοι της ΕΕ είχαν στραφεί εναντίον της Μακεδονίας. Θα την εξαφάνιζαν αν χρειαζόταν από τον χάρτη, αρκεί να μην εξαπλωνόταν ο κίνδυνος αλλού.

Βέβαια, από άποψη πρακτικής, τους κατανοώ. Με εκνευρίζουν όμως όταν το παίζουν Ευρωπαίοι και ανθρωπιστές. Τι να κάνεις, όμως, αυτοί έχουν και το μαχαίρι και το καρπούζι. Όσο για αυτούς που από λύκοι ξανάγιναν άνθρωποι, μόνο φρίκη με πιάνει που τους σκέφτομαι. Καλύτερα να είχαν πεθάνει. Ο βομβαρδισμός εξόντωσε τους περισσότερους λύκους. Όμως περίπου τριακόσιοι ξανάγιναν άνθρωποι. Κι αν στις Βρυξέλλες, όσοι είχαν ξαναγίνει άνθρωποι εξοντώθηκαν από τους «καλούς», τώρα και εξαιτίας της έκτασης που πήραν τα γεγονότα, δεν τους άγγιξε κανείς. Πολλοί σε κατάσταση παράνοιας, και μην μπορώντας να αποδεχθούν τις φρικαλεότητες, που άθελα τους, πράξανε, επιτέθηκαν στον Ευρωπαϊκό Στρατό που

αναγκάστηκε να τους εκτελέσει. Άλλοι αυτοκτόνησαν. Περίπου εκατό πενήντα, οδηγήθηκαν σε ψυχιατρεία.

Συνεχίζουν όμως εκεί την εχθρική συμπεριφορά. Όπως πληροφορήθηκα, ένας από τους κομμωτές- γιατί, όπως είναι φυσικό, έπρεπε να κουρευτούν και κάποιοι έπρεπε να αναλάβουν αυτή την αηδιαστική δουλειά- έχασε το μάτι του όταν ένας από αυτούς του άρπαξε το ψαλίδι. Με αυτά που ακούω πιστεύω ότι κανείς δεν θα έχει αίσιο τέλος.

Επίσης, έκανε την εμφάνισή του ένα άλλο περίεργο φαινόμενο. Εξαγριωμένοι πολίτες στην Στοκχόλμη, επιτεθήκαν στο ζωολογικό κήπο και κατασφάξανε όλους τους λύκους, αμέσως μετά την γνωστοποίηση των γεγονότων της Θεσσαλονίκης. Το φαινόμενο αυτό επαναλήφθηκε στην Ρώμη και την Άγκυρα. Δεν υπήρχε κανένας εμφανής λόγος για να γίνει αυτό. Άλλωστε, οι πραγματικοί λύκοι δεν έχουν καμιά σχέση με τα λυκοειδή της Θεσσαλονίκης. Αυτά, όσον αφορά την πολιτισμένη Ευρώπη, γιατί στα γκέτο έχει ξεσπάσει τρελό πανηγύρι. Ο κόσμος εκεί διαδηλώνει με συνθήματα του τύπου «Επανάσταση τώρα, ζήτω οι λύκοι», «Κοιμηθείτε εκεί που στρώσατε». Το περίεργο είναι ότι πανηγυρίζουν, αν και οι μάγοι χτυπήσαν όχι μόνο την ζώνη των Ευρωπαίων πολιτών (που ζούσαν στο κέντρο) αλλά και τα γκέτο που ήταν στην περιφέρεια της Θεσσαλονίκης (μάλιστα αρκετοί από τούς συγγενείς μου, εκεί, πέθαναν στη διάρκεια των γεγονότων), όπως και στους υπονόμους (όπου ζούσαν κυριολεκτικά οι απόκληροι της κοινωνίας μας). Άρα, συμπεραίνω, πως παρά το ότι οι μάγοι αδιαφορούσαν για τους πολίτες «δεύτερης κατηγορίας», βρήκαν, τελικά, ένα σύμμαχο στο πρόσωπο των τελευταίων.

Ελάχιστοι επιβίωσαν λοιπόν από αυτά τα γεγονότα. Και οι περισσότεροι είναι πια τρελοί και κανείς δεν τους παίρνει στα σοβαρά. Οι ηγέτες τις Ε.Ε., οι στρατιωτικοί και κάποιοι δημοσιογράφοι ξέρουν όλη την αλήθεια. Όμως, θα την πλάσουν όπως θέλουν, όπως τους βολεύει. Ίσως, όπως στις

Βρυξέλλες, θα ενοχοποιήσουν κάποιους άσχετους. Ίσως, σκέφτομαι τώρα, να υποστηρίξουν ότι οι μάγοι ήταν Κινέζοι, Άραβες ή εξωγήινοι. Ότι τους βολεύει. Μόνο εγώ μπορούσα να μιλήσω, μόνο εγώ μπορούσα να φωνάξω. Αλλά δεν θα το έκανα. Η ζωή στα γκέτο είναι σκληρή και δεν ξαναγυρνάω εκεί.

«Σοκ για την ανθρωπότητα! 20.000 υπολογίζονται, περίπου, οι νεκροί στα απίστευτα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, τα οποία προκάλεσαν παρανοϊκοί γνώστες απόκοσμης μαγείας. Η πραγματικότητα ξεπέρασε κάθε ιστορία φρίκης που έχει γραφτεί. Μια απ'τις ωραιότερες πόλεις της Ευρώπης μετατράπηκε σε κόλαση καταστροφής και φρίκης. Κάθε εφιάλτης ωχριά μπροστά στην πραγματικότητα. Οι προηγούμενες καταστροφές των Ευρωπαίων μοιάζουν, μπροστά σε αυτήν την τραγωδία, με παραμύθι.

Σοκαρισμένοι οι ηγέτες της Ε.Ε. δεν μπορούν να δώσουν καμία εξήγηση για την φρίκη που η Ε.Ε. έζησε… Την 26-7-2065 θα την θυμούνται όλοι ως την πιο μαύρη σελίδα στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Οι αρχές έχουν αρχίσει την αναγνώριση των πτωμάτων, ένα έργο πολύ δύσκολο, αφού πολλά πτώματα είναι διαμελισμένα.

«Όμως όσο υπάρχουν ήρωες η ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο δεν πεθαίνει. Ο Τάκης Φωτόπουλος, μόνος του, κατάφερε να σώσει την ανθρωπότητα χάρη στο θάρρος του και την πατριωτική αυτοθυσία που τον διακρίνει. Ας δούμε, όμως, τη δράση αυτού του ήρωα, ενός γνήσιου Ευρωπαίου που δεν το έβαλε στα πόδια. Ας δούμε λοιπόν αυτή τη δράση του ποιητή που οι στίχοι του έχουν γίνει σύμβολα ελπίδας για όλους μας.»

«Ωραία τα λέει η τηλεόραση!» σκέφτηκα. Ξαφνικά, όμως, η ανάσα μου κόπηκε. Θεέ μου! Πως έγινε αυτό; Ποιος χτύπησε την Αθήνα; Η τηλεπαρουσιάστρια αγγίζει με αηδία τις τρίχες που πετάγονται από το μάγουλο της.

Εκατομμύρια άνθρωποι την αντικρίζουν με την ίδια απόγνωση και αηδία… Το στόμα της άνοιξε για να φωνάξει: «Ερχόμαστε!!!». Το γέλιο μου ακούστηκε πικρό και παρανοϊκό.

Οι μάγοι ήταν νεκροί. Τώρα, όμως, θυμάμαι με φρίκη και απελπισία τη φράση τους, «Αυτόν τον βρήκαμε εμείς. Όπως βρήκαμε και άλλους». Μάλλον ήθελα να ξεχάσω αυτή τη φράση. Υπάρχουν κι άλλοι σαν αυτούς. Και ίσως και οι ίδιοι οι μάγοι να είναι νεκροί, με τη δικιά μου λογική. Αλλά ποιος νοιάζεται πια για την κοινή λογική. Ίσως, ο θάνατος να μην είναι το ίδιο πράγμα για εμάς και για εκείνους. Ίσως να κοροϊδεύουν και αυτές τις έννοιες σαν δημιουργήματα του μικροαστικού μας νου. Και, ίσως, κάπου, μακριά ή κοντά, να καταστρώνουν νέα σχέδια ανατροπής και χάους. Όλα συνεχίζονται λοιπόν…

Είχα την ευκαιρία να πω την αλήθεια. Ήθελα όμως επαίνους! Ήθελα να γίνω πολίτης. Πόσο γελοίος φάνηκα. Τι να τους κάνω τους επαίνους τώρα που η κόλαση έρχεται. Είχα την ευκαιρία να φερθώ γενναία. Να τους ξεβρακώσω όλους. Να πω στην ανθρωπότητα πόσο μαλακισμένη είναι. Αντίθετα, όμως, φάνηκα «ρουφιάνος των ρουφιάνων». Τώρα, το τέλος είναι κοντά. Σηκώθηκα από το κρεβάτι. Θα πάω να ψάξω για κανένα όπλο. Δε θα με φάνε έτσι. Ούτως ή άλλως, πάντα το ήξερα: Δεν μπορούν να πάνε όλα καλά.

Και αυτή τη φορά, ας φερθώ σαν πραγματικός Έκτορας. Εναντίον όλων των ρουφιάνων και ό,τι γίνει έγινε. Ήξερα τι με περίμενε. Και δεν ξέρω γιατί, θυμήθηκα το περίεργο άγαλμα-λιοντάρι που είχε γυρίσει να με κοιτάξει πριν την μάχη. Ίσως, να είναι η Δευτέρα Παρουσία αυτό που ζούμε, ίσως και όχι. Αν δω πάντως κανένα άγαλμα να μη μένει παραδοσιακά ακίνητο δε θα ξαφνιαστώ όπως οι άλλοι. Σίγουρα αυτή την φορά δε θα ξαφνιαστώ…

«Κύριοι, βρίσκομαι στη δύσκολη θέση να σας πω ότι εκτός της Αθήνας, κρούσματα λυκανθρωπισμού είχαμε και στη Μόσχα», είπε λίγο αμήχανα ο Άγγλος αρχιστράτηγος .

«Κατάρα!», φώναξε ο Ρώσος στρατηγός, κυριολεκτικά, αφηνιασμένος, διακόπτοντας τον Άγγλο.

«Κύριοι, κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Ίσως, τελικά, και να μην τα καταφέρουμε. Εμείς πάντως πρέπει να προσπαθήσουμε», συνέχισε ο Άγγλος προσπαθώντας να βρει την αυτοκυριαρχία του.

«Γιατί δεν ρίχνουμε πυρηνικά», πρότεινε ο Γάλλος ενώ ο Έλληνας και ο Ρώσος στρατηγός τον κοίταζαν βλοσυρά.

«Το σκεφτήκαμε και αυτό. Τίποτα, όμως, δεν μας λέει ότι θα εμποδιστεί η εξάπλωση της μαγείας. Δείτε το παράδειγμα των Βρυξελλών και της Θεσσαλονίκης. Εκεί, η μαγεία ηττήθηκε, η κόλαση όμως συνεχίζεται!», είπε ο Άγγλος, αυτή τη φορά με αποφασιστικότητα και συνέχισε: «Μπορεί, κύριοι, να μας φοβίζει το άγνωστο και το απόκοσμο όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο μαύρα. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχουμε κάποιο σχέδιο αντιμετώπισης του κινδύνου. Όμως, επαναλαμβάνω, τα πράγματα δεν είναι τόσο μαύρα. Σκεφτείτε για παράδειγμα κάτι χειρότερο: Αν είχαμε πόλεμο με τους Κινέζους, όλη η Ευρώπη θα ήταν εξαφανισμένη από τα πυρηνικά. Υπάρχουν, λοιπόν, και χειρότερα. Επί του παρόντος η μαγεία είναι ο εχθρός και πρέπει να την αντιμετωπίσουμε! Γι' αυτό, λοιπόν, ψυχραιμία κύριοι.»

Την ώρα που λέγονταν αυτά, στη Μόσχα και στην Αθήνα το χάος βασίλευε. Όσο για τον ήρωα πολέμου της Θεσσαλονίκης, μπορούμε να πούμε ότι έδινε ομηρικές μάχες στην Αθήνα. Το αντάρτικο που οργάνωσε, μαζί με άλλους πολίτες που δεν μολύνθηκαν από την μαγεία, κέρδισε πολλές μάχες εναντίον τόσο των μάγων όσο και του στρατού της ΕΕ. Στους συντρόφους του δεν συστηνόταν πια με το παλιό του όνομα αλλά με το παρατσούκλι «Έκτορας»….

ΕΥΡΩΠΗ ΤΟ 2085

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

«Τότε οι άνθρωποι θα ομοιάσουν με τους Παλιούς: ελεύθεροι, άγριοι, πέραν του καλού και του κακού, χωρίς κανέναν ηθικό φραγμό, θα αλληλοσκοτώνονται μέσα σε αλαλαγμούς χαρούμενων οργίων»

Χ.Φ.ΛΑΒΚΡΑΦΤ

Ευρώπη 2085! Το χάος έχει ανατείλει στην Ευρώπη. Σε κάθε πόλη διεξάγονται για χρόνια πολύνεκρες συγκρούσεις μεταξύ αντίπαλων ιδεολογικών Σεχτών. Σε κάποιες πόλεις η μάχη είναι ακόμα αμφίρροπη και οι αντίπαλες Σέχτες ακόμα ανταγωνιστικές και ετοιμοπόλεμες. Σε αρκετές όμως που επικράτησε κάποια Σέχτα το αίμα δε σταματά να ρέει. Αντίθετα η νικήτρια Σέχτα προχωρά σε νέες σφαγές των ηττημένων ιδεολογικών αντιπάλων.

Στο Παρίσι επικράτησαν οι Νεοπαγανιστές. Χιλιάδες χριστιανοί στη συνέχεια εκτελέστηκαν. Ή προσχωρούσες στον Παγανισμό ή πέθαινες. Στη Μόσχα επικράτησαν οι Νεοναζί σε συμμαχία με τους απομονωτιστές. Οι ευρωπαϊστές, οι αριστεροί και οι χριστιανοί σφαγιάστηκαν από τους νικητές. Στη Μαδρίτη αντίθετα επικράτησαν οι ευρωπαϊστές σε συμμαχία με τους σιωνιστές. Χιλιάδες ακροδεξιοί, νεοπαγανιστές και αντιεξουσιαστές πέθαναν στα πογκρόμ που ακολούθησαν για την ανασύσταση του ευρωπαϊκού ονείρου.

Δέκα χρόνια έχουν περάσει από την κατάρρευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι «Μάγοι» ηττήθηκαν τελικά από την Ε.Ε. Όμως η διαδικασία διάλυσης δεν μπορούσε να σταματήσει. Οι πολίτες δεν μπορούσαν να συγχωρέσουν στην ηγεσία της Ε.Ε ότι είπε τόσα ψέματα στον πόλεμο ενάντια στους « Μάγους». Ούτε το γεγονός ότι οι πολίτες δεν ήταν για την Ε.Ε. τίποτα άλλο παρά αναλώσιμο υλικό. Ο ευρωπαίος συντετριμμένος από τη διαπίστωση ότι η ιδεατή εικόνα που μέχρι πρότινος είχε για την Ε.Ε ήταν ψέμα, ασπάστηκε οτιδήποτε μπορούσε να τον κρατήσει ζωντανό. Δεν εγκαταλείπεις μια ακραία ιδέα παρά για να ασπαστείς μια άλλη ακραία ιδέα. Ιδεολογίες , που μέχρι πρότινος είχαν λίγους υποστηρικτές (κυρίως στα γκέτο) αύξησαν μέσα σε λίγα χρόνια ραγδαία τους οπαδούς τους: σατανισμός, πρωτογονισμός, σιωνισμός, punk, νεοκαθολικισμός, αναρχοφουτουρισμός, ουφολατρεία, γηπεδικός χουλιγκανισμός, φεμινισμός, νεοσοβιετισμός κλπ.

Μόνο το είκοσι της εκατό των Ευρωπαίων πολιτών πίστευε κάπου στα χρόνια της ακμής της Ε.Ε. Τώρα τα παραπάνω ιδεολογικά ρεύματα έχουν γίνει κυρίαρχα. Ιδεολογικές και πολιτικές Σέχτες που αγωνίζονται και καταπνίγουν οτιδήποτε αντίθετο. Σέχτες που ανταγωνίζονται μεταξύ τους με βία. Σέχτες απόλυτες.

Η Ε.Ε προσπάθησε στην αρχή να επιβληθεί. Όμως οι Σέχτες αυτές ενώθηκαν και νίκησαν σχεδόν παντού τον

Ευρωπαϊκό στρατό. Μετά ξεκίνησε ο «εμφύλιος». Ο αγώνας ήταν αδυσώπητος. Στις Σέχτες που πολεμούσαν μεταξύ τους πρέπει να συνυπολογιστούν και αυτοί που ακόμα πιστεύουν στην Ε.Ε. και έχουν δημιουργήσει παραστρατιωτικά σώματα με σκοπό την ανασύσταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η πτώση όμως της Ε.Ε. ξεκίνησε ουσιαστικά πριν είκοσι χρόνια. Το 2065 ήμουν φαντάρος του Ευρωπαϊκού στρατού. Σταλθήκαμε με τη μονάδα μου στη Θεσσαλονίκη να πολεμήσουμε ενάντια σε μία αραβοκινέζικη τρομοκρατική ομάδα. Η αλήθεια ήταν άλλη. Μία παρανοϊκή ομάδα «Μάγων» είχαν εφεύρει ένα αέριο που μετάτρεπε τον άνθρωπο σε λύκο. Χιλιάδες άνθρωποι λοιπόν μετατράπηκαν σε ανθρωποφάγους κτηνώδεις λύκους. Η σφαγή στη Θεσσαλονίκη ήταν δίχως προηγούμενο. Οι «Μάγοι» ήταν πανίσχυροι και ο στρατός κατατροπώθηκε. Εγώ από σύμπτωση επιβίωσα.

Ο λόγος που η Ε.Ε είπε ψέματα ήταν ότι φοβόταν να μάθει ο κόσμος ότι υπήρχαν εχθροί τόσο ισχυροί όσο οι «Μάγοι». Επίσης, χρεώνοντας τα τρομοκρατικά χτυπήματα στη συμμαχία των Αραβοκινέζων, μπορούσε να έχει τον πόλεμο που ήθελε ενάντια στην Αραβοκινέζικη συμμαχία. Οι Η.Π.Α. ήταν έτσι κι αλλιώς παρελθόν, μία δύναμη δορυφόρος της Ε.Ε. Η τελευταία, μετά την προσχώρηση της Ρωσίας και της Τουρκίας, είχε γίνει πανίσχυρη (κάποιοι αποκαλούσαν την Ε.Ε. μάλιστα Ευρασία). Όμως οι Αραβοκινέζοι ήταν ισχυρός αντίπαλος ακόμα. Έπρεπε να φανατιστούν οι Ευρωπαίοι εναντίον τους. Πάντα πρέπει να ξεκινάς έναν πόλεμο που είναι «δίκαιος».

Πριν τη Θεσσαλονίκη οι «Μάγοι» είχαν χτυπήσει και τις Βρυξέλες. Οι λύκοι επιτίθονταν και τρώγανε ανθρώπους σκορπώντας το χάος. Το αέριο όμως πρόδωσε τους

συνωμότες. Η δράση του δεν κράτησε για πάντα όπως προβλεπόταν. Οι λύκοι ξανάγιναν άνθρωποι. Ο ευρωπαϊκός στρατός εκτέλεσε όσους ξαναέγιναν άνθρωποι, ώστε να μην υπάρχουν μάρτυρες. Οι «Μάγοι» ξέφυγαν. Το συμβάν χρεώθηκε στους απάνθρωπους Αραβοκινέζους. Όλα ήταν έτοιμα για τον «δίκαιο» πόλεμο.

Στη Θεσσαλονίκη όμως για δεύτερη φορά οι «Μάγοι» σκόρπισαν το χάος. Και πάλι το αέριο τους πρόδωσε. Σε αντίθεση με την προηγούμενη φορά, η αλήθεια μαθεύτηκε. Οι Ευρωπαίοι άρχισαν να δυσπιστούν απέναντι στην ηγεσία. Πολλοί πολίτες μάλιστα έγιναν οπαδοί των «Μάγων». Η άρχουσα τάξη βρισκόταν σε πανικό. Όταν οι «Μάγοι» χτύπησαν σε Αθήνα και Μόσχα, ξέσπασαν ταραχές παντού στην Ευρώπη. Οπαδοί των «Μάγων» συγκρούονταν παντού με Ευρωπαϊστές. Χιλιάδες οι νεκροί. Τελικά οι «Μάγοι» ηττήθηκαν οριστικά. Το αέριο τους απενεργοποιήθηκε από ένα άλλο αέριο που δημιούργησε η Ε.Ε. και μ' αυτό ψέκασε προληπτικά όλη την Ε.Ε. Έτσι το αέριο των «Μάγων» δεν μπορούσε να μετατρέπει τους ανθρώπους σε λύκους πάνω στους οποίους οι «Μάγοι» είχαν σχεδόν τηλεπαθητικό έλεγχο. Οι ηγέτες των Μάγων εξοντώθηκαν οριστικά στη περίφημη «μάχη της Βαρκελώνης». Το κίνημα υποστήριξης προς τους μάγους έσβησε. Αυτό έγινε το 2067.

Όμως ο μύθος του ευρωπαϊκού ονείρου ξεθώριασε. «Όλα θα πάνε καλά» ήταν το σύνθημα του καλού ευρωπαίου. Τώρα οι ευρωπαίοι έβλεπαν ότι τίποτα δεν πάει καλά. Εγκατέλειψαν λοιπόν τα πιστεύω τους στην Ε.Ε και την ευρωπαϊκή ευτυχία. Ο βασιλιάς ήταν γυμνός. Οι πολίτες συνειδητοποίησαν πόσο αδιάφορη ήταν η Ε.Ε για τη ζωή του Ευρωπαίου πολίτη. Αυτή η συνειδητοποίηση σόκαρε και διαμόρφωσε νέες συνειδήσεις. Καθοριστικό επίσης υπήρξε το γεγονός ότι οι «Μάγοι» ήταν ικανοί να αλλάζουν την

πραγματικότητα : άνθρωποι που γίνονταν λύκοι, αγάλματα που μετακινούνταν κλπ. Τα κατάφερναν αυτά με επιστημονικούς ή μαγικούς τρόπους; Αυτό δεν είχε ξεκαθαριστεί καθώς κάποιοι υποστηρίζουν ότι οι μάγοι ήταν επιστήμονες που παρουσιάζονταν σαν μάγοι για προβοκατόρικους σκοπούς , ενώ άλλοι είναι πεπεισμένοι για τις μαγικές τους ικανότητες. Όπως και να 'χει, αυτή η αλλοίωση της πραγματικότητας έρχονταν σε αντίθεση με τα ευρωπαϊκά πιστεύω, όπως είχαν διαμορφωθεί από την Ε.Ε. περί μίας ενιαίας και αμετάβλητης πραγματικότητας όπου κυριαρχούσε ο στείρος καταναλωτισμός. Τώρα και παρά την ήττα των «Μάγων» φαινόταν ότι τίποτα δεν είναι αληθινό, ότι όλα επιτρέπονται.

Έτσι τις καρδιές των ευρωπαίων ήρθαν να κατακτήσουν άλλα πιστεύω μέχρι πρότινος ξεπερασμένα: φυλετισμός, μονοθεϊσμός, ρετρό φανατικά μουσικά ρεύματα, κοινοκτημοσύνη, αντικαταναλωτισμός, νεοπαγανισμός κλπ.

Σαν ιδεολογικά ρεύματα όλα τα παραπάνω προϋπήρχαν. Αν και στο παρελθόν αυτές οι ιδεολογίες δεν ήταν συνυφασμένες απαραίτητα με τη βία, οι εποχές μας τις μετέτρεψαν σε βίαιες και αιμοσταγείς. Η ιδέα της Ε.Ε., η οικονομική θαλπωρή, ο καταναλωτισμός, η απολιτικοποίηση, ο θρίαμβος των προσωπικών συμφερόντων, όλα πέθαιναν. Τώρα οι ευρωπαίοι είχαν ανάγκη κάτι άλλο. Εξίσου ακραίο και απόλυτο με την Ε.Ε. Η ατάκα του ευρωπαίου πριν το 2065 «Όλα θα πάνε καλά» έδωσε τη θέση του στο «Τίποτα δε θα πάει καλά». Η Ε.Ε. δεν άντεξε τη θύελλα των εξεγέρσεων. Έπαψε να υφίσταται το 2075.

Οι ηγέτες της εξαφανίστηκαν. Οι στρατηγοί το ίδιο. Τα μεγάλα ευρωπαϊκά κανάλια απότομα σίγησαν. Οι πολυεθνικές εξαφανίστηκαν. Ελάχιστα μαγαζιά μείνανε ανοικτά, όπου οι ιδιοκτήτες τους οπλοφορούσαν μονίμως. Τα λίγα εναπομείναντα καταστήματα είχαν μετατραπεί σε οχυρωμένα φρούρια. Η αγροτική παραγωγή είχε

υποχωρήσει στο 20 %. Και αυτή έφτασε στις πόλεις κατόπιν χημικού πολέμου που εξαπέλυσαν οι κάτοικοι των πόλεων ενάντια στον πληθυσμό της υπαίθρου που αρχικά φυσικά αισχροκερδούσε εις βάρος των αστικών πληθυσμών. Ο πληθυσμός των πόλεων στη διάρκεια του εμφυλίου, κατά περιόδους λιμοκτονούσε. Όταν οι αγρότες βίωσαν τη χημική κόλαση τα πράγματα καλυτέρεψαν στις πόλεις. Από τον πόλεμο και την πείνα μέσα σε είκοσι χρόνια πέθαναν πάνω από 100 εκατομμύρια κάτοικοι της Ε.Ε. Σε κάθε πόλη, όποιος τα είχε καλά με την κυρίαρχη Σέχτα, επιβίωνε. Γιατί η Σέχτα αυτή είχε συνήθως πρόσβαση στα αποθέματα τροφίμων και πετρελαίου της πόλης.

«Πώς σε λένε μωρό;»

«Άντε χάσου, βλάκα!»

Είμαι κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο· αιχμάλωτος. Είναι πρωί. Ίσως το τελευταίο πρωινό της ζωής μου. Μία πιτσιρίκα είναι ξαπλωμένη δίπλα μου. Μισή μέρα έχει περάσει που την φέρανε και με κοιτάζει στραβωμένη, χωρίς να λέει κουβέντα. Είμαστε αιχμάλωτοι της ομάδας «RETROPUNKS». Η ομάδα μου περικυκλώθηκε στην Ομόνοια πριν μία βδομάδα. Οι RETROPUNKS και οι σύμμαχοί τους «Ισλαμιστές Κομάντο» μας κατάσφαξαν με προδοσία. Όσοι γλυτώσαμε μας έφεραν εδώ. Μας εκτελούν σιγά σιγά. Χτες πήραν τους τελευταίους. Τον Γιάννη και τη Μαρία. Σήμερα θα είναι η σειρά μου...

Με τους «RETROPUNKS» είχαμε συμμαχήσει παλιότερα ενάντια στον Ευρωπαϊκό στρατό. Ήταν η χρονιά του 2073. Οι ενωμένες δυνάμεις μας μαζί με τους «Ορθόδοξους απελευθερωτές», τους «Ισλαμιστές Κομάντο» και τους «Μηδενιστές-Χαοτικούς» είχαμε καταφέρει να συντρίψουμε τον Ευρωπαϊκό στρατό που αποχώρησε ολοκληρωτικά. Κατόπιν ακολούθησε εμφύλιος μεταξύ μας. Με τους «RETROPUNKS» δεν είχαμε ποτέ συγκρουστεί. Ο αρχηγός

τους μου είχε πει: «Δε σε εμπιστευόμαστε Έκτορα. Είσαι πρώην στρατιωτικός. Πάραυτα δε θα σας επιτεθούμε πρώτοι. Μη μας επιτεθείς ούτε εσύ. Δε σε παίρνει άλλωστε».

Μαλακίες! Μας την είχαν στημένη στην Ομόνοια. Περικυκλωμένοι από παντού. Όταν με έφεραν εδώ, ο αρχηγός των «RETROPUNKS» μου είπε «Το παρελθόν σου σε ακολουθεί. Τίποτα προσωπικό αλλά αποφασίσαμε ότι δε μπορούμε να σε εμπιστευτούμε».

«Έλα επιτέλους· πώς σε λένε ; Και σταμάτα να με κοιτάς έτσι!»

«Καλά μωρέ. Τι σημασία όμως έχει το όνομά μου; Σε λίγο θα είμαστε νεκροί βλάκα.»

«'Έλα τώρα, ποτέ δεν ξέρεις. Μπορεί και να τη βγάλουμε.»

«Μαρία με λένε. Εσένα αισιόδοξε; Πώς σε λένε;»

«Έκτορα.»

«Πώς σε πιάσανε;» τη ρωτάω.

«Είμαι από τους ανένταкτους. Έμενα με μία φίλη μου στου Ζωγράφου σε ένα εγκαταλειμμένο κτίριο. Προχτές προσπάθησα να πάω για ψώνια σ' ένα από τα εναπομείναντα μαγαζιά. Είχαν βγει για σαφάρι όμως οι "Ισλαμιστές Κομάντο". Με άρπαξαν και με έφεραν εδώ. Όταν διαπίστωσαν ότι δεν ανήκω σε κάποια ομάδα για να με ανταλλάξουν, κατάλαβα από τα βλέμματά τους, ότι θα με εκτελέσουν. Δεν με ενδιαφέρει πλέον».

Η Αθήνα είναι από πόλεις της Ε.Ε. που δεν έχει κυριαρχήσει ακόμα ολοκληρωτικά μία ομάδα. Οι κυριότερες Σέχτες είναι, οι «Ευρωπαϊστές», οι «Ισλαμιστές Κομάντο», οι «RETROPUNKS» και οι «Ορθόδοξοι απελευθερωτές». Εγώ άνηκα στους «Εκδικητές», που τώρα πια είναι παρελθόν. Πριν την καταστροφή των Εκδικητών, η δύναμή μας ήταν υπολογίσιμη απ' τους εχθρούς. Άλλες Σέχτες, όπως οι «Πράσινοι», οι «Λάιμπαχικοι», οι «Ομπάμηδες» και οι «Χαοτικοί Μηδενιστές», έχουν περιορισμένη δύναμη. Υπάρχουν κι άλλες μικρές ομάδες και συμμορίες με μικρή

έως ανύπαρκτη σημασία. Μετά την συντριβή των «Εκδικητών», με έφεραν στο αρχηγείο των «RETROPUNKS». Το αρχηγείο τους στεγάζεται σ' ένα μεγαλοπρεπές κτίριο που κάποτε λεγόταν η βουλή των Ελλήνων. Μας έχουν φυλακίσει στα κρατητήριά τους, στο υπόγειο της Βουλής.

«Αν τελικά τη γλυτώσουμε από 'δώ τι θα κάνεις;» με ρωτά η Μαρία.

«Θα έφευγα. Θα πήγαινα στην Ευρώπη. Κάπου που να έχουν σταματήσει οι συγκρούσεις. Ίσως και στη Ρώμη που απ' ό,τι άκουσα έχουν κυριαρχήσει οι Καθολικοί. Δε με ενδιαφέρει ο νικητής, απλά δεν μπορώ άλλο αίμα».

«Νόμιζα ότι ήσουν αγωνιστής.»

«Ήμουν. Σου είπα όμως, δεν μπορώ άλλο αίμα. Βαρέθηκα .Όλοι οι σύντροφοί μου είναι νεκροί. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να αγωνιστώ. Χτες ήταν οι "Μάγοι", σήμερα οι RETROPUNKS, αύριο οι Ορθόδοξοι. Βαρέθηκα. Εσύ τι θα έκανες;»

« Δεν ξέρω. Ίσως ερχόμουν μαζί σου. Βαρέθηκα και εγώ να ζω μέσα στο φόβο. Ίσως θα πήγαινα στην Κοπεγχάγη. Έχει στηθεί εκεί ένα τεράστιο κοινόβιο χίπηδων. Την Κοπεγχάγη τη λένε πόλη των Χίπηδων».

« Τα νέα σου πάλιωσαν. Το κοινόβιο που λες είναι παρελθόν. Ομάδες μηχανόβιων και σατανιστών κατέφτασαν από τις γύρω περιοχές. Οι χίπηδες τους υποδέχτηκαν με λουλούδια. Ακολούθησαν ομαδικοί βιασμοί και δολοφονίες χίπηδων που νόμιζαν ότι τη φωτιά δε την πολεμάς με φωτιά αλλά με ειρηνικά μέσα .Ο υπόλοιπος κόσμος έχει βέβαια άλλες απόψεις. Όσοι επέζησαν είναι δούλοι του παρανοϊκού αυτοανακηρυχθέντα βασιλιά της Κοπεγχάγης και πρώην αρχηγού των μηχανόβιων ThunderThor».

Μια σαρωτική δύναμη με πετά ξαφνικά απέναντι στον τοίχο, ενώ ο θόρυβος είναι εκκωφαντικός. Κτυπάω το κεφάλι δυνατά στον τοίχο και λιποθυμάω.

«Ξύπνα ρε!»

Ανοίγω τα μάτια μου. Η όμορφη κοπέλα. Από εμπειρία καταλαβαίνω ότι δεν είμαι σοβαρά. Άλλωστε δε βλέπω αίματα πάνω μου.

«Πόση ώρα είμαι λιπόθυμος;»

«Ελάχιστα. Μία χαρά μου φαίνεσαι. Καιρός να την κάνουμε.»

«Γιατί όχι!. Σίγουρα κτύπησαν οι Ορθόδοξοι Απελευθερωτές. Μόνο αυτοί μπορούν να βρουν τέτοια όπλα. Τους πούστηδες! Ολόκληρο πύραυλο ρίξανε… Το έχουν πάρει σοβαρά. Το κτίριο από πάνω μας έχει γίνει σίγουρα ερείπια».

Φεύγουμε από το κελί , αφού ο δρόμος της ελευθερίας έχει ανοίξει. Ο μισός τοίχος έχει γκρεμιστεί. Ο πύραυλος έπεσε στο κτίριο από πάνω. Σαν αποτέλεσμα το υπόγειο έχει περιορισμένες ζημιές. Οριακές αλλά αρκετές να μας χαρίσουν την ελευθερία μας. Ακούμε φωνές από άλλα κελιά που η έκρηξη τα άφησε ανέπαφα. Για κακή τύχη των άλλων φυλακισμένων… Συνεχίζουν λοιπόν οι τοίχοι να κρατάνε φυλακισμένους που φωνάζουν: «Βοήθεια !Εσείς! Μη μας εγκαταλείπετε» και άλλα τέτοια. Δεν έχουμε χρόνο όμως. Από στιγμή σε στιγμή θα μπουκάρουν οι Ορθόδοξοι, και όποιος δεν είναι μαζί τους την έβαψε. Ανεβαίνουμε τα σκαλιά. «Έξω από τη Βουλή είδα μία πυραυλοκίνητη Ferrari.Αν είναι ακόμα εκεί την παίρνουμε και φεύγουμε. Σε αυτά τα "θέματα" έχω ειδικευτεί!». «Χαίρομαι αφάνταστα για την ειδίκευση αυτή. Είναι τυχερός όποιος στις μέρες μας έχει σχέσεις με ταλαντούχους κλέφτες».

Η ζημιά στο κτίριο της Βουλής είναι πράγματι συντριπτική. Στο ισόγειο επικρατεί μία κατάσταση χαοτική. Έχουν ξεσπάει φωτιές στους διαδρόμους, ενώ ακούμε και ήχους από καταρρεύσεις. Προχωράμε μέσα στα χαλάσματα. Ένα χέρι που κρατά σφιχτά ένα όπλο προεξέχει. Το υπόλοιπο σώμα είναι καταπλακωμένο. Παίρνω το όπλο και προχωράμε προς την έξοδο. Ξαφνικά βλέπω μπροστά μου

τον αρχηγό των «RETROPUNKS». Πώς τα φέρνει η ζωή… Το πρόσωπο του είναι παραμορφωμένο. Η μοϊκάνα του τώρα στέκεται πάνω σε καμένο δέρμα. Φρικτή εικόνα.

«Βρε καλώς τα πουλάκια μας!»

«Βοήθα με» λέει και φτύνει μαζί αίμα «Σώσε με, υποφέρω».

«Τι λες ρε Πασόκο; Τώρα δε σε πειράζει το παρελθόν μου καθίκη;»

Αρχίζει να κλαίει. Βγάζει μια κραυγή και πέφτει στα γόνατα. Σηκώνω το όπλο και τον σημαδεύω στον κρόταφο. Σκέφτομαι τι γλυκιά εκδίκηση μου επιφύλαξε η μοίρα για τη χαμένη μου ομάδα. «Το παρελθόν σου σε ακολουθεί. Τίποτα προσωπικό αλλά αποφασίσαμε ότι δε μπορούμε να σε εμπιστευτούμε». Τα μυαλά του τινάζονται στον αέρα.

«Τι είναι Πασόκο;»

«Μία παλιά βρισιά που έμαθα από τον πατέρα μου. Δεν ξέρω ακριβώς τι σημαίνει. Πρέπει να είναι κάτι κακό από την παλιά ιστορία της Ελλάδας. Όπως ο φασίστας. Παλιές υποθέσεις».

Πεταγόμαστε με την πυραυλοκίνητη Ferrari στη Ρώμη. Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, καθώς έχουμε βάλει στο GPS προορισμό τη Ρώμη και τ' άλλα τα αναλαμβάνει ο αυτόματος πιλότος. Ελάχιστος κόσμος ξέρει πλέον να πιλοτάρει αεροκίνητα. Ευτυχώς που υπάρχουν οι αυτόματοι πιλότοι. Αυτή είναι ζωή σκέφτομαι. Πριν λίγο ήμουν ξεγραμμένος. Τώρα, με ένα υπέροχο μωρό δίπλα μου, μέσα σε μία υπερπολυτελή κόκκινη Ferrari.

«Χαίρομαι ιδιαίτερα για το ταλέντο σου στην κλεψιά!»

«Όλοι έχουμε κάποιο ταλέντο. Το δικό σου; Κάτι μου θυμίζει το Έκτορας. Δεν πιστεύω να είσαι ο γνωστός; Είχα ακούσει ιστορίες από τη μάνα μου.»

«Ναι .Έχουν περάσει βέβαια 20 χρόνια από τότε που έγινα αστέρι. Τότε μάλλον ήσουν αγέννητη. Ήμουν για λίγο ο ήρωας της Ε.Ε. Το κανονικό μου όνομα είναι Τάκης Φωτόπουλος. Ήμουν μόνιμος φαντάρος στον Ευρωπαϊκό

στρατό. Στη Θεσσαλονίκη ενάντια στους ανθρωποφάγους λύκους, ήμουν ο μόνος από τη διμοιρία μου που επιβίωσε. Οι ηγέτες της Ε.Ε. με χρησιμοποίησαν σαν ήρωα. Έφτιαξαν ψεύτικα μοντάζ που με ηρωοποίησαν για δράση που βέβαια δεν είχα στη διάρκεια των συγκρούσεων. Έπρεπε να τονωθεί ο ταπεινωμένος Ευρωπαίος και η τονωτική ένεση ήμουν εγώ και τα ψεύτικα κατορθώματα μου. Μου κόλλησαν και το παρατσούκλι Έκτορας, λόγω ενός ποιήματος που βρήκαν πάνω μου. Το ποίημα υπογράφονταν από κάποιον Έκτορα. Το είχα βρει στις τσέπες ενός νεκρού τουρίστα. Το γεγονός ότι ήταν άλλο πρόσωπο από 'μένα δεν είχε σημασία. Ούτε για τους Ευρωπαίους ηγέτες, ούτε για μένα. "Έκλεψα" το ποίημα ενός νεκρού. Ήθελα δόξα. Έπαιξα το παιχνίδι τους. Βέβαια το παραμύθι δεν κράτησε πολύ. Οι "Μάγοι" συνέχισαν να μετατρέπουν τους ανθρώπους σε λύκους. Εγώ σιχάθηκα την Ε.Ε. Έφτιαξα μία ομάδα , τους "Εκδικητές", που πολεμούσαν, τόσο ενάντια στους "Μάγους", όσο κι ενάντια στον Ευρωπαϊκό στρατό. Πολεμήσαμε για χρόνια. Βία, φτώχεια, φανατισμός παντού. Το τέλος ήρθε μία βδομάδα πριν από τους Ισλαμιστές Κομάντο και τους RETROPUNKS».

Δεν της είπα όμως το πιο σημαντικό. Δεν της είπα για την κοπέλα μου, τη Λένα, που τη βρήκα δολοφονημένη, αφού πρώτα είχε βιαστεί...Έφευγα από την Αθήνα και ήθελα να τα αφήσω όλα πίσω. Όλοι οι φίλοι μου νεκροί. Όλη η ομάδα μου: Ο Λευτεράκης, ο Λάμπρος, ο Αντρέας, ο Βασίλης. Όλοι.

Συλλογιέμαι με θλίψη το παρελθόν. Η Μαρία με επαναφέρει στην πραγματικότητα.

«Τι γνώμη έχεις για τους "Μάγους"; Ήταν πράγματι μάγοι ή επιστήμονες που προσποιούνταν τους μάγους;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Δεν μπορώ να εξηγήσω πολλά πράγματα.»

«Ένας επιστήμονας που πολεμούσε στους RETROPUNKS κάποτε μου είπε ότι το όπλο που χρησιμοποίησαν για να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε λύκους είναι ένα απόρρητο

όπλο της Ε.Ε. το οποίο έκλεψαν και το χρησιμοποίησαν. Τίποτα μαγικό λοιπόν. Το όπλο αυτό είχε σαν σκοπό να μετατρέπει τον άνθρωπο στον απόλυτο μαχητή. Είχε κατασκευαστεί για να χρησιμοποιηθεί πάνω σε φαντάρους και όχι σε απλούς πολίτες. Οι "Μάγοι" το χρησιμοποίησαν πάνω σε πολίτες, σπέρνοντας το χάος και τον πανικό.»

«Α μάλιστα! Είχα ακούσει ότι το 2030 είχε κάνει κάτι παρόμοιο η Ρωσία δημιουργώντας το τάγμα των Πιθηκανθρώπων, στον πόλεμο ενάντια στους μουσουλμάνους. Πάλι είναι πολλά που δεν καταλαβαίνω. Πώς μετακινήθηκαν αγάλματα από τις θέσεις τους;»

«Πράγματι αν το είδες αυτό είναι πολύ περίεργο.»

«Πάντως, σχεδόν πάντα, οι αυτοαποκαλούμενοι μάγοι είναι επιστήμονες που το παίζουν μάγοι για να εξυπηρετήσουν καλύτερα τα συμφέροντα τους. Μία άλλη φορά είχα παραστεί σε μία μάχη μεταξύ οπαδών του Δία και του Χριστού στην Ομόνοια. Χιλιάδες κι από τις δύο παρατάξεις. Είχαμε πάρει θέση στο μπαλκόνι ενός εγκαταλειμμένου ξενοδοχείου με κάτι φιλαράκια και απολαμβάναμε το θέαμα. Ο προφήτης-αρχηγός των Χριστιανών αιωρήθηκε και φώναξε " Άπιστα σκυλιά. Οπαδοί της ομοφυλοφιλίας!!! Ο Χριστός θα σας κάψει ζωντανούς. Με τη φρίκη θα μετανοήσετε. Και θα ψήνεστε για πάντα στην κόλαση εκλιπαρώντας για συγχώρεση. Το τέλος ήρθε για εσάς. Η γη θα ανοίξει να σας καταπιεί!" Η γη πράγματι σείστηκε στο σημείο που βρίσκονταν οι παγανιστές. Πολλούς τους κατάπιε. Εκατοντάδες οι νεκροί. Ο χριστιανός προφήτης προκάλεσε σεισμό! Τότε, από τους οπαδούς του Δία αιωρήθηκε ο αρχηγός-ιερέας που φώναξε: "Μπάσταρδοι! Φονιάδες! Προδότες της ανθρωπότητας. Δολοφόνοι του Ελληνισμού. Θάνατος για όλους σας!". Η γη άνοιξε και κατάπιε πολλούς χριστιανούς. Τότε διάταξε έφοδο ο ιερέας του Δία. Μακελειό. Φαίνεται όμως πως ο σεισμός που προκάλεσε ο ιερέας του Δία ήταν πιο δυναμικός, γιατί οι χριστιανοί ήταν ήδη καταβεβλημένοι.

Έτσι οι οπαδοί του Δία θριάμβευσαν . Τότε πίστεψα ξανά στη μαγεία, όπως και στη Θεσσαλονίκη που οι 'Μάγοι" είχαν μετατρέψει ανθρώπους σε λύκους. Όμως ένας αιχμάλωτος ιερέας κάποτε μου είπε την αλήθεια. Οι σεισμοί προκαλούνταν από ηλεκτρομαγνητικά όπλα που είχε δημιουργήσει η Ε.Ε. ·το ίδιο και η αιώρηση. Μετά την πτώση της, κάποιοι τα έκλεψαν από στρατιωτικές αποθήκες. Όσοι τελικά απόκτησαν αυτά τα όπλα, παρουσιάζονταν σαν μάγοι ή σαν χριστιανοί απόστολοι που κάνανε θαύματα. Έτσι αύξαναν τη δύναμή τους στους αμαθείς. Γενικά, όσοι μπορούσαν να έχουν όπλα της Ε.Ε., κέρδιζαν και τον πόλεμο. Ηλεκτρομαγνητικά όπλα γεωφυσικού τρόμου (σεισμικά όπλα), πύραυλοι, χημικά αέρια, βιολογικά όπλα, πυρηνικά βαλίτσας κλπ. Η ομάδα μου δεν είχε χρήματα να έχει πρόσβαση σε αυτά τα όπλα Μαρία. Προσπαθούσαμε να εξαλείψουμε αυτό το μειονέκτημα με στρατηγικά τεχνάσματα.»

«Όπως;»

«Φροντίζαμε πάντα να έχουμε διέξοδο διαφυγής όταν εμπλεκόμαστε σε κάποια μάχη –κάτι που δε κάνανε π.χ. οι ορθόδοξοι απελευθερωτές λόγω φανατισμού. Επίσης επιλέγαμε πάντα τη στιγμή της μάχης. Οι εχθρικές μας Σέχτες, ήταν τόσο φανατισμένες, που πάντα σηκώνανε το γάντι και τους αποδεκατίζαμε.

Η συμμετοχή όλων των συμπολεμιστών μου στις αποφάσεις, τακτικής και στρατηγικής, αντί να παρουσιάσει τα μειονεκτήματα απειθαρχίας ,είχε επιτυχία. Ήμουν μεν αρχηγός, αλλά όλοι είχαν δικαίωμα να πουν τη γνώμη τους. Στη μάχη, έδινα εγώ τις διαταγές , αλλά το πώς θα πολεμήσουμε είχε αποφασιστεί από κοινού πριν τη μάχη. Η μεγάλη μας επιτυχία είχε να κάνει ότι σε πολλές μάχες επιτιθόμασταν στους εχθρούς , υποχωρούσαμε και ξαφνικά αντεπιτιθόμασταν. Παραπλανητική υποχώρηση! Έτσι τους νικήσαμε στη μάχη του Παγκρατίου. Δεν τους δίναμε την ευκαιρία, λόγω της ταχύτητας που κινούμασταν ,να

χρησιμοποιήσουν σεισμικά όπλα ή χημικά αέρια. Επίσης χρησιμοποιούσαμε αυτοσχέδιο ιππικό: τζιπ και άλλα αυτοκίνητα τα μετατρέπαμε σε άρματα εξοπλισμένα με πολυβόλα».

«Κοίτα φτάνουμε στη Ρώμη!»

«Ναι· η αιώνια πόλη. Ελπίζω εδώ να έχει σταματήσει η αιματοχυσία.»

«Το έχω προγραμματίσει να μας προσγειώσει στο Κολοσσαίο. Πάντα ήθελα να το δω. Έχω ακούσει ότι στέκεται ακόμα, όχι σαν την Ακρόπολη που την γκρέμισαν οι Ορθόδοξοι Απελευθερωτές».

«Ας τη δούμε τώρα που προλαβαίνουμε. Δεν ξέρεις τι σου επιφυλάσσει η αυριανή μέρα. Ούτε μπορείς να είσαι σίγουρος ότι το Κολοσσαίο θα υπάρχει αύριο».

Η Ρώμη όπως και η Αθήνα ήταν μισοκαταστραμένη. Τίποτα δεν θύμιζε την Αιώνια πόλη των ένδοξων ημερών της Ε.Ε. Τα χαλάσματα είναι πολλά, αλλά επίσης πολλά νεοκλασικά στέκουν ανέγγιχτα νικώντας το χρόνο. Δε βλέπουμε πολύ κόσμο, δείγμα πως καιʼδώ, όπως και στην Αθήνα, τα τελευταία χρόνια ήταν πολύ σκληρά. Πλησιάζαμε σε καθοδική κίνηση το Κολοσσαίο. Φτάνουμε σκέφτηκα. Η Ferrari κόβει αυτόματα ταχύτητα για να προσγειωθεί. Στα 700 μέτρα ύψος όμως βλέπουμε ότι το Κολοσσαίο είναι γεμάτο. Για την ακρίβεια κατάμεστο. Όπως τα αρχαία χρόνια ήταν γεμάτο με χιλιάδες ανθρώπους σε κατάσταση έκστασης.

«Κόψε ταχύτητα και ακύρωσε την προσγείωση. Κάνε ζουμ στην οθόνη να δούμε καλύτερα Μαρία. Κάτι δεν πάει καλά». Η Μαρία ξέρει τα βασικά από αεροπλοήγηση. Ευτυχώς σκέφτηκα. Κόβει ταχύτητα και πατάει κουμπιά ώστε να δούμε τι γίνεται στο Κολοσσαίο.

Η οθόνη μας δείχνει με ακρίβεια τι γίνεται από κάτω. Στην αρένα εκατοντάδες άνθρωποι γίνονται τροφή για λιοντάρια, τίγρεις και άλλα άγρια ζώα. Στις εξέδρες ο κόσμος αλαλάζει από χαρά κι ενθουσιασμό. Εκεί όπου

κάποτε καθόταν ο Καίσαρας ,στην πιο υπερυψωμένη εξέδρα, στέκεται τώρα επιβλητικός ο Πάπας με τη μαυροφορεμένη συνοδεία του. Κατάλαβα αμέσως. Οι Καθολικοί έχοντας κερδίσει τη Σέχτα των Νεοπαγανιστών· θέλησαν να πάρουν μία ρεβάνς αιώνων. Κάποτε ήταν οι χριστιανοί τροφή για λιοντάρια, τώρα είναι οι παγανιστές.

« Πάμε να φύγουμε. Δεν είναι μέρος αυτό για εμάς. Πολύ βία.»

«Τι να πληκτρολογήσω; Σε ποια πόλη θες να πάμε;»

«Πάμε στη Ζυρίχη;»

«Τρελή είσαι; Στην πόλη των παιδιών; Στην παιχνιδούπολη;»

«Τι γίνεται εκεί; Τι εννοείς Παιχνιδούπολη;»

«Τα παιδιά πρόσφατα εξεγέρθηκαν. Ονόμασαν την πόλη Παιχνιδούπολη. Την έχουν μετατρέψει σε μία τεράστια παιδική χαρά. Κυνηγάνε τους ενήλικους και τους σκοτώνουν με τον πιο φρικιαστικό τρόπο. Τα παιδιά εκεί λένε ότι οι ενήλικες φταίνε για όλα. Οι ενήλικες φταίνε για τους πολέμους και την φτώχεια. Τα μαρτύρια που έχουν υποστεί εκεί οι μεγάλοι είναι απίστευτης βαρβαρότητας. Τα παιδιά όταν βασανίζουν χρησιμοποιούν την παιδική φαντασία.»

«Μου φαίνεται απίστευτο.»

«Και όμως είναι αλήθεια. Παιχνιδούπολη! Όλα ξεκίνησαν όταν κάποιοι πρώην φαντάροι του Ευρωπαϊκού στρατού, που γυρνούσαν και σκόρπιζαν τον τρόμο από εδώ και από εκεί, βίασαν κάποια άστεγα παιδιά. Δεν περίμεναν να τιμωρηθούν λόγο του χάους που επικράτησε μετά την πτώση της Ε.Ε. Καμία άλλωστε Σέχτα δε θα ασχολούνταν με τα άστεγα παιδιά. Τα παιδιά όμως που ήταν πάρα πολλά στη Ζυρίχη, και τα περισσότερα ορφανά, ενώθηκαν και τους αιφνιδίασαν όλους. Ευνούχισαν τους βιαστές φαντάρους και σκότωσαν όλους τους ενήλικες. Και ξέρεις ποιο είναι το πιο καλό; Όταν κάποιο παιδί φτάσει στα 18 αυτοκτονεί! Δε θέλει να γίνει ψεύτης και κακός. Έτσι υποστηρίζουν τα παιδιά. Καλύτερα νεκρός παρά μεγάλος!»

«Μου φαίνεται τραγικό. Δηλαδή για τα παιδιά αυτά υπάρχει μόνο η παιδική ηλικία Όλα τα άλλα είναι ψέματα.»

«Ναι έτσι είναι. Ίσως να έχουν δίκιο τα παιδιά.»

«Πάμε στη Βουδαπέστη λοιπόν. Πάντα ήθελα να δω αυτή την πόλη. Έχω ακούσει καλά λόγια».

«Εντάξει Μαρία. Πάμε στη Βουδαπέστη».

Η ώρα περνούσε υπέροχα με ένα τόσο υπέροχο πλάσμα δίπλα μου. Μετά από λίγο όμως άρχισα να βαριέμαι. Σκέφτηκα λοιπόν να πιάσω τη συζήτηση στη Μαρία. Επίσης ήθελα να γνωριστούμε καλύτερα, ώστε να της την πέσω «κομψά». Δεν φαινόταν εύκολη. Μάλλον ήθελε τον τρόπο της. Λίγο μπλα μπλα λοιπόν δεν βλάπτει σε τέτοιες καταστάσεις.

«Πες κάτι να περάσει η ώρα, Μαρία.»

«Τι να πω; Δεν ξέρω.»

«Οτιδήποτε. Μίλα για πόλεμο, ειρήνη, έρωτα, προφητείες. Οτιδήποτε.»

«Προφητείες! Πιστεύεις σε προφητείες;» με ρώτησε χαμογελώντας υπέροχα.

«Γιατί ρωτάς;»

«Πριν δέκα χρόνια, τη χρονική περίοδο περίπου που η Ε.Ε. έπαψε να υφίσταται, με πήγε η μάνα μου σε μία συγκέντρωση όπου θα μιλούσε ένας μεγάλος προφήτης. Τον αποκαλούσαν ο νέος Νοστράδαμος. Ήταν αυτός που πρόβλεψε την εξέγερση των «Μάγων» το 2065. Έπεσε μέσα στη χρονιά, γι’αυτό είχε μυθοποιηθεί από τους Αθηναίους. Νομίζω ότι λεγόταν Παναγιώτης Ξηρουχάκης. Το 2008 είχε εκδώσει ένα παρανοϊκό για την εποχή του βιβλίο. Λεγόταν ο «Αινείας το 2065». Εκεί προέβλεπε μία εξέγερση υπερβολικά βίαιη ενάντια στην πανίσχυρη αυτοκρατορία της Ε.Ε. Τότε το 2008, η Ε.Ε. ήταν ακόμα κομπάρσος των Η.Π.Α. Μόνο που στην ιστορία του οι «Μάγοι» μετέτρεπαν τους πολίτες σε μινώταυρους και όχι σε λυκάνθρωπους. Όπως και να έχει έπεσε πολύ κοντά στα γεγονότα.

Μαζεύτηκε πολύ κόσμος να τον ακούσει. Όταν βγήκε στο μπαλκόνι να μιλήσει , έπαθα πλάκα. Μιλάμε για ένα χούφταλο 100 χρονών. Μέχρι το 2065 ζούσε στην απόλυτη ένδεια και ταπείνωση. Όλα άλλαξαν το 2065.Μέχρι το 2075 ήταν πλέον πανίσχυρος. Οι πιστοί του τον είχαν χρυσώσει. Το σκελετωμένο αυτό χούφταλο φορούσε χρυσό μετάξι και ένα χρυσό στεφάνι στο καραφλό του κεφάλι. Υποβασταζόταν από δύο μοντέλα που τον κοίταζαν και έτρεχαν τα σάλια τους. Εγώ ήμουν πολύ μικρή και φοβήθηκα το χούφταλο αυτό!»

«Και τελικά τι έγινε με αυτόν τον προφήτη;»

«Οι οπαδοί του φώναζαν: "Είσαι ο προφήτης μας", "Ζήτω ο Ξηρουχάκης" και άλλα τέτοια. Ξαφνικά εκεί που ο ψευτοπροφήτης πήγε να μιλήσει, ακούστηκε ένας πυροβολισμός και κάποιος φώναξε : "Σκατά στον ψευδοπροφήτη σας μαλάκες!". Το πλήθος αλαλάζοντας όρμησε και λύντσαρε το δολοφόνο. Έτσι τελείωσε άδοξα η ζωή του ψευτοπροφήτη.»

«Ε τον καραγκιόζη», σχολίασα.

Προχωρούσα με τη Μαρία στην Βουδαπέστη. Είχαμε κρύψει τη Ferrari μέσα σε χαλάσματα στην ανατολική πλευρά του Δούναβη, στην πόλη Πέστη. Θέλαμε να φτάσουμε στο Ουγγρικό Κοινοβούλιο. Φτάνοντας διαπίστωσα ότι η Μαρία είχε δίκιο που επέμεινε να κατευθυνθούμε εκεί. Πρόκειται για ένα εντυπωσιακό κτήριο γοτθικού ρυθμού . Στην πρόσοψή του φιλοξενούνται δυο τεράστια λιοντάρια και αρκετά αγάλματα βασιλιάδων και ηγετών της Ουγγαρίας. Ένα τανκ έκανε περιπολία μπροστά από το κοινοβούλιο. Πάνω του είχε στηριγμένο ένα χρυσαφένιο σταυρό.

Δεν βλέπαμε πάντως και πολύ κόσμο. Η εικοσαετία 65-85 είχε μειώσει τον πληθυσμό. Πολλά από τα αγάλματα ήταν σπασμένα.Ο δρόμος ήταν γεμάτος σκουπίδια, όπως και στην Αθήνα άλλωστε. Κάποιος φίλος μου είχε αποκαλέσει την Αθήνα «σκουπιδούπολη». Όχι ότι η Βουδαπέστη πήγαινε

πίσω. Σε ένα σοκάκι ήταν τόσα πολλά που δεν μπορούσες καν να περάσεις. Σκουπίδια δεκαετίας. Μαζί με την Ε.Ε. έφυγαν και οι σκουπιδιάρηδες. Ευτυχώς δεν είναι έτσι παντού. Στα σημεία των πόλεων που εδρεύουν οι συμμορίες και οι σέχτες οι δρόμοι είναι σχετικά καθαροί.

Επίσης περπατώντας σε αυτή την πόλη βλέπαμε παντού άστεγους και αλκοολικούς. Κάποια γοτθικά κτίρια στέκονταν άθικτα θυμίζοντας το ένδοξο παρελθόν της Βουδαπέστης. «Τα κτίρια εδώ, όπως και παντού άλλωστε μετά από την πτώση της Ε.Ε. ,αναμειγνύονται με τη σχεδόν πυκνή βλάστηση δημιουργώντας περίεργες εικόνες. Ένα γκροτέσκο θέαμα, αποτέλεσμα της συνύπαρξης της νικήτριας φύσης και του ηττημένου αστικού πολιτισμού», μου λέει η Μαρία. Τα δέντρα απλώνονταν άναρχα καλύπτοντας πολλές φορές τα γειτονικά κτίρια. Επίσης δεν υπήρχε κανείς να ενδιαφερθεί να κόψει τα χορτάρια. Ειδικά όπου υπήρχαν πριν κήποι, τώρα έβλεπες μία ζούγκλα σε μικρογραφία. Στην Αθήνα, στις πλατείες, γινότανε συνήθως ο χαμός. Το ίδιο γινόταν και στην κεντρική πλατεία μπροστά στο κοινοβούλιο εδώ στη Βουδαπέστη. Σε κάποια σημεία βέβαια ξεχώριζε το λευκό από τα πλακάκια, ενώ σε άλλα, το χρώμα ήταν πιο πράσινο. Τα πλακάκια στις περισσότερες πλατείες είχαν αποσπαστεί για να χρησιμοποιηθούν σαν πολεμοφόδια στον πετροπόλεμο των συμμοριών (κυρίως των παιδικών φαντάζομαι). Σε κάποια άλλα σημεία βλέπαμε κουφάρια, ενώ κάπου πήρε και το μάτι μου έναν σκελετό. Κανείς δε νοιαζόταν για τον καλλωπισμό της πόλης. Σκουπίδια, πτώματα, αγριόχορτα. Η κατάσταση ήταν χαοτική.

Ένας τύπος, μεγάλος στην ηλικία στέκεται σε μία στάση λεωφορείου και περιμένει… Τι περιμένει; Ένα ανύπαρκτο λεωφορείο που πάει στο πουθενά.

«Έχει παλαβούς παντού που κάνουν πράγματα ανούσια, αταβισμούς του παρελθόντος. Άλλοι παίρνουν τηλέφωνα από χαλασμένους τηλεφωνικούς θαλάμους, άλλοι πάνε σε

εγκαταλειμμένα σινεμά και βλέπουν ανύπαρκτες ταινίες, άλλοι περιμένουν τρένα φαντάσματα, άλλοι πλοία που δε θα έρθουν ποτέ. Η δύναμη της συνήθειας. Ποιος ξέρει;»

« Ίσως τους σώζει από την τρέλα του σήμερα, το χάος της πραγματικότητας», συμπληρώνει η Μαρία. Αταβισμοί που σώζουν από το χάος...

Σταθήκαμε στην κεντρική πλατεία για λίγο χαζεύοντας το Κοινοβούλιο. Παρόλο το μίζερο περίγυρό του, ήταν ένα υπέροχο κτίριο, ανέγγιχτο από τον πόλεμο και χωρίς φθορές. Η αρχιτεκτονική του φινέτσα ξεκούραζε το μάτι προσφέροντας μία αρμονία. Κάτι σπάνιο στις μέρες μας που τα περισσότερα κτίρια μοιάζουν με τέρατα. Ξαφνικά ένα θέαμα μας έκοψε την ανάσα. Μια παρέλαση του χάους έφτασε στην πλατεία. Εκατοντάδες άνθρωποι γυμνοί πορεύονταν αυτομαστιγώμενοι! Τους οδηγούσε μία ομάδα ιερέων που κουβαλούσαν λάβαρα τρόμου και κεριά. Γύρω μαζεύτηκε κόσμος (βασικά αλκοολικοί και άστεγοι οι περισσότεροι). Την ώρα που αυτομαστιγώνονταν με λύσσα φώναζαν: «Αγία Παρθένα λυπήσου μας». Τα μαστίγια ήταν βαριά με τέσσερα λουριά με μεταλλικά καρφιά. Ακριβώς πίσω από τους ιερείς τον ρυθμό του αυτομαστιγώματος δίνανε ψηλές πανέμορφες Ουγγαρέζες γυμνές! Τα κορμιά τους ήταν γεμάτα πληγές, κακάδια και αίματα. Θέαμα φρικτό και παρανοϊκό.

Ρώτησα έναν άντρα δίπλα μου στα αγγλικά τι ήταν αυτές οι γυναίκες.

«Πρώην πορνοστάρς φίλε που μετανόησαν.»

Ξαφνικά κάποιος από το κοινό προχώρησε προς τους αυτομαστιγώμενους. Έπεσε στα γόνατα, έβγαλε ένα όπλο και το ακούμπησε στον κρόταφό του. Από το κοκκινωπό του πρόσωπο φαινόταν ότι ήταν αλκοολικός. Φώναξε κάτι και τράβηξε τη σκανδάλη.

«Τι είπε;» ρώτησα το διπλανό μου.

«Ιησού συγχώρα με! Αμάρτησα. Έκανα προγαμιαίο σεξ. Έρχομαι για να σε βρω Χριστούλη.»

Η Μαρία με κοιτά και μου λέει : «Και εδώ χριστιανόπληκτοι είναι. Μάλλον να την κάνουμε».

Τώρα προορισμός είναι το Παρίσι. Λέω ιστορίες για να εντυπωσιάσω τη Μαρία. Ιστορίες από το στρατό. Προσπαθώ να το παίξω παλιός. Δεν εντυπωσιάζεται όμως εύκολα. «Έλα μωρέ τώρα. Λες και δεν ξέρουμε ότι σκοτώνατε αθώους». Πράγματι.

«Η πιο δύσκολη αποστολή μου ήταν στην Τουρκία. Ήμουν νέος στο σώμα. Μας είχαν πορώσει. Αποστολή μας η εξάλειψη της υπόγειας πόλης της Μαλακόπης στην Καππαδοκία. Ήταν το 2064. Η υπόγεια αυτή πόλη είχε έντεκα ορόφους. Έφθανε σε βάθος τα 85 μέτρα. Ο πληθυσμός της έφτανε στους 50 χιλιάδες ανθρώπους. Η υπόγεια πόλη χρησιμοποιείτο αρχικά για να κρύβονται οι πρώτοι Χριστιανοί, που κατόρθωναν να ξεφύγουν από τη δίωξη της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Έτσι μας είπαν τότε αν και εγώ δεν ξέρω ακριβώς τι είναι ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Τέλος πάντων. Έμεινε αχρησιμοποίητη για αιώνες. Μέχρι που οι απόκληροι άρχισαν να τη χρησιμοποιούν ξανά. Δεν είχαν που αλλού να πάνε.

Ο στρατηγός Εντ Γουντ όμως, μας είπε ότι εκεί κρύβονταν τρομοκράτες. Μας διέταξε να μην αφήσουμε κανέναν ζωντανό. Ρίξαμε δακρυγόνα και καπνογόνα λοιπόν πριν αρχίσουμε την κάθοδο. Κατεβήκαμε φορώντας μαύρα σαν δαίμονες. Τότε η στολή του πεζοναύτη δεν είχε αλλάξει στο πορφυρό από μαύρο ακόμα. Πυροβολούσαμε σαν τρελοί. Ρίχναμε χειροβομβίδες συνεχώς μέσα στις υπόγειες σήραγγες, καθώς μετακινούμασταν γρήγορα από το ένα αρχαίο δωμάτιο στο άλλο εκκαθαρίζοντας με προσοχή τον κάθε όροφο. Επίσης, καθώς κατεβαίναμε από όροφο σε όροφο τα καίγαμε όλα με φλογοβόλα. Στο δεύτερο υπόγειο όροφο υπήρξε ένα ευρύχωρο δωμάτιο με μια θολωτή οροφή:

υπόγεια εκκλησία. Ένας μαυροντυμένος βγήκε και φώναξε κάτι στα τούρκικα. Πρέπει να φώναξε κάτι με οργή. Έπεσε αμέσως νεκρός από τις σφαίρες μας.

Όταν η σφαγή τελείωσε, καταλάβαμε ότι σκοτώσαμε αθώους καθώς τα περισσότερα πτώματα ήταν γυναικόπαιδα. Κάναμε ότι δεν καταλάβαμε. Τι είχε συμβεί; Είχε ψηφιστεί ένας νόμος που έλεγε ότι η φοροδιαφυγή τιμωρείται με θάνατο. Οι κάτοικοι της υπόγειας πόλης αρνήθηκαν να πληρώσουν φόρους. Έπρεπε να τιμωρηθούν. Όταν ανεβήκαμε στην επιφάνεια ο διοικητής μας είπε ότι εκκαθαρίσαμε ένα θύλακα τρομοκρατίας κλπ. Όλοι μαζί τραγουδήσαμε τον ύμνο της Ε.Ε. Ήταν μία φάση που όλα τα πιστεύαμε. Ακόμα και όταν κάτι το βλέπαμε με τα μάτια μας. Η Ε.Ε. είχε πάντα δίκιο».

«Φρίκη! Ήσουν πολύ μαλάκας. Τέλος πάντων έχει και αλλού υπόγειες πόλεις;»

«Έχω ακούσει ότι έχει και άλλες στην Τουρκία. Ξέρω ότι έχει υπόγεια πόλη και στο Παρίσι. Ίσως πάμε να τη δούμε.»

Μέσα από την οθόνη παρακολουθώ σε μεγέθυνση το τοπίο από κάτω. Η ύπαιθρος δεν έχει υποστεί τις ζημιές των πόλεων. Το πράσινο κυριαρχεί. Πού και πού βλέπουμε σημάδια καταστροφών και πολέμου. Κάποια καμένα δάση π.χ. Καμία σχέση με το χάος των πόλεων. Ξαφνικά μέσα σε ένα δάσος, στα σύνορα Γερμανίας και Γαλλίας, παρατηρώ μια μικρή και όμορφη πόλη.

«Ας προσγειωθούμε εδώ για λίγο. Έτσι για αλλαγή.» μου λέει η Μαρία.

Προσγειωθήκαμε λίγο έξω από την πόλη. Συνεχίσαμε με τη Ferrari σαν αυτοκίνητο στο δρόμο ενώ γύρω μας τα δέντρα με εντυπωσιάζουν. Είμαι ένα παιδί των πόλεων. Το πράσινο μου ήταν πάντα κάτι εξωτικό. Στην είσοδο της πόλης είδαμε μια ανησυχητική ταμπέλα στα αγγλικά : «Ευρωπαίοι μπάσταρδοι δεν είστε ευπρόσδεκτοι!! Καλός Ευρωπαίος ο νεκρός. Πίσω Αράπηδες και Λευκοί. Εδώ είναι

Κινεζούπολη».

Κάτω από την ταμπέλα βρισκόταν ένα χαράκωμα και πίσω από αυτό και σε θέση μάχης ήταν δύο κινέζοι που μας σημάδευαν.

«Μείνε Μαρία μέσα. Εγώ θα ρωτήσω τι γίνεται. Να είσαι σε θέση μάχης». Βγήκα άοπλος με τα χέρια ψηλά. Ρώτησα στα αγγλικά γιατί δε μας αφήνουν να περάσουμε.

«Πίσω γαμιόλη ασπρουλιάρη! Αυτή η πόλη ανήκει σε μας τώρα, αρκετά μας κάνατε λευκά σιχάματα».

«Είμαι από Ελλάδα. Εκεί δεν υπάρχει θέμα με Κινέζους. Δεν ξέρω τι γίνεται στην Κεντρική Ευρώπη. Εγώ δεν πείραξα ποτέ Ασιάτη».

«Είσαι τόσο βλάκας που λέω να σου χαρίσω τη ζωή. Στη κεντρική Ευρώπη οι Ασιάτες υπήρξαν θύματα γενοκτονίας. Χαρακτηριστήκαμε αρχικά από τις εφημερίδες της Ε.Ε. σαν η υποτιθέμενη πέμπτη φάλαγγα της Κίνας. Μετά τα λόγια και τις κατηγορίες, ακολούθησε η αιματοχυσία. Πρώτα ο ευρωπαϊκός στρατός και μετά οι Σέχτες επιδόθηκαν σε όργια σφαγών Ασιατών. Έχουμε μείνει πλέον ελάχιστοι. Όσοι επιζήσαμε, οργανωθήκαμε γύρω από το όραμα της Νέας Κινέζικης Αυτοκρατορίας. Καταλάβαμε αυτή την πόλη και σφάξαμε τους κατοίκους της. Την πόλη την ανακηρύξαμε κομμάτι της Κίνας. Στα τσακίδια οι Ευρωπαίοι. Συνέχεια καταφθάνουν Ασιάτες πρόσφυγες που γλύτωσαν τη σφαγή. Είμαστε μία όαση γαλήνης και ασφάλειας για τους Ασιάτες και έτσι θα μείνει αυτή η πόλη άσπρο καθίκη.»

«Κατάλαβα. Την κάνουμε από εδώ.»

Απογειωθήκαμε με προορισμό το Παρίσι. Η Μαρία έριξε έναν υπνάκο. Περιττό να πω ότι είχα αρχίσει να την ερωτεύομαι. Μου άρεσε γιατί δεν μιλούσε πολύ, ενώ αν αποφάσιζε να μιλήσει έλεγε κάτι με νόημα. Επίσης

χαμογελούσε, κάτι σπάνιο στις μέρες μας. Στο Παρίσι στην πόλη του έρωτα, ίσως ζούσαμε το δικό μας έρωτα.

Όταν ξύπνησε μου μίλησε για τα παιδικά της χρόνια.

«Σαν παιδί έζησα υπέροχα παιδικά χρόνια. Οι γονείς μου μαζί με άλλους Αθηναίους είχαν φτιάξει ένα επίγειο παράδεισο σε μία γειτονιά της Αθήνας. Όχι στο κέντρο όπου επικρατούν οι Σέχτες, αλλά σε ένα γκέτο στα προάστια όπου επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας: στη "Σκοτεινή Αθήνα". Ξέρεις ούτε ηλεκτρικό δεν υπάρχει εκεί. Το βράδυ δεν υπάρχουν φώτα. Δέκα πολυκατοικίες και ένα πάρκο ήταν ο χώρος τον οποίο είχαμε περιφράξει. Καμία εκατοσταριά άτομα ζούσαμε εκεί. Το πολίτευμα που ακολουθούσαμε ονομαζόταν άμεση δημοκρατία. Δεν υπήρχαν αρχηγοί. Αποφασίζαμε από κοινού με ψηφοφορία για όλα τα ζητήματα. Πέρασα υπέροχα παιδικά χρόνια σου λέω. Ήμασταν αποκομμένοι από τους άλλους λόγω του φράχτη. Ένας παράδεισος μέσα σε μία αστική κόλαση. Στο πάρκο οι ενήλικες καλλιεργούσαν εντατικά τον κήπο. Επίσης στα σπίτια μας, η κάθε οικογένεια είχε λαχανικά σε γλάστρες. Έτσι είχαμε τα απαραίτητα για επιβίωση. Ό,τι μας περίσσευε, το ανταλλάζαμε με χρήσιμα προϊόντα με το μανάβικο που υπήρχε κοντά στη γειτονιά μας έξω από το φράκτη. Κάποτε όμως ένας φρουρός αποκοιμήθηκε.

Έτσι μπήκαν οι "απέξω". Ακολούθησε η κόλαση. Αυτό που έζησα δε περιγράφεται. Τους άντρες τους έσφαξαν. Ενός μάλιστα του βγάλανε τα νύχια για να μάθουν οι εισβολείς αν είχαμε πουθενά κρυμμένα χρήματα. Να δεις πως φώναζε ο κακομοίρης!

Εγώ πρόλαβα και κρύφτηκα σε ένα μπαούλο. Έμεινα δύο μέρες εκεί κρυμμένη με κομμένη την ανάσα. Άκουγα τις κραυγές της μάνας μου, καθώς οι εισβολείς τη βίαζαν. Τη δεύτερη μέρα το μαρτύριό της τελείωσε. Όταν βγήκα έξω τη βρήκα κρεμασμένη. Πριν φύγουν τις είχαν σκοτώσει όλες.

Όμως δεν ήμουν η μόνη που γλύτωσα. Άλλο ένα παιδάκι στη γειτονιά τα κατάφερε Το όνομα του ήταν Χρήστος. Κάπου είχε κρυφτεί και αυτό την ίδια ώρα που σφάζανε τους γονείς του. Με αυτόν βγήκαμε στον έξω κόσμο. Πρέπει να ήταν το 2080. Ήμασταν κοντά στην εφηβεία εκτεθειμένοι σε όλους τους κινδύνους. Ευτυχώς μας περιμάζεψε μία καλή γριούλα. Η κυρά- Γιώτα. Με τα χρήματά της αγόραζε προστασία από κάποια Σέχτα και έτσι δε μας πειράζανε.

Αυτά τα χρόνια που έζησα σε εκείνη τη γειτονιά με τους γονείς μου είναι ό,τι καλύτερο είχα πάντως. Εκείνες οι στιγμές ανεμελιάς μου έδιναν δύναμη για να αντέξω στη μετέπειτα κόλαση».

«Μου αρέσει ο τρόπος που μιλάς. Εγώ είμαι σχεδόν αγράμματος. Ό,τι έμαθα, το έμαθα από το στρατό. Ξέρω μόνο από όπλα. Γι αυτό ίσως πιάνομαι τόσο συχνά κορόιδο. Πρέπει να είσαι μορφωμένη.»

«Η μάνα μου είχε μεγάλη βιβλιοθήκη. Διάβασα πολλά βιβλία που με σημάδεψαν. Τολστόι, Ζαμιάτιν, Ιούλιο Βερν, Καζαντζάκη κλπ. Μετά στην κυρά που μας περιμάζεψε βρήκα και άλλους : Ντοστογιέφσκι, Όσκαρ Ουάλντ, Τέννεσι Ουίλλιαμς. Το αγαπημένο μου βιβλίο ήταν οι "Αόρατες πόλεις" του Καλβίνο».

«Δεν έχω ιδέα για τους παραπάνω συγγραφείς. Μόνο Ιούλιο Βερν έχω διαβάσει και αυτό πρόσφατα. Έμαθα ανάγνωση σε μεγάλη ηλικία και με δυσκολία μπορώ να διαβάσω μεγάλα κείμενα. Παρά τις δυσκολίες, ο Βερν με ενθουσίασε. Ίσως διαβάσω και τους άλλους που μου ανέφερες, όταν βρω χρόνο. Θα δυσκολευτώ, αλλά θα προσπαθήσω. Τώρα βέβαια έχει προτεραιότητα η επιβίωση και όχι το διάβασμα.»

«Σωστά.»

«Το άλλο παιδί τι έγινε;»

«Ο Χρήστος έφυγε στο φωτισμένο κέντρο της Αθήνας. Ήθελε να γίνει μέλος των ορθόδοξων ελευθερωτών. Σκοπός

του ήταν να γίνει η Ελλάδα ξανά μεγάλη. Έχασα τα ίχνη του.»

Δεν της είπα ότι πριν ένα μήνα είχαμε στήσει ενέδρα σε μία μηχανοκίνητη ομάδα ορθοδόξων απελευθερωτών. Είχαμε σκοτώσει καμιά εικοσαριά. Μπορεί μέσα στους νεκρούς να ήταν και ο Χρήστος. Όποιος ζει από το σπαθί, πεθαίνει από το σπαθί. Καλύτερα να μην ανησυχούσα τη Μαρία όμως με αυτή την ιστορία.

«Όταν η κυρία πέθανε έμεινα στην ανένταχτη ζώνη της Αθήνας αντίθετα με το Χρήστο. Δύσκολα χρόνια. Είχα όμως κάποια λεφτά που μου έδωσε πριν πεθάνει η κυρά- Γιώτα. Με αυτά και χωρίς πολυτέλειες κατάφερνα να εξασφαλίζω τα προς το ζην.»

«Δε συμφωνείς με καμία θεωρία;»

«Με καμία από τις μπούρδες που κυκλοφορούν στην Αθήνα. Αγάπησα το χάος για να επιβιώσω. Το χάος σώζει, αλλά ο παράδεισος χάθηκε για πάντα».

Καθώς φτάναμε στο Παρίσι παρατηρούσα πού και πού και άλλα αεροαυτοκίνητα. Δεν ήταν όμως και πολλά. Λίγοι είχαν τα χρήματα και την εξουσία αυτό τον καιρό. Είχε αρχίσει να βραδιάζει και να μου βγαίνει η κούραση. Σκέφτηκα το πρωί που ήμουν ξεγραμμένος και την μετέπειτα περιήγησή μας στην Ευρώπη. Όλα αυτά σε μία μέρα. Παρά την κούραση όμως, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Από την άλλη, καλό είναι κάποιος να μένει ξύπνιος. Για κάθε ενδεχόμενο. Άλλωστε σε λίγο φτάναμε. Πριν το Παρίσι και αρκετά κοντά σε αυτό, μία πόλη ξεχωρίζει αλλά με πολύ δυσκολία. Μία αρκετά μεγάλη γκριζομαύρη έκταση που ξεχωρίζει οριακά από το μαυροπράσινο δάσος που την περιβάλει. Αν και βράδυ δεν έχει ούτε ένα φως. Κατάλαβα αμέσως. Μία πόλη φάντασμα. Υπήρχαν πολλές πλέον στην Ε.Ε. Ο συνηθέστερος λόγος εγκατάλειψης τους ήταν ότι υπήρξαν θύματα χημικού πολέμου από τις γύρω μεγάλες πόλεις. Ο λόγος; Ο ανταγωνισμός για τα τρόφιμα της υπαίθρου. Ήταν φυσικό να θέλουν και οι μικρές πόλεις το

μερίδιο τους από τους αγρότες. Τα πράγματα όμως ήταν σκληρά και οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων δε μπορούσαν να ανεχτούν τον ανταγωνισμό. Οι γύρω πόλεις της Αθήνας εξαφανίστηκαν κατόπιν χημικού πολέμου που εξαπέλυσαν οι Αθηναίοι. Το ίδιο φαντάζομαι έγινε και εδώ στη Γαλλία. Ο νόμος του πιο ισχυρού.

«Μαρία, η πόλη του φωτός. Ξέρεις είχα ξανάρθει πριν χρόνια για να καταπνίξουμε μια εξέγερση. Έφαγα μια χειροβομβίδα. Δεν έχω και τις καλύτερες αναμνήσεις. Η πόλη του φωτός…»

Βέβαια κάθε άλλο παρά φωτισμένο ήταν το Παρίσι. Πιο πολύ πόλη του σκότους θα το έλεγες. Φωτισμένες ήταν μόνο κάποιες περιοχές στο κέντρο και ο πύργος του Άιφελ που έστεκε εκεί μισοκαταστρεμένος, ένα πραγματικά γκροτέσκο θέαμα. Το υπόλοιπο Παρίσι φαινόταν σαν μία σκοτεινή ζούγκλα. Κάποιες ξεχασμένες λάμπες μόνο και κάποιες φωτιές που άναβαν κάποιοι για να ζεσταθούν. Κατά τα άλλα το σκοτάδι τα κατάπινε όλα. Ο πολιτισμός, εκεί όπου οι Σέχτες δεν υπήρχαν, είχε πεθάνει. Κάτι παρόμοιο με την σκοτεινή Αθήνα όπου μόνο οι άθλιοι και κάποιοι ανένταχτοι επέμεναν να ζουν. Ανένταχτοι που αρνούνταν να γίνουν μέλη κάποιας Σέχτας. Όπως η Μαρία.

«Μαρία προσγείωσε εκεί που υπάρχει φως. Να αυτός ο λόφος καλός φαίνεται. Καλά θα κάνουμε να το καβαντζώσουμε κάπου.»

«Όχι δεν χρειάζεται. Το πετρέλαιο τελειώνει. Σιγά μην βρούμε αποθέματα. Γάμα την τη Ferrari.»

Η Ferrari προσγειώθηκε. Είχε βραδιάσει πλέον. Καθώς προχωρούσαμε, αποχαιρετώντας το αεροκίνητο, έπιασα το χέρι της Μαρίας. Αυτή τραβήχτηκε. Εγώ εκνευρίστηκα. Δεν έχω καταλάβει ακόμα αν με γουστάρει ή όχι. Την κοίταξα προβληματισμένος. Αυτή για να ελαφρύνει την κατάσταση είπε χαμογελαστά:

«Φτάσαμε στη πιο κλασσική γειτονιά του Παρισιού». Η Μαρία είχε πάρει το φορητό GPS από τη αεροκίνητο. Σε αυτό

ήμασταν τυχεροί γιατί μπορούσαμε να δούμε που είμαστε. Κοιτάζοντάς το η Μαρία είπε «Απ' ό,τι βλέπω, είμαστε στη Μονμάρτρη μια από τις ωραιότερες περιοχές στο Παρίσι. Είναι μια ιστορική περιοχή. Εδώ σύχναζαν παλιά μποέμ καλλιτέχνες. Πριν από την κατάρρευση της Ε.Ε. ήταν μια από τις πιο ένδοξες περιοχές της Ε.Ε.».

Πράγματι περπατώντας έβλεπα δεκάδες κλασικά κτίρια που κάποτε ήταν υπέροχα εστιατόρια και cafe. Μόνο που αρκετά από αυτά ήταν πλέον καταστραμμένα. Τα δέντρα, που κάποτε στόλιζαν αυτά τα υπέροχα κτίρια, τώρα είχαν απλωθεί απειλητικά καλύπτοντας σχεδόν τις προσόψεις των άλλοτε κυρίαρχων ανθρώπινων κατασκευασμάτων.

«Η αστική βλάστηση πλέον κυριαρχεί παντού» τόνισε σαρκαστικά η Μαρία.

Φτάσαμε σε έναν πλακόστρωτο στενό. Κατάλαβα ότι εισχωρούσαμε σε ζώνη αγοραίου έρωτα από μία επιγραφή σε ένα κτίριο: Bordello.Αλλά και ο κόσμος που βρίσκονταν εκεί δε σου άφηνε αμφιβολίες. Εκατοντάδες πόρνες έκαναν πιάτσα σε αυτούς τους άλλοτε σικ δρόμους. Ψηλές, κοντές, λευκές, μαύρες και ασιάτισσες. Άντρες και γυναίκες. Ακόμα και ανήλικους έβλεπες να κάνουν πιάτσα. 'Ένας κουρελής την είχε βγάλει δίπλα στις πόρνες και κατουρούσε. Το σκηνικό ήταν απίστευτο για τις αντιθέσεις του. Έβλεπες καλλονές αναμειγμένες με υπερβολικά άσχημες γυναίκες. Επίσης έβλεπες ναρκομανείς σκελετωμένες και παχύσαρκες κοπέλες δίπλα δίπλα. Πιάτσα κάνανε και ανάπηρες κοπέλες (χωρίς πόδια, χέρια, υπήρχε και μία τελείως παραμορφωμένη από εγκαύματα) αλλά και πολλές ηλικιωμένες γυναίκες. Ακόμα και εγκύους έβλεπες. Για όλα τα γούστα… Βασικά δε διάφερε και πολύ από το Γκάζι σκέφτηκα. Και αυτό έτσι είναι, με λιγότερη ποικιλία βέβαια.

«Ενδιαφέρεσαι;» με ρώτησε η Μαρία.

«Μπα μωρέ» απάντησα. Βασικά δε θα με χαλούσε. Μερικές κοπέλες ήταν υπέροχες. Αλλά είχα δύο

ενδοιασμούς. Πρώτον δεν είχα λεφτά και δεύτερον ήθελα να κάνω καλή εντύπωση στη Μαρία. Παντού στο δρόμο και στο πεζοδρόμιο έβλεπες σκουπίδια. Μία υπέροχη μελαχρινή πόρνη μάλιστα έστεκε πάνω από μία σκισμένη σακούλα σκουπιδιών. Από μέσα είχαν ξεχυθεί χαρτιά υγείας και σερβιέτες. Κανείς δεν ενοχλούνταν. Καθώς προχωρούσαμε, από το σπασμένο παράθυρο ενός καταστήματος με νέον επιγραφή "cafe", είδα μια πόρνη να συνουσιάζεται με ένα τύπο. Δεν υπάρχουν ντροπές εδώ στο Παρίσι. Άναψα και άλλο. Μπροστά από το κατάστημα υπήρχε το κουφάρι κάποιου σε προχωρημένη σήψη. Κανείς δεν είχε κάνει τον κόπο να το μετακινήσει εδώ και μέρες. Αυτό με ξενέρωσε βέβαια. Όλα είναι περίεργα αυτές τις μέρες.

Προς το τέλος της πιάτσας είδαμε τραβεστί με πυροβόλα, προφανώς να εποπτεύουν και να προστατεύουν τις υπόλοιπες πόρνες. Ένα σκυλί τσιμπολογούσε το κουφάρι κάποιου. Μία τραβεστί έστεκε πάνω από το γεύμα του σκυλιού και με κοίταξε καχύποπτα. Κρατούσε ένα πυροβόλο. Σαν να μου υποδήλωνε, ότι θα τα έβρισκα και εγώ σκούρα αν έψαχνα μπελάδες. Και σίγουρα δεν έψαχνα.

Είχε βραδιάσει. Βρήκαμε μια πανσιόν σε ένα κλειστοφοβικό σοκάκι. Βέβαια με δυσκολία μπορούσες να αποκαλέσεις αυτό το πράμα πανσιόν παρά την μισοσκουριασμένη του ταμπέλα. Σαν κτίριο ήταν άθλιο εννοείται. Πρέπει να είχε να καθαριστεί από την πτώση της Ε.Ε. Τα παράθυρά της, κλειστά όπως ήταν, θύμιζαν φέρετρα. Αφού «τακτοποιηθήκαμε» είπα στη Μαρία να με περιμένει λίγο στο δωμάτιό μας. Θα έβγαινα έξω για να πάρω πληροφορίες για το τι γίνεται σε αυτή την πόλη. Βασική αρχή της τέχνης του πολέμου είναι ότι κερδίζει αυτός που έχει πληροφορίες. Βέβαια ήξερα ότι αυτό είναι δύσκολο . Οι Γάλλοι δε μιλάνε αγγλικά. Πήρα το GPS για να μπορώ να γυρίσω πίσω και την έκανα. Πριν φύγω μου λέει η Μαρία: «Θα πάμε αύριο στον Πύργο του Άιφελ;»

«Δεν ξέρω. θα δούμε. Αν είναι κοντά.»

«Μα έλα μωρέ.»

«Με τρελαίνεις όταν κάνεις σαν παιδί. Εντάξει θα πάμε.»

Με φίλησε στο μάγουλο με πάθος. Η Μαρία μου θύμιζε μία παιδική αθωότητα χαμένη για πάντα.

Μετά από πολύ ώρα βρήκα κάποιον επιτέλους που μου απάντησε στα αγγλικά.

«Κοίτα φίλε Έλληνα. Το Παρίσι ελέγχεται από τους Νεοεποχίτες. Καθολικοί , προτεστάντες και μουσουλμάνοι σφαγιάστηκαν ή καταφεύγουν στη ζούγκλα του σκοτεινού Παρισιού. Εκεί ο κανιβαλισμός είναι μόδα. Όποιος πάει εκεί γίνεται ωραίο γεύμα. Εσύ σαν Έλληνας μπορείς να επιβιώσεις αν το παίξεις οπαδός του Δία. Αν πέσεις όμως σε φανατικούς και σε ανακρίνουν την έβαψες.»

Κατάλαβα. Μία από τα ίδια με τη Ρώμη με αντιστραμμένους νικητές και θύματα.

«Γιατί Έλληνα δε πήγες στη Θεσσαλονίκη;»

«Από εκεί κατάγομαι αλλά έχω χάσει κάθε επαφή. Τι γίνεται εκεί;»

«Μια ομάδα αναρχοκομουνιστών μαζί με ένα κομμουνιστικό κόμμα έχει καταλάβει την πόλη. Άκουσα, αν είναι αλήθεια βέβαια, ότι οι σφαγές έχουν σταματήσει.»

«Τι είναι αναρχοκουμουνισμός;»

«Ούτε εγώ ξέρω.»

«Δεν πιστεύω ότι ποτέ θα σταματήσει η βία. Δεν πιστεύω ότι είναι τέλεια στη Θεσσαλονίκη. Όπως και να έχει το να βρω άλλο αεροκίνητο θα είναι θαύμα. Πρέπει να προσαρμοστώ εδώ. Ποιοι μένουν στο σκοτεινό Παρίσι; Αληθεύουν αυτά που είπες περί κανιβαλισμού;»

«Οι άθλιοι μένουν φίλε εκεί. Οι πολύ φτωχοί και οι κάτοικοι των παλιών γκέτο. Πολλοί φτωχοί κατάφεραν μετά την πτώση να χωθούν σε κάποια Σέχτα. Όχι όλοι όμως. Οι υπόλοιποι μείνανε. Εκεί σίγουρα τρώνε ο ένας τον άλλο, λόγω πείνας. Τα τρόφιμα από τη γαλλική επαρχία έρχονται

όλα εδώ στο φωτισμένο Παρίσι και πιο συγκεκριμένα στην νικήτρια Σέχτα. Επίσης στο σκοτεινό Παρίσι μένουνε και οι ανένταχτοι, διανοούμενοι και ιδεολόγοι, κυρίως νέοι, που αρνούνται να πολεμήσουν για το Χριστό, τον Μωάμεθ ή το Δία. Οι νεοπαγανιστές πάντως δεν αφήνουν το σκοτεινό Παρίσι να ησυχάσει. Χτες το βομβάρδιζαν με όλμους και ρουκέτες όλο το βράδυ. Οι κάτοικοι του σκοτεινού Παρισιού είναι ανοργάνωτοι και αντιδρούν αποσπασματικά.»

Τον ρωτάω για το Υπόγειο Παρίσι.

«Πριν μία βδομάδα εξαπολύθηκε χημικός πόλεμος στους κάτοικους των υπονόμων που είναι και οι πιο ακίνδυνοι. Χιλιάδες οι νεκροί. Το υπόγειο Παρίσι δεν υπάρχει πια. Απανθρωπιά. Τι ψάχνεις τώρα Έλληνα; Παντού σκατά είναι. Και εδώ κινδυνεύεις κάθε στιγμή. Εγώ τη γλύτωσα γιατί η γυναίκα μου είναι υψηλόβαθμο στέλεχος σε μία αποκρυφιστική εταιρία. Και εδώ όμως ζούγκλα είναι. Μεταφορικά και κυριολεκτικά. Μπορεί να δεις καμία τίγρη, ή κανένα λιοντάρι που το έσκασε από το ζωολογικό κήπο. Τριγυρνάνε και τρώνε αστέγους, απόρους και λοιπούς αδύνατους. Αστική ζούγκλα.»

Σκέφτηκα ότι δε θα πήγαινα στο Υπόγειο Παρίσι τελικά. Πάει και αυτό. Όλα ισοπεδώνονται.

«Εντάξει φίλε μου Γάλλε. Ίσως τα ξαναπούμε κάποτε. Au revoir!»

Την κάτσαμε τη βάρκα σκέφτηκα.Γυρνούσα στην πανσιόν να βρω τη Μαρία. Αναλογιζόμουν την προηγούμενη ζωή μου σαν φαντάρος του Ευρωπαϊκού στρατού. Δεν ήμουν και κανένα αγγελούδι. Δεν σκότωσα και λίγους εξεγερμένους στην καταστολή των εξεγέρσεων που πήρα μέρος. Έπρεπε όμως και εγώ κάπως να ζήσω. Γεννήθηκα άλλωστε στο γκέτο της Θεσσαλονίκης. Δεν γεννήθηκα Ευρωπαίος πολίτης. Ο μόνος τρόπος να έπαιρνα τα χαρτιά του Ευρωπαίου πολίτη ήταν να κατατασσόμουν στον Ευρωπαϊκό στρατό. Χιλιάδες κάνανε αιτήσεις, λίγοι τα κατάφερναν. Εγώ τα κατάφερα. Μπήκα στον ευρωπαϊκό

στρατό σε ηλικία δεκαπέντε χρονών. Εκεί στις υψηλές θέσεις υπηρετούσαν πολίτες αλλά στις κάτω βαθμίδες έβρισκες την πλέμπα. Κάποιοι από τους στρατιωτικούς των χαμηλών βαθμίδων ,μια μειοψηφία, κατάφερναν μετα από χρόνια και κατόπιν ηρωισμών στα πεδία των μαχών να γίνουν πολίτες.

Δεν είχα λοιπόν τα προνόμια του Ευρωπαίου πολίτη (δικαίωμα ψήφου και ακαδημαϊκής μόρφωσης) αλλά είχα τα δικαιώματα Ευρωπαίου στρατιωτικού με καταγωγή τα γκέτο (δικαίωμα περιουσίας, σύνταξης , υγειονομική περίθαλψη κλπ.) που οι κάτοικοι των γκέτο και των υπονόμων στερούνταν πλήρως. Εννοείται ότι ήμουν ουσιαστικά αγράμματος καθώς η εκπαίδευση στα γκέτο απαγορεύεται. Στον στρατό έμαθα ουσιαστικά μόνο να διαβάζω και να μιλάω αγγλικά ,την επίσημη γλώσσα της Ε.Ε και απέκτησα ελάχιστες γνώσεις για τα βασικά θέματα πολιτικής και ιστορίας (ότι θέλανε να μάθουμε οι ανώτεροι με άλλα λόγια).

Πήρα μέρος για πρώτη φορά στις συγκρούσεις σε ηλικία 17. Μέχρι τα είκοσι που τα παράτησα, το 2065 δηλαδή, είχα σκοτώσει αρκετούς. Είχα δει αρκετά. Ήθελα να ζήσω ελεύθερος μακριά από το στρατό της Ε.Ε. και την υποκρισία των πολιτικών. Οι «Μάγοι» και τα συμβάντα εκείνης της εποχής με ξύπνησαν.

Βέβαια, μετά την εξέγερση των «Μάγων» το 2065 οι διαχωρισμοί πολίτη-υπάνθρωπου (κάτοικου δηλαδή του γκέτο) μειώθηκαν, καθώς πολλές Σέχτες πολιτών στρατολογούσαν και από τα γκέτο για να επικρατήσουν αριθμητικά. Πάραυτα, αυτή η εξίσωση δεν κράτησε για πάντα. Όπως μου υπενθύμισε και ο Γάλλος, ο ταξικός διαχωρισμός καλά κρατεί. Δεν πέθανε αλλά έχει επαναπροσδιοριστεί. Στο φωτισμένο Παρίσι επικρατεί η βία, αλλά αν τα έχεις με τους νικητές καλά, θα έχεις να φας ένα πιάτο φαΐ. Στο σκοτεινό Παρίσι ο ένας τρώει τον άλλο.

Όσο για τους πολύ ισχυρούς της Ε.Ε. (εφοπλιστές, TV personas, υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί, πολιτικοί κλπ.), όλοι αυτοί εξαφανίστηκαν απότομα το 2075.Τη χρονιά που η Ε.Ε. έπαψε να υφίσταται. Πού να έχουν πάει; Κανείς δεν ξέρει.

Έφτασα στην πανσιόν μας. Σκέφτηκα ότι είναι καιρός να την πέσω στη Μαρία. Λίγο πριν περάσω την είσοδο είδα από μακριά μία περιπολία. Φορούσαν όλοι στρατιωτικά, εκτός από έναν που φορούσε έναν αρχαίο μανδύα και ένα στέμμα στο κεφάλι του και καθοδηγούσε τους υπόλοιπους. Ο ιερέας … Κάποιος από την περιπολία κρατάει με λουρί, όχι κάποιο σκυλί, (τα σκυλιά λόγο πείνας στις μέρες μας έχουν μετατραπεί σε υπέροχες λιχουδιές) αλλά μία ζέβρα. Προφανώς είναι από τα άγρια ζώα που το έσκασαν από το ζωολογικό κήπο και εξημερώθηκαν για στρατιωτικούς λόγους. Αστική ζούγκλα.

Μπήκα τελικά μέσα στην πανσιόν. Ανέβηκα τα σκονισμένα σκαλιά για να πάω στο δωμάτιο. Πήρα βαθιά ανάσα. Ήρθε η ώρα να την πέσω στη Μαρία. Πλησίασα την πόρτα του δωματίου μας. Τότε άκουσα βογκητά. Κατάλαβα ότι όλα τελείωσαν. Έβγαλα το κλειδί και άνοιξα την πόρτα νευριασμένος. Θόλωσα ακόμα περισσότερο όταν είδα και την εικόνα: η Μαρία έκανε αχαλίνωτο σεξ με μία Παριζιάνα. Σ' εμένα θα μου τύχουν όλα ρε πούστη; Έπρεπε να το είχα καταλάβει. Η Μαρία δεν είχε έφεση στο αντρικό φύλο και απλά έκανα ότι δεν το καταλάβαινα. Η ματαιοδοξία μου. Κοίταξα για λίγο καθώς η Μαρία έγλυφε το αιδοίο της πανέμορφης Παριζιάνας. Το πάθος τους ήταν τόσο ισχυρό που δε με είχαν καταλάβει. Έκλεισα την πόρτα διακριτικά και έφυγα σαν κύριος. Τελείωσε, δε θα γυρίσω πίσω, σκέφτομαι. Από την άλλη εγώ έχω χρόνια στο κουρμπέτι. Μπορώ να επιβιώσω. Η Μαρία όμως; Είναι πολύ μικρή. Και τι με νοιάζει; Ας πάει στο διάολο. Αυτή και ο πύργος του Άιφελ.

Έφτασα σε μία κυκλική πλατεία μετά από πεντάλεπτο περπάτημα. Εκεί είχε πολύ κόσμο. Είναι πλέον πολύ βράδυ

και είμαι κουρασμένος. Πάραυτα δε νυστάζω. Στα δέντρα της πλατείας έβλεπα κρεμασμένο κόσμο. Ξανασυνάντησα το Γάλλο.

«Τι σύμπτωση πάλι εσύ! Μου λες τι γράφουνε οι επιγραφές πάνω στους κρεμασμένους;»

Αυτός μου απάντησε τρομαγμένος: «Πόρνες του Ιησού» , «Εβραϊκά σκυλιά» και άλλα τέτοια. Δε φεύγεις καλύτερα;» Και απομακρύνθηκε. Πράγματι οι Γάλλοι δίπλα μου άρχισαν να με κοιτάνε περίεργα. Κάποιος με πλησίασε από πίσω. Χρόνια όμως εμπειρίας με είχαν κάνει τσακάλι. Μένω φαινομενικά ήρεμος και ακίνητος. Γυρνάω απότομα και κτυπάω δυνατά το πρόσωπο πίσω μου. Και αρχίζω και τρέχω. Το φορητό GPS πέφτει πίσω μου.« Αντίο Μαρία», σκέφτομαι. Δε θα μπορέσω να γυρίσω πίσω και να το ήθελα. Οι Γάλλοι από πίσω μου τρέχουν μπουλούκι, φωνάζοντας στα Γαλλικά, που δεν καταλαβαίνω. Έχω μαζί μου το πιστόλι του νεκρού στη Βουλή. Γυρνάω και πυροβολώ τον πρώτο και τον δεύτερο. Χάνουν ταχύτητα αλλά δε σταματάνε το κυνήγι. Το θήραμα είμαι εγώ. Για άλλη μία φορά.

Προσπαθώ να χαθώ στα στενά. Περνάω από ένα στενό που κάνουν βίζιτα πόρνες. Από πίσω μου κάποιος πυροβολεί. Μία κοπέλα πέφτει νεκρή. «Οι μπάσταρδοι» σκέφτηκα «είναι αδίστακτοι». Γυρνάω και πυροβολώ ξανά. Οι πόρνες πέφτουν κάτω αλαλάζοντας ή προσπαθούν κάπου να βρουν κάλυψη. Πετυχαίνω δύο από τους διώκτες μου. Έχουν μείνει όμως μία δεκαριά. Ένας μου πετά ένα τσεκούρι. Αστοχεί όμως. Το τσεκούρι πέφτει στο κεφάλι μίας κοπέλας που ήταν πεσμένη στο δρόμο. Προσπάθησε να βρει κάλυψη από τις σφαίρες αλλά τη βρήκε από αλλού.

Βλέπω ποιος έχει το πιστόλι. Έχει βρει κάλυψη πίσω από κοπέλες που κοιτάνε τρομοκρατημένες, όμως ξέρω καλό σημάδι. Φοράει μανδύα, πρέπει να είναι ιερέας. Τον πυροβολώ στο κεφάλι ενώ οι πόρνες δίπλα ουρλιάζουν.

Πέφτει νεκρός. Μου ορμάνε οι υπόλοιποι με τσεκούρια, μαχαίρια και με γυμνά χέρια. Ευτυχώς δεν έχει άλλος όπλο. Πυροβολώ ξανά και ξανά. Πέφτουν δύο, αλλά αστοχώ και τρεις φορές. Αποτελειώνω έναν που έχει φτάσει στο ένα μέτρο και πάει να με μαχαιρώσει. Το όπλο μου άδειασε. Τους το πετάω και αρχίζω να τρέχω, καθώς οι πόρνες μας καταριούνται και μας βρίζουν στα Γαλλικά.

Συνεχίζω και τρέχω. Ανεβαίνω και κατεβαίνω πλακόστρωτα σκαλοπάτια για ώρα. Οι μπάσταρδοι από πίσω μου με ακολουθούν λυσσασμένοι για αίμα. Έχω λαχανιάσει πια και δεν αντέχω. Δεν είμαι και νέος.« Μέχρι εδώ ήταν» σκέφτομαι, καθώς καταλαβαίνω ότι έφτασα σε αδιέξοδο. Όλα τελείωσαν. Γυρνάω και τους κοιτάζω. Ετοιμάζω τις γροθιές μου. Αυτές έμειναν. Τουλάχιστον θα πεθάνω με αξιοπρέπεια. Έφαγα και καμπόσους. Δε περίμεναν να τους κάνω τέτοια ζημιά. Γιατί με κυνήγησαν; Ποιος ξέρει; Ποιός νοιάζεται; Όλα είναι παρανοϊκά πια. Τι ήθελα και εγώ εδώ; Όχι ότι στην Αθήνα ήταν καλύτερα. Όποιος δεν είναι μαζί τους πεθαίνει. Παντού. Θα με κρεμάσουν σε κάποιο δέντρο και θα γράψουν: «Πόρνη του Χριστού». Ειρωνεία βέβαια, καθώς είμαι άθεος. Κοιτάζω τους διώκτες στα μανιασμένα μάτια τους καθώς προχωράνε σαδιστικά προς τα μένα.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

«Η πιο όμορφη θάλασσα
είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει
Τα πιο όμορφα παιδιά δεν έχουν μεγαλώσει ακόμα
Τις πιο όμορφες μέρες μας
δεν τις έχουμε ζήσει ακόμα»

Ναζίμ Χικμέτ

Ένα εκκωφαντικό μπαράζ εκρήξεων διαλύει τα κτίρια που με περιτριγυρίζουν, ενώ οι διώκτες που με είχαν περικυκλώσει εξαϋλώνονται. Μου φάνηκε πως πριν τις εκρήξεις είδα ακτίνες από τον ουρανό. Λέιζερ; Ποιος έχει τα λεφτά να χρησιμοποιεί ένα τέτοιο όπλο στις μέρες μας; Οι ακτίνες έπεσαν ακριβώς πάνω στους διώκτες μου, αρκετά κοντά για να με τυφλώσουν στιγμιαία και αρκετά μακριά για να επιβιώσω. Είναι η δεύτερη φορά που τη γλυτώνω έτσι σε μία μέρα. Πρώτα ήταν ο πύραυλος που ανατίναξε τη Βουλή, τώρα αυτό.

Αρχίζω και προχωράω για να φύγω από το αδιέξοδο, το οποίο έχει γεμίσει χαλάσματα από τις εκρήξεις. Απορώ που δεν έχω καταπλακωθεί. Ακούω εκρήξεις σε κοντινή απόσταση. Το απέναντι ψηλό κτίριο διαλύεται και τα φλεγόμενα χαλάσματα εκσφενδονίζονται σε μεγάλη απόσταση. Αρχίζω και τρέχω. Με κυριεύει ο πανικός. Η μία έκρηξη διαδέχεται την άλλη. Αυτοκίνητα, αγάλματα, κτίρια γίνονται σκόνη. Αυτό δεν το έχω ξαναδεί. Σε τέτοια συχνότητα βομβαρδισμό και με τέτοια ακρίβεια χτυπημάτων. Ακτίνες λέιζερ σαν χρυσοπράσινες κλωστές πέφτουν από τον ουρανό και σε κλάσματα δευτερολέπτων

τα διαλύουν όλα. Χάνομαι στον πανικό. Όλοι έχουν ένα σημείο που σπάνε, ανεξαρτήτως εμπειρίας.

Σηκώνω το κεφάλι πάνω. Ιπτάμενοι δίσκοι ακριβώς όπως στις παλιές ταινίες επιστημονικής φαντασίας. Τώρα σκέφτομαι ότι τα έχω δει όλα. Μια κοπέλα τρέχει δίπλα μου πανικόβλητη. Πάνω της έχει κολλημένη επιγραφή: «Εβραία πόρνη». Τυχερή, όπως εγώ, τη γλύτωσε τελευταία στιγμή. Μία ακτίνα πέφτει πάνω της και η κοπέλα εξαϋλώνεται. Τελικά όχι και τόσο τυχερή μετά απ' όλα αυτά. Συνεχίζω να τρέχω. Φωνάζω και εγώ πανικόβλητος, όπως όλοι άλλωστε. Βλέπω έναν καθεδρικό ναό που οι νεοπαγανιστές κυρίαρχοι αυτής της πόλης είχαν μετατρέψει εκδικητικά σε «Bordello». Μία ακτίνα διαλύει εκκωφαντικά το ναό. Τα χαλάσματα πετάγονται δεξιά κι αριστερά. Με πλακώνουν κι εμένα. Τελευταία εικόνα πριν λιποθυμήσω: ανάμεσα στον πανικόβλητο κόσμο βλέπω ένα μαρμάρινο άγαλμα κοπέλας να περπατά. Τα πάντα καταρρέουν και η λογική μαζί. Τα πάντα χάνονται. Σκοτεινιάζει ο κόσμος γύρω μου.

Τελευταία σκέψη:« Δε θα πάω με τη Μαρία στον πύργο του Άιφελ».

Είμαι στη Θεσσαλονίκη. Κοιτάζω τα έξη λιοντάρια-αγάλματα. Το ένα γυρνάει το κεφάλι του και με κοιτάζει. Γιατί μετακινήθηκε κάτι που έχει φτιαχτεί για να είναι για πάντα αιώνιο και ακίνητο; Ο κόσμος γύρω μου καταρρέει και βρίσκομαι απότομα σε ένα λιβάδι καταπράσινο. Μια ομάδα λύκων έρχεται προς τα 'μενα.

Δε φοβάμαι αρχικά, καθώς πιστεύω ότι σαν άνθρωπος δεν έχω να φοβηθώ τίποτα από τα ζώα εκείνα. Αρχίζω να τρέχω αλλά καταλαβαίνω ότι είμαι ένα πρόβατο και όχι πλέον άνθρωπος. Δεν μπορώ να πάω πουθενά καθώς οι λύκοι είναι πιο γρήγοροι από τα πρόβατα. Οι λύκοι πλέον αρχίζουν να με δαγκώνουν και σιγά σιγά, ενώ είμαι ακόμα ζωντανός με τρώνε. Ξυπνάω.

Έχω καταλάβει ότι είμαι χτυπημένος. Μετακινώ σιγά σιγά τα χαλάσματα από πάνω μου. Σηκώνομαι, και ενώ είμαι μέσα στα αίματα, καταλαβαίνω ότι δεν έχω σπάσει τίποτα. Μπροστά μου τα πάντα είναι ισοπεδωμένα. Χάος. Επιζώντες δίπλα περιφέρονται σαν αποβλακωμένοι. Σκέφτομαι τη Μαρία. Θα την ξαναβρώ ποτέ; Περιφέρομαι και εγώ σαν αποβλακωμένος. Σαν ζόμπι. Έχει ξημερώσει. Όλα αυτά έγιναν μέσα σε μια μέρα. Χτες το πρωί ήμουν ακόμα Αθήνα.

Μέσα από τους καπνούς των εκρήξεων βλέπω μία ομάδα να κατευθύνεται προς το μέρος μας. Μας σημαδεύουν με περίεργα όπλα. Έχουν κάτι νοσηρό. Κάτι τρομακτικό. Εξωγήινοι. Οδηγούμαστε αιχμάλωτοι. Μας μαζεύουν σε μία μεγάλη πλατεία. Είμαστε πολλοί εδώ. Τα πάντα γύρω μας είναι καμένα. Το φωτισμένο Παρίσι δεν υπάρχει πια. Κοιτάμε όλοι σαν αποχαυνωμένοι τους φύλακές μας. Ερπετοειδή όντα φρικαλέα μας σημαδεύουν με όπλα, που αντί για μολύβι στέλνουν ακτίνες λέιζερ. Οι θριαμβευτές, οι νικητές της ανθρωπότητας. Εξωγήινοι! Το 2065 ήταν οι λυκάνθρωποι. Το 2085 όντα από άλλο πλανήτη. Σκέφτομαι τους Ευρωπαίους πολίτες. Μεγάλωσαν μέσα στο στυγνό ρεαλισμό. Σημασία είχε μόνο το χρήμα. Τα τελευταία είκοσι χρόνια όλα έχουν ανατραπεί. Τα πάντα πλέον είναι δυνατά.

Κάποιος από την πολυπληθή ομάδα των αιχμαλώτων προχωρά μπροστά. Βγάζει ένα σταυρό και τον δείχνει στους εξωγήινους. Μία ακτίνα λέιζερ τον εξαϋλώνει αμέσως. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο για τους υπόλοιπους. Παρατηρώ τους εξωγήινους κατακτητές. Δύο μέτρα ύψος, ομοιόμορφοι και επιβλητικοί. Στρατός σαρωτικός. Πράσινα ερπετοειδή με βλοσυρά κόκκινα μάτια. Φοράνε όλοι μαύρες στολές, από περίεργο υλικό, εφαρμοστές απόλυτα στα σώματα τους. Μου θυμίζει βινύλιο το υλικό αλλά ποιος ξέρει τι είναι. Αναρωτιέμαι αν ξαναδώ ποτέ τη Μαρία. Κοιτάζω δεξιά κι αριστερά μήπως είναι στους επιζώντες. Πουθενά. Περνά η ώρα. Φέρνουν κι άλλους. Έχει φτάσει πια το μεσημέρι.

Ακούω ξαφνικά: «Έκτορα». Γυρνάω και κοιτάζω. Είναι η Μαρία. Τρέχω και την παίρνω αγκαλιά. Μια αγκαλιά που κράτησε μόνο δευτερόλεπτα. Ξαφνικά ριπές από τα λέιζερ στέλνουν πανικό και θάνατο δίπλα μας. Ο ένας μετά τον άλλον οι αιχμάλωτοι εξαϋλώνονται. Ένα κοριτσάκι δίπλα μου κλαίει και φωνάζει τη μαμά του. Εξαϋλώνεται. Κρατάω τη Μαρία σφιχτά και αρχίζουμε να τρέχουμε. Μέχρι που το χέρι που κρατούσα δεν υπάρχει πια. Η Μαρία πέθανε.

Μία ακτίνα την κτύπησε. Μένω να κοιτάζω αποσβολωμένος το κενό δίπλα μου. Είμαι τόσο σοκαρισμένος που δεν μπορώ ούτε να ουρλιάξω από την οργή. Οι εξωγήινοι σταμάτησαν όταν είχαμε μείνει το ένα δέκατο από τους αιχμαλώτους. Μας οδηγούν σε έναν ιπτάμενο δίσκο για να επιβιβαστούμε. Έχει σχήμα σφαιρικό, όπως στις παλιές ταινίες. Όλα είναι περίεργα σαν να παίζω σε τέτοιες ταινίες που γυρίστηκαν πριν εκατό χρόνια. Ο δίσκος απογειώνεται κάθετα.« Πού να πηγαίνουμε;» αναρωτιέμαι.« Σε ξένο πλανήτη;» Ποιος ξέρει. Ακόμα σκέπτομαι τη Μαρία. Πάει και αυτή, όπως η κοπέλα μου στην Αθήνα. Όπως τόσος κόσμο που αγάπησα και τώρα είναι νεκροί. Νεκροί όλοι τους. Τουλάχιστον η Μαρία έζησε τον παράδεισο στα παιδικά της χρόνια. Εγώ; Μια ζωή στη μιζέρια.

Έχει περάσει μία βδομάδα. Οι ερπετοειδείς εξωγήινοι μας έφεραν σε κάτι που μοιάζει με στρατόπεδο. Φοβόμουν κανένα διαστρικό ταξίδι ,αλλά ακόμα στη Γη είμαστε. Μας άφησαν εδώ κι από τότε δεν έχω ξαναδεί εξωγήινο. Φύλακές μας εδώ είναι γήινοι που είναι αμίλητοι, και δεν απαντάνε σε καμία ερώτηση. Εγώ έχω χάσει κάθε διάθεση για ζωή.« Τα πάντα είναι αλλόκοτα», σκέφτομαι.« Παρανοϊκά». Συλλογίζομαι τους γήινους φύλακές μας. Είναι συνεργάτες των εξωγήινων; Κάπου είχα ακούσει για μια θεωρία συνωμοσίας, ότι τη Γη δηλαδή θα την κατακτούσαν εξωγήινοι με τη βοήθεια ανθρώπων. Την ιστορία όμως αυτή

την είχα ακούσει πριν πολλά χρόνια και δε θυμάμαι πια λεπτομέρειες. Στο τέλος της βδομάδας μας μαζεύουν όλους, άντρες και γυναίκες, στο προαύλιο του στρατοπέδου. Οι φύλακες, μας διατάζουν να στοιχηθούμε. Οι φύλακες δείχνουν πιο φιλικοί.

Ένα ολόγραμμα εμφανίζεται μπροστά μας. Κοιτάμε όλοι σαν χαζοί. Σοκ! Οι ηγέτες και ηγέτιδες της Ε.Ε., που είχαν εξαφανιστεί μία δεκαετία, τώρα μας κοιτάνε μέσα από την οθόνη. Μία ηγέτιδα παίρνει το λόγο. Είναι κοντά στα 50. Τη θυμάμαι από παλιά. Από την εποχή που έβγαινε και έλεγε για 'μένα· ότι ήμουν ήρωας και άλλα τέτοια, το 2065. Δεν έχει γεράσει καθόλου από τότε, χάρη στις πλαστικές. Η κάμερα κάνει ζουμ στο πρόσωπό της.

«Χαίρετε Ευρωπαίοι και Ευρωπαίες!

Νομίζατε ότι η Ε.Ε. πέθανε το 2075. Αυτό θέλαμε εμείς, οι πιστοί σας ηγέτες, να πιστέψετε. Όπως έλεγε και ένας μεγάλος στρατηγός του ένδοξου παρελθόντος:« Ένα βήμα πίσω, δύο βήματα μπροστά». Όταν είδαμε, ότι η μάχη ήταν αβέβαιη, ότι οι Ευρωπαίοι πολίτες έχασαν την πίστη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στα Ευρωπαϊκά ιδεώδη, επιλέξαμε την υποχώρηση. Σ' εκείνη τη φάση, παρά το ότι είχαμε συντρίψει τους «Μάγους», κατανοήσαμε, με τη μελέτη της Ψυχοιστορίας, ότι δεν μπορούσαμε να νικήσουμε τις ιδεολογικοπολιτικές Σέχτες. Έτσι, με μυστικό σχέδιο, εκατοντάδες χιλιάδες που ανήκαμε στην άρχουσα τάξη, εγκατασταθήκαμε στην Ανταρκτική, σε υπόγειες πολιτείες, που είχαν κτιστεί γι' αυτό το σκοπό, απ' όπου ετοιμάζαμε την αντεπίθεσή μας. Χρησιμοποιώντας την Ψυχοϊστορία και τα συμπεράσματά της, αποφασίστηκε ότι τώρα είναι η ώρα για να ξαναχτυπήσουμε. Πολλοί φιλόσοφοι έχουν μιλήσει διαχρονικά για το τέλος του κόσμου. Κανείς όμως δεν τόλμησε να φανταστεί το τέλος του καπιταλισμού. Το τέλος της Ε.Ε.

Ο ιδεολογικός τρόμος που είχε εξαπλωθεί παντού στην Ευρώπη ήταν ο καλύτερος μας σύμμαχος. Οι ιδεολογικές συγκρούσεις των Σεχτών, μας προετοίμαζαν το έδαφος να επιστρέψουμε σαν σωτήρες, σαν απελευθερωτές.

Θα αναρωτιέστε που εξηγείται όλος αυτός ο ζήλος του Ευρωπαίου για τις ιδέες, την πολιτική και τη θρησκεία; Γιατί εγκατέλειψαν τα παλιά καλά και ακίνδυνα ιδεώδη της Ε.Ε. για το θεό Απόλλωνα, τον Χριστό ή τον Μαρξ; Η απάντηση είναι απλή. Επιβάλαμε από το 2010 πλύση εγκεφάλου στους Ευρωπαίους πολίτες. Η μέθοδος ήταν η ψυχοτρονική. Εκπέμπαμε από τηλεοπτικές συσκευές και υπολογιστές ψιονικά κύματα που απενεργοποιούσαν το συγκεκριμένο κομμάτι του εγκεφάλου στο οποίο παράγονται οι ιδέες. Η επιχείρηση ονομαζόταν 'Κόκκινη νύχτα πάνω από την Ευρώπη για την ψηφιακή γενιά'. Το κομμάτι αυτό, αφού νεκρώνονταν, επαναδραστηριοποιούνταν πάλι από 'μάς. Οι πομποί μας εκπέμπανε ψιονικά κύματα, που κατεύθυναν τη σκέψη σε βολικά για την επιβίωση της Ε.Ε. πράγματα: καταναλωτισμός, σεξ, κυνήγι για καριέρα, υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής των μη πολιτών κλπ. Έτσι διαμορφώναμε τους Ευρωπαίους πολίτες, για το καλό τους φυσικά. Μερικοί ξέφευγαν λόγω εξυπνάδας ή τυχαιότητας. Γενικά υπήρξε αδυναμία των ψυχοτρονικών επιστημόνων να παράγουν τα τέλεια κύματα Ευρωπαϊσμού. Μάλιστα οι άνθρωποι που είχαν παιδικά τραύματα ήταν πιο δύσκολο να κατευθυνθούν από τα ψιονικά κύματα. Παρέμεναν ανεξέλεγκτοι. Και υποψιασμένοι. Για να πετύχαινε όμως το σχέδιο, σύμφωνα πάντα με τους ψυχοτρονικούς επιστήμονες, έπρεπε να έμενε στο σκοτάδι, να έμενε ένα κρυφό σχέδιο. Να συνέχιζε ο κόσμος να πιστεύει στην ελευθερία βούλησης. Το ονειρικό για εμάς θα ήταν βέβαια το απόλυτο κενό σε πολιτικοκοινωνικό επίπεδο. Όμως αυτό δε θα μπορούσε να γίνει κατευθείαν.

Έτσι επιτρέψαμε την ύπαρξη της θρησκεία (σε χαλαρή μορφή βέβαια) και μίας ακίνδυνη πολιτικής μορφής για

εμάς-του σοσιαλισμού- ώστε να μην υποψιαστούν αυτοί που δεν είχαν εξευρωπαϊστεί το ψυχοτρονικό σχέδιο. Για να πετύχει, έπρεπε να μείνει στη σκιά. Πάραυτα από το ψυχοτρονικό σχέδιο πολλοί ξέφευγαν. Ειδικά στα γκέτο, δεν είχαμε και λίγες εξεγέρσεις. Τα αποτελέσματα όμως ήταν σε γενικές γραμμές ευεργετικά.

Αυτή η κοινωνική μηχανική όμως πέθανε απότομα το 2065. Οι "Μάγοι" καταστρέφοντας τις πόλεις το 2065, κατάστρεψαν τυχαία ή επίτηδες και τα εργαστήρια όπου παράγονταν τα κύματα που στελνόταν σε όλες τις Ευρωπαϊκές τηλεοράσεις. Το κομμάτι του εγκεφάλου που είχε ουσιαστικά νεκρωθεί, άρχισε απότομα να υπερδραστηριοποιείται. Φαίνετε λοιπόν πως , ό,τι έχασε τόσα χρόνια, βιάζονταν να το αποκτήσει μέσα σε λίγες μέρες: μια ιδεολογική ταυτότητα! Ήταν κάτι που δεν το είχαμε προβλέψει. Ο εγκέφαλος με το ψυχοτρονικό σχέδιο δεν αχρηστευόταν, αλλά έμενε ουσιαστικά σε ανενεργία. Επίσης, όταν οι Ευρωπαίοι πολίτες κατάλαβαν τα ψέματα που είχαμε πει για τους "Μάγους" και τις εξεγέρσεις τους, τους κατέκλυσε ο τρόμος. Ο τρόμος του κενού. Έτσι, για να πολεμήσουν αυτό το κενό που είχαν δημιουργήσει τα 55 χρόνια ιδεολογικής διαμόρφωσης, ασπάστηκαν οποιαδήποτε ιδέα προσφερόταν και πολεμούσαν για αυτήν. Δεν εγκαταλείπεις μία ακραία ιδέα, παρά μόνο για να ασπαστείς κάτι άλλο ακραίο. Δεν εγκαταλείπεις τον Ευρωπαϊσμό, παρά μόνο για να ασπαστείς κάτι ακραίο. Οι νέες εξελίξεις όμως, άλλαξαν τον εγκέφαλο, σε σημείο που οι ψυχοτρονικοί πομποί μας αχρηστεύθηκαν. Έπρεπε οι επιστήμονές μας να εργαστούν σκληρά για να δημιουργηθούν τα νέα κύματα ψυχοτρονικού Ευρωπαϊσμού που θα είναι κατάλληλα για τον σύγχρονο εγκέφαλο. Βέβαια μόνο αυτό δεν είναι αρκετό. Οι μελέτες έχουν δείξει ότι η ψυχοτρονική πρέπει να συνοδεύεται και από τις μεθόδους που εφάρμοζε η εξουσία πριν τη δημιουργία του ψυχοτρονικού σχεδίου: προπαγάνδα των ΜΜΕ, εξόντωση του διαφορετικού, υλικές απολαβές

στους πιστούς, μιλιταρισμός κλπ. Το σύνολο όλων αυτών είναι αυτό που ονομάζουμε Ψυχοϊστορία, μία μορφή κοινωνικής μηχανικής. »

Παρά την πειθαρχία που βλέπω στους δίπλα μου, αρχίζω να γελάω σαν παρανοϊκός. «Όχι πάλι», σκέφτομαι.« Όχι πάλι αυτοί οι μπάσταρδοι.»

«Ο καλύτερος τρόπος για να επιστρέφαμε αποτελούσε το τωρινό τέχνασμα. Μελετώντας την ψυχοϊστορία και πως αυτή εφαρμόστηκε διαχρονικά από την εξουσία, ανακαλύψαμε ποια θα ήταν η ιδανική επιστροφή: στην επιστημονική φαντασία, η εισβολή των εξωγήινων αποτελεί το πιο συνηθισμένο μοτίβο. Και αυτό γιατί εκφράζει έναν από τους πιο ισχυρούς φόβους του ανθρώπου. Είναι κάτι που παραλύει τον άνθρωπο. Το φόβο αυτό τον χρησιμοποιούσε ανέκαθεν η εξουσία για έμμεση προπαγάνδα. Οι Η.Π.Α. παλιά χρησιμοποιούσαν τους Αρειανούς -Άρης ο κόκκινος πλανήτης- στις ταινίες της εποχής για να τους παραλληλίσουν με τους Σοβιετικούς-τους κόκκινους, τους κομουνιστές-. Επίσης η προπαγάνδα των ακροδεξιών πριν καμία εκατοσταριά χρόνια υποστήριζε ότι εξωγήινοι μεταμφιεσμένοι σε ανθρώπους ελέγχουν κρυφά τις Η.Π.Α. και την Ε.Ε.

Μια επέλαση UFO πάνω από την Ευρωπαϊκή ήπειρο ήταν ό,τι έπρεπε για να τρομάξουμε και να σοκάρουμε τον κόσμο. Σιγά σιγά οι άνθρωπο θα ενωθούν και θα ξεπεράσουν τους ιδεολογικούς διαχωρισμούς για να νικήσουν τους εξωγήινους. Οι εξωγήινοι βέβαια είναι ρομπότ που μας υπηρετούν. Εμείς θα εμφανιστούμε την κατάλληλη στιγμή για να σαρώσουμε τα "εξωγήινα" στρατεύματα.

Οι ιπτάμενοι δίσκοι δεν είναι τίποτα άλλο παρά σφαιρικά αεροσκάφη κάθετης απογείωσης. Οι στρατιωτικοί μας χρόνια τώρα είχαν αναπτύξει αυτό το όπλο για πολεμικούς σκοπούς. Τώρα μεταμφιεσμένο σε UFO μας προσφέρει μεγάλη βοήθεια. Εννοείται ότι δεν μπορεί να βγει καν στο διάστημα. Ίσως ακούγεται κιτς, αλλά μην ξεχνάτε ότι οι

επιβλητικές σβάστικες τεραστίων διαστάσεων που κοσμούσαν τις συγκεντρώσεις των Ναζί ήταν φτιαγμένες από χαρτοπολτό. Σημασία έχει να κάνεις τη δουλειά σου. Και εμάς η δουλειά είναι να προστατεύουμε τον πολίτη από τον κακό του εαυτό.

Η κατάκτηση του διαστήματος ήταν μέσο άσκησης της γεωπολιτικής εδώ και πολλά χρόνια. Θυμηθείτε την ψεύτικη κατάκτηση του Φεγγαριού το μακρινό 1969. Τι αντίκτυπο είχε στις μάζες; Την ισοπέδωση της Ε.Σ.Σ.Δ. και την κυριαρχία των Η.Π.Α. στις συνειδήσεις των αμόρφωτων πολιτών. Δε θα σταθούμε μόνο εκεί όμως. Την ώρα που ξεκινά η μάχη ενάντια στους εξωγήινους κατακτητές μπαίνει σε λειτουργία ξανά το ψυχοτρονικό σχέδιο. Η ονομασία του: "Νέος Αστικός Πόλεμος". Είμαστε εδώ για να σώσουμε τον Ευρωπαίο από τον εαυτό του».

Τον λόγο παίρνει τώρα ο «θρυλικός» στρατηγός Εντ Γουντ:

«Θα αναρωτιέστε γιατί εσείς δεν εκτελεστήκατε σαν τους άλλους. Ας τα πάρουμε από την αρχή». Μιλούσε νωχελικά ο στρατηγός, με μία σαρδόνια ηρεμία χαραγμένη στο παιδικό (παρά το ότι ήταν μεσήλικας) του πρόσωπο. «Κτυπήσαμε μέσω των UFO μόνο τα μέρη όπου ο ιδεολογικός πόλεμος ήταν έντονος: Παρίσι, Αθήνα, Ρώμη, Μόσχα και Λονδίνο. Οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι άκουσαν μόνο για τους εξωγήινους. Έτσι είναι και πιο πειστικό. Όταν δε βλέπεις κάτι στις μέρες μας, το πιστεύεις πιο εύκολα.

Όσο για τις εκτελέσεις , τόσο από τον αέρα με τις ακτίνες λέιζερ από τα UFO, όσο και στην επιφάνεια από τα ρομπότ εξωγήινους, αυτές έγιναν τηλεκατευθυνόμενα από έναν κεντρικό υπολογιστή. Εκεί έχουμε αποθηκεύσει τα δεδομένα των ''πιστών'' Ευρωπαϊστών: δημοσιογράφοι, δημόσιοι υπάλληλοι, αστυνομικοί , στρατιωτικοί κλπ. που δεν μπορέσαμε να πάρουμε στην Ανταρκτική, αλλά τώρα μας χρειάζεστε για να επιβάλετε όταν έρθει η ώρα την τάξη. Όλοι ήσασταν φακελωμένοι (κόρες ματιών, DNA, ύψος

κλπ.) για τα καλό σας. Κάθε εικόνα λοιπόν ανθρώπου στέλνονταν αυτόματα από τα ρομπότ και τα UFO στον κεντρικό υπολογιστή, που επεξεργαζόμενος τα στοιχεία από τις εικόνες αποφάσιζε αν ο άνθρωπος ανήκε στη λίστα των ευρωπαϊστών ή αν θα πέθαινε». Άρα σκέφτηκα δεν ήταν τυχαίο ότι δεν με χτύπησαν οι λέιζερ ακτίνες· σε αντίθεση με τους διώκτες μου στη Μονμάρτρη.

«Ακόμα και αν κάποιος από εσάς μας προδώσει και προσπαθήσει να πει την αλήθεια η απάντηση είναι απλή. Ο κόσμος δε θα ακούσει. Εμείς έχουμε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία : εικόνες από δορυφόρους που δείχνουν ανύπαρκτα UFO που καταφθάνουν από κάποιο ξένο γαλαξία, την τηλεόραση της μελλοντικής Ε.Ε. που θα δείχνει τις επικές μάχες της Ευρωπαϊκής αεροπορίας με τους ιπτάμενους δίσκους κλπ. Όποιος προδώσει την Ε.Ε., εκτός από την καλή ζωή από τους υπόλοιπους θα θεωρείται τρελός και γραφικός. Ο κόσμος δε θα ακούσει. Έχουμε το σκηνοθέτη, έχουμε και την ταινία. Τα έχουμε όλα».« Πράγματι», σκέφτηκα.« Πράγματι.»

«Υπάρχει και κάτι άλλο! Δουλεύουμε το απόλυτο όπλο. Το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο. Η χρήση αυτού του όπλου θα βασίζεται στη γνώση των ιδεών και απόψεων του καθένα. Ποιος δε συμφωνεί με την Ε.Ε.; Την κατάλληλη στιγμή οι εγκέφαλοι που αντιστέκονται στα ψυχοτρονικά κύματα ελέγχου θα εντοπιστούν, θα κλειδωθούν, θα χαρτογραφηθούν και θα μπουν στο στόχο. Το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο θα διαχυθεί τότε στην ατμόσφαιρα, σε όλη την έκταση της Ευρωπαϊκής ηπείρου και θα κτυπήσει μόνο αυτούς που σκέπτονται παρανοϊκά, γιατί έχει κατασκευαστεί μόνο για τους συγκεκριμένους προβληματικούς εγκεφάλους. Στους υγιείς δε θα έχει καμία επίδραση. Οι προβληματικοί εγκέφαλοι αντίθετα θα εξοντωθούν οριστικά από τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα καταστροφής.

Θα απομείνουν έτσι μόνο οι φυσιολογικοί εγκέφαλοι. Αυτοί που νομίζουν ότι συλλογιούνται ελεύθερα θα εξαφανιστούν. Αυτό το όπλο θα εξοντώσει οριστικά και αμετάκλητα την παράνοια, γιατί θα μπορεί να εξοντώσει αυτούς που σκέπτονται διαφορετικά από το κοινό καλό».

Την επόμενη μέρα μας δώσανε τις στολές μας. Τις στολές πεζοναυτών του Ευρωπαϊκού στρατού. Ντύθηκα ξανά σαν πορφυρός (το χρώμα των πεζοναυτών της Ε.Ε.) Ρόμποκοπ. Οι άλλοι γύρω μου φαίνονταν χαρούμενοι. Ξέχασαν τα προηγούμενα ιδεολογικά παραστρατήματα και τώρα τραγουδούσαν τον ύμνο της Ε.Ε. Προφανώς την προηγούμενη μέρα ξεκίνησε ξανά η ψυχοτρονική επιχείρηση ευρωπαϊσμού. Με ποιο τρόπο; Μα φυσικά από την οθόνη όπου μας μίλησαν οι ηγέτες. Εμένα όμως δε με πιάνει. Γιατί; Ίσως γιατί είμαι πιο έξυπνος. Ή πιο βλάκας. Ποιος ξέρει; Όπως μας είπαν η ψυχοτρονική δεν αρκεί. Παίζουν και άλλα πράγματα το ρόλο τους, όπως π.χ. οι υλικές απολαβές για τους πιστούς ευρωπαίους πολίτες. Είχε πει άλλωστε και η ηγέτιδα ότι οι εξεγέρσεις στα γκέτο ήταν αρκετές, κάτι λογικό αφού εκεί οι οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες ήταν χάλια. Συμπεραίνω ότι πρέπει να θες και εσύ λίγο να ξεπουληθείς, για να ενισχυθεί η ψιονική δράση. Ή ίσως ήταν τα παιδικά τραύματα που με εμποδίζουν να εξευρωπαϊστώ. Πάντως, αν τα ψιονικά κύματα ήταν τόσο ισχυρά δε θα καταφεύγαν συνέχεια στη Ψυχοιστορία και στο τέχνασμα με τους εξωγήινους. Προφανώς η Ψυχοιστορία είναι ο βασικός σχεδιαστικός μηχανισμός επιβολής, είναι το συνολικό πολεμικό σχέδιο, ενώ τα ψιονικά κύματα είναι ένα από τα όπλα, ένα από τα πολλά όπλα τους. Το αισιόδοξο είναι ότι δεν έχουν βρει ακόμα το απόλυτο όπλο. Απόδειξη είμαι εγώ. Είμαι ακόμα ελεύθερος.

Πάντως πρέπει να το παίξω χαζός. Χαμογελάω και εγώ. Δεν πρέπει να με καταλάβουν. Χτες προδόθηκα που γέλαγα

σαν παρανοϊκός, όταν η ηγέτιδα έβγαζε λόγο. Τέλος πάντων ό,τι έγινε δεν αλλάζει. Από 'δώ και πέρα πρέπει να προσέχω.

Κάποιος όμως στην αίθουσα που κοιμόμαστε είναι ανενεργό ηφαίστειο. Φαίνετε Έλληνας στην καταγωγή. Τον πλησιάζω και τον ρωτάω: «Τι κάνεις φίλε;».

«Σπάσε!»

«Έλα φίλε, ηρέμησε. Φαίνεται ότι δεν έχεις υπηρετήσει στο στρατό. Δεν έχεις ακούσει για το ψυχολογικό καμουφλάζ;»

«Τι θες;»

«Και εγώ δε γουστάρω αλλά το κρύβω. Έτσι που κάνεις δίνεις στόχο. Μας παρακολουθούν. Θα δουν ότι δε σε έχουν επηρεάσει τα ψυχοτρονικά κύματα και ότι δε δελεάζεσαι από τον Ευρωπαϊκό τρόπο ζωής. Τι νομίζεις θα σου κάνουν;»

Έφυγε αμίλητος.

Την επόμενη μέρα ήρθε αυτός και μου μίλησε. «Ναι δε γουστάρω. Θέλω να την κάνω.»

«Και εγώ αυτό λέω. Θέλει όμως προσοχή και σχέδιο. Από 'δώ είναι δύσκολο. Και πού θα πάμε; Δεν ξέρουμε καν που μας έχουν. Προτείνω, όταν μας στείλουνε για επιχειρησιακή δράση σε κάποια πόλη για να πολεμήσουμε τους εξωγήινους, να την κάνουμε. Τι λες;»

«Κοίτα ωραία τα λες. Πού ξέρω όμως ότι δεν είσαι ρουφιάνος;»

«Θα είχες ήδη συλληφθεί.»

«Και δε λυπάσαι μη χάσεις τη λαμπρή ζωή; Την εξασφαλισμένη καριέρα;»

«Στα παπάρια μου. Τι να την κάνω αυτή τη ζωή. Τουλάχιστον πριν ήμουν ελεύθερος αν και κινδύνευα κάθε στιγμή. Α δε συστηθήκαμε. Με λένε Έκτορα. Εσένα;»

«Κώστα Καρυωτάκη.»

«Τι δουλειά έκανες πριν;»

«Δημόσιος υπάλληλος. Από το 75 και μετά, όταν διαλύθηκε το δημόσιο μαζί με την πτώση της Ε.Ε., άνηκα σε μία Σέχτα καλλιτεχνών στην Αθήνα. Ήμασταν υπό την

προστασία των RETROPUNKS και δε χρειαζόταν να πολεμήσουμε. Το αντάλλαγμα βέβαια ήταν καλλιτεχνικό. Φτιάχναμε μουσική ή ποιήματα για να υμνούμε αυτούς τους πολεμιστές. Ήμασταν το καλλιτεχνικό τους άλλοθι.»

«Ναι, αλλά αφού δεν ήσουν στρατιωτικός και δεν έχεις εμπειρία από αστικό πόλεμο, πώς θα πολεμούσες τώρα για την Ε.Ε;»

«Έλα μωρέ Έκτορα. Όλα σκηνοθετημένα θα είναι. Δε θα χυθεί καθόλου αίμα. Κομπάρσοι θα είμαστε. Όχι μαχητές. Απλά χρειαζόταν έμπιστους σχετικά ανθρώπους γι' αυτή τη δουλειά.»

«Γιατί τα έχεις πάρει τόσο;»

«Γιατί τα ομορφότερα πράγματα δεν τα έζησα ποτέ σαν δημόσιος υπάλληλος. Επίσης αυτά τα όμορφα που θέλω για το τώρα δε θα μπορέσω να τα ζήσω σ' αυτή τη Νέα Ευρώπη.»

«Κώστα έχω μία αόριστη εντύπωση ότι δε μου είπες το πραγματικό σου όνομα.»

«Δεν κάνεις λάθος. Το όνομα το πραγματικό πέθανε μαζί με τον ψεύτικο εαυτό μου. Έχω και εγώ την αόριστη εντύπωση ότι κι εσύ δεν είπες το αληθινό σου όνομα.»

Ρώτησα τον Κώστα τι ποιήματα έγραφε.« Εξαρτάται.» μου απάντησε. «Αυτά που έγραφα για τους RETROPUNKS ήταν διαφορετικά από αυτά που γράφω για προσωπική χρήση.»

«Πες μου κάποιο.»

«Αστικοί Κομάντος
Αστικοί Κομάντος
Έρχονται από τον ουρανό
Έρχονται κάτω από τη ΓΗ
Είναι οι Θεοί
Είναι οι ήρωες
Αστικός πόλεμος η μόνη λύση
Η μόνη λύση για να ζήσεις

Τους αστικούς κομάντο να προσκυνήσεις!
Αστικοί Κομάντος
Αστικοί Κομάντος
Τρέξε να κρυφτείς
Τρέξε να χαθείς
Όπου και να πας εκεί θα είναι αυτοί
Το αίμα σου θα χυθεί
Σαν να είναι κρασί
Αστικοί Κομάντος
Αστικοί Κομάντος»

«Μα αυτό είναι μια μαλακία.»

«Αυτά αναγκαζόμουνα να γράφω για να επιβιώσω φίλε. Απόλυτη κόλαση!Υποταγή… Έγραφα και ωραία ποιήματα βέβαια. Εννοείται ότι δεν ενδιέφεραν κανένα γι' αυτό τα κράτησα για 'μένα. Μία ζωή θέατρο και υποκρισία.»

«Πάντα έτσι ήταν. Θυμάμαι όταν υπηρετούσα στον Ευρωπαϊκό στρατό, πόσο μέτρια κι ανούσια ήταν η ζωή μου. Και μετά την επανάσταση των "Μάγων". Θέλανε μέσα από την αιματοχυσία να σώσουν την ανθρωπότητα! Βαρέθηκα να είμαι πιόνι σε μία σκακιέρα. Λέω ότι είναι καιρός οι στρατιώτες να την κάνουν από τη σκακιέρα».

«Ωραία», του λέω « Για να μείνουμε ελεύθεροι, καλύτερα να μην παρακολουθούμε τηλεόραση. Μην ξεχνάς ότι το ψυχοτρονικό σχέδιο είναι ξανά σε εφαρμογή.»

Μία βδομάδα μετά, είμαι με τον Κώστα στην ίδια διμοιρία (ευτυχώς δε μας χώρισαν μετά την αποχώρησή μας από το στρατόπεδο) στο Παρίσι. Πριν τη «μάχη» με τους εξωγήινους όπου η Ε.Ε. είναι προγραμματισμένο να σώσει την Ευρώπη και μαζί την ανθρωπότητα. Έχει βραδιάσει. Σκουπίδια παντού, αναμειγμένα με πτώματα που τονίζονται με γκροτέσκο τρόπο από τον λίγο φωτισμό. Σκέφτομαι ότι χάνω μία ζωή μέσα στην ασφάλεια. Όμως γι' αυτήν την άνεση, έπρεπε να σκοτώσω ανθρώπους σαν τη Μαρία αργά

ή γρήγορα. Όπως είχα κάνει σε εκείνη την υπόγεια πόλη στην Καππαδοκία. Έτσι ήθελε η Ε.Ε. Αυτό απαιτούσε από τους φαντάρους. Καλύτερα λοιπόν η λιποταξία. Λέω στον Κώστα την ιστορία της Μαρίας και τον επίγειο παράδεισο που έζησε στα παιδικά της χρόνια στη σκοτεινή Αθήνα.

«Μπορεί όμως να πέσουμε και σε κανίβαλους. Αλλά δε πειράζει, αξίζει να προσπαθήσουμε» μου απαντάει.

«Ίσως βρούμε κάτι παρόμοιο μ' αυτό το σκηνικό της Μαρίας. Ίσως δημιουργήσουμε εμείς κάτι σπουδαίο. Όπως είπες κι εσύ Κώστα τα ομορφότερα πράγματα δεν τα ζήσαμε».

«Αλλά είναι ακόμα πιο σπουδαίο ότι θα τολμήσουμε κάτι διαφορετικό! Έχεις δίκιο Έκτορα. Ας πάνε στα τσακίδια. Όμως αναρωτιέμαι. Δε θα κατακτήσουν οι Ευρωπαίοι ηγέτες και τα σκοτεινά σημεία της Ευρώπης;»

«Θα πάρει καιρό Κώστα να τα ελέγξουν όλα. Μη ξεχνάς ότι τα σκοτεινά σημεία-τα γκέτο, οι περιθωριοποιημένες ζώνες, οι υπόγειες πόλεις κλπ.- ποτέ δεν ενδιέφερε την Ε.Ε. να τα καθυποτάξει ψυχικά. Αμφιβάλλω αν το ψυχοτρονικό σχέδιο αφορούσε τους κατοίκους εκείνων των περιοχών. Άλλωστε στους υπονόμους πόσοι έχουν τηλεόραση; Εγώ στο γκέτο σπάνια έβλεπα, όταν πήγαινα στο καφενείο της γειτονιάς. Άρχισα να βλέπω συστηματικά τηλεόραση όταν παρουσιάστηκα στο στρατό. Δεν είναι τυχαίο ότι τότε μου ήταν πολύ εύκολο να σκοτώνω. Το ψυχοτρονικό σχέδιο αφορούσε τους Ευρωπαίους πολίτες. Τον ολοκληρωτικό ψυχικό, συναισθηματικό και πολιτικό έλεγχό τους».

«Υπάρχει και κάτι που μου βασανίζει το μυαλό. Τι γνώμη έχεις για το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο που λένε ότι ετοιμάζει η Ε.Ε.;»

«Νομίζω ότι λένε αρλούμπες για να μας τρομάξουν. Πάντα αυτό δε κάνανε; Δεν τους πιστεύω, δεν τους φοβάμαι. Το όπλο τους είναι ο φόβος. Γάμα τους.» «Ίσως έχεις δίκιο. Πάντως αν υπάρξει αυτό το όπλο θα είναι τραγικό.»

« Ας ζήσουμε ελεύθεροι όσο μπορούμε. Άλλωστε σε λίγο μπορεί να είμαστε νεκροί. Δεν ξέρουμε τι μας περιμένει εκεί που πάμε. Μην ανησυχούμε για το μακρινό μέλλον. Και ξέρεις κάτι; Δεν πιστεύω ότι θα βρεθεί ποτέ η τεχνολογία που θα μας υποτάξει.»

Κατευθυνόμαστε προς το σκοτεινό Παρίσι έχοντας «αφήσει» τη διμοιρία μας. Τους ακούγαμε επανειλημμένως να λένε για την αναστήλωση του μεγάλης ευρωπαϊκής ιδέας. Οι άντρες και οι γυναίκες της διμοιρίας μας βρίσκονταν σε κατάσταση ευρωπαϊκού αφηνιασμού. Με τυφλό φανατισμό στα μάτια. Το ψυχοτρονικό σχέδιο «Νέος Αστικός Πόλεμος» βρίσκεται σε δράση. Τους φάγαμε πρώτοι. Δε θα μας άφηναν να φύγουμε ανενόχλητοι. Ήταν ή αυτοί ή εμείς. Ο Κώστας σκότωσε για πρώτη φορά. Καιρός ήταν. Από πάνω Ευρωπαϊκά στρατιωτικά τζετ δίνουν «μάχες» με τα UFO. Βλέπουμε έναν από τους αρειανούς δίσκους να ανατινάσσεται. Η Ευρωπαϊκή αεροπορία θριαμβεύει σκέφτομαι . Ειρωνεία... Μπαίνουμε σιγά σιγά στο σκοτάδι. Σταδιακά παύει ολοκληρωτικά ο φωτισμός που υπήρχε στις κεντρικές λεωφόρους. Κάποιες φωτίτσες που μισοκαίνε μόνο σε κλειστοφοβικά σοκάκια. Οπλισμένοι σαν αστακοί και έτοιμοι για όλα προχωράμε. Τι να με περιμένει; Σκέφτομαι τα μέρη που έχω επισκεφτεί: Υπόγειες πόλεις, γκέτο, πόλεις φαντάσματα, την Κινεζούπολη κλπ.

Σκέφτομαι και τα μέρη που δεν πήγα ποτέ. Την παιχνιδούπολη, το υπόγειο Παρίσι και τον Παράδεισο της Μαρίας. Είναι για καλό ή για κακό εκεί που πάω; Ο χρόνος θα δείξει. Πάντως οι στρατιώτες φύγανε από τη σκακιέρα.

«Ήρθαμε να σας σώσουμε. Εμείς οι ταπεινοί πιστοί σας ηγέτες. Γιατί η Ε.Ε. αγωνίζεται για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αγωνίζεται για το καλό του Ευρωπαίου. Θα τσακίσουμε τους εξωγήινους κατακτητές. Θα τους στείλουμε από εκεί που ήρθαν. Η Ευρώπη ποτέ δε πεθαίνει». Η ηγέτιδα τον Ευρωπαίων μιλάει συγκινημένη μέσα από τις τεραστίων

διαστάσεων ολογραφικές οθόνες που αιωρούνται πάνω από τις ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Ο Χουάν στη Μαδρίτη ήταν μέχρι πρότινος φανατικός καθολικός. Είχε σκοτώσει για το Χριστό. Ξαφνικά όλα αυτά, καθώς κοιτά την ηγέτιδα, δε έχουν τόση σημασία. Μόνο η Ε.Ε. αξίζει. Του έρχεται να τραγουδήσει τον ύμνο της Ε.Ε. Πράγματι το κάνει:

«Χαρά στον κάθε Ευρωπαίο
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραίος
Αυτό σημαίνει Ευρωπαίος
Χαρά στην κάθε Ευρωπαία
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραία
Και όλα θα πάνε καλά»

Έχουν περάσει δέκα χρόνια από την τελευταία φορά που το έκανε. Ευρώπη το 2085. Μία νέα Ευρώπη γεννιέται.

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

«Μισώ τους αδιάφορους. Πιστεύω ότι το να ζεις σημαίνει να εντάσσεσαι κάπου… Είμαι ενταγμένος, ζω, νιώθω ότι στις συνειδήσεις του χώρου μου ήδη πάλλεται η δραστηριότητα της μελλοντικής πόλης, που ο χώρος μου χτίζει. Και μέσα σ' αυτήν την πόλη η κοινωνική αλυσίδα δεν βαραίνει τους λίγους, μέσα σ' αυτήν κάθε συμβάν δεν οφείλεται στην τύχη, στη μοίρα, μα είναι ευφυές έργο των πολιτών. Δεν υπάρχει μέσα σ' αυτήν κανείς που να στέκεται να κοιτάζει από το παράθυρο ενώ οι λίγοι θυσιάζονται, κόβουν τις φλέβες τους. Ζω, είμαι ενταγμένος. Γι' αυτό μισώ αυτούς που δεν συμμετέχουν, μισώ τους αδιάφορους.»

Αντόνιο Γκράμσι

Είναι πρωί. Πολύ νωρίς, μόλις χαράζει. Γλιστράμε απαλά στην άσφαλτο με τον Κώστα. Προσπαθούμε να είμαστε αθόρυβοι. Ο κίνδυνος παραμονεύει. Οι μεγάλες λεωφόροι είναι ήσυχες, τα μαγαζιά κλειστά για πάντα. Η αρκετά γνώριμη μυρωδιά σαπίλας από πτώματα πλανάται στον αέρα. Κάτι στο πεζοδρόμιο μου τραβάει την προσοχή. Ένας άντρας ξεπροβάλλει από ένα φρεάτιο. Είναι γυμνός. Φοράει μόνο γαλότσες. Κρατά ένα φανάρι. Είναι πασαλειμμένος με λάσπη, λες και ανήκει σε κάποια εξωτική φυλή. Γνώριζα ότι το Παρίσι έχει μια δυνατή σχέση με ό,τι υπάρχει κάτω από τα κτίρια και τους δρόμους του. Εδώ υπάρχει ένας υπόγειος κόσμος. Είχα πληροφορηθεί μερικά πράγματα για το

υπόγειο τμήμα του Παρισιού από έναν Γάλλο, όταν είχα επισκεφτεί το «Φωτεινό Παρίσι» με τη Μαρία. Ένα μεγάλο τμήμα του δέχτηκε επίθεση με χημικά αέρια. Αλλά προφανώς οι πληροφορίες αφορούσαν τα υπόγεια καταφύγια που βρίσκονταν κάτω από το «Φωτεινό Παρίσι». Το μέρος του Παρισιού που μέχρι πρότινος έλεγχαν με βίαιο τρόπο οι Σέχτες. Ο υπόγειος κόσμος που αντιστοιχεί στο «Σκοτεινό Παρίσι» είναι μάλλον ανέγγιχτος και κατοικήσιμος. Απόδειξη ο λασπωμένος γυμνός απέναντι μας.

Ήξερα τα βασικά για τον υπόγειο κόσμο του Παρισιού. Ο Κώστας μου έδωσε παραπάνω πληροφορίες. Η πολυμάθειά του είναι εντυπωσιακή. Αυτός ο υπόγειος κόσμος αποτελείται από σήραγγες χιλιάδων χιλιομέτρων, οι οποίες αποτελούσαν κάποτε δίκτυα υπόγειου σιδηρόδρομου και αποχέτευσης και τώρα κατοικούνται από απόκληρους. Κάτω από το Παρίσι υπάρχουν όμως και άλλα: κανάλια, δεξαμενές, κρύπτες, θησαυροφυλάκια και φυσικά απέραντα υπόγεια νεκροταφεία που ονομάζονται κατακόμβες. Είναι ένας δαιδαλώδης λαβύρινθος.

Καθώς προχωράμε στο μυαλό μου έρχεται ο γελοίος ύμνος της Ε.Ε.

«Χαρά στον κάθε Ευρωπαίο
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραίος
Αυτό σημαίνει Ευρωπαίος
Χαρά στην κάθε Ευρωπαία
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραία
Και όλα θα πάνε καλά.»

Τι αποβλάκωση έχεις υποστεί πολίτη για να σου αρέσει αυτό το πράμα; Και εγώ; Ήμουν καλύτερος; Δεν τον τραγουδούσα τον ύμνο όταν σκότωνα τους «κακούς»; Δεν ήμουν και εγώ πιστός Ευρωπαίος;

Εδώ και δύο μέρες γυρνάμε στους δρόμους του «Σκοτεινού Παρισιού». Φυσάει πάρα πολύ και συνεχόμενα αυτές τις μέρες. Σχεδόν είναι επικίνδυνο να περπατάς με τόσα αντικείμενα να αιωρούνται στον αέρα. Το κρύο είναι δυνατό, αλλά ανεκτό. Τη νύχτα όμως, το σκοτάδι είναι σχεδόν απόλυτο και το κρύο σε τσακίζει. Κοιμηθήκαμε σε ένα μισοκατεστραμμένο κτίριο. Ευτυχώς δε μας ενόχλησε κανείς. Τη μέρα δε βλέπουμε και πολλούς ανθρώπους. Πρέπει να ζούνε στα στενά και στα σοκάκια. Οι κεντρικές λεωφόροι φαίνονται σχεδόν ακατοίκητες. Ο λόγος άγνωστος. Όταν με τον Κώστα ξεκινήσαμε για το σκοτεινό Παρίσι δε ξέραμε τι θα βρίσκαμε. Θα συναντούσαμε πολιτισμένους ανθρώπους που αντιστέκονται στο χάος των Σεχτών; Ή μήπως μόνο Κανίβαλους, όπως ακουγόταν για το «Σκοτεινό Παρίσι»; Θα συναντούσαμε πόνο και καταστροφή, όπως παντού δηλαδή;

Η αβεβαιότητα έχει παραμείνει. Παντού σκουπίδια και πτώματα, όπως και στο «Φωτεινό Παρίσι». Φαίνεται όμως, ότι λείπει μία κυρίαρχη αρχή, μία νικήτρια Σέχτα. Για παράδειγμα, πρόσφατα και πριν την επιστροφή της Ε.Ε. στο «Φωτεινό Παρίσι», οι νεοπαγανιστές είχαν τον έλεγχο. Βασάνιζαν και εκτελούσαν όλους τους αντιφρονούντες. Επίσης, έστω υπό καθεστώς τρόμου, στο «Φωτεινό Παρίσι» οι βασικές δομές της πόλης λειτουργούσαν. Σε κάποια κεντρικά σημεία υπήρχε στοιχειώδης καθαριότητα. Ακόμα και μία πανσιόν είχαμε βρει για να διανυκτερεύσουμε (έστω άθλια). Εδώ μου φαίνεται σαν όλα να έχουν αφεθεί στην τύχη τους. Ή μήπως όχι; Είναι νωρίς για συμπεράσματα.

«Κώστα το μετάνιωσες που την κάναμε από τον ευρωπαϊκό στρατό;»

«Καθόλου φίλε. Αν και ομολογώ ότι φοβάμαι. Δεν ξέρω τι θα αντικρίσουμε.»

Δεν τον κατηγορώ. Περπατάμε σε τεράστιες λεωφόρους με κατεστραμμένα σχεδόν όλα τα κτίρια γύρω μας. Το

χτεσινό βράδυ αυτά τα κτίρια έμοιαζαν, εξαιτίας της πλήρους συσκότισης, με σκοτεινά τέρατα που καταπίνουν ανθρώπους. Τώρα, με το φως της μέρας, δεν καλλιεργούν τον ίδιο τρόμο. Και πάλι όμως μπορούν να κρύβουν στα μισοκατεστραμμένα κορμιά τους ανθρώπους που θέλουν το κακό μας. Είναι διάτρητα από σφαίρες και από βλήματα. Είναι λογικό να είμαστε νευρικοί. Τα κτίρια μπορεί να κρύβουν πυροβόλα και να μας σημαδεύουν. Έμαθα στη ζωή μου με σκληρό τρόπο ότι η ησυχία είναι παραπλανητική. Ο θάνατος παραμονεύει.

Κατά μήκος της κάθε λεωφόρου υπάρχουν δέντρα που απλώνονται τεράστια, σαν απειλητικές σκιές από πάνω μας, και καλύπτουν, σαν σκοτεινοί φρουροί, τα ερειπωμένα κτίρια. Πολλές φορές, αντί για δέντρα, είχαν φυτευτεί θάμνοι κατά μήκος των λεωφόρων. Η τωρινή τους όμως πυκνότητα, είναι εντυπωσιακή. Δεν υπάρχουν πλέον κηπουροί για να φροντίσουν τα δέντρα και τους θάμνους, που από καλλωπιστικά στοιχεία, μετατρέπονται σε χαοτικούς σχηματισμούς.

Τα σκουπίδια επίσης κυριαρχούν παντού. Τεράστιοι σωροί ολόγυρά μας. Πρέπει να τα υπερπηδάμε συνεχώς, καθώς βαδίζουμε. Κάποια μάλιστα πρέπει να τα αποφεύγουμε για να μη μας βρουν στο κεφάλι, καθώς ο άνεμος τα εκσφενδονίζει δεξιά και αριστερά γύρω μας. Ο αέρας γύρω μας είναι σχεδόν αποπνικτικός από τη σκόνη και τι άλλες βρωμιές. Η δυσοσμία από τα σκουπίδια είναι αφόρητη. Το πιο επίφοβο όμως είναι, ότι ο δρόμος που περπατάμε είναι χαντακωμένος από πολλές, μεγάλες λακκούβες που προήλθαν από βομβαρδισμό. Είναι πιθανόν και εδώ να γίνονται συγκρούσεις. Είχαμε αφήσει μία ζωή στην ασφάλεια που παρείχε ο ευρωπαϊκός στρατός γι' αυτό το χάος. Και πάλι δεν το μετανιώνω όμως.

«Ας πάει στο διάολο ο ευρωπαϊκός στρατός. Και η Ευρωπαϊκή Ένωση. Προτιμώ να ζήσουμε για λίγο

ελεύθεροι, παρά για πάντα σαν σκλάβοι» είπε ο Κώστας σπάζοντας τη σιωπή αρκετής ώρας.

Πρόσφατα η Ε.Ε. αντεπιτέθηκε και έδωσε τέλος στην εποχή των Σεχτών. Ελπίζουμε να καθυστερήσουν να ανακαταλάβουν και το «Σκοτεινό Παρίσι». Πρέπει συνεχώς να τους ξεφεύγουμε. Συνεχώς. Αν χρειαστεί θα πάμε κάτω, στο λαβύρινθο από κατακόμβες. Ή στην ύπαιθρο. Δεν πρέπει ποτέ να μας πιάσουν.

Προχωράμε ατελείωτες ώρες. Τα πόδια μου πονάνε. Μέσα σε έρημες λεωφόρους γεμάτες από σκουπίδια. Πού και πού μας προσπερνάνε σκιές, σιλουέτες σκελετωμένες, που έχουν γίνει ένα με το θάνατο. Ένας ήχος παρανοϊκός ξαφνικά μας τρυπά τα αυτιά. Συνεχίζουμε να βαδίζουμε και πλησιάζουμε προς το σημείο από όπου έρχεται ο δαιμονικός ήχος. Παράλληλα, μία τρελή γριά μας προσπερνά χορεύοντας γυμνή. Δεν ξέρω αν είναι η ιδέα μου, αλλά μου φαίνεται ότι χορεύει ακολουθώντας το ρυθμό του παρανοϊκού ήχου. Μας κοιτά σαν να είμαστε ψεύτικοι, σαν να είμαστε φαντάσματα. Την προσπερνάμε. Ο ήχος δυναμώνει καθώς προχωράμε. Ποιος παίζει αυτή τη μουσική; Η απορία σύντομα λύνεται. Ένα πιάνο έχει εκσφενδονιστεί από κάποιο βαρβαρισμό στη μέση του δρόμου. Ένα σύρμα που ξεκινά από μία κατεστραμμένη πολυκατοικία, παρασυρόμενο από τον αέρα που φυσά πολύ, βαράει αλύπητα τα πλήκτρα. Παίζει τη μουσική του ανέμου. Μια μουσική του χάους. Πιο κάτω ένας άντρας γυμνός μας πλησιάζει. Κρατάει αγκαλιά μία κούκλα ,από αυτές που είχαν παλιά στις προσόψεις των εμπορικών καταστημάτων για να διαφημίζουν ρούχα. Η συγκεκριμένη κούκλα φορά μόνο ένα λεκιασμένο στρινγκ.

Ο παλαβός γυμνός την κρατά σφιχτά και της δίνει παθιασμένα φιλιά. Βγάζει τη γλώσσα του και γλύφει χυδαία το μάγουλο της κούκλας, ενώ βρίσκεται σε πλήρη στύση. Μας κοιτά με απόγνωση και κλαίγοντας λέει κάτι στα γαλλικά. Ο Κώστας μεταφράζει : «Σας αρέσει η γυναίκα

μου; Δύο χρόνια έκανα να την ρίξω! Κανείς δε θα μου την πάρει! Κανείς.». Εκείνος συνεχίζει να γλύφει σαν σκυλάκι το πρόσωπο της. Τον προσπεράσαμε. Έχω δει πολλούς παλαβούς αλλά αυτός τους ξεπερνάει όλους. Ο Κώστας του φωνάζει στα γαλλικά : «Φίλε μου αν το πιστέψεις πολύ θα γίνει αληθινή!». Ξεσπάμε σε γέλια.

Συνεχίζουμε την πορεία μας. Περπατάμε για ώρα αλλά δε βλέπουμε κανέναν. Είναι φανερό πλέον. Για να βρούμε ανθρώπους και μία σχετικά οργανωμένη ζωή, πρέπει να μπούμε στα στενά σοκάκια και να αφήσουμε την ασφάλεια των λεωφόρων.

«Πιστεύω ότι πρέπει να κόψουμε σε μία κάθετο, σε κάποιο στενό και πριν βραδιάσει μάλιστα. Τι λες εσύ;»

«Έκτορα φίλε μου! Δε βλέπω κάποια άλλη επιλογή. Άλλωστε έχω αρχίσει να πεινάω. Η κατάσταση εδώ είναι σίγουρα καλή από το θέμα της ασφάλειας. Αλλά τίποτα άλλο. Οι κεντρικές λεωφόροι που τριγυρνάμε αποτελούν νησίδες ασφαλείας. Αλλά μετά τι; Πιστεύω και εγώ ότι αργά ή γρήγορα πρέπει να αντικρύσουμε την αλήθεια αυτού του μέρους.»

Τελικά κάναμε τη σωστή επιλογή. Σε ένα στενό κάποιος μας προϋπαντεί. Είναι Αμερικάνος. «Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε. Ξέρω ότι δεν ανήκετε σε κάποια Σέχτα. Αυτοί είναι πάντα πολλοί και δεν φτάνουν σχεδόν ποτέ σε τέτοιο βάθος. Είστε σίγουρα φυγάδες. Κατεβάστε λοιπόν τα όπλα και χαλαρώστε. Κανείς δε θα σας πειράξει. Ελάτε στο σπίτι μου. Ο αέρας δε σας αφήνει πολλές επιλογές άλλωστε.» Πράγματι φυσάει λυσσαλέα.

Λίγη ώρα μετά ο πάγος έχει σπάσει. Μας έχει πληροφορήσει τα βασικά. Τον κοιτάμε σοκαρισμένοι. Είναι δυνατόν να λέει αλήθεια;

«Έχουμε απόλυτη ελευθερία. Κανείς δεν ενοχλεί κανένα! Εδώ δεν έφτασε το μίσος και το χάος του "Φωτεινού Παρισιού".»

«Μα τι είναι αυτά που λες! Μας λέγανε ότι εδώ ζούνε μόνο κανίβαλοι, μανιακοί κλπ. Είναι δυνατόν;»

«Το μίσος δε μπόρεσε εδώ να φωλιάσει σε τέτοιο σημείο, όπως αλλού. Δε σου λέω ότι είναι τέλεια. Άλλωστε θα το διαπιστώσεις κι εσύ. Και εδώ υπάρχει βία. Αλλά καμία σχέση σου ξαναλέω με το "Φωτεινό Παρίσι". Δεν μπόρεσαν ποτέ να μας υποτάξουν οι Σέχτες. Γι' αυτό μας μισούν. Συνέχεια μας βομβαρδίζουν και ρίχνουν χημικά. Αυτός είναι ο λόγος που δε συναντήσατε πολύ κόσμο στις κεντρικές λεωφόρους. Πολύ κόσμος κρύβεται στα σοκάκια και στα στενά.

Αλλά και στα σοκάκια οι εχθροί φοβούνται να μπουν. Τους επιτίθεται ο κόσμος από μπαλκόνια, υπόγεια και στενά, τους αποκόπτουν και τους πετσοκόβουν. Μόνο στις κεντρικές λεωφόρους έχουν κάποια δύναμη, λόγω και της προστασίας της αεροπορίας τους. Οι βομβαρδισμοί έχουν κάνει τις λεωφόρους ακατοίκητες. Αλλά μόνο εκεί η ζωή έχει σταματήσει. Το δέλεαρ για να κάνουν μία γενικευμένη επέμβαση δεν είναι μεγάλο. Γενικά, δώσαμε συνειδητά την εικόνα της εγκατάλειψης στον πάνω τομέα της πόλης, έτσι ώστε να μη δελεαστούν από τα επιτεύγματά μας οι Σέχτες, αλλά και οι κάθε είδους πλιατσικολόγοι. Θα δείτε ότι έχουμε δημιουργήσει πράματα και καταστάσεις στην πόλη, που οι Σέχτες θα ήθελαν να πατάξουν. Δεν τα γνωρίζουν όμως οι ηλίθιοι. Το καμουφλάζ με τις εγκαταλειμμένες λεωφόρους και τα σκουπίδια λειτουργεί καλά και έτσι κανείς ανεπιθύμητος δε προχωρά πολύ μέσα στην πόλη για να βρει τους κήπους και τις βιώσιμες κατοικίες μας. Αν το θελήσει κάποια συμμορία ή τα μέλη κάποιας Σέχτας θερίζονται από τα πυροβόλα μας.

Πάντως, ο φόβος ενός γενικευμένου χημικού πολέμου, οδήγησε τον περισσότερο πληθυσμό κάτω. Οι πιο πολλοί ζουν στο "Υπόγειο Παρίσι". Εκεί οι Σέχτες είναι δύσκολο να φτάσουν. Πάνω ζουν όσοι είναι αναγκαίοι για τη συνέχιση της ζωής στην πόλη. Για στρατιωτικές περιπολίες, εργασία

κλπ. Είναι αναγκαίοι και για την υπόγεια διαβίωση του πληθυσμού. Τα περισσότερα τρόφιμα, για παράδειγμα, στους κάτω, τα στέλνουν αυτοί που εργάζονται πάνω. Θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας.

Οι περισσότεροι βέβαια πηγαινοερχόμαστε μεταξύ του πάνω τομέα και του κάτω. Αυτό κάνω και εγώ. Άλλοι ζουν μόνιμα πάνω γιατί σιχαίνονται το σκοτάδι. Ο καθένας με τα γούστα του. Γενικά δεν αποδεχόμαστε τον όρο "Σκοτεινό Παρίσι". Είναι συκοφαντικός. Το μέρος του Παρισιού που δεν ελέγχεται από τις Σέχτες, καθώς και τον υπόγειο κόσμο από κάτω, τον αποκαλούμε Ελεύθερο Παρίσι! »

Το όνομα του είναι Τζον Μπράουν. Αμερικάνος που ξέμεινε πριν χρόνια εδώ. Είναι γύρω στα 35. Έχει μακρύ μαύρο μαλλί και πυκνά γένια. Μοιάζει άγριος, αλλά συνάμα μία αληθινή ευγένεια τον χαρακτηρίζει. Συνεννοούμαστε στα αγγλικά, κάτι που με βολεύει, γιατί είναι η μόνη ξένη γλώσσα που γνωρίζω. Η φιλικότητά του αρχικά μας προβλημάτισε. Πρώτη φορά, εδώ και πολλά χρόνια, μου φέρονται με ευγένεια! Οι υποψίες για ενδεχόμενο δόλο, δε μπορούσαν να φύγουν βέβαια. Σιγά σιγά όμως καταλάβαμε ότι δεν κινδυνεύαμε. Ο Αμερικάνος μας οδήγησε στο σπίτι του. Εκεί βάλθηκε να μας εξηγήσει την κατάσταση στο Ελεύθερο Παρίσι. Το θέμα ήταν ότι δεν είχαν καταλάβει τίποτα για την επιστροφή των Ευρωπαίων ηγετών. Τις συγκρούσεις στο φωτεινό Παρίσι τις εξέλαβαν σαν συγκρούσεις μεταξύ των Σεχτών.

Του εξηγώ ότι πλέον δεν υπάρχουν Σέχτες. Ο Ευρωπαϊκός στρατός επέστρεψε. Χρησιμοποίησαν ένα τέχνασμα με εξωγήινη εισβολή για να σοκάρουν τον κόσμο. Δημιούργησαν έτσι στις μάζες την αντίληψη μίας επερχόμενης αποκάλυψης. Την κατάλληλη στιγμή εμφανίστηκε ο Ευρωπαϊκός στρατός. Έτσι παρουσιάστηκε σαν σωτήρας, καθώς βέβαια αυτός θα «συνέτριβε» τους εξωγήινους. Παράλληλα, με αυτό το κινηματογραφικό τέχνασμα, μπήκε σε λειτουργία ξανά το ψυχοτρονικό

σχέδιο. Η ονομασία του: «Νέος Αστικός Πόλεμος». Μέσω των οθονών εκπέμπονται ψυχοτρονικά κύματα που σε αποβλακώνουν (όπως γινόταν και παλιότερα βέβαια, πριν την εξέγερση των «Μάγων»).

«Το καλό είναι», συμπληρώνει με νόημα ο Κώστας, «ότι εξαιτίας της κατάρρευσης του πολιτισμού, ο κόσμος δε βλέπει πλέον τηλεόραση. Ούτε ίντερνετ υπάρχει. Με τον καιρό όμως, η Ε.Ε. θα επιβάλει ξανά το μηντιακό πολιτισμό. Τα ψυχοτρονικά κύματα Ευρωπαϊσμού θα τα σαρώσουν όλα. Πρέπει να αντισταθούμε τώρα που βρισκόμαστε στο μεταίχμιο. Τώρα, που προσπαθούν να επιβληθούν με τα τεχνάσματα των εξωγήινων και με τη δύναμη των όπλων τους. Αν ανασυσταθεί ο μηντιακός πολιτισμός, τα πράματα θα δυσκολέψουν πολύ. Τότε πια θα έχουν τη δύναμη, μέσω του ψυχοτρονικού σχεδίου, να επιβληθούν πιο εύκολα. Σκοπός τους είναι να σκοτώσουν κάθε ελευθερία και κάθε διαφορετικότητα. Δε θέλω να πιστέψω ότι θα το καταφέρουν ποτέ».

«Πράγματι. Πάντως, δε μπορούσε να φανταστεί το μυαλό μου ότι η προπαγάνδα έχει φτάσει σε τόσο υψηλό επίπεδο: ψυχοτρονικό σχέδιο!» Απόμεινε να μας κοιτά σκεφτικός και εμφανώς στεναχωρημένος.

«Το ψυχοτρονικό σχέδιο δεν είναι πανίσχυρο» λέει ο Κώστας, «έχω πλέον καταλάβει ότι παίζει συμπληρωματικό ρόλο σε άλλες μορφές προπαγάνδας, όπως και στην εκπαίδευση. Όποιος θέλει όμως ξεφεύγει. Απλά αυτά τα κύματα ψυχοτρονισμού κατευθύνουν πιο εύκολα έναν εγκέφαλο αδύναμο και πολτοποιημένο. Έτσι γινόταν στην περίοδο της ακμής της Ε.Ε. μέχρι το 2065. Αυτός που ενδιαφερόταν μόνο να καταναλώνει, επειδή έτσι έμαθε από την οικογένεια του και τα ευρωπαϊκά σχολεία, ήταν πιο εύκολο θύμα για τα ψυχοτρονικά κύματα. Τον σκεπτόμενο άνθρωπο όμως δεν ήταν εύκολο να τον αποχαυνώσει το ψυχοτρονικό σχέδιο, αλλά σίγουρα προκαλούσε βλάβες στον εγκέφαλο του. Πάντως δεν είμαι και ειδικός. Σας λέω

απλά τι συμπέρασμα έβγαλα, γιατί με έχει απασχολήσει αυτό το θέμα.»

«Τέλος πάντων φίλοι μου. Πρέπει να ενημερώσω και τους υπόλοιπους στη γειτονιά γι' αυτά που μου είπατε. Το βράδυ θα γίνει συνέλευση. Πρέπει να ετοιμαστούμε για πιθανή εισβολή. Θα σας αφήσω να ξεκουραστείτε. Έχει βραδιάσει άλλωστε. Θα τα πούμε το πρωί. Θα είμαι στο δίπλα δωμάτιο.»

Πήρε ένα από τα πολλά κεριά που χρησιμοποιούσε σαν φωτισμό και έφυγε.

«Έκτορα παρατήρησες ότι στα στενά που περπατήσαμε είδαμε ελάχιστα σκουπίδια; Και ακόμα πιο λίγα πτώματα; Καμία σχέση με την Αθήνα και το "Φωτεινό Παρίσι".»

«Πράγματι φαίνεται ότι οι άνθρωποι εδώ έχουν σταματήσει να σκοτώνουν ο ένας τον άλλο. Το μόνο που τους λείπει είναι το ηλεκτρικό. Καμία σχέση με τους πολέμους στον "πολιτισμένο" κόσμο. Έναν κόσμο χάους και βίας. Αυτοί εδώ ζούνε καλύτερα. Είναι απίστευτο πράγματι.»

Σκέφτηκα τη Μαρία και τον «παράδεισο» μέσα στον οποίο είχε μεγαλώσει στην Αθήνα. Μου είχε δώσει το όραμα για να κυνηγήσω κάτι καλύτερο. Και πράγματι φαίνεται ότι κάτι έβρισκα εδώ. Άνθρωποι που ζούσαν φτωχικά και ευτυχισμένα. Πουθενά παρανοϊκές ιδεολογίες. Πουθενά τσομπάνηδες και πρόβατα. Αν ο Αμερικάνος μας είχε πει την αλήθεια θα μπορούσαμε να ζήσουμε εδώ. Μέχρι η Ε.Ε. να προσπαθήσει να εισβάλλει εδώ. Μέχρι οι μπάσταρδοι να θελήσουν να τα καταστρέψουν όλα.

Το επόμενο πρωί γυρνάμε με τον Κώστα και τον Αμερικάνο στις γύρω γειτονιές. Σήμερα έχει ήλιο και ο άνεμος έχει κοπάσει. Ό,τι πρέπει για περίπατο. Παντού έβλεπες προσπάθειες για να γίνει η ζωή φυσιολογική. Κήποι καλλιεργούνταν παντού. Ο John το ονόμασε αυτό αστική καλλιέργεια. Καμία σχέση με την αστική ζούγκλα που συναντούσα παντού μέχρι τότε. Όπου είχα πάει μέχρι τώρα, η φύση είχε επιβληθεί στο αστικό τοπίο. Δεν υπήρχε κανείς

για να φροντίσει τα δέντρα και τους κήπους. Εδώ αυτό γινόταν σε πολύ λιγότερο βαθμό. Κάποια κτίρια ήταν κατεστραμμένα, αλλά σε κάποια άλλα γίνονταν προσπάθειες αναστήλωσης. Τα παιδιά δεν είναι τρομαγμένα, όπως αλλού. Ο τρόμος εδώ δεν είναι κυρίαρχος. Αυτό είναι γεγονός.

Έχω ακόμα πολλές απορίες για τη διαμόρφωση του κόσμου. Όμως πιστεύω ότι τα βασικά τα έχω πλέον καταλάβει. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες και τα ΜΜΕ είχαν αποβλακώσει τους πολίτες. Από το 2065 ως το 2075 ήταν μία κρίσιμη περίοδος, καθώς οι πομποί ψυχοτρονικών κυμάτων έπαψαν να λειτουργούν. Επίσης το χρήμα σταμάτησε να ρέει άφθονο. Ο Ευρωπαϊσμός πέθανε. Το μίσος κυριάρχησε. Οι περισσότεροι προσχώρησαν σε αυτό το όργιο βίας. Όχι όμως όλοι.

Το ψυχοτρονικό σχέδιο δεν ήταν τέλειο. Ο Κώστας είχε δίκιο. Άλλωστε και οι Ευρωπαίοι ηγέτες το είχαν παραδεχτεί. Πάντα κάποιοι ξέφευγαν. Απόδειξη οι πολλές εξεγέρσεις στα γκέτο, την εποχή μάλιστα της ακμής της Ε.Ε. Τα ψυχοτρονικά κύματα μπορούν να σε επηρεάσουν, άλλωστε το ίδιο έγινε με εμένα, που την εποχή κατά την οποία υπηρετούσα, σκότωνα με μεγάλη ηδονή τους εχθρούς μου (βέβαια τότε έβλεπα πολύ τηλεόραση). Για να σε κάνουν όμως ζόμπι, πρέπει να θες και εσύ. Η δράση τους αποκτά παραπάνω ισχύ από τη δίψα για δόξα και καταξίωση. Έτσι παρήγαγαν τους πολίτες. Το ονόμασαν αυτό Ψυχοϊστορία. Δεν είναι τυχαίο ότι στα γκέτο, που και να θέλει κάποιος δε μπορεί να γίνει πλούσιος, τα ψυχοτρονικά κύματα είχαν πολύ μέτρια αποτελέσματα.

Ο Κώστας μου είχε πει όμως ότι ο τρόμος δε ξεκίνησε με τα ψυχοτρονικά κύματα. Και ο Κώστας είναι μορφωμένος. Γνωρίζει τις απαρχές αυτού του χάους. Στις αρχές του αιώνα οι πλούσιοι άρχισαν να χρησιμοποιούν τους φτωχούς σαν μηχανές, σαν δούλους. Τα εργασιακά δικαιώματα υποχώρησαν τελείως. Οι πλούσιοι και οι εργοδότες είχαν

πάντα δίκιο. Οι φτωχοί μετατράπηκαν σε φτηνό μεταφερόμενο εργατικό δυναμικό από περιοχή σε περιοχή, όπου δηλαδή οι βιομήχανοι τους είχαν ανάγκη για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Και μετά τους πετάγανε. Όποιος δε δεχόταν αυτό το εργασιακό καθεστώς, μετατρεπόταν σε άνεργο, δηλαδή σε ζωντανό νεκρό. Τα γκέτο γίνανε οι κατοικίες των φτωχών και των ανέργων, ενώ οι πλούσιοι και οι πολίτες ζούσανε σε αναβαθμισμένες περιοχές το ευρωπαϊκό όνειρο. Τα ψυχοτρονικά κύματα εφαρμόστηκαν στη συνέχεια για να ομαλοποιήσουν αυτή την κατάσταση. Να την κάνουν να φαίνεται φυσιολογική και να ελαχιστοποιηθούν οι αντιδράσεις, τόσο από τους φτωχούς, όσο και από κάποιους πολίτες που αντιδρούσαν στην αδικία.

Το οικονομικό αυτό πραξικόπημα, όπως το ονόμασε ο Κώστας, πραγματοποιήθηκε το 2010 αλλά προετοιμαζόταν χρόνια πριν. Το πραξικόπημα αυτό ήρθε εις αίσιο πέρας χάρη στις μεθόδους της ψυχοϊστορίας. Σύμφωνα με τον Κώστα , οι Ευρωπαίοι επιστήμονες είχαν αναπτύξει αυτήν την επιστήμη από τις αρχές του 21ου αι. Αρκετοί επαναστάτες ονόμασαν το νέο καθεστώς «Ολοκληρωτικό Καπιταλισμό», «Νεοολοκληρωτισμό», ή «Ευρωολοκληρωτισμό». Οι επαναστάτες αποκαλούσαν τους θιασώτες αυτού του ολοκληρωτισμού «Ευρωανθρώπους». Οι τελευταίοι ζούσαν και ανάπνεαν με μόνο σκοπό την απόκτηση ακόμα περισσότερων ευρώ. Το χρήμα κυριαρχούσε παντού και όλα υποτάσσονταν στην απληστία. Παρά τη δύναμη των Νεοολοκληρωτιστών, πολλοί ήταν εκείνοι που αντιστέκονταν στα σχέδιά τους. Όμως σύντομα οι φωνές των επαναστατών σίγησαν. Εξαφανίστηκαν… Το νέο καθεστώς ονομάστηκε τελικά από κάποιους «έγκριτους» επιστήμονες «Χρυσή εποχή της Ευρώπης» ή «Ολοκληρωτική ευτυχία για όλους». Οι δημοσιογράφοι δε δέχονταν αντίλογο. Σύμφωνα με εκείνους ζούσαμε την απόλυτη ευτυχία και οι μίζεροι αντιδραστικοί έπρεπε να

πάνε σε ψυχολόγο. Το σλόγκαν ήταν «Όλα θα πάνε καλά» ή «Ζήτω η Ευρωπαϊκή Ένωση».

«Ρε φίλε, πώς δε σας επηρέασε η φρενίτιδα των θεωριών εδώ;» ρώτησα τον Αμερικάνο φίλο μας.

«Δε μπορώ να πιστέψω στα μάτια μου» συμπλήρωσε ο Κώστας.

Ο Τζον μας κοίταξε σκεπτικός και απάντησε: «Στην αρχή και εδώ τα πράγματα δεν ήταν ρόδινα. Αίμα και χάος κυριάρχησαν. Θυμάμαι για παράδειγμα με τρόμο την ομάδα των «Κοσμοναυτών». Είχαν βρει στολές σοβιετικών αστροναυτών, μη με ρωτήσετε πώς, είναι μυστήριο και για εμένα. Γυρνούσαν λοιπόν έτσι ντυμένοι, σαν αστροναύτες, φορώντας πάντα τις στολές τους. Τα σκάφανδρά τους, πάνω στα οποία ήταν γραμμένο το CCCP, ήταν πάντα ερμητικά κλειστά. Δεν είδαμε ποτέ τα πρόσωπά τους. Για να καταλάβετε τη σχιζοφρένεια της υπόθεσης, έπαιρναν οξυγόνο πάντα από τις φιάλες των στολών τους, λες και δεν ήταν στο Παρίσι, αλλά εκτοξευμένοι κάπου στο διάστημα. Ήταν πολύ τρομακτικοί. Αγωνίζονταν για την ανασύσταση της Σοβιετικής Ένωσης. Όποιος δεν τους άρεσε, εκτελούνταν. Είδαμε και πάθαμε να τους ξεφορτωθούμε. Είχαμε λοιπόν και εμείς προβλήματα. Στη συνέχεια όμως, το κέντρο βάρους των συγκρούσεων μεταφέρθηκε στο "Φωτισμένο Παρίσι". Οι ιδεομανείς, ή αυτοί που αποζητούσαν εξουσία έφυγαν για εκεί. Το αντίθετο έγινε προς τα εδώ. Έρχονταν και έρχονται άνθρωποι που θέλουν να γλυτώσουν τις σφαγές. Άνθρωποι που δεν είναι αποβλακωμένοι. Μισούμε τους φανατικούς. Μισούμε όμως και τους αδιάφορους. Αυτούς που τους επιβάλλονται οι φανατικοί και εκείνοι κάνουν τις πάπιες. Πολλοί που ζούσαν στις περιοχές των Σεχτών ήταν απλά αδιάφοροι που άφηναν τις Σέχτες να ελέγχουν τη ζωή τους. Εδώ η αδιαφορία πεθαίνει. Πρέπει μόνος σου να παλέψεις για τη

ζωή σου. Δεν υπάρχει καμία Σέχτα για να κρυφτείς από πίσω της.»

Ο Αμερικάνος είχε δίκιο.

«Αν σας αρέσει εδώ, θα σας αρέσει ακόμα περισσότερα κάτω. Όπως σας είπα, το Ελεύθερο Παρίσι έχει και επίγεια και υπόγεια υπόσταση. Κάθε παρισινός δρόμος έχει και την υπόγεια στοά του! Το "Υπόγειο Παρίσι" αποτελεί ένα αντίγραφο των δρόμων στην επιφάνεια. Πιο κάτω από αυτό το υπόγειο αντίγραφο βρίσκεται μία ουσιαστικά άγνωστη και ανεξερεύνητη περιοχή. Θα πάθετε πλάκα.»

«Μιλάς σαν να πρόκειται για ολόκληρη πόλη κάτω από την πόλη» είπα εντυπωσιασμένος.

«Όταν λέμε "Υπόγειο Παρίσι" μιλάμε για ένα δίκτυο δέκα υπό-πόλεων, πληθυσμού δύο με πέντε χιλιάδων ατόμων η κάθε μια. Επίσης μιλάμε και για το σύνολο των μικρών οικισμών, που βρίσκονται σε σπηλιές, σε εγκαταλειμμένα ορυχεία και σε κατακόμβες. Οι πόλεις αυτές, και οι μικροί οικισμοί επικοινωνούν μεταξύ τους, αλλά και με την επιφάνεια, χάρη στα περισσότερα από 2.000 χιλιόμετρα υπόγειων τούνελ με ύψος από 2 μέχρι 5 μέτρα που υπάρχουν στο υπέδαφος. Πιο κάτω από εκεί βρίσκεται ένας τεράστιος λαβύρινθος από λαγούμια και σπηλιές. Κάποιοι ζουν και εκεί παρά τις δυσκολίες. Ακόμα πιο κάτω, όπως σας είπα, βρίσκεται ένας κόσμος σχετικά ανεξερεύνητος, αν και υπάρχουν μερικοί, λίγοι είναι η αλήθεια, που δοκιμάζουν την τύχη τους εκεί εξερευνώντας το άγνωστο.

Κάτω από το "Φωτεινό Παρίσι" ζούσαν επίσης άνθρωποι. Ανοργάνωτα βέβαια σε σχέση με τον υπόγειο κόσμο που υπάρχει στο Ελεύθερο Παρίσι. Οι Σέχτες πρόσφατα "εκκαθάρισαν" τους υπονόμους και σκότωσαν τον υπόγειο πληθυσμό στο "Φωτεινό Παρίσι". Κάποιοι πρόσφυγες κατάφεραν να φτάσουν στα υπόγεια του Ελεύθερου Παρισιού και σώθηκαν.»

Τον ρωτάω πώς οι άνθρωποι καταφέρνουν και ρυθμίζουν τη ζωή τους με τέτοιο ειρηνικό τρόπο. Πώς, με άλλα λόγια, καταφέρνουν και συμβιώνουν χωρίς να αλληλοσκοτώνονται. Μου απαντά ότι κάθε κοινότητα ή γειτονιά έχει μία γενική συνέλευση που αποφασίζουν όλα τα μέλη, από κοινού, για τα προβλήματά τους. Για τις μεγάλες αποφάσεις που αφορούν όλο το Ελεύθερο Παρίσι γίνεται μία μεγάλη συνέλευση μία φορά το μήνα. Εκεί, όλες οι γειτονιές και οι κοινότητες, στέλνουν από έναν αντιπρόσωπο, που μεταφέρει την άποψη της γειτονιάς ή της κοινότητας.

Για παράδειγμα, στη χθεσινή συνέλευση αυτής της γειτονιάς, ο John εκλέχτηκε αντιπρόσωπος. Αυτό δε σημαίνει ότι είναι και αρχηγός. Ο αντιπρόσωπος ψηφίζεται από τη γενική συνέλευση του τόπου του για να τους εκπροσωπήσει στη μεγάλη συνέλευση. Μόλις η μεγάλη συνέλευση λήξει, ο αντιπρόσωπος επιστρέφει και χάνει την εξουσία του. Μου θυμίζει τη γειτονιά που μεγάλωσε η Μαρία. Τον ρωτάω αν αυτό το σύστημα δουλεύει. Είμαι δύσπιστος. Μου απαντά ότι έχει πολλά προβλήματα. Οι άνθρωποι έχουν πολύ σκοτάδι μέσα τους και ματαιοδοξία. Πολλές φορές όλα πάνε κατά διαόλου. Όμως είναι το μόνο ανθρώπινο σύστημα. Εκτός, με ρωτάει, αν προτιμάω τις Σέχτες. Ή την Ε.Ε. «Τρελός είσαι ;» του απαντάω.

«Το πείραμα ξεκίνησε από διάφορους ναραχικούς και μετακουμμουνιστές. Στη συνέχεια ήρθε απλός κόσμος να βοηθήσει. Άτομα κάθε φυλής και θρησκείας. Μπορείς να πιστεύεις ό,τι θες , αρκεί να μην είσαι φανατικός. Θα εντυπωσιαστείς αν δεις πόσο διαφορετικοί είναι οι καθολικοί εδώ σε σχέση με τους καθολικούς που ζούσαν στο "Φωτεινό Παρίσι".»

«Τι κάνετε σε περίπτωση εισβολής;»

«Ο THUNTERTHOR και η συμμορία μηχανόβιών του, αφού κατέστρεψαν ολοσχερώς την Κοπεγχάγη, ήρθαν εδώ να κάνουν τα ίδια. Νόμιζαν ότι ήμασταν εύκολος στόχος.

Οι φίλοι-σύμμαχοί μας από την επαρχία μας ενημέρωσαν για την πορεία τους προς τα εδώ. Τους αφήσαμε να νομίζουν ότι ήμασταν αποδιοργανωμένοι. Φτάσανε σε μία πλατεία και μέθυσαν γιατί νόμισαν ότι νίκησαν. Τότε τους λιανίσαμε. Τα κεφάλια τους τώρα βρίσκονται πάνω σε παλούκια, στην είσοδο του Ελεύθερου Παρισιού, για να το ξανασκεφτούν άλλοι επίδοξοι εισβολείς στο μέλλον.»

Η συζήτηση συνεχίζεται έτσι για ώρα. Τον ρωτώ: «Πώς μπορεί να κατέβει κανείς σε αυτό τον υπόγειο κόσμο;».

«Μέσα από μία από τις πολλές καταπακτές, που βρίσκονται διάσπαρτες στο Παρίσι. Δεν είναι δύσκολο να πάμε εκεί. Πιστέψτε με.»

Επιστρέψαμε πίσω στο σπίτι του Τζον. Συμφωνήσαμε την επόμενη να πάμε «κάτω». Θα πήγαινε το πρωί στη μεγάλη γενική συνέλευση καθώς είχε εκλεγεί σαν αντιπρόσωπος της γειτονιάς του. Θα τους ενημέρωνε και για τα νέα της επιστροφής του Ευρωπαϊκού στρατού, σε περίπτωση που το νέο τους είχε διαφύγει. Έπρεπε να καταστρωθούν σχέδια απώθησης του Ευρωπαϊκού στρατού σε περίπτωση εισβολής. Μετά τη συνέλευση θα επέστρεφε εδώ για να αποχωρίσουμε.

«Έχω εντυπωσιαστεί φίλε. Απίστευτα πράγματα! Οι άνθρωποι εδώ φαίνονται ευτυχισμένοι. Ποιος να το περίμενε…»

«Έκτορα είμαι πολύ τυχερός που σε γνώρισα. Χωρίς εσένα θα ήμουν ακόμα στον Ευρωπαϊκό στρατό. Ο Κώστας Καρυωτάκης είναι ακόμα ζωντανός.»

«Τι σημαίνει το ψευδώνυμο σου φίλε; Δεν το διάλεξες τυχαία το όνομα, έτσι;»

«Όχι. Ο Καρυωτάκης υπήρξε ποιητής του προηγούμενου αιώνα. Είχε την εικόνα του καταθλιπτικού καλλιτέχνη. Ο πεσιμισμός της ποίησής του όμως, ήταν κοινωνικός πεσιμισμός. Στηλίτευσε ανελέητα την εξουσία. Το πλήρωσε αυτό. Εργαζόταν για να καταλάβεις στο δημόσιο. Είχε

υποστεί άπειρες διώξεις από τους προϊσταμένους του. Δεν συνδιαλλάχτηκε με την κεντρική εξουσία, δεν έγλυψε, γι' αυτό και μετατέθηκε επανειλημμένως. Σκοπός της εξουσίας ήταν να τον τσακίσουν ψυχολογικά. Στο τέλος αυτοκτόνησε. Ήταν πολύ κριτικός απέναντι στους εξουσιαστές και υποστήριζε πάντα προοδευτικές απόψεις. Πολλά ποιήματα του ήταν στην ουσία πολιτικά ρεπορτάζ.»

Άρχισε να απαγγέλνει ένα ποίημα του Καρυωτάκη: «Βέβαια. Έπρεπε να σκύψω μπροστά στον ένα και, χαϊδεύοντας ηδονικά το μαύρο σεβιότ – παφ, παφ, παφ -, "έχετε λίγη σκόνη" να ειπώ "κύριε Άλφα". Ύστερα έπρεπε να περιμένω στη γωνία, κι όταν αντίκριζα την κοιλιά του άλλου, αφού θα'χα επί τόσα χρόνια παρακολουθήσει τα αισθήματα και το σφυγμό της, να σκύψω άλλη μια φορά και να ψιθυρίσω εμπιστευτικά : "Αχ, αυτός ο Άλφα, κύριε Βήτα"… Έπρεπε να σκύψω, να σκύψω, να σκύψω. Τόσο που η μύτη μου να ενωθεί με τη φτέρνα μου. Έτσι βολικά κουλουριασμένος, να κυλώ και να φθάσω. Κανάγιες !Το ψωμί της εξορίας με τρέφει. Κουρούνες χτυπούν τα τζάμια της κάμαράς μου. Σε βασανισμένα στήθη χωρικών βλέπω να δυναμώνει η πνοή που θα σας σαρώσει.»

«Όμορφο ποίημα.»

«Ο λόγος που επέλεξα να ταυτιστώ μαζί του ήταν το γεγονός ότι αυτός επέλεξε να συγκρουστεί με την εξουσία. Σε αντίθεση με εμένα. Δούλευα σε μία εταιρία του κράτους. Το παρατσούκλι της υπήρξε «ΡΟΥΦΙΑΝΟΛΟΓΙΟ Α.Ε.». Ποτέ δεν πήγαινα κόντρα στην εξουσία. Έγλυφα τον άλφα, υποτασσόμουν στον βήτα και ούτω καθεξής! Τότε τα ποιήματά του μου δίνανε κουράγιο και ελπίδα ότι μπορούσα και εγώ να αλλάξω. Ακόμα όμως και όταν στρατολογήθηκα από τη Σέχτα στην Αθήνα, συνέχισα να είμαι μίζερος. Όταν όμως ξεκίνησε η φάρσα με τους εξωγήινους και δρομολογήθηκε η επιστροφή της γαμημένης Ε.Ε. το αποφάσισα. Δε θα έσκυβα άλλο. Πέταξα το παλιό μου όνομα.»

«Εγώ ονομάστηκα έτσι λόγω τυχαίων γεγονότων. Ονομαζόμουν Τάκης Φωτόπουλος. Μετά τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, η Ε.Ε. παρουσίασε τα γεγονότα όπως τη βόλευε. Εγώ παρουσιάστηκα από τους Ευρωπαίους ηγέτες σαν ήρωας. Πάντα χρειάζεται ένας ήρωας, έτσι δεν είναι; Ήμουν ο μόνος φαντάρος που διασώθηκε από το φιάσκο, άρα ο μόνος διαθέσιμος ήρωας. Οι διασώστες μου βρήκαν ένα ποίημα πάνω μου με την υπογραφή Έκτορας. Μόνο που το ποίημα το είχε γράψει ένας νεκρός τουρίστας, από τον οποίο το είχα πάρει επειδή μου άρεσε. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες παρουσίασαν το ποίημα σαν δικό μου. Σαν ποίημα ενάντια στους «Μάγους» και την τρομοκρατία. Καμία σχέση βέβαια. Ο ποιητής μιλούσε για άλλα πράγματα. Έτσι με παρουσίασαν σαν ποιητή-μαχητή με το ψευδώνυμο Έκτορας. Ένα δημιούργημα για τις ανάγκες των περιστάσεων.

Μετά την τρίτη επίθεση των Μάγων, αποφάσισα και εγώ να σταματήσω να πουλιέμαι. Την έκανα και στράφηκα τόσο ενάντια στην Ε.Ε., όσο και ενάντια στους μπάσταρδους τους «Μάγους»! Κράτησα το παρατσούκλι γιατί, απ'ό,τι έμαθα, ο Έκτορας ήταν ένας ρομαντικός ήρωας της αρχαιότητας που πήγε κόντρα σε θεούς και δαίμονες. Δεν ξέρω όμως άλλα. Μη ξεχνάς ότι είμαι σχεδόν αγράμματος. Με δυσκολία διαβάζω. Όσο για ιστορία…»

«Στην αρχαιότητα έγινε ένας θρυλικός πόλεμος. Οι Αχαιοί προσπάθησαν να καταλάβουν και να καταστρέψουν την Τροία. Αρχηγός των Τρώων ήταν ο Έκτορας. Ο Έκτορας ήταν για τους Τρώες το προπύργιο της άμυνάς τους, ήταν το καμάρι της Τροίας. Ήταν κυριολεκτικά ο τρόμος των Αχαιών. Σκότωσε αναρίθμητους απ' αυτούς. Ο Έκτορας είναι το αρχέτυπο του γνήσιου πολεμιστή. Πιστεύει ότι οι μάχες κερδίζονται με κριτήριο την παλληκαριά. Δεν πιστεύει σε προκαταλήψεις. Δεν επηρεάζεται από τους κακούς οιωνούς, όπως κάνουν οι συμπολεμιστές του. Πολεμά για να υπερασπιστεί την οικογένεια και την πόλη του.

Δυστυχώς όμως για τον ίδιο τον Έκτορα, οι θεοί τον έχουν πουλήσει. Ο Αχιλλέας πρέπει να νικήσει. Το θέλουν οι θεοί, είναι γραφτό. Ο Αχιλλέας, οργισμένος για το χαμό του φίλου του από τον Έκτορα, σκοτώνει πολλούς Τρώες και διαλύει το στρατό τους που κλείνεται στα τείχη. Οι πάντες στην Τροία είναι πανικόβλητοι. Μόνο ο Έκτορας μένει να αντιμετωπίσει τον Αχιλλέα, αν και ξέρει ότι θα πεθάνει. Πάραυτα ο Έκτορας όταν αντικρίζει τον Αχιλλέα δειλιάζει στιγμιαία. Όμως η δειλία σύντομα υποχωρεί. Αποφασίζει να πέσει μαχόμενος. Η ώρα του θανάτου του έχει σημάνει πια.»

«Πραγματικός ήρωας. Δε πιστεύω ότι θα φανώ αντάξιος. Ένας πρώην πεζοναύτης είμαι άλλωστε.»

«Αυτό θα το δείξει ο χρόνος.»

Ο Κώστας μου άρεσε. Φαινόταν ένας άνθρωπος σκεπτόμενος, που είχε ζήσει για πολύ καιρό στη δειλία. Δε μιλούσε πολύ, αλλά παρατηρούσε τα πάντα γύρω του. Φοβόταν αλλά προσπαθούσε να το κρύψει. Ήταν με τον τρόπο του θαρραλέος. Θέλει πολλά κότσια να αφήσεις έναν σχετικά ασφαλή τρόπο ζωής για κάτι άλλο. Εγώ σχεδόν πάντα ήμουν τυχοδιώκτης. Έχω τη βία και το θάνατο μέσα μου. Αυτό που κάνω τώρα είναι θαρραλέο. Αλλά έχω την εμπειρία που το κάνει και λίγο πιο εύκολο. Για τον Κώστα είναι πιο δύσκολο. Τώρα τα ανακαλύπτει όλα. Με το δύσκολο τρόπο.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

«… "Που πάμε; Θα νικήσουμε ποτέ; Προς τι όλη τούτη η μάχη;"

"Σώπα! Οι πολεμιστές ποτέ δε ρωτούνε!"

Σκύβω κι αφουγκράζομαι την πολεμική τούτη Κραυγή στα σωθικά μου.»

Νίκος Καζαντζάκης

Την επόμενη μέρα ξεκινάμε με τον Αμερικάνο φίλο μας για την κατάβασή μας στον κάτω κόσμο. Κρατάμε και οι τρεις τα όπλα μας. Ο Τζον κουβαλά και ένα σακίδιο. Μας πληροφορεί για τα βασικά:

«Η σχέση Παριζιάνου και υπογείου ήταν ανέκαθεν ισχυρή. Πάει μακριά αυτή η ιστορία. Ξεκινά στην αρχαιότητα. Ήταν μία σχέση ζωής, καθώς πολλοί Παριζιάνοι δούλευαν εκεί ή θανάτου, γιατί στον κάτω κόσμο οι Παριζιάνοι στέλνανε τους νεκρούς. Στις υπόγειες στοές των αρχαίων ορυχείων. Οι μόνοι ζωντανοί στον κάτω κόσμο ήταν οι εργάτες των ορυχείων που βρίσκονταν γύρω και πάνω από τις κατακόμβες. Τον 19ο αι. τα πράματα αλλάζουν κάπως. Οι Παριζιάνοι του 19ου αιώνα κατέβαιναν λοιπόν στους υπονόμους κάνοντας ένα είδος υποχθόνιου τουρισμού. Η πρώτη τουριστική διαδρομή εγκαινιάστηκε τον 19ο αι. Κακόμοιροι εργάτες έσερναν μικρές, πολυτελείς βαρκούλες με αριστοκράτες στις καλοφωτισμένες υπόγειες διαδρομές.»

«Πολύ ενδιαφέρον. Υποχθόνιος τουρισμός…» τόνισε ο Κώστας.

«Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να καταφεύγουν στους υπονόμους και να τους διαμορφώνουν σαν τόπους διαμονής άνθρωποι, που δεν ήθελαν να μπλεχτούν στις συγκρούσεις μεταξύ των Σεχτών. Άποροι και ιδεολόγοι, καλλιτέχνες και απογοητευμένοι μαχητές. Άνθρωποι χωρίς δίψα για εξουσία.»

Καθώς προχωράμε για την καταπακτή, ο Αμερικάνος και ο Κώστας έχουν κάποιες διαφωνίες για φιλοσοφικά θέματα. Είναι και οι δύο πολύ μορφωμένοι και συνεχώς συζητούν… Εγώ δεν παίρνω μέρος στη συζήτηση. Τους βρίσκω κουραστικούς. Σκέφτομαι τον υπόγειο κόσμο που μας περιμένει. Τον λαβύρινθο. Είχα πάει κάποτε σε κάποιον άλλο λαβύρινθο, αλλά είχα πάει σαν καταστροφέας, σαν φονιάς! Δεν το λέω σε αυτούς τους δύο φίλους μου, τόσο από ντροπή, όσο και γιατί φοβάμαι μη με πάρουν από φόβο.

Το 2064 είχα πάρει μέρος στη σφαγή της υπόγειας πόλης της Μαλακόπης στην Καππαδοκία, μίας πόλης βάθους 85 μέτρων. Η υπόγεια πόλη χρησιμοποιείτο αρχικά για να κρύβονται οι πρώτοι Χριστιανοί, που κατόρθωναν να ξεφύγουν από τη δίωξη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Έμεινε αχρησιμοποίητη για αιώνες. Μέχρι που οι απόκληροι άρχισαν να τη χρησιμοποιούν ξανά. Όπως έγινε και εδώ στο Παρίσι. Κατεβήκαμε με διαταγή από τους διοικητές μας να μην αφήσουμε κανέναν ζωντανό. Σκορπήσαμε θάνατο μέσα στις υπόγειες σήραγγες. Πόσο διαφορετικά είναι τα πράγματα τώρα. Τότε κατέβηκα σαν δολοφόνος. Τώρα κατεβαίνω σαν φυγάς. Η άλλη όψη του νομίσματος. Τότε ακολουθούσα τυφλά διαταγές. Τώρα είναι επιλογή μου. Τότε ήμουν στρατιώτης.

Ήταν βέβαια παιδικό μου όνειρο να γίνω στρατιωτικός (όχι ότι η φτώχεια μου άφηνε και άλλη επιλογή). Παιδί τους αγαπούσα πολύ τους στρατιώτες. Ίσως γιατί το μόνο παιγνίδι που μου αγόρασε ποτέ ο πατέρας μου ήταν ένα σετ στρατιωτάκια της Ε.Ε. Έπαιζα συνέχεια μαζί τους μέχρι που κάποια μεγαλύτερα παιδιά μου τα έκλεψαν. Θυμάμαι ακόμα τις επικές μάχες που διοργάνωνα με αυτά τα στρατιωτάκια. Ξεχνούσα τη φτώχεια και την πείνα εκείνες τις στιγμές που χανόμουν σε ψεύτικους κόσμους και γινόμουν ήρωας σε φανταστικές μάχες. Θυμάμαι πως σκότωνα τους στρατιώτες μου και μετά τους ανάσταινα για τις μελλοντικές μάχες. Μετά έγινα και εγώ στρατιώτης.

Άλλοι κινούσαν τα νήματα για μένα. Ήμουν μία μινιατούρα σε ένα κόσμο «μεγάλων». Υπήρχε όμως μία μεγάλη διαφορά. Εγώ τα αγαπούσα τα στρατιωτάκια μου. Εμένα σαν στρατιώτη δε με αγαπούσε κανένας στρατηγός. Αν θα πέθαινα, κανείς δε θα με ανάσταινε.

Αρκετά όμως με το παρελθόν και την αναπόληση. Φτάνουμε επιτέλους στην καταπακτή και ξεκινάμε την κατάβασή μας για δέκα περίπου μέτρα. Καταλήγουμε σε ένα πλατύ διάδρομο. Προχωράμε μέσα σε ένα φωτισμένο γκρίζο λαβύρινθο για κάμποση ώρα. Πού και πού περνάμε από δωμάτια. Βλέπω ότι μέσα σε αυτά τα δωμάτια μένουν οικογένειες.

«Πολλά από τα δωμάτια που βλέπεις έχουν τεράστια έκταση. Είναι κάποια από τα παλιά ορυχεία. Ο κόσμος τα μετέτρεψε σε ευρύχωρους χώρους διαμονής.»

Πραγματικά βλέπω ότι δεν τους λείπει τίποτα. Τέτοια άνεση δεν έχω ξαναδεί τα τελευταία χρόνια. Έπιπλα, κρεβάτια κουζίνες κλπ. Παιδιά τρέχουν εδώ και εκεί χαρούμενα. Ο λαβύρινθος που προχωράμε βγάζει προς τα κάτω. Συνεχίζουμε λοιπόν την κατάβασή μας. Τώρα ο διάδρομος στενεύει. Κάποιοι έχουν ζωγραφίσει τους τοίχους, δίνοντας ζωή στο μονότονο γκρίζο.

Προχωράμε κι άλλο. Ο διάδρομος πλαταίνει ξανά. Τα πάντα είναι φωτισμένα. Πριν κυριαρχούσε το απαλό λευκό. Τώρα το γαλάζιο. Τόσα χρώματα δεν είδα ποτέ μου στις «φωτεινές» περιοχές του δήθεν «πολιτισμένου» κόσμου. Το φως είναι άφθονο και διαχέεται στον υπόγειο κόσμο. Ρωτάω τον Τζον πώς και υπάρχει τόσο φως εδώ. Μου εξηγεί ότι οι Σέχτες δε γνώριζαν ότι το "Σκοτεινό Παρίσι" (όπως το αποκαλούσαν αυτές υποτιμητικά) κατάφερε να βάλει ξανά σε λειτουργία έναν παλιρροϊκό σταθμό παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος στα προάστια του Παρισιού.

«Γιατί τότε το επίγειο κομμάτι του Ελεύθερου Παρισιού μένει στο σκοτάδι;» ρωτάει ο Κώστας.

«Σκέψου αυτήν την κίνηση σαν αστικό καμουφλάζ», απαντά ο Τζον. «Αν οι Σέχτες καταλάβαιναν πόσο πολύ έχει προχωρήσει η κατάσταση σε αυτήν την πλευρά της πόλης, θα επεμβαίνανε πιο οργανωμένα για να τα καταστρέψουν όλα!». Τρομακτική σκέψη πράγματι.

«Άσε τους να νομίζουν ότι το "Σκοτεινό Παρίσι" είναι πράγματι σκοτεινό! Άσε τους να πιστεύουν το ίδιο τους το ψέμα» , είπα.

«Άσε τους να πέσουν θύματα της προκατάληψής τους. Σκοτεινό Παρίσι, κανίβαλοι, χάος. Άσε τους να πιστεύουν αυτό που θέλουν» συμπλήρωσε σαρκαστικά ο Τζον.

Στα δεξιά μου υπάρχει μία μεγάλη αίθουσα. Φωτίζεται από κόκκινο νέον φως και στο κέντρο κάθονται παρέες και πίνουν καφέ. Από πίσω τους βρίσκεται ένα μπαρ. Ένα καφέ-μπαρ λοιπόν.

«Βλέπω καλοπερνάει ο κόσμος εδώ!» σχολιάζει χαρούμενος ο Κώστας.

Περνάμε μπροστά από μία τεράστια γαλαρία που έχει μετατραπεί σε τεράστιο κήπο. Είναι γεμάτη με πολλά και διαφορετικά φυτά, μικρά περιποιημένα δέντρα, υπέροχα λουλούδια κόκκινα και μπλε. Κάπου ξεχωρίζω και μαύρες τουλίπες.

«Πώς γίνεται αυτό; Είναι αδύνατον! Φυτά σε τέτοιο βάθος και χωρίς το φως του ήλιου;» ρωτάει έκπληκτος ο Κώστας.

«Μία ομάδα καλλιτεχνών γεωπόνων δημιούργησε ποικιλίες που χρειάζονται ελάχιστο φως για να ευδοκιμήσουν. Με ένα σύστημα κατόπτρων το φως φτάνει μέχρι εδώ, έστω και σε περιορισμένο βαθμό. Τη δουλειά του όμως την κάνει. Αυτοί οι γεωπόνοι έχουν κάνει θαύματα. Πού να δείτε το δάσος των μανιταριών.»

Συνεχίζουμε την κατάβαση. Περνάμε μπροστά από μία αίθουσα κινηματογράφου! Είναι απίστευτο… Εκατοντάδες θεατές παρακολουθούν μία ασπρόμαυρη ταινία, από αυτές που έβγαιναν 150 χρόνια πριν. Καθόμαστε λίγο μπροστά

από το τεράστιο άνοιγμα της αίθουσας και χαζεύουμε. Κινηματογράφος; Αλήθεια πόσα χρόνια έχω να δω ταινία;

Ένας τύπος ντυμένος με ρούχα μίας άλλης εποχής φιλά παθιασμένα μία όμορφη κοπέλα. Σπάνια βλέπεις ανθρώπους να φιλιούνται με τόσο πάθος στις μέρες μας. Κοιτάμε σαν χαμένοι μία σκηνή από έναν άλλο κόσμο, μία άλλη εποχή. Και προχωράμε προς το παρόν. Προς τα κάτω.

«Τώρα φτάνουμε στις κατακόμβες του Παρισιού. Εδώ φυλάσσονται οι νεκροί αιώνων.»

Στην είσοδο υπάρχει μια επιγραφή που λέει: «Σταμάτα! Εδώ είναι η αυτοκρατορία του θανάτου!». Περνάμε μέσα από το δαιδαλώδη κόσμο των οστών. Τον κόσμο του θανάτου… Σκέφτομαι με θλίψη τη Μαρία και πόσο θα ήθελε να τα έβλεπε όλα αυτά. Οι μπάσταρδοι της το στέρησαν.

Σκελετοί και νεκροκεφαλές στοιβαγμένοι παντού. Η ατμόσφαιρα νοσηρή και συνάμα γοητευτική. Από κάπου ακούμε ήχους ροκ! Σε μία πλατιά αίθουσα έχουν μαζευτεί κάμποσοι τύποι, ακούνε εκστασιασμένοι μία μπάντα και χτυπιούνται. Απίστευτο! Ο τραγουδιστής κραυγάζει κάτι στα Γαλλικά. Ο Κώστας που ξέρει γαλλικά μεταφράζει: «Ζήτω ο Θάνατος. Ο Θάνατος δεν είναι τόσο κακός, όταν η ζωή είναι μία ψευδαίσθηση, μια παραλλαγή του τρόμου.». Αφήνουμε πίσω τις κατακόμβες και συνεχίζουμε.

«Κάπου εδώ ο δρόμος των ορυχείων διασταυρώνεται με το υπόγειο μετρό. Είναι μία από τις "πόλεις" του Υπόγειου Παρισιού. Θα πάθετε πλάκα».

«Ήδη έχουμε πάθει, φίλε μου. Ήδη.» Συγκρίνω τη ζωή εδώ με το τι είδαν τα μάτια μου στο «Φωτεινό Παρίσι». Παντού κρεμασμένους, πτώματα στους δρόμους, σκουπίδια και μίσος. Όπως και στην Αθήνα. Όπως και στη Βουδαπέστη. Στη Ρώμη. Όπως παντού.

Καθώς βαδίζουμε φτάνουμε σε έναν πλατύ δρόμο, ο οποίος τέμνει κάθετα το δρόμο των ορυχείων, που κάπου

εδώ φτάνει στο τέλος του. Καθώς στρίβουμε προς τα δεξιά, καταλαβαίνουμε από τις ράγες ότι έχουμε μπει σε μετρό.

«Μη φοβάστε. Ο συρμός είναι νεκρός.»

«Γιατί; Υπήρχε περίπτωση να λειτουργούσε;»

«Κάποιος είναι ανοιχτός, ώστε να μεταφέρονται πράγματα και άνθρωποι από την επιφάνεια. Από σημεία του Ελεύθερου Παρισιού. Ο συγκεκριμένος συρμός στο σταθμό-πόλη που πάμε έχει καταργηθεί.»

Προχωράμε για πέντε λεπτά σε αυτόν τον αχνά φωτισμένο δρόμο. Τελικά φτάνουμε σε ένα πολύ φωτισμένο μέρος. Είναι ο υπόγειος σταθμός. Μία ταμπέλα νέον ξεχωρίζει. Η ταμπέλα γράφει, όπως μας εξηγεί ο Αμερικάνος,: «Η πόλη του Πλούτωνα και της Αριάδνης». Τα παλιά γραφεία, δωμάτια και εμπορικά καταστήματα, έχουν μετατραπεί σε ευρύχωρες κατοικίες δεξιά και αριστερά από τις αχρησιμοποίητες ράγες. Υπάρχουν και μαγαζιά που πουλάνε είδη πρώτης ανάγκης. Το μόνο που θυμίζει ότι κάποτε εδώ ήταν υπόγειο μετρό, είναι οι ράγες και οι αχρησιμοποίητες πλέον κυλιόμενες σκάλες. Καθώς ανεβαίνουμε τις σκάλες, φτάνουμε σε αχανείς χώρους, που κάποτε χρησιμοποιούνταν για να βαδίζουν οι χιλιάδες των επιβατών. Τώρα αυτοί οι χώροι φιλοξενούν δεκάδες αυτοσχέδιες (από πλαστικό και ξύλο) κατοικίες. Πρέπει να κατοικούν κοντά στα χίλια άτομα, ίσως και παραπάνω, σ' αυτήν την πόλη.

Ρωτάω τον Τζον που βρίσκουν τρόφιμα και άλλα είδη πρώτης ανάγκης αυτοί οι άνθρωποι. Μου απαντά ότι κάποια τρόφιμα παράγονται υπογείως χάρη στις πατέντες των γεωπόνων-καλλιτεχνών, αλλά τα περισσότερα από τα τρόφιμα και τα λοιπά απαραίτητα προϊόντα έρχονται από την επιφάνεια. Πολλοί μένουν εδώ, αλλά ανεβαίνουν το πρωί πάνω, για να δουλέψουν στις αγροτικές καλλιέργειες. Υπάρχει μία συμβιωτική και αμοιβαία σχέση μεταξύ της πάνω πόλης και του κάτω κόσμου. Έτσι, οι κάτοικοι του υπογείου κόσμου προμηθεύουν με υγιές νερό αυτούς που

ζουν πάνω, καθώς έχουν αναλάβει τον καθαρισμό του υπογείου δικτύου ύδρευσης και την επιδιόρθωση των πιθανών βλαβών σε αυτό. «Πιο σημαντικό όμως είναι ότι υπάρχει εδώ για όλους ένα ασφαλές καταφύγιο. Πρέπει να δεις το "σκοτεινό" (δηλαδή το πάνω) και το υπόγειο Παρίσι σαν ένα συμβιωτικό οικοσύστημα. Αυτό που ονομάζουμε Ελεύθερο Παρίσι. Όσοι ζουν πάνω, χρειάζονται και προστατεύουν τον υπόγειο κόσμο. Είναι η μόνη τους διαφυγή όταν τα πράγματα σκουρύνουν.»

Σιγά σιγά τα πάντα έχουν αρχίσει και αποκτούν νόημα. Το πάζλ στο μυαλό μου έχει αρχίσει να λύνεται. Ένας κόσμος στη μία πλευρά της πόλης που επέλεξε να ζει αθόρυβα και μέσα στο φαινομενικό σκοτάδι για να επιβιώσει. Ένας κόσμος κατασυκοφαντημένος, αλλά τόσο υπέροχος. Πολλά πράματα στη ζωή όμως είναι έτσι.

«Θα κοιμηθούμε σήμερα εδώ, σε ένα πανδοχείο. Αύριο θα πάμε στη σπηλιά των καλλιτεχνών.» Πράγματι, χτυπάει την πόρτα σε ένα πρώην γραφείο που έχει ταμπέλα HOSTEL. Ανοίγει μία μεσήλικη γυναίκα. Ο Τζον παίρνει από το σακίδιο του ένα ουίσκι και της το δίνει. Αυτή είναι η πληρωμή. Το μπουκάλι ουίσκι είναι κάτι δυσεύρετο στις μέρες μας. Πέφτουμε να κοιμηθούμε.

Την επομένη ακολουθούμε έναν υπόνομο. Απ' ό,τι μας λέει ο Τζον, ο συγκεκριμένος πρέπει να είναι πολύ παλιός. Έχουμε μπει λοιπόν στο παλιό υπόγειο δίκτυο αγωγών. Προχωράμε μέσα σε στενούς διαδρόμους. Τα νερό κυλάει μαζί μας φτάνοντας σε ύψος μόνο τους πέντε πόντους, αλλά σε κάποια σημεία πρέπει να προσπεράσουμε μεγάλες λακκούβες με βρώμικα νερά και να βρέξουμε τα πόδια μας. Ευτυχώς φοράμε και οι τρεις αρβύλες.

«Το υπόγειο Παρίσι είναι γεμάτο από υπόγειος αγωγούς. Εκατοντάδες χιλιόμετρα από αυτούς αυλακώνουν αυτόν τον κόσμο.» Προχωράμε για μία ώρα με τον ήχο του νερού που κυλάει δίπλα μας να μας υπνωτίζει. Φτάνουμε σε μία υπόγεια λίμνη, όπου στην ακτή μάλιστα υπάρχει και ένας

μικρός συνοικισμός. Σταματάμε για λίγο σε ένα μπαρ. Ο φωτισμός εδώ είναι ελάχιστος, αλλά παντού υπάρχουν κεριά και πυρσοί, που κάνουν την κατάσταση υποφερτή. Ήταν πράγματι απίστευτη εμπειρία. Μπορώ να πω ότι ψιλομεθύσαμε. Ρώτησα τον Αμερικάνο πού βρίσκανε το κρασί. Μου εξήγησε ότι στην επιφάνεια το παρασκευάζουνε από μήλα. Τα άλλα ποτά (ουίσκι, βότκα κλπ) είναι πλέον σπάνια. Πίνοντας το ποτό μου, παρατηρούσα τη λίμνη με τα μαύρα νερά της. Μέσα σε έναν κόσμο από σταλακτίτες, όπου άνθρωποι ζούσαν σε σπηλιές, ευτυχισμένοι, παρατηρώντας τα νερά ενός υπόγειου κόσμου, κατανόησα τελικά ότι ο άνθρωπος έπρεπε να κρυφτεί κάτω από τη γη για να βρει την ησυχία του. Θυμήθηκα κάτι που μου είχε πει ο Κώστας. Οι άνθρωποι, μέσα από το πέρασμα των αιώνων, έζησαν περισσότερα χρόνια σε σπηλιές και υπόγεια, παρά στην επιφάνεια.

Μισομεθυσμένοι συνεχίσαμε το δρόμο μας. «Αφήνουμε το δίκτυο αγωγών. Μπαίνουμε στην άγρια φύση.»

Κατάλαβα αμέσως τι εννοούσε ο John. Εδώ ο πολιτισμός δεν έχει βάλει τόσο το χέρι στη διαμόρφωση του τοπίου. Πορευόμαστε καθοδικά μέσα σε έναν φυσικό λαβύρινθο με μικρές και μεγάλες σπήλαια, αλλά και υπόγειες λίμνες. Υπάρχει κόσμος που κατοικεί διάσπαρτα σε σπηλιές. Πολλοί κυκλοφορούν γυμνοί. Κάτι σαν χίπηδες. Στην ακτή μίας υπόγειας λίμνης γίνεται ένα σεξουαλικό όργιο με διάφορους συμμετέχοντες. Μέτρησα καμία δεκαριά άντρες και γυναίκες, χαμένους μέσα στο χάος της ηδονής.

Προχωράμε χωρίς να θέλουμε να ενοχλήσουμε. Άλλωστε ήταν τόσο απασχολημένοι, που δε νομίζω να μας πρόσεξαν καν. Πορευόμαστε συνεχώς προς τα κάτω… Ο φωτισμός συνεχώς ελαττώνεται.

Επιτέλους φτάνουμε σε μία τεράστια σπηλιά. Η σπηλιά των καλλιτεχνών! Ο φωτισμός είναι εδώ πολύ έντονος. Υπάρχουν πυρσοί στα τοιχώματα της σπηλιάς που δημιουργούν μια δαιμονισμένη φωταγωγία στο μέρος.

Διάσπαρτα γλυπτά απλώνονται παντού μπροστά μας. Άλλα είναι τρομακτικά, άλλα παιδικά. Άλλα γλυπτά είναι σουρεαλιστικά, άλλα γκροτέσκο ενώ άλλα μοιάζουν με αρχαία ελληνικά αγάλματα. Η θεματολογία είναι τεράστια: ξωτικά, μινώταυροι, ρομπότ, άνθρωποι κλπ. Ένα τεράστιο λιοντάρι μου τραβά την προσοχή. Θυμάμαι αμέσως τα λιοντάρια στη Θεσσαλονίκη. Ένα από αυτά είχε γυρίσει και με είχε κοιτάξει. Ήταν το 2065. Αυτή η κίνηση του λιονταριού ήταν το πρώτο παραφυσικό και παρανοϊκό συμβάν που μου συνέβη. Από τότε το παράλογο έγινε ο κανόνας. Τα λιοντάρια ήταν κάποτε σύμβολα της Ε.Ε. Γι' αυτό άλλωστε και τα αγάλματα λιονταριών στόλιζαν όλες τις ευρωπαϊκές πόλεις. Χαριτολογώντας, ρώτησα τον Αμερικάνο αν ο δημιουργός του λιονταριού ήταν νοσταλγός της Ε.Ε. Ο John απάντησε γελώντας: «Δεν νομίζω. Δεν μπορεί η Ε.Ε. να κατοχυρώσει ένα ζώο. Θα ήταν γελοίο. Για τον συγκεκριμένο καλλιτέχνη, το λιοντάρι που δημιούργησε, συμβολίζει κάτι διαφορετικό από αυτό που σημαίνει το λιοντάρι σαν σύμβολο της Ε.Ε. Άλλωστε ένα λιοντάρι είναι ένα λιοντάρι, τίποτα παραπάνω. Δεν φταίει αυτό για το συμβολισμό και την αξία που του δίνουμε εμείς οι άνθρωποι.»

Μεταξύ των ανθρώπινων δημιουργημάτων παρεμβάλλονται τα φυσικά δημιουργήματα, οι εντυπωσιακοί δηλαδή σταλαγμίτες του σπηλαίου. Κάποιοι απ' αυτούς φτάνουν σε μεγάλο ύψος, σχεδόν το διπλάσιο από το δικό μας. Λίγος κόσμος περιφέρεται και χαζεύει τα έργα τέχνης και τους σταλαγμίτες.

Στους τοίχους του τεράστιου σπηλαίου υπάρχουν σκαλισμένες παραστάσεις. Άλλες μικρές και άλλες μεγάλες. Μία όμως ξεχωρίζει. Κάποιος έχει ζωγραφίσει έναν τεράστιο ήλιο που καλύπτει όλο το τοίχωμα στη μία πλευρά της σπηλιάς. Φωτισμένος από τους πυρσούς αυτός ο ήλιος, δίνει ένα υπέροχο θέαμα. Οι ζωγραφισμένοι πέτρινοι όγκοι του τοιχώματος, που προεξέχουν μυτερά προς τα έξω,

μοιάζουν με πύρινες γλώσσες , έτοιμες να ξεφύγουν από τον ήλιο και να μας κάψουν όλους.

«Υπόγειος ήλιος» τόνισε ο Κώστας, «συμβολίζει κάτι; ΄Ίσως ότι την απουσία ήλιου σε τέτοια βάθη την αντικατάστησε η ανθρώπινη δημιουργικότητα; Η τέχνη και η επιστήμη; Αυτά είναι ο υπόγειος ήλιος που φωτίζει τις ζωές των ανθρώπων πλέον...»

«Πάμε κάπου που είναι ακόμα καλύτερα!» είπε ο John.

Ακολουθήσαμε τον Αμερικάνο, καθώς μπήκαμε σε μία στενή σήραγγα που βρίσκεται στην άκρη της σπηλιάς. Προχωράμε σχεδόν μπουσουλώντας καθώς το ύψος της δε ξεπερνά τη μέση μας, ενώ είμαστε ακόμα ψιλομεθυσμένοι. Σε κάποια στιγμή η ανάσα μου κόβεται. Μια νυχτερίδα περνά ξυστά από το πρόσωπό μου. Συνεχίζουμε αυτή την ιδιόμορφη πορεία για δέκα λεπτά. Βλέπουμε φως επιτέλους. Ένα μαγικό μωβ φως έρχεται από το τέλος αυτής της στενής φυσικής σήραγγας. Πεταγόμαστε σε μία άλλη τεράστια σπηλιά.

Το φως κυριαρχεί εδώ απόλυτα. Ένα σαρωτικό μωβ χρώμα που μας υπνωτίζει. Μπροστά μας απλώνεται μία τεράστια αποικία μεγάλων μανιταριών! Φτάνουν σε ύψος τα δύο μέτρα. Αυτά τα μανιτάρια λοιπόν, φωσφορίζουν μωβ σε τόση μεγάλη ένταση, που το φυσικό σκοτάδι της σπηλιάς έχει εξαφανιστεί. Μία περίεργη μυρωδιά κυριαρχεί παντού. Αρχίζουμε να βαδίζουμε μέσα από τα μωβ φωσφορίζοντα μανιτάρια. Κάτω από πολλά μανιτάρια υπάρχουν άνθρωποι που κοιμούνται μακάρια. Προχωράμε χαζεύοντας έτσι για πέντε λεπτά, αλλά δεν είδαμε ούτε έναν ξύπνιο. Γιατί άραγε;

Ο Τζον μας λέει: «Οι καλλιτέχνες γεωπόνοι! Δείτε τι έφτιαξαν ! Το απόλυτο έργο τέχνης. Μανιτάρια γίγαντες.»

Έχω αρχίσει ήδη να ζαλίζομαι. «Κάτι δεν πάει καλά» λέει ο Κώστας. Χάνομαι ξαφνικά σε μία υπέροχη ζαλάδα. Πέφτω να ξαπλώσω κάτω από ένα μανιτάρι. Ε τον μαλάκα τον Αμερικάνο, σκέφτηκα. Ήθελε να έρθει εδώ για να

μαστουρώσει. Έπρεπε να μας το έλεγε. Αυτή η περίεργη μυρωδιά… Προφανώς είναι η μυρωδιά των μανιταριών και έχει ναρκωτική δράση. Οι καλλιτέχνες γεωπόνοι κατασκεύασαν αυτό το δάσος μανιταριών για να μαστουρώνουν; Ποιος ξέρει. Προς το παρών με κατακλύζουν μόνο θετικές σκέψεις. Αφήνω το όπλο δίπλα μου και κλείνω τα μάτια μου. Βυθίζομαι σε έναν υπέροχο και βασανιστικό μωβ ύπνο.

Ξύπνησα ζαλισμένος. Κάθομαι σε έναν καναπέ. Το φως είναι περιορισμένο και έρχεται από κεριά στο τραπέζι μπροστά μου. Στους τοίχους υπάρχουν πράσινες ταπετσαρίες με περίεργα και σκοτεινά σύμβολα. Με είχαν αιχμαλωτίσει. Δίπλα μου, σε έναν άλλο καναπέ ήταν ο Κώστας, που εκείνη τη στιγμή ξυπνούσε κι εκείνος. Αμέσως κάποιος εμφανίστηκε μπροστά μας. Το σοκ είναι μεγάλο. Δεν μπορούσε να είναι αλήθεια. Ήταν νεκρός.

Ήταν κοντά στα 50, με μαλλί μακρύ και βαμμένο γαλάζιο. Φορούσε ένα μαύρο χιτώνα πάνω στον οποίο υπήρχαν κάτι περίεργα σύμβολα. Ήταν ολόιδιος με έναν από τους μάγους της Θεσσαλονίκης, με εξαίρεση τις ρυτίδες.

Με κοιτούσε γαλήνια για λίγο και επιτέλους μίλησε :

«Είστε Έλληνες. Το κατάλαβα γιατί παραμιλούσατε στη γλώσσα μου.»

«Δεν μπορεί μπάσταρδε. Είσαι νεκρός!»

Με κοίταξε συνοφρυωμένος και είπε:

«Προφανώς εννοείς τον αδερφό μου. Βλέπω είσαι γνώστης.»

«Γνώστης και αρχίδια. Ώστε είχες δίδυμο αδερφό αυτό το μπουμπούκι!»

«Μα βέβαια φτωχό μυαλό. Ήμουν και εγώ μέλος και μαχητής. Ήμουν και εγώ ένας από τους ‘‘Μάγους’’. Πίστεψα στο όνειρο. Θέλαμε να πεθάνει η Ε.Ε. και ο καπιταλισμός.»

«Είδα τον αλήτη τον αδερφό σου να πεθαίνει από τα δημιουργήματά του στη Θεσσαλονίκη!»

Ο «Μάγος» συνέχισε χωρίς να δώσει σημασία στην προσβολή μου: «Θέλαμε μία κοινωνία όπου η μαγεία θα επέστρεφε. Η πεφωτισμένη ελίτ θα κυριαρχούσε και οι κατώτεροι θα γίνονταν δούλοι. Όμως οι άνθρωποι δεν άκουγαν. Ήθελαν κάτι άλλο. Τους μισώ. Θέλω μόνο το κακό τους. Μας πρόδωσαν. Εμάς, που θυσιαστήκαμε γι' αυτούς. Τους μισώ!»

«Νόμιζα ότι όλοι είχατε ψοφήσει!»

«Μόνο εγώ ζω. Μετά τη συντριβή μας επιβιώσαμε τρεις. Οι άλλοι δύο αυτοκτόνησαν. Έχω αποτραβηχτεί εδώ στον υπόγειο κόσμο. Έφτιαξα μία βίλα. Εδώ σε μία υπόγεια λίμνη. Ζω μόνο με δύο υπηρέτες. Μετακινούμαι στον υπόγειο κόσμο με ένα ειδικό όχημα. Το ονομάζω "Μπάροουζ". Είναι ένα όχημα εκσκαφής, που με μεταφέρει, ανοίγοντας υπόγεια λαγούμια όπου θέλω. Είναι αποτέλεσμα του κολλήματός μου με την ανεκμετάλλευτη τεχνολογία, που περιγράφεται στα αριστουργήματα της επιστημονικής φαντασίας. Πάντα ήθελα να αποδείξω ότι τα πάντα είναι δυνατά. Ακόμα και αυτά, που οι μικροαστοί θεωρούσαν αδύνατα Είχα άφθονο καιρό να ασχοληθώ με το χόμπι μου μετά την ήττα μας το 2075. Ήμουν ο πιο διάσημος επιστήμονας τον καιρό της Ε.Ε. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω, αρκεί να το θελήσω. Έτσι έφτιαξα αυτό το μαγικό μηχάνημα, που κανείς άλλος δεν αποτόλμησε να φανταστεί. Ένα μηχάνημα που φτάνει ταχύτατα μέσα στα βάθη της γης και με τρομερή ευκολία.

Η μόνη μου χαρά είναι όμως η εκδίκηση. Ό,τι κατασκευάζω αποσκοπεί εκεί. Έχω κι ένα άλλο παιγνίδι… Κατασκεύασα το holodeck. Πετάω μέσα ηλίθιους και παίζω. Η μόνη ηδονή που μου απέμεινε. Τους βρίσκω στο δάσος της μαστούρας. Στο δάσος των μανιταριών. Βαθιά ναρκωμένους, τους φέρνω εδώ τους χαμένους και παίζω!»

«Κατάλαβα. Εμείς έχουμε σειρά…»

«Τι είναι το Holodeck;» ρώτησε τρομαγμένος ο Κώστας.

«Πάντα ήμουν οπαδός των Star trek. Με εκνεύριζε βέβαια η θετική ενέργεια της σειράς αυτής. Τέλος πάντων, από παντού μπορείς να παίρνεις ιδέες και να τις χρησιμοποιείς για τους δικούς σου σκοπούς! Το holodeck ήταν ένας χώρος στα μεγάλα διαστημόπλοια , όπου πραγματικότητα γίνονταν οι δικές σου επιθυμίες. Πιο συγκεκριμένα, ήταν ένα κλειστό δωμάτιο, στο οποίο οι άνθρωποι έβλεπαν αυτό που ήθελαν, μύριζαν αυτό που θελαν, ζούσαν αυτό που ήθελαν χωρίς να υπάρχει. Προσομοιωμένη πραγματικότητα. Επέλεγες μία ιστορική περίοδο και το κενό δωμάτιο γινόταν αυτό που επέλεξες. Μπορούσες να επιλέξεις την Άγρια Δύση ή τη Βικτωριανή Αγγλία. Την Αρχαία Ελλάδα ή το Μεσαίωνα. Τα έβαζες με αντιπάλους που φαινόταν αληθινοί και το κομπιούτερ τους δημιουργούσε, όπως εσύ το επιθυμούσες. Όλα φαινόταν τόσο αληθινά. Αλλά ήταν όλα ψεύτικα. Ε, λοιπόν μπορείς να παίρνεις ιδέες από παντού. Το holodeck υπήρχε μέσα σε διαστημόπλοια. Εγώ το δημιούργησα κάτω από τη γη! Στο holodeck του Star Trek οι καλοί κερδίζουν. Εδώ πάντα χάνουν. Στο holodeck του Star Trek κανείς δεν πεθαίνει, γιατί αποσκοπεί στη ψυχαγωγία. Εδώ σχεδόν κανείς δεν επιβιώνει». Το γέλιο του αντήχησε παρανοϊκό.

«Ο αγώνας λοιπόν χάθηκε. Έμεινε μόνο η εκδίκηση;»

«Ακριβώς. Έχω αρχίσει να καταλαβαίνω ποιος είσαι. Ήσουν στη Θεσσαλονίκη και είδες τον αδερφό μου να πεθαίνει. Εσύ θα πρέπει λοιπόν να είσαι ο γελοίος, ο Έκτορας. Δήθεν σκότωσες μάγους. Δήθεν ήρωας.»

«Ναι, πράγματι είμαι ο γελοίος Έκτορας. Όλοι χάσαμε. Δε γυρνάω όμως να κλέβω ανθρώπους και να παίζω μαζί τους.»

«Ο καθένας όπως τη βρίσκει. Η εκδίκησή μου θέλει αίμα!»

«Αναρωτιόμουν κάτι για τη φύση της παλαβής ομάδας σου. Έχω καταλήξει κάπου. Έχει σχέση με τα η φύση των μέσων που χρησιμοποιούσατε. Ήταν μαγεία ή επιστήμη

καμουφλαρισμένη σε μαγεία για πολιτικούς λόγους; Έχω καταλήξει στο δεύτερο. Αφού θα πεθάνω σύντομα νομίζω ότι δικαιούμαι να ξέρω.»

Ο Κώστας δίπλα, ξαπλωμένος στον καναπέ, έχει αρχίσει να ιδρώνει. Ίσως κάπου εδώ τελειώνει η εκδρομή μας στην ελευθερία. Το έχει συνειδητοποιήσει.

«Κοίταξε, καιρός να το παραδεχτούμε. Ναι ήταν επιστήμη! Κλεμμένα όπλα της Ε.Ε. Για παράδειγμα ο "Λυκανθρωπισμός" ήταν όπλο της Ε.Ε. για τη δημιουργία του απόλυτου στρατιώτη. Τον λύκο-άνθρωπο!»

Ναι, σκέφτομαι, αυτό που πίστευε και η Μαρία. «Πάλι όμως υπήρχαν πράγματα που δεν μπορούν να εξηγηθούν. Όπως αγάλματα που μπορούν να περπατάνε. Το είδα στη Θεσσαλονίκη. Πώς είναι δυνατόν;»

Ο «Μάγος» με κοίταξε με εκείνα τα γαλήνια μάτια. Χωρίς να πει τίποτα. Απλά χαμογέλασε αινιγματικά. Μπήκαν άλλοι δύο. Κρατούσαν όπλα λέιζερ και μας σημάδευαν. Οι υπηρέτες.

Καθώς προχωράμε ο Κώστας φωνάζει στον Μάγο: «Την εποχή του Ολοκληρωτικού Καπιταλισμού, πριν την επανάστασή σας, ομάδες πλουσίων αντρών και γυναικών πολιτών, έμπαιναν στα γκέτο, απήγαγαν φτωχούς νέους και νέες και τους βασάνιζαν σεξουαλικά μέχρι θανάτου. Ήταν το παιχνίδι "ΝτεΣαντ". Έτσι το λέγανε. Οι κατώτεροι δεν είχαν καμία αξία. Εσύ γελοίε δεν αγωνίστηκες για κάτι διαφορετικό; Δεν κάνεις τώρα το ίδιο με αυτούς που πολέμησες;»

Ο «Μάγος» γύρισε και έδωσε μία δυνατή μπουνιά στον Κώστα. «Αυτή ήταν η απάντηση μου στη δίκαιη κατηγορία σου!» Ο Κώστας σηκώθηκε και συνέχισε να περπατά μαζί μας. Άλλωστε το όπλο του ενός υπηρέτη, κολλημένο στην πλάτη του, δεν του άφηνε και πολλές επιλογές. Φτάνουμε στην είσοδο μίας μεγάλης αίθουσας. Στα δεξιά μας και μπροστά από την είσοδο, υπάρχει ένας υπολογιστής. Ο «Μάγος» κάθεται μπροστά του για πέντε λεπτά. Κάτι

προγραμματίζει. Τελικά σηκώνεται και μας απευθύνει το λόγο.

«Η περιπέτεια αρχίζει και η ζωή σας τελειώνει. Θα ξεκινήσω από εσένα Έκτορα. Ταξίδι πίσω στην Τροία. Η αναδημιουργία της μάχης της Τροίας βασίζεται στην Ιλιάδα. Έχω εισάγει τα δεδομένα, ώστε να δημιουργηθεί ένας κόσμος μαγείας και βίας, όπως τον οραματίστηκε ο Όμηρος. Γδύσου.»

Μου κάνει μία ένεση. «Με αυτήν την ένεση σου χορηγώ πληροφορίες, γνώσεις και ικανότητες, ώστε να ανταπεξέλθεις στο παιχνίδι. Όλες αυτές οι ικανότητες και οι γνώσεις έχουν υπόσταση μόνο μέσα στο holodeck. Εκεί μέσα θα είσαι δύο άνθρωποι σε έναν. Θα είσαι ο Έκτορας της αρχαιότητας μαζί με αυτό που είσαι πραγματικά Αν επιβιώσεις, που σου εγγυώμαι πως αποκλείεται, θα γίνεις όπως πριν. Ένας μίζερος με το ψευδώνυμο Έκτορας. Εκεί μέσα όμως, είσαι επίσης ο τρομερός ομηρικός Έκτορας, ο σοφός και δίκαιος φονικός μαχητής. Εκμεταλλεύσου το θάρρος του, γιατί σκοπός του παιχνιδιού είναι η ταπεινωτική θανάτωση σου! » Με σπρώχνουν απότομα μέσα στην αίθουσα.

Βρίσκομαι κάτω από έναν μαγικό ήλιο. Τα τείχη απλώνονται κυκλώπεια από πίσω μου. Πράγματι η ένεση είχε σκοπό τη μετάδοση γνώσεων. Γνωρίζω τα πάντα για τον Τρωικό Πόλεμο. Ο Αχιλλέας έχει πολεμήσει με θεούς και ανθρώπους και έχει νικήσει. Καταδίωξε τους Τρώες μέχρι τα τείχη τους. Έχει σφάξει άπειρους. Θέλει εκδίκηση για το νεκρό φίλο του, που σκότωσε ο Έκτορας, δηλαδή εγώ. Οι Τρώες κατέφυγαν στην πόλη, εκτός από ΄μένα που παρέμεινα στο πεδίο της μάχης για να τον αντιμετωπίσω.

Η θάλασσα μπροστά μου γεμάτη από τα αχαϊκά πλοία. Ο Αχιλλέας οργισμένος για το χαμό του φίλου του. Ακούω τις φωνές των δικών μου από τα τείχη. Με παρακαλούν να μπω μέσα. Ο Αχιλλέας θα με σφάξει. Όμως δε προλαβαίνω.

Βλέπω τον Αχιλλέα πάνω στο άρμα. Τρομερός! Μπροστά στη θέα αυτού του φοβερού αντιπάλου που με πλησιάζει, το βάζω τελικά στα πόδια.« Που έμπλεξα πάλι» σκέφτομαι. Τα θυμάμαι όλα. Την Τροία, τον Πάρη, το Δία και την Ανδρομάχη. Κοιτάζω πάνω στα τείχη. Βλέπω την Ανδρομάχη με τον Πρίαμο. Με κοιτάνε με τρόμο. Θυμάμαι ότι αγαπούσα την Ανδρομάχη. Θυμάμαι πώς κάναμε έρωτα. Θυμάμαι την Ωραία Ελένη και τις κλεφτές ματιές που μου έριχνε, πίσω από την πλάτη του αδερφού μου Πάρη. Και βέβαια, τον ημίτρελο, ερωτιάρη αδερφό μου. Τον ορισμό του κηφήνα. Μα κι εγώ δεν ήμουν άγιος. Ήμουν ο γιος του Βασιλιά. Είχαμε τον πλούτο και την εξουσία. Ζούσαμε εις βάρος των φτωχών Τρώων. Αυτά ξέχασε να τα γράψει ο Όμηρος.

Θυμάμαι που είχα πει : «Εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης» στους συντρόφους μου, που ήταν έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια. Τελικά μείνανε και συντρίψαμε τους Αχαιούς. Αλλά μετά ο θάνατος ήρθε με τα φτερωτά πόδια του Αχιλλέα. Τρέχω συνέχεια από τότε. Ο τρόμος έχει κατακλύσει τη ψυχή μου.

Τρέχω για τη ζωή μου.« Πού πήγε το θάρρος μου» σκέφτομαι. Θυμάμαι ξανά τα λόγια μου: «Ένα είναι το καλύτερο σημάδι, να πολεμάς για την πατρίδα σου». Μόνο λόγια ήμουν λοιπόν; Ντροπή. Πώς θα αντικρύσω την Ανδρομάχη, αν επιβιώσω; Αλλά από την άλλη πόσο πιθανό είναι πλέον να επιβιώσω; Κυνηγημένος κάνω τρεις φορές το γύρο των τειχών της Τροίας. Ο Αχιλλέας μοιάζει, εξαιτίας της πανοπλίας του, με χρυσαφένιο θεό. Είμαι δύο πρόσωπα. Ένας πρώην πεζοναύτης του 21ου αι. και ο θρυλικός Έκτορας. Ένα ψευδώνυμο που μου κόλλησαν άλλοι, τελικά σημάδεψε τη ζωή μου. Και απ' ό,τι φαίνεται σφραγίζει το θάνατό μου. Θα πεθάνω, σκέφτομαι, μέσα σε μία αίθουσα κάτω από τη γη. Και όμως ο ήλιος με καίει. Ξαφνικά εμφανίζεται ο αδερφός μου, ο Δηίφοβος. «Αδερφέ μου δε θα σε πούλαγα ποτέ. Μαζί θα τον πολεμήσουμε.»

Ανακουφίζομαι. Ας έρθει τώρα ο μπάσταρδος. Κάθε σκέψη για φυγή εξαφανίστηκε. Ο Αχιλλέας μας πλησιάζει με σατανικό βήμα, έχοντας αφήσει το άρμα του. Γυρίζω να κοιτάξω το Δηίφοβο. Αυτός εξαφανίζεται. Μία φλόγα μένει να τρεμοσβήνει στη θέση του. Κοιτάζω το θέαμα φοβισμένος. Μια φωνή επιβλητική έρχεται από τη φλόγα. «Σε κορόιδεψα Έκτορα. Είναι θέλημα των Θεών. Πρέπει να μείνεις να πολεμήσεις». Είναι η φωνή της Αθηνάς, της θεάς που με μισεί. Πήρε τη μορφή του αγαπημένου μου αδερφού για να με ξεγελάσει και να μείνω να πολεμήσω. Η φλόγα σβήνει οριστικά με ένα σατανικό θεϊκό γέλιο. Πρέπει λοιπόν να πεθάνω γιατί είναι θέλημα των παλαβών θεών. Θα μπορούσα να είχα κάνει αυτό που μου είχε πει η Ανδρομάχη. Θα μπορούσα να είχα δειλιάσει. Να μην έμπαινα πάντα μπροστάρης. Άλλωστε γιατί να πεθάνω; Για την Ωραία Ελένη; Όχι δεν πεθαίνω για την Ωραία Ελένη. Πεθαίνω για τους Τρώες. Για να μη γίνουν δούλοι των Αχαιών. Για να μην καεί αυτή η πόλη. Το θάρρος του πραγματικού Έκτορα με κατακλύζει. Γίνεται οργή και γέλιο απέναντι στους θεούς. Πεθαίνω για τους δικούς μου. Αλλά κυρίως πεθαίνω για 'μένα. Για να μην τολμήσει να πει κανείς ότι δείλιασα. Θα μείνω στους αιώνες έτσι. Ο Έκτορας είναι αυτός που πολέμησε τον Αχιλλέα έχοντας κόντρα τους θεούς και ας ήξερε ότι θα πεθάνει.

Καταλαβαίνω πως η ώρα του θανάτου έχει σημάνει. Θα πέσω μαχόμενος. Θα γίνω αθάνατος. Θα ζω μέσα στα μυαλά και τα όνειρα των μελλοντικών. Βγάζω μία κραυγή και ορμάω στον εχθρό. Θέλω να τον σκοτώσω, όπως έκανα σε τόσους εχθρούς στο παρελθόν. Πολεμάω με λύσσα. Διαπιστώνω ότι η ένεση μου χορήγησε τις ικανότητες του θρυλικού αρχαίου πολεμιστή. Σκέφτομαι τι ωραίο θέαμα είμαι για το «Μάγο». Αλλά ποιος νοιάζεται για εκείνον τον κακομοίρη. Αυτόν που έχει τη ψευδαίσθηση ότι είναι θεός στο δικό του κόσμο. Σε αυτό το holodeck. Σκέφτομαι τις όμορφες στιγμές που έζησα με τη Μαρία, τη φυγή με τον

Κώστα, το υπέροχο Ελεύθερο Παρίσι και ναι είμαι έτοιμος να πεθάνω, ευτυχισμένος, όπως πέθανε και ο Έκτορας πριν χιλιάδες χρόνια. Γιατί άξιζε να πεθάνω για να τα ζήσω αυτά. Είμαι ο Έκτορας, είμαι και ο Τάκης. Μέσα μου υπάρχουν η Τροία και το Παρίσι, ο Κώστας και ο Πάρης, η Ανδρομάχη και η Μαρία. Αξίζει να πεθάνω γι' αυτά που έζησα.

Ο χορός των σπαθιών, ο χορός του θανάτου συνεχίζεται γύρω από μία αρχαία πόλη που δεν υπάρχει πραγματικά. Όμως ο Αχιλλέας είναι πιο δυνατός. Θέλω να τον σκοτώσω, αλλά αυτός είναι ένα ξανθό τέρας, που με σφυροκοπά με το σπαθί του με λύσσα. Έχει και τη βοήθεια των θεών. Πέφτω κάτω. Από τα τείχη ακούγεται η κραυγή χιλιάδων Τρώων. Αιώνια ο Έκτορας πρέπει να πεθαίνει από τον Αχιλλέα γιατί είναι θέλημα των παλαβών θεών. Ο Αχιλλέας ετοιμάζεται για το τελειωτικό χτύπημα. Κοιτάζω με τρόμο το τέλος.

Ξαφνικά τα πάντα εξαφανίζονται. Ο ήλιος, ο Αχιλλέας, η Τροία. Βρίσκομαι σε ένα θεοσκότεινο δωμάτιο. Σηκώνομαι όρθιος. Είμαι γυμνός, όπως μπήκα. Το holodeck δε λειτουργεί πια. Η πόρτα ανοίγει. Μπαίνει ενθουσιασμένος ο Κώστας με τον Αμερικάνο φίλο μας. Ακολουθούν πέντε τύποι που κρατάνε όπλα. Είναι δικοί μας όμως.

Με βγάζουν έξω καθώς είμαι σοκαρισμένος. Από τον τρόμο δεν μπορώ να περπατήσω. Πριν λίγα δευτερόλεπτα ήμουν σχεδόν νεκρός. Στην αίθουσα, έξω από το holodeck, ο μάγος και ένας υπηρέτης του είναι νεκροί. «Τι έγινε ρε παιδιά;» ρωτάω, καθώς έχω αρχίσει να συνέρχομαι.

«Όταν βρισκόμασταν στο δάσος των μανιταριών μας πήρε ο ύπνος σε διαφορετικά σημεία. Όταν ξύπνησα προσπάθησα να σας βρω αλλά πουθενά. Τότε άρχισα να ψυλλιάζομαι. Είχα ακούσει για κάποιον σαδιστή που απαγάγει κόσμο από το δάσος των μανιταριών. Είχα θεωρήσει, όπως και οι περισσότεροι, πως επρόκειτο για αστικό μύθο. Κάτι δεν μου πήγαινε καλά. Έψαξα στην άκρη της σπηλιάς και βρήκα μία πρόσφατα ανοιγμένη σήραγγα.

Ο παρανοϊκός σαδιστής σας απήγαγε χρησιμοποιώντας ένα υπερσύχρονο όχημα-τρυπάνι. Ξύπνησα και άλλους κοιμισμένους και ήρθαμε εδώ, στην υπόγεια λίμνη αυτού του πλούσιου καθικιού. Αρνήθηκε να βοηθήσει. Έτσι τον εκτελέσαμε, όπως και τον έναν υπηρέτη του. Ο άλλος ήταν πιο συνεργάσιμος. Και έκλεισε το πρόγραμμα λίγο πριν πεθάνεις.» Αμέσως σήκωσε το όπλο του και σκότωσε τον υπηρέτη. «Έτσι στους εχθρούς της ελευθερίας μας!»

Του εξήγησα ποιος ήταν ο παρανοϊκός αυτός μάγος. Και τι ζημιά είχε κάνει. Ο Κώστας είπε τότε: «Καθώς ξεψυχούσε είπε στα ελληνικά: Φεύγω ευτυχισμένος. Έκανα πολύ ζημιά στους ανθρώπους!» . Βγήκαμε έξω από το κτίριο. Ήταν κτισμένο στην άκρη μίας τεράστιας σπηλιάς. Στην ουσία επρόκειτο για μία βίλα. Ήταν ένα υπόγειο νεοκλασικό κτίριο που παρέπεμπε στη Βικτωριανή Εποχή, όπως τόνισε ο Κώστας, που ήξερε απ' αυτά. Το όνομα της βίλας, όπως έγραφε η ταμπέλα αυτού του κτιρίου, ήταν «Ιούλιος Βερν». Άλλο ένα δάνειο του παλαβού από τον κόσμο της φαντασίας. Μόνο που ο Βερν είχε πολύ θετική ενέργεια. Όπως και το Star Trek. Τι ψάχνεις; Αφού κατεβήκαμε τα σκαλιά, φτάσαμε μπροστά σε ένα τεχνικά κατασκευασμένο δρόμο, όπου το όχημα- τρυπάνι ήταν παρκαρισμένο.

Ήταν τεράστιο. Τα δύο τρίτα του μήκους του καλύπτονταν από ένα ατσάλινο τρυπάνι. Πίσω από το τρυπάνι και σε υψωμένη θέση, (ώστε προφανώς να υπάρχει καλή ορατότητα) βρισκόταν ένας γυάλινος θόλος που προοριζόταν για πιλοτήριο. Το πίσω μέρος του γιγάντιου οχήματος είχε ορθογώνιο σχήμα και ήταν τεθωρακισμένο. Αυτός ήταν ο χώρος μεταφοράς ανθρώπων και αντικειμένων. Εκεί μας είχε βάλει προφανώς και ο μάγος όταν μας απήγαγε. Υπολογίζω την έκταση αυτού του οχήματος στα 15 μέτρα! Πάνω στο πιλοτήριο λοιπόν, που στεκόταν υπερυψωμένο μεταξύ του ατσάλινου τρυπανιού και του πίσω ορθογώνιου τμήματος, υπήρχε μία ταμπέλα

που έγραφε στα αγγλικά «Μπάροουζ». Προφανώς το όνομα του τερατώδους οχήματος.

Ο τεχνικός δρόμος που το όχημα αυτό βρισκόταν, κατέληγε, σε απόσταση ενός χιλιομέτρου, στην άκρη τις σπηλιάς. Εκεί το τρυπάνι φαίνεται ότι είχε διανοίξει διάφορα λαγούμια, τόσο στη βάση της σπηλιάς, όσο και σε αρκετό ύψος πάνω στα τοιχώματά της. Έκανα αμέσως την υπόθεση ότι το όχημα αυτό μπορεί να πετάξει ή έστω να αιωρηθεί σε κάποιο ύψος. Πιο πέρα υπήρχε μία υπόγεια λίμνη που κάλυπτε τη μισή έκταση της σπηλιάς.

Ξανακοιτάζοντας την υπόγεια βίλλα αναρωτήθηκα «Πώς γίνεται να έφτιαξε ένα τέτοιο αριστούργημα κάτω από τη γη; Είναι αδύνατο.»

Ο Αμερικάνος απάντησε στο ερώτημα μου «Ο παλαβός μετέφερε σίγουρα τα υλικά με αυτό το τεράστιο όχημα από την επιφάνεια. Μη ξεχνάς ότι ήταν πάμπλουτος. Σίγουρα έφερε εργάτες, επιστήμονες και άλλο προσωπικό να δουλέψει εδώ. Όποιος έχει χρήμα κάνει ό,τι θέλει. Έφτιαξε έναν υπόγειο παράδεισο, για να παρενοχλεί τον απλό κόσμο, που ζει φτωχικά, χωρίς να ενοχλεί κανέναν. Ο μπάσταρδος πήρε ό,τι του άξιζε. Όσο για τη βίλα του, θα χρησιμεύσει ως κατοικία για ανθρώπους που το έχουν ανάγκη.»

Αυτό ήταν το οριστικό τέλος των «Μάγων». Δεν έμεινε κανείς από 'κείνους που πριν είκοσι χρόνια γονάτισαν την Ευρωπαϊκή Αυτοκρατορία. Ο John περιεργαζόταν το όχημα τρυπάνι. «Πηγαίνετε με τους άλλους. Εγώ θα μείνω να περιεργαστώ αυτό το όχημα. Είναι σαν να έχει βγει από βιβλίο του 19ου αι. Είμαι μεγάλος οπαδός της επιστημονικής φαντασίας. Μου κάνει εντύπωση και με εκνευρίζει που αυτός ο μπάσταρδος πήρε τα μηνύματά της και τα αντέστρεψε! Όπως και να έχει, πρέπει να μάθω πώς λειτουργεί . Θα είναι πολύ χρήσιμο για την κοινότητα.» Μας έδειξε τις τρύπες στα τοιχώματα της σπηλιάς. «Το τρυπάνι άνοιγε καινούργιους δρόμους σε αυτόν τον υπόγειο κόσμο.

Έτσι ο Μάγος μπορούσε να εξερευνήσει νέες περιοχές. Πέρα από αυτό, μπορούσε να μας αιφνιδιάσει. Να βρεθεί εκεί που δεν τον περιμέναμε. Σας λέω ότι τούτο το κατασκεύασμα αξίζει χρυσάφι.» Μίλησε με τους Γάλλους για λίγο και φάνηκε ότι συμφώνησαν. «Θα σας πάνε τα παιδιά, ακολουθώντας τη σήραγγα και μέσω της σπηλιάς των μανιταριών στην " Πόλη της υπόγειας ουτοπίας". Θα έρθω να σας βρω εκεί το βράδυ. Να προσέχετε αδέρφια και όλα θα πάνε καλά.»

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

"Υπάρχουν χιλιάδες Αυγές που δεν γλυκοχάραξαν ακόμη"

Νίτσε

Μπήκαμε σε ένα από τα λαγούμια, που το τρυπάνι είχε δημιουργήσει σε κάποιο από τα σαφάρι του «Μάγου». Φτάσαμε στη σπηλιά των μανιταριών. Στη συνέχεια αρχίσαμε να ανεβαίνουμε προς τα πάνω. Περπατούσαμε μέσα σε στενές και σκοτεινές σήραγγες για αρκετή ώρα. Σιγά σιγά οι ελάχιστοι πυρσοί που φώτιζαν την πορεία μας, δώσανε τη θέση τους σε λάμπες. Ο φωτισμός πάλι ήταν δύσκολος, καθώς οι λάμπες αυτές ήταν λίγες και βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση η μία από την άλλη. Όσο ανεβαίναμε πάντως, ο φωτισμός γινόταν πιο έντονος. Μέχρι που φτάσαμε στον "πολιτισμό". Από τη στενή σήραγγα ξεπηδήσαμε σε μία τεράστια αίθουσα με πολλούς ανθρώπους να περπατάνε γύρω μας. Μπήκαμε σε μία άλλη αίθουσα και μετά σε άλλη. Κατάλαβα από την πληθυσμιακή

πυκνότητα ότι ήταν κάτι σαν πόλη. Ο Κώστας συνεννοούνταν με τους Γάλλους που μας συνοδεύανε, καθώς γνώριζε λίγα γαλλικά. Έτσι με ενημέρωσε.

« Είναι η πόλη της υπόγειας ουτοπίας. Ένα παλιό τεράστιο ορυχείο. Οι αίθουσες έχουν μετατραπεί σε σπίτια. Έχει τρεις ορόφους. Θα ανέβουμε στον τρίτο όροφο όπου θα φιλοξενηθούμε. Είναι υπέροχη πόλη.»

Πράγματι η πόλη ήταν φωτισμένη με ποικιλία από νέον φώτα: γαλάζια, κόκκινα, μπλε κλπ. Η υπέροχη πανδαισία αυτού του φωτισμού, έκανε την πόλη αυτή το πιο υπέροχο πράγμα που είχα δει στη ζωή μου. Σε κάθε τεράστια αίθουσα υπήρχαν δεξιά και αριστερά δωμάτια, όπου ζούσαν άνθρωποι με σχετική άνεση. Είχαν μεταφέρει από την επιφάνεια διάφορα χρήσιμα αντικείμενα όπως καναπέδες, κρεβάτια, βιβλιοθήκες, ψυγεία κλπ. Κάποια από αυτά τα χωμάτινα σπίτια ήταν κλειστά, δηλαδή περιφραγμένα από ξύλινους ή πλαστικούς τοίχους. Προφανώς οι ένοικοι των σπιτιών αυτών επιζητούσαν ησυχία.

Άλλα σπίτια ήταν ορθάνοιχτα. Ανοιχτή ήταν και η είσοδος κάποιων χώρων που προοριζόταν για κοινωφελή χρήση, όπως καφετέριες, θέατρα κλπ. Καθώς ανεβαίναμε τους ορόφους, υπολόγισα τον πληθυσμό σε πέντε χιλιάδες περίπου. «Ο Γάλλος μου είπε ότι η πόλη αυτή φτιάχτηκε πριν χρόνια από ναραχικούς και αμεσοδημοκράτες. Ο πληθυσμός της έχει αυξηθεί τώρα τελευταία, από τους πρόσφυγες που ήρθαν από τον υπόγειο κόσμο που βρισκόταν κάτω από το “Φωτεινό Παρίσι”, μετά το βομβαρδισμό του από χημικά αέρια. Όσοι επιβίωσαν πήγαν ή πολύ βαθιά κάτω ή ήρθαν εδώ.»

Φτάσαμε στο δωμάτιό μας. Δεν ήταν κάτι σπουδαίο, αλλά είχε κάποια κρεβάτια που προορίζονταν για φιλοξενούμενους της κοινότητας. Ο Κώστας συνεννοήθηκε με τους Γάλλους και μου είπε:

«Οι φίλοι μας λένε πως εδώ μπορούμε να κοιμηθούμε το βράδυ. Αλλά αν θέλουμε, καλό είναι να παρευρεθούμε στη συνέλευση της πόλης, που θα γίνει σε λίγο. Το θέμα μας αφορά όλους. Έχει να κάνει με την επικείμενη εισβολή των Ευρωπαίων.»

Βράδυ ή μέρα. Είχα αρχίσει να χάνω το μέτρημα. Ποια μέρα ήταν σήμερα; Ήταν μήπως νύχτα; Τέλος πάντων.

«Πες τους ότι θα πάμε. Το θέμα μας αφορά όλους!»

«Πολίτες του κάτω κόσμου. Κάτοικοι της πόλης της υπόγειας ουτοπίας! Οι Ευρωπαίοι επέστρεψαν. Θέλουν το κακό μας. Θέλουν να σκορπίσουν θάνατο και σαπίλα. Ξέρουμε τι περιμένει το υπόγειο Παρίσι αν η Ε.Ε. νικήσει. Ό,τι φτιάξαμε θα καταστραφεί. Τα όνειρα μας θα γίνουν στάχτη. Δεν πρέπει να το επιτρέψουμε.» Βρισκόμαστε σε μία μεγάλη αίθουσα όπου γίνονται οι συνελεύσεις. Εγώ δε καταλαβαίνω γαλλικά, αλλά ευτυχώς ο Κώστας μου μεταφράζει. Περίπου δυο χιλιάδες άνθρωποι παίρνουν μέρος σε αυτήν την κρίσιμη συνέλευση. Ο ένας μετά τον άλλο παίρνει το λόγο.

Ο επόμενος φωνάζει: «Στα όπλα να τους τσακίσουμε.».

Ενώ ο επόμενος: «Πριν, κοντά διακόσια χρόνια, οι επαναστάτες συντρίφτηκαν από το Γαλλικό στρατό. Ήταν το 1871. Η ήττα, για όποιον ξέρει ιστορία, σήμανε το τέλος της ελευθερίας για τους Παριζιάνους και την απαρχή της Ευρωπαϊκής Αυτοκρατορίας, που σήμερα λέγεται Ε.Ε.! Μάχες το 1871 δε γίνανε μόνο στην πόλη, αλλά και εδώ στα υπόγεια κανάλια και στις κατακόμβες. Εμείς θα φανούμε λιγότεροι από τους προγόνους μας; Όχι! Πίσω ρουφιάνοι! Εμείς θα νικήσουμε! Θα τους ανατινάξουμε!».

Όλοι οι παρευρισκόμενοι ξεσπούν σε ζητωκραυγές. Ακολουθεί μια κοπέλα που σχεδόν κλαίγοντας φωνάζει σπαρακτικά : «Είναι δολοφόνοι και έρχονται για εμάς!».

Το αίμα του κόσμου παγώνει στιγμιαία. Κάποιος παίρνει το λόγο και εμψυχώνει τον κόσμο. Τον διαδέχεται άλλος και

έτσι συνεχίζεται η κατάσταση για πολύ ώρα με ομιλίες, προτροπές, διαφωνίες, ερωτήματα και απαντήσεις από τους συμμετέχοντες. Αφού μιλά πολύ κόσμος, ακολουθεί ψηφοφορία για το αν θα πολεμήσουν. Το αποτέλεσμα δε κάνει εντύπωση. Όλοι ψηφίζουν πόλεμο. Στη συνέχεια, αποφασίζουν να στείλουν έναν αντιπρόσωπο στη μεγάλη γενική συνέλευση του «Σκοτεινού Παρισιού». Εκεί λοιπόν, σε αυτή τη συνέλευση θα καταστρωθεί το σχέδιο αντίδρασης, που θα ακολουθήσουν οι κάτοικοι του «Σκοτεινού Παρισιού» και του υπόγειου κόσμου. Ο πόλεμος ξεκίνησε.

Καθώς γυρνάμε στο χώρο φιλοξενίας μας, λέω στον Κώστα: «Φίλε μου μάλλον κάπου εδώ θα πεθάνουμε. Είμαστε παγιδευμένοι σαν ποντίκια. Δεν υπάρχει διαφυγή. Από την άλλη δε με νοιάζει. Θέλω να πεθάνω για κάτι που να αξίζει. Πρώτη φορά βρήκα κάτι στη ζωή μου που να βγάζει νόημα. Αξίζει να το προασπιστούμε. Τι λες; Δε θα σε κατηγορήσω αν φύγεις. Ο καθένας βάζει τις προτεραιότητές του.»

Ο Κώστας με κοιτά φοβισμένος. Το σκέφτεται λίγο. Δεν τον κατηγορώ. Η ζωή είναι γλυκιά.

«Θα μείνω Έκτορα. Πρέπει όμως να κάνω κάτι πριν πεθάνω. Κάτι που δεν έκανα ποτέ. Γύρνα στο σπίτι, ξεκουράσου και θα έρθω και εγώ αργότερα». Φεύγει για κάπου στην πόλη. Που; Ποιος ξέρει; Τι ψάχνει; Ποιος ξέρει; Γυρνάω να κοιμηθώ. Αποκοιμιέμαι υπό τους ήχους του σαξοφώνου που κάποιος παίζει στη διπλανή αίθουσα.

Βρίσκομαι απότομα σε ένα λιβάδι καταπράσινο. Μια ομάδα λύκων έρχεται προς τα 'μενα. Δε φοβάμαι αρχικά τους λύκους που με πλησιάζουν. 'Όμως ξέρω ότι είμαι λάθος. Την έχω ξαναπάθει. Θυμάμαι. Κάθε φορά καταλήγω φαγωμένος από τους λύκους. Κάθε φορά το ίδιο μοτίβο. Κάθε φορά το ίδιο λάθος επαναλαμβάνεται: νομίζω ότι είμαι άνθρωπος και όχι πρόβατο. Τελικά είμαι πάντα πρόβατο. Όταν το συνειδητοποιώ είναι αργά. Ο τρόμος με κατακλύζει. Θα το ξαναζήσω τώρα, σκέφτομαι. Δε μπορώ να πάω

πουθενά, καθώς οι λύκοι με έχουν περικυκλώσει. Σκέφτομαι ότι το μοτίβο θα επαναληφθεί και θα διαπιστώσω ότι είμαι πρόβατο και πάλι. Ο μεγαλύτερος λύκος με πλησιάζει και με κοιτάζει με τα κόκκινα μάτια γεμάτα μίσος. Μίσος μαζί με φόβο;

Φόβο για το πρόβατο; Όχι! Είμαι άνθρωπος. Κοιτάζω τα πόδια και τα χέρια μου. Άνθρωπος και όχι πρόβατο. Άνθρωπος! Ξυπνάω. Κλαίω από χαρά.

Νίκησα στο ίδιο όνειρο που με καταδιώκει χρόνια τώρα. Το είχα πρωτοδεί στο Μιλάνο, πριν αναχωρήσω για τη Θεσσαλονίκη το 2065. Επιτέλους απελευθερώθηκα. Είμαι άνθρωπος και όχι πρόβατο. Σκέφτομαι ότι δεν είναι τυχαίο που είδα αυτό το υπέροχο όνειρο, σε αυτό το χρόνο, σε αυτόν τον τόπο. Φυγάς από την Ε.Ε., αλλά ελεύθερος. Εδώ, σε μία πόλη κάτω από τη γη. Το όνειρο μου έδειξε το πιο βασικό, αυτό που μου έλειπε χρόνια. Είμαι ελεύθερος. Πέφτω και κοιμάμαι ξανά. Μέσα στον ύπνο ακούω τον Κώστα μεθυσμένο να τραγουδά. Είναι κι αυτός ευτυχισμένος. Πέφτει για ύπνο. Τον ακούω να λέει: «Επιτέλους τα κατάφερα.».

'Όταν ξυπνήσαμε τον ρώτησα πώς πέρασε.

«Υπέροχα Έκτορα. Υπέροχα…»

«Έγινες λιώμα, έτσι;»

«Ναι, με αυτό το υπέροχο κρασί μήλου που παράγουν στην επιφάνεια. Χόρεψα στο μπαρ σαν να ήταν το τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Έχω καταλάβει ότι ο χρόνος τελειώνει. Κακά τα ψέματα, πάντα ήμουν φλώρος. Έχασα πολλές εμπειρίες. Τώρα, που το τέλος πλησιάζει, καταλαβαίνω ότι ήμουν λάθος. Αλλά είναι αργά για δάκρυα. Επίσης ποτέ δεν είναι αργά για δράση. Ήθελα να κάνω κάτι πριν πεθάνω.»

«Επιτέλους τα κατάφερα. Έτσι είπες χτες πριν κοιμηθείς. Τι εννοούσες;»

«Ότι επιτέλους γάμησα!»

Τον κοίταξα σοκαρισμένος. Καλά είναι δυνατόν;

«Σε βλέπω ξαφνιασμένο… και όμως είναι αλήθεια. Είμαι κοντά στα σαράντα και ήταν μαλακία να φύγω παρθένος. Πολλά λάθη στη ζωή μου. Λάθη που με έφεραν εδώ. Πολύ ρομαντισμός σε έναν κόσμο σάπιο την εποχή της Ε.Ε. Και μετά πού καιρός για έρωτα ή απλά σεξ… Κάποτε στην Αθήνα όμως ερωτεύτηκα μία κοπέλα. Περίμενα την κατάλληλη ώρα. Ο χρόνος περνούσε. Μια μέρα υπήρξε παράπλευρο θύμα μιας σύγκρουσης. Από τότε έφυγε η χαρά από τη ζωή μου. Έτσι ήταν η ζωή μου, μία διαρκής αναβολή. Χτες όμως, πήγα στο μπαρ της πόλης και την έπεσα σε όλες. Επιτέλους, κάπου χρησίμευσε η άχρηστη πολυμάθειά μου και η γνώση γαλλικών. Τελικά λοιπόν μου έκατσε μία Παριζιάνα, και ξέρεις το καλύτερο; Ήταν η πιο όμορφη.»

Πήρα τον Κώστα αγκαλιά και του είπα: «Χαίρομαι για 'σένα φίλε μου. Και εγώ είμαι ευτυχισμένος για τους δικούς μου λόγους. Είμαι ελεύθερος. Βρήκα ένα μέρος, έναν τόπο σαν κι αυτόν των παιδικών χρόνων της Μαρίας. Δε με πειράζει αν θα πεθάνω. Θα πεθάνω για το μόνο τόπο που αγάπησα. Υπάρχει και κάτι άλλο.»

«Κάπου πάει το μυαλό μου.»

«Θυμάσαι τα λόγια του Εντ Γουντ; Ετοιμάζουν το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο. Ένα όπλο που στοχεύει στον εγκέφαλο. Σε λίγο θα έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν όλους τους ανθρώπους και τις σκέψεις τους. Οι δυνατότητες αυτού του όπλου είναι πολλές. Όποιος σκέφτεται διαφορετικά, θα εντοπίζεται χωρικά και θα φακελώνεται. Έτσι οι διαφορετικοί, μέσω του γεωγραφικού τους στίγματος, θα παρακολουθούνται συνεχώς. Την κατάλληλη στιγμή, θα έμπαιναν στο στόχο οι ακριβείς γεωγραφικές συντεταγμένες, που εκείνοι θα βρίσκονται. Τότε, το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο θα διαχυθεί στην ατμόσφαιρα. Αν κατάλαβα καλά τα λόγια του Εντ Γουντ, το όπλο αυτό είχε τεράστιο βεληνεκές. Όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο! Δεν μπορούμε να κρυφτούμε πουθενά.

Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα θα εξαπολυθούν προς τους στόχους με σκοπό να σκοτώσουν μόνο αυτούς που σκέπτονται διαφορετικά. Ακόμα κι αν ο διαφορετικός βρίσκεται ανάμεσα σε πιστούς Ευρωπαίους, τα κύματα θα καταστρέψουν μόνο τον εγκέφαλο του διαφορετικού, ενώ οι εγκέφαλοι των άλλων δε θα πειραχθούν. Το ηλεκτρομαγνητικό αυτό όπλο είναι κατασκευασμένο για να διαλύει μόνο τους αντιδραστικούς εγκεφάλους.

Αυτά είναι όσα έχω καταλάβει για το απόλυτο όπλο. Ίσως όλα είναι ένα ψέμα. Ίσως, ακόμα και αν είναι αλήθεια, το όπλο για διάφορους λόγους να μην ολοκληρωθεί ποτέ. Την προηγούμενη φορά που μιλήσαμε για το απόλυτο όπλο ήμουν καθησυχαστικός. Εσύ ήσουν πιο ανήσυχος. Το ξανασκέφτηκα. Κι αν είναι αλήθεια; Θα κυνηγήσουν και θα εξοντώσουν καθετί διαφορετικό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Άρα, ακόμα και αν την κοπανήσουμε, πράγμα όχι και πολύ τίμιο, καθώς θα εγκαταλείψουμε τους μόνους ανθρώπους που μας φέρθηκαν καλά, κάποτε αυτό το ηλεκτρομαγνητικό όπλο θα μας ψάξει. Πόσο βαθιά πρέπει να πάμε για να ξεφύγουμε; Όχι , δεν υπάρχει διαφυγή. Εδώ πρέπει να πολεμήσουμε. Πρέπει όμως να ετοιμαστούμε. Οι μπάσταρδοι έρχονται. Είναι δολοφόνοι. Πάμε στην πόλη. Ας πάρουμε και τα όπλα μας. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι για την εισβολή.»

«Δεν υπάρχει πιο ωραίο πράμα από το να πεθαίνεις για την ελευθερία σου» μου είπε ο Κώστας, κοιτάζοντάς με στα μάτια αποφασιστικά.

Πήραμε τα όπλα μας και φύγαμε. Παντού υπήρχε αναβρασμός. Όλοι ετοιμάζονταν. Από τα μεγάφωνα, μας κάλεσαν όλους στην αίθουσα συνελεύσεων. Η ώρα ήρθε.

Ο Χουάν, ο Ραμόν, η Σούζαν και πολλοί άλλοι Ευρωπαίοι πεζοναύτες περπατάνε περήφανοι, σε άψογο στρατιωτικό βηματισμό, μέσα στο παλιό και εγκαταλειμμένο μετρό. Είναι ένα τάγμα δύο χιλιάδων πεζοναυτών. Δεν έχουν

τίποτα να φοβηθούν. Είναι σίγουροι ότι πρόκειται για περίπατο. Άλλωστε, τους ενημέρωσε για την κατάσταση σε αυτήν την υπόγεια χώρα και ο θρυλικός στρατηγός Εντ Γουντ. Οι αντίπαλοι είναι βάρβαροι τρωγλοδύτες, χωρίς όπλα και στρατηγική. Θα σφαγιαστούν για το καλό της ανθρωπότητας. «Ζήτω η Ευρωπαϊκή Ένωση» κραυγάζουν. Κρατάνε πανίσχυρους φακούς που μετατρέπουν το σκοτάδι σε φως. Φοράνε όλοι αντιασφυξιογόνες μάσκες. Έχουν τα πιο φονικά όπλα. Χημικά, φλογοβόλα και ακτίνες λέιζερ. Το συγκεκριμένο τάγμα έχει μέχρι και όπλα που μπορούν να προκαλέσουν σεισμούς κάτω από τη γη των αντιπάλων. Η νίκη είναι σίγουρη.

Ξαφνικά ένας ήχος ακούγεται. Κάτι έρχεται με μεγάλη ταχύτητα. Βρίσκονται σε ένα μακρύ και στενό συρμό μονής κατεύθυνσης.« Δε μπορεί να είναι δυνατόν» ψιθυρίζει η Σουζάν. Ο ήχος όμως δεν τη ξεγελά. Ο Ραμόν κοιτάζει αυτό που έρχεται με κομμένη την ανάσα. Δε μπορεί, αναρωτιέται κι αυτός. Δε γίνεται να σκέφτονται τόσο περίπλοκα και να χρησιμοποιούν τεχνολογία. Είναι βάρβαροι και τρωγλοδύτες, άμυαλοι και κανίβαλοι. Έτσι του είχαν πει για τους εχθρούς και το είχε πιστέψει. Το ίδιο και η Σούζαν. Και όμως είχαν άδικο.

Οι πεζοναύτες αρχίζουν να τρέχουν, αλλά δεν έχουν που να πάνε. Σαν ποντίκια που πιάστηκαν στη φάκα. Ο συρμός είναι πολύ μακρύς και το τρένο πιο γρήγορο. Η στενότητα του χώρου επίσης, δεν επιτρέπει σε κανένα να προφυλαχθεί δεξιά ή αριστερά του συρμού και το τρένο να τους προσπεράσει. Είναι τόσο στενό αυτό το λαγούμι, που το τρένο τους ακουμπάει όλους, έστω και λίγο. Με τέτοια ταχύτητα, ένα άγγιγμα από το θηριώδη αυτό τρένο, είναι αρκετό να οδηγήσει στο θάνατο. Το τρένο προσκρούει στο τάγμα με υπερταχύτητα και τα συντρίβει όλα. Όλοι σχεδόν πολτοποιούνται.

Οι μόνοι τυχεροί είναι αυτοί που χώνονται στις ελάχιστες μικρές κοιλότητες, (τεχνικά

κατασκευασμένες εσοχές ή προϊόντα φθοράς του χρόνου) δεξιά και αριστερά του συρμού. Δε γλυτώνουν έτσι παρά πέντε πεζοναύτες. Ο Ραμόν πεθαίνει ακαριαία. Λίγο πριν πεθάνει η Σούζαν, σκέφτεται με πίκρα, ότι οι βάρβαροι δεν ήταν και τόσο βάρβαροι. Οι πεζοναύτες ήρθαν κάτω να κάνουν περίπατο. Ο αιφνιδιασμός τους όμως ήταν τέλειος. Σε μία εσοχή, χωμένος ένας πεζοναύτης, παρακολουθεί το φρικαλέο θέαμα. Αν δε φορούσε αντιασφυξιογόνα μάσκα, θα φαινόταν το πρόσωπο του παγωμένο από φρίκη και δέος.

Στη γενική συνέλευση της πόλης βρίσκουμε τον Αμερικάνο. Αγκαλιές και φιλιά. «Τρελέ που είσαι; Μας έλειψες. Τι θα κάνουμε; Θα χύσουμε ευρωπαϊκό αίμα;»

«Έχω νέα παιδιά. Την πάνω πόλη την πήρανε χωρίς αντίσταση. Έτσι αποφάσισε η μεγάλη γενική συνέλευση του Ελεύθερου Παρισιού. Η ήττα πάνω ήταν σίγουρη άλλωστε. Δίνουμε χώρο και τους παραπλανούμε, τους τραβάμε στα κολασμένα βάθη. Η αντίσταση θα γίνει εδώ, στον υπόγειο λαβύρινθο. Πιο συγκεκριμένα, θα ξεκινήσει από αυτήν εδώ την πόλη. Στα πιο πάνω επίπεδα του υπόγειου Παρισιού, η αντίσταση θα ήταν μάταιη. Τα κανάλια από πάνω μας έχουν γεμίσει δηλητηριώδη αέρια, που τα διοχετεύουν από τις καταπακτές και από άλλες εισόδους στην επιφάνεια. Η γενική συνέλευση το πρόβλεψε και αυτό. Σε τέτοιο βάθος όμως που βρίσκεται αυτή η πόλη, είναι δύσκολο να φτάσουν αυτά τα χημικά.

Και ξέρετε το καλύτερο; Ήδη είχαμε νίκες. Έχουν στείλει τρία τμήματα από δυο χιλιάδες φαντάρους το καθένα. Τα δύο δεν υπάρχουν πια. Το ένα μπήκε από ένα νεκρό σταθμό της επιφάνειας. Ακολούθησε το συρμό που οδηγούσε σε σταθμό του υπόγειο μετρό. Από εκεί θα εξαπλώνονταν ακόμα πιο κάτω. Μέχρι εδώ όλα καλά για εκείνους . Η ατμόσφαιρα από τα χημικά ήταν αβάσταχτη. Αυτοί φορούσαν αντιασφυξιογόνες μάσκες και ήταν έτοιμοι για

τη σφαγή. Λες και είμαστε ποντίκια. Νόμιζαν λοιπόν ότι κανένα τρένο, επίγειο ή υπόγειο δε λειτουργεί. Δεν μπορούσαν να ξέρουν οι ηλίθιοι, ότι ένα τουλάχιστον τρένο είναι ακόμα σε λειτουργία. Αυτό που ενώνει το μόνο σταθμό της επιφάνειας που λειτουργεί με την "Πόλη των σκοτεινών ξωτικών". Ευτυχώς προλάβαμε χτες να καμουφλάρουμε σαν κατεστραμμένο το σταθμό αυτόν στην επιφάνεια, ώστε να μην υποψιαστεί κανείς τίποτα.

Οι πεζοναύτες δε συναντούσαν αντίσταση. Σχεδόν όλοι οι δικοί μας λοιπόν, είχαν κατέβει στα πιο κάτω επίπεδα, ώστε να μην πεθάνουν από τα χημικά αέρια. Όμως κάποιοι, φορώντας αντιασφυξιογόνες μάσκες, περίμεναν την κατάλληλη ώρα. Ένας τέτοιος ήταν και ο οδηγός. Όταν ήρθε η ώρα, φούλαρε τις μηχανές του τρένου… Σφαγή! Τους έκανε μαρμελάδα.»

Με τον Κώστα χοροπηδούσαμε δεξιά και αριστερά από τη χαρά μας

«Το άλλο τμήμα πώς το ξεκάναμε;» ρώτησε ο Κώστας.

«Και εκεί με παγίδα που κατάστρωσε η μεγάλη γενική συνέλευση. Όταν πέρναγαν κάτω από ένα υδραγωγείο γεμάτο με νερό μία έκρηξη πλημμύρησε τα υπόγεια λαγούμια τα οποία οι Ευρωπαίοι πεζοναύτες προσπαθούσαν να διαβούν. Πνίγηκαν όλοι.

Η συνέλευση έφραξε όλες τις μεγάλες εισόδους, απ' όπου μπορούσαν να κατέλθουν μαζικά οι στρατιωτικές μονάδες του εχθρού. Όλες εκτός από τρεις. Τρεις σταθμούς του μετρό… Οι δύο οδηγούσαν στις παγίδες που σας περιέγραψα. Οι Ευρωπαίοι πιάστηκαν κορόιδα! Από εδώ παιδιά περνά ο τρίτος δρόμος που ήταν ελεύθερος για τον Ευρωπαϊκό Στρατό. Εσείς πρέπει να τους νικήσετε. Εδώ σε αυτή την πόλη!»

«Εσύ;»

«Αδέρφια ανέλαβα κάτι σημαντικό. Θυμάστε το "Μπάροουζ" τρυπάνι; Έμαθα να το χειρίζομαι. Μου ανάθεσε λοιπόν κάτι η μεγάλη συνέλευση… Δε θα με

ξαναδείτε. Θα πεθάνω σίγουρα. Αλλά θα φύγω ευτυχισμένος!»

Τον πήρα αγκαλιά. Ο Κώστας δίπλα έκλαιγε. Σε λίγο θα ήμασταν όλοι νεκροί.

«Καλή επιτυχία, φίλε.»

Ο Κώστας πήγε να μιλήσει, αλλά δε μπόρεσε .Ξέσπασε σε λυγμούς και έφυγε.

«Καλή τύχη αδέρφια. Είναι δολοφόνοι και έρχονται για εσάς. Χάρηκα που σας γνώρισα . Πεθαίνω για κάτι ωραίο, τον καιρό που ο θάνατος, για τους περισσότερους, είναι κάτι μάταιο. Μόνο γι' αυτό το λόγο μη με λυπάστε. Καλή τύχη.»

Ο Ευρωπαίος πεζοναύτης προσπαθούσε να κρατήσει το κεφάλι του πάνω από το νερό για περίπου δέκα λεπτά. Ήταν δύσκολο. Σε λίγο ο Ιβάν θα άφηνε το τέλος να έρθει. Πώς την πάτησαν έτσι! Προχωρούσαν μέσα στα υπόγεια λαγούμια ψάχνοντας να σκοτώσουν τους κατώτερους ανθρώπους, τους τρωγλοδύτες. Ξαφνικά ακούστηκε μία έκρηξη και τα πάντα γέμισαν νερό. Ο υπόγειος κόσμος έγινε υγρός τάφος για χιλιάδες Ευρωπαίους, καθώς τα δυο τάγματα που πνιγόταν από το ορμητικό νερό, δεν μπορούσαν να βρουν τη διέξοδο μέσα σε αυτόν το λαβύρινθο από στενά λαγούμια και αδιέξοδες σπηλιές. Το μεσαιωνικό υδραγωγείο αποτέλεσε φονική παγίδα. Είχε μείνει εκεί, ξεχασμένο, αιώνες μετά από ένα καταστροφικό σεισμό που είχε γκρεμίσει τον υπόγειο αγωγό που μετέφερε το νερό προς τα πάνω. Οι «τρωγλοδύτες» όμως είχαν ανακαλύψει την ύπαρξή του. Κάποιος πρότεινε να ανατιναχθεί την κατάλληλη ώρα και τα «αρχαία» του νερά να πνίξουν τους παρείσακτους. Κάποιος απάντησε: «Η τέλεια παγίδα! Αρκεί να υποχρεωθεί ο Ευρωπαϊκός Στρατός να περάσει κάτω από το υδραγωγείο.» Κάποιος απάντησε ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει. Η πρόταση έγινε δεκτή και τα άλλα είναι ιστορία.

Ο Ιβάν λυπάται που πεθαίνει. Ζούσε για την ανασύσταση της Ε.Ε. Θυμάται αμυδρά ότι πριν χρόνια είχε προσχωρήσει σε μία Σέχτα. Τη «Ρώσικη Ορθόδοξη Γροθιά». Όμως η Ε.Ε. του έδειξε το δρόμο της ευτυχίας. Λυπάται γιατί αυτός και οι συνάδελφοί του δυσαρέστησαν τους Ευρωπαίους ηγέτες. Και ο Εντ Γούντ; Ο αγαπημένος του στρατηγός θα έμενε δυσαρεστημένος. Πώς μπόρεσε αυτός, ένας απλός ταπεινός πεζοναύτης, να απογοητεύσει τον Εντ Γούντ; Αυτά σκεφτόταν ο Ιβάν καθώς ο υγρός τάφος τον τραβούσε στην αγκαλιά του.

«Τα δύο από τα τρία τμήματα συντριφτήκανε! Πέσανε σε παγίδα. Έπρεπε να το καταλάβουμε. Γι' αυτό το λόγο όλες οι άλλες είσοδοι ήταν σαμποταρισμένες. Οι ανοιχτές είσοδοι οδηγούσαν στη φάκα! Έχουμε πολλούς νεκρούς. Είναι ντροπή. Τα υπόγεια αποβράσματα, οι καλικάντζαροι, μας αιφνιδίασαν. Φαίνεται ότι έχουν καλή οργάνωση. Τους θεωρήσαμε άγριους και απροετοίμαστους, Δεν πρέπει να ξαναγίνει το ίδιο λάθος!»

Οι μεγάλοι ηγέτες και ηγέτιδες στέκονταν σοκαρισμένοι, γύρω από ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι , καθώς άκουγαν τον αρχιστράτηγο. Κοίταζαν αποσβολωμένοι τα περίπλοκα ολογράμματα που βρίσκονταν πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού. Το κάθε ολόγραμμα έδειχνε μία διαφορετική φάση της μάχης. Όλα όμως είχαν απαισιόδοξο μήνυμα. Έδειχναν την πορεία μίας μάχης, που πήγαινε κατά διαόλου.

Το λόγο πήρε η Φιλανδός ηγέτης : «Αρχιστράτηγε δε μας τα λες καλά. Περιμέναμε να κάνουμε περίπατο. Το ψυχοϊστορικό σχέδιο βασιζόταν σε μία γρήγορη νίκη. Σε ένα Blietzgriek στρατιωτικό. Στη συνέχεια θα ακολουθούσε το ψυχοτρονικό Blietzgriek. Τα πάντα βρίσκονται σε κίνδυνο χωρίς τη στρατιωτική νίκη. Το ψυχοϊστορικό σχέδιο, όπως

έχει διαμορφωθεί, δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε πόλεμο φθοράς.»

«Το γνωρίζω. Όμως το τρίτο τμήμα προχωρά κανονικά. Έχουμε περικυκλώσει την πρώτη σημαντική υπόγεια πόλη. Δε θα φύγει κανείς ζωντανός από εκεί. Φτιάξαμε χάρτες των υπόγειων λαγουμιών που περιτριγυρίζουν την πόλη. Μάλιστα κατασκευάσαμε την ακριβή αναπαράσταση της πόλης.»

Σε ένα ολόγραμμα, που απλώθηκε κάθετα, πάνω από το τραπέζι, εμφανίστηκε η πόλη με τους τρεις ορόφους της. Κάποιοι αιχμάλωτοι, που πιάστηκαν στην επιφάνεια, κατόπιν φρικτών βασανιστηρίων, αναγκάστηκαν και μίλησαν.

«Τώρα έχουμε πληροφορίες. Έχουμε γνώση. Μέχρι τώρα νίκησαν γιατί ακολούθησαν την αρχαία μέθοδο της παραπλάνησης. Νομίζαμε ότι θα βρίσκαμε χάος και σεχταρισμό. Βία και ιδεολογική μανία, που θα μας έκανε τη ζωή εύκολη. Τελικά ήταν πολύ καλά οργανωμένοι. Θα νικήσουμε όμως, είμαι σίγουρος. Κανείς δε μπορεί να αντισταθεί στα ευρωπαϊκά όπλα.»

Η ώρα περνά αργά και βασανιστικά. Η γνώση του ότι θα πεθάνεις κάνει το χρόνο εχθρό σου. Γυρνάμε με τον Κώστα εδώ και εκεί άσκοπα. Καμία οργάνωση. Έχουν δοθεί στους πολίτες όπλα. Τίποτα άλλο. Ούτε σχέδιο δράσης υπάρχει, ούτε σχέδιο διαφυγής. Τίποτα. Η γενική συνέλευση κατέστρωσε σωστά σχέδια μέχρι τώρα. Ξέρω όμως ότι η τύχη της τελείωσε. Οι Ευρωπαίοι στρατηγοί έχουν σπουδάσει τον πόλεμο, το χάος και τη βία. Εδώ βλέπω ρομαντικούς ανθρώπους, έτοιμους να πεθάνουν. Αυτό δεν είναι αρκετό για τη νίκη.

Περνάμε από ένα δωμάτιο. Από την πόρτα ξεπηδά μία υπέροχη ύπαρξη σχεδόν καλλονή που μας κοιτά προκλητικά. «Φοράει» μόνο ένα τάνγκα! Αν είναι δυνατόν, σκέφτομαι, αυτή μόνο το σεξ έχει στο μυαλό της; Ο Κώστας

τη χαιρετά ντροπαλά. Με αυτήν είναι ερωτευμένος λοιπόν! Προσπερνάμε το δωμάτιο, ενώ του κάνει νόημα να πάει σ' αυτήν.

«Ρε φίλε συμμάζεψε τα μυαλά σου. Αν νικήσουμε θα έχεις χρόνο για τέτοια. Σε λίγο εδώ μέσα θα έρθει η κόλαση. Πρέπει να δούμε πως θα πολεμήσουμε.»

«Είμαστε ήδη νεκροί. Θέλω να ζήσω τις τελευταίες μου στιγμές Έκτορα, όπως εγώ θέλω. Ας κάνω μία φορά το δικό μου. Συγγνώμη!»

Τον κοιτάζω αποσβολωμένος. Δεν μπορεί να το εννοεί. Αλλά από την άλλη και γιατί όχι; Τον παίρνω αγκαλιά. Για τελευταία φορά τον βλέπω, και το ξέρουμε.

«Καλή συνέχεια Έκτορα. Ξέρω ότι εσύ θα τα καταφέρεις.»

Καθώς φεύγει σαν ξελιγωμένος προς τον έρωτά του, του φωνάζω:

«Κώστα, κάτι τελευταίο.»

«Τι;»

«Καλά γαμήσια!»

Όλοι είναι μαζεμένοι στον κεντρικό διάδρομο του τρίτου ορόφου, που είναι ένας τεράστιος θάλαμος, με μεγάλη χωρητικότητα. Δεξιά και αριστερά βρίσκονται τα δωμάτια που μένει ο κόσμος. Έχουμε πάρει θέση και περιμένουμε μπροστά στην κεντρική είσοδο του τρίτου ορόφου. Άλλοι χορεύουν, άλλοι τραγουδάνε. Όλοι είναι σίγουροι για τη νίκη. Κανένα σχέδιο, καμία οργάνωση! Επίσης βλέπω πολλά παιδιά. Είναι ορφανά, προσφυγάκια. Κανείς δε νοιάζεται γι' αυτά. Αρκετά κρατάνε όπλα. Νομίζουν ότι είναι παιχνίδι. Δεν ξέρω γαλλικά, δε μπορώ να συνεννοηθώ με κανέναν. Κάνω νόημα στα παιδιά να φύγουν. Αυτά με βρίζουν στα γαλλικά. Αλλά εδώ που τα λέμε, πού να πάνε; Κάτω; Δεν υπάρχει καμία διαφυγή για κανέναν. Θυμάμαι τι είχε γίνει στην Καππαδοκία. Δεν πήραμε αιχμαλώτους. Το ίδιο θα

γίνει και τώρα. Περιμένω τον ερχομό των Ευρωπαίων πεζοναυτών. Περνάνε έτσι δύο ώρες.

Ξαφνικά ένας σφυρικτός ήχος κόβει το γέλιο και τη χαρά όλων. Δακρυγόνα! Η κατάσταση, μέσα σε δευτερόλεπτα, γίνεται αποπνικτική. Η χαρά έδωσε τη θέση της στον τρόμο. Στις πρώτες γραμμές, κάποιοι κρατάνε τα μάτια τους και κραυγάζουν από πόνο. Τυφλώθηκαν. Άλλοι έχουν πέσει κάτω και ξερνάνε. Αέριο μουστάρδας. Μοιραία ο κόσμος έρχεται προς τα πίσω. Το αέριο έρχεται και προς τα εδώ όμως.

Κοιτάζω ένα παιδάκι δίπλα μου. Το έχει πιάσει πανικός. Καταλαβαίνει τώρα ότι θα πεθάνει, με έναν πικρό τρόμο χαραγμένο στο παιδικό του πρόσωπο. Οι Ευρωπαίοι πεζοναύτες μπαίνουν τρέχοντας, φορώντας αντιασφυξιογόνες μάσκες, πετώντας χειροβομβίδες και καίγοντας με τα φλογοβόλα τα πάντα. Είναι ντυμένοι με πορφυρές στολές (το παρατσούκλι τους άλλωστε είναι « πορφυροί ρόμποκοπ»).

Μέσα σε λεπτά έχουμε μείνει ελάχιστοι. Ένα παιδάκι τρέχει να ξεφύγει αλλά μία ριπή το ρίχνει κάτω. Ένας δίπλα μου πέφτει νεκρός και από τα χέρια του φεύγει το μπαζούκας. Το αρπάζω κατευθείαν και σημαδεύω. Έφαγα κάμποσους Ευρωπαίους και Ευρωπαίες από την έκρηξη … Δεν είναι αρκετό. Μία ριπή περνά ξυστά μου. Αρχίζω να τρέχω κι εγώ. Δεν υπάρχει όμως διαφυγή. Οι πεζοναύτες μας έχουν πλευροκοπήσει. Προφανώς ανακάλυψαν κάποιο κρυφό πέρασμα. Ένα πυροβόλο έχει στηθεί στις σκάλες που οδηγούν από τον τρίτο στο δεύτερο όροφο. Μία στοίβα νεκροί απλώνεται μπροστά από το πυροβόλο, που θερίζει τα πάντα.

Κατάλαβα ότι δεν μπορώ να πάω κάτω πλέον. Ούτε μπορώ να φτάσω βαθιά, στους άγρια σπηλαιώδης λαβύρινθους, που βρίσκονται σε μεγάλα βάθη και ίσως παρέχουν ασφάλεια από τους πεζοναύτες. Μπροστά μου το πυροβόλο και πίσω μου τα φλογοβόλα. Από τα αέρια, δε

μπορώ να δω καθαρά και αναπνέω με δυσκολία. Δε ξέρω τι να κάνω. Σηκώνω το πτώμα ενός νεκρού πεζοναύτη και το χρησιμοποιώ σαν ασπίδα. Οι σφαίρες μέσα σε δευτερόλεπτα διαλύουν το πτώμα. Τα αίματα, από το διάτρητο σώμα του νεκρού πεζοναύτη, γεμίζουν το πρόσωπό μου, αλλά και όλο μου το σώμα. Πετάω ό,τι έχει μείνει απ' αυτό και κοιτάζω τρομαγμένος το πυροβόλο μπροστά μου. Μία ριπή λέιζερ, που στέλνει κάποιος πεζοναύτης από πίσω μου, περνά ξυστά μου. Πετυχαίνει όμως έναν άμοιρο συμπολεμιστή μου και τον εξαϋλώνει. Κάποιος με αρπάζει από το πόδι και με τραβάει προς τα δεξιά. Μπαίνουμε σε μία σπηλιά-αίθουσα. Προσπερνάμε τα πτώματα μίας οικογένειας και χωνόμαστε σε ένα μικρό λαγούμι. Μπουσουλάμε για λίγο. Ο αέρας είναι λιγοστός. Αλλά κάποιος από πίσω μας ρίχνει ριπές. Την τρώγω στην πλάτη. Καταλαβαίνω ότι τώρα θα πεθάνω. Συνεχίζω να μπουσουλώ για κάμποση ώρα. Αισθάνομαι ότι χάνω τις αισθήσεις μου. Συνεχίζω όμως. Πολεμάω με τον εαυτό μου για να αντέξω. Αυτό έκανα πάντα. Αυτό κάνω και τώρα. Πόλεμος.

Βγαίνουμε σε μία σπηλιά, στην οποία υπάρχει μία μικρή λίμνη. Ο αέρας εδώ είναι περισσότερος και αναπνέω πιο καθαρά. Η σπηλιά είναι γεμάτη με εντυπωσιακούς σταλαγμίτες. Τι υπέροχο μέρος για να πεθάνεις. Υπάρχει και περισσότερο φως και έτσι βλέπω πιο καθαρά το σωτήρα μου. Ένα από τα παιδάκια που με βρίζανε πριν. Μου μιλάει στα γαλλικά και μου κάνει νόημα. Θέλει να συνεχίσουμε, δεν είναι δύσκολο να το καταλάβω. Παιδί είναι, θέλει να ζήσει. Βλέπει όμως το αίμα που τρέχει πια άφθονο και καταλαβαίνει.

Ο Κώστας έκανε έρωτα κάμποσες φορές. Ζούσε κάθε στιγμή σαν τελευταία. Άκουσαν τους πυροβολισμούς. Δεν αντέδρασαν όμως. Θα πέθαιναν όπως αυτοί ήθελαν. Ο Κώστας είχε καβαντζώσει μία χειροβομβίδα. Η πόρτα ανοίγει ξαφνικά. Μια Ευρωπαία πεζοναύτης κοιτάζει

σοκαρισμένη. Μπαίνει εδώ και ώρα από δωμάτιο σε δωμάτιο και σκοτώνει με ηδονή χαραγμένη στο πρόσωπό της. Το χαμόγελο όμως της κόπηκε σε αυτό το δωμάτιο. Το θέαμα της φαίνεται αηδιαστικό. Μέσα σε αυτό το χάος, κάποιοι επέλεξαν να μην προσκυνήσουν το θάνατο.

Ο Κώστας της λέει: «Μήπως θες να πάρεις μέρος;». Ταυτόχρονα απασφαλίζει την χειροβομβίδα. Αγκαλιάζει την ερωμένη του που συμφωνεί απόλυτα στο σχέδιο του. «Αντίο γλυκό όνειρο. Στα τσακίδια μαλάκες!» φωνάζει χαρούμενος. Η Ευρωπαία πεζοναύτης κοιτάζει αποσβολωμένη το τέλος της. Σε δευτερόλεπτα δεν έχει μείνει τίποτα από τους τρεις.

Είμαι σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Το παιδί με κοιτάζει με βλέμμα αγωνίας και παραπόνου.

«Φύγε φίλε. Φύγε! Εσύ πρέπει να ζήσεις.» Του κάνω νόημα και δείχνει να καταλαβαίνει. Φεύγει. Του φωνάζω: «Εύχομαι να φτάσεις στην παιχνιδούπολη, φίλε. Καλό ταξίδι.»

Κοιτάζω τα μαύρα νερά της λίμνης. Μέσα από τα μαύρα νερά βγαίνει μία εκτυφλωτική κάτασπρη δημιουργία. Ένα άγαλμα αναδύεται. Με κοιτάζει με το μαρμάρινο πρόσωπό του, προχωρά και φεύγει. Πού να πηγαίνει; Ήταν οπτασία ή αλήθεια; Και εδώ που τα λέμε τι σημασία έχει;

Πεθαίνω και δε θα μάθω το σκορ. Νικήσαμε ή χάσαμε; Προς το παρών χάνουμε. Υπάρχουν βέβαια και άλλες εστίες μάχης. Ελπίζω ότι θα νικήσουμε. Όπως και να ΄χει, αισθάνομαι υπέροχα. Δε φοβάμαι που πεθαίνω. Έκανα αυτό που ήθελα. Πέθανα σε έναν τόπο που άξιζε τον κόπο. Είμαι άνθρωπος και όχι πρόβατο. Σκέφτομαι διάφορα περιστατικά της ζωής μου. Όταν ήμουν παιδάκι στα γκέτο της Θεσσαλονίκης και ζούσα από τις κλεψιές. Μετά τη θητεία μου στον Ευρωπαϊκό Στρατό. Τους «Μάγους» και τους λύκους. Τη Μαρία. Το Παρίσι. Την αναζήτηση για έναν καλό τόπο όπως αυτόν εδώ, που τώρα πεθαίνει μαζί μου.

Θυμάμαι εμένα, τον Έκτορα. Ναι ίσως πάντα κερδίζει ο Αχιλλέας. Τι σημαίνει όμως νίκη για κάποιον και τι ήττα; Νίκησα χάρη σ' αυτό το όνειρο. Αντίο τώρα, γλυκό όνειρο.

Τη στιγμή που πέθαινε ο Έκτορας, μία έκρηξη συγκλόνιζε τον ουρανό στον επάνω κόσμο.

«Οι αντάρτες συντριφθήκανε! Τα υπόγεια αποβράσματα, οι καλικάντζαροι σφαγιάζονται χωρίς έλεος. Ζήτω ο Ευρωπαϊκός Στρατός! Ζήτω η Ευρωπαϊκή Ένωση!»

Οι μεγάλοι ηγέτες και ηγέτιδες στέκονταν γύρω από το τραπέζι με τα περίπλοκα ολογράμματα. Είναι χαρούμενοι. Θρίαμβος! Αρχίζουν όλοι να τραγουδάνε τον ύμνο.

«Χαρά στον κάθε Ευρωπαίο
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραίος
Αυτό σημαίνει Ευρωπαίος
Χαρά στην κάθε Ευρωπαία
Χαρά και πάλι χαρά
Να είσαι υγιής και ωραία
Και όλα θα πάνε καλά».

Ξαφνικά όμως ακούγεται συναγερμός. Τα γέλια κόβονται. Το όχημα τρυπάνι βγήκε στην επιφάνεια τρυπώντας την. Κατευθείαν πέταξε δύο φτερά στα πλευρά του και τώρα έμοιαζε με παλιό μονοκινητήριο σκάφος, που αντί για προπέλα, είχε στο μπροστινό μέρος τρυπάνι. Τεράστιο και με μεγάλη ταχύτητα κατευθυνόταν στο στόχο: το προεδρικό Ζέπελιν που έλεγχε τη μάχη. Το σχήμα του γιγάντιου αερόπλοιου αυτού μοιάζει με άτρακτο και έχει ουραία πτερύγια σταθεροποιήσεως. Έχει χρώμα άσπρο (το χρώμα του αδιάβροχου υλικού που καλύπτει τον μεταλλικό σκελετό) και στη μέση του είναι γραμμένο με μεγάλα μπλε γράμματα τα αρχικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάτω από αυτά τα αρχικά είναι γραμμένο, με μικρότερα γράμματα σαν συμπλήρωμα : Η συνέχιση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού!

Το Ζέπελιν γυρνούσε πάνω από την κατεστραμμένη πόλη με τη βοήθεια των άφθονων κινητήρων του, που καταλήγουν σε εντυπωσιακούς έλικες. Σκοπός του προεδρικού Ζέπελιν , ήταν να περιπολεί πάνω από τις ευρωπαϊκές πόλεις και να εποπτεύει τις μάχες. Μόλις είχε φτάσει από την Κοπεγχάγη, όπου η νίκη της Ε.Ε. ήταν σαρωτική. Σειρά είχε το «Σκοτεινό Παρίσι». Εδώ η νίκη θεωρούνταν σίγουρη. Έτσι δεν είχαν παρθεί ιδιαίτερα προστατευτικά μέτρα. Οι ειδικοί σε θέματα στρατηγικής και τεχνολογίας, είχαν διαβεβαιώσει τη στρατιωτική ηγεσία, ότι στο «Σκοτεινό Παρίσι» το επίπεδο άμυνας των εχθρών ήταν χαμηλό. Δεν υπήρχαν ούτε πύραυλοι εδάφους-αέρος, ούτε ρουκέτες, ούτε ηλεκτρομαγνητικά όπλα. Τέτοια πολεμικά εφόδια είχαν οι Σέχτες, αλλά ήταν απίθανο να τα είχαν προμηθευτεί και οι «τρωγλοδύτες».

Έτσι, στην τωρινή αποστολή του προεδρικού Ζέπελιν , επέβαιναν σχεδόν όλοι οι πολιτικοί ηγέτες και πολλοί από τους στρατηγούς, για να απολαύσουν το θρίαμβο. Αντίθετα, στις «επικίνδυνες» αποστολές, (όπως π.χ. της Κοπεγχάγης) έπαιρναν μέρος μόνο ένας πολιτικός ηγέτης και ένας στρατηγός. Για λόγους ασφάλειας. Κάποια ρουκέτα πχ μπορεί να έκανε τη ζημιά και έτσι δεν υπήρχε λόγος να διακινδυνεύει το σύνολο. Δεν υπήρχε όμως φόβος από τους «τρωγλοδύτες». Βέβαια οι αρχικές ήττες διέψευσαν τις προσδοκίες για περίπατο. Τώρα κάτι χειρότερο έρχεται. Το πάρτι των στρατηγών και πολιτικών θα χαλούσε σύντομα, καθώς κάποιος ερχόταν ακάλεστος στη γιορτή.

Τώρα οι αεροναύτες, που φοράνε άσπρες στολές, τρέχουν πανικόβλητοι πάνω κάτω. Οι οδηγοί του προσπαθούν να αυξήσουν ταχύτητα και να ξεφύγουν από το σκάφος, που τους επιτίθεται γυρνώντας τα πηδάλια. Ο καπετάνιος δίνει μανιασμένα διαταγές. Είναι αργά όμως.

«Μπάσταρδοι δεν περιμένατε αεροπορική επιδρομή από τους υπανάπτυκτους υπόγειους ανθρώπους. Έτσι; Τώρα θα τα πούμε. Πέσατε θύματα των ίδιων των προκαταλήψεών

σας! Αντίο γλυκό όνειρο. Τουλάχιστον θα πάρω μαζί μου πολλά καθίκια!» Αποφεύγει τις ριπές από τα πυροβόλα του Ζέπελιν. Ήταν πάντα καλός οδηγός. Το Ζέπελιν είναι ουσιαστικά απροετοίμαστο. Την περίμενε από τον υπόγειο κόσμο, αλλά τελικά η καταστροφή έρχεται από αέρος. Ο John σκέφτεται ότι ο «Μάγος» χρησιμοποιούσε την επιστημονική φαντασία για να δημιουργεί κάτι κακό. Την παραποιούσε για τους δικούς του σκοπούς. Από ένα περίεργο παιγνίδι μοίρας όμως, το δημιούργημα του «Μάγου», βασισμένο στην επιστημονική φαντασία, αρχικά προορισμένο για το κακό, θα κάνει τώρα το αντίθετο.

Το σκάφος τρυπάνι λοιπόν, που οδηγεί ο John σε αποστολή αυτοκτονίας, καρφώνεται με δύναμη στο Ζέπελιν. Το τρυπάνι διαπερνά με μίσος το εξωτερικό κάλυμμα. Στη συνέχεια, ο μεταλλικός σκελετός του Ζέπελιν δεν αντέχει την πίεση. Η φωτιά από την έκρηξη φτάνει σύντομα στους σάκους του ηλίου, που χρησιμεύουν για να δίνουν την άνωση στο Ζέπελιν. Η έκρηξη απερίγραπτη. Αντικείμενα και ανθρώπινα μέλη πετιούνται σε τεράστια απόσταση. Σχεδόν όλοι οι ηγέτες και ηγέτιδες της Ε.Ε. είναι νεκροί. Η ηγέτιδα της Ε.Ε., που είκοσι χρόνια πριν έβγαζε λόγους υπέρ του Έκτορα και τον παρουσίαζε σαν κινηματογραφικό ήρωα, η ίδια που πριν λίγο καιρό παρουσιάστηκε στους υποχρεωτικά στρατευμένους αιχμαλώτους της Ε.Ε και εξυμνούσε την επιστροφή του Ευρωπαϊσμού, προλαβαίνει να σκεφτεί μόνο ένα πράμα: πόσο καλύτερα θα ήταν αν είχε μείνει στη σουίτα της, στη βάση της Ανταρκτικής. Τι τα θέλανε τα πολλά; Η ηγέτιδα αυτή (η πιο φανατική από όλους τους ηγέτες) πέθανε την ίδια ώρα που ο Έκτορας άφηνε την τελευταία του πνοή σε ένα υπόγειο σπήλαιο.

Κάποιοι στρατηγοί γλυτώνουν γιατί βρίσκονται σε άλλα Ζέπελιν. Η καταστροφή πάντως είναι σαρωτική. Οι Ευρωπαίοι φαντάροι, που είναι στην επιφάνεια, κοιτάνε σοκαρισμένοι το θέαμα. Κάποιος πεζοναύτης κοιτά με

ανοιχτό το στόμα και με δάκρυα στα μάτια ψιθυρίζει: «Ο βασιλιάς είναι νεκρός.»

«Κύριοι, βρίσκομαι στη δύσκολη θέση να σας πω ότι η ήττα στο Παρίσι είναι σαρωτική» είπε λίγο αμήχανα ο Άγγλος αρχιστράτηγος. Το συνέδριο των στρατηγών και των ψυχοϊστορικών γίνεται μέσα σε μεγάλη ένταση. Οι στρατηγοί φοράνε τις επίσημες στολές τους, δηλαδή τις «ναπολεόντειες». Όταν καθιερώθηκε αυτή η επίσημη ενδυμασία σκοπός ήταν να τονιστεί ότι η Ε.Ε., εκτός από συνέχεια της Αρχαίας Αθήνας, είναι και η συνέχεια του Ναπολεόντειου Έπους. Ο κάθε στρατηγός, φορά βέβαια τη στολή της στρατιωτικής ηγεσίας της χώρας του στη διάρκεια του Ναπολεόντειου έπους. Έτσι ο Άγγλος είναι ντυμένος στα κόκκινα, σαν το Δούκα του Ουέλιγκτον, ο Γερμανός στα μαύρα, σαν τον Μπλύχερ κλπ.

«Στα τσακίδια!» φώναξε ο Τούρκος αφηνιασμένος . «Ηλίθιοι ψυχοϊστορικοί! Πήγε κατά διαόλου το σχέδιό σας. Τα κάνατε σκατά!»

Ο επικεφαλής των ψυχοϊστορικών πήρε το λόγο: «Κύριοι, κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Η αλήθεια είναι ότι για να πετύχαινε το ψυχοτρονικό σχέδιο έπρεπε να επιβληθεί ο πολιτισμός, με άλλα λόγια να άνοιγε ξανά ο κόσμος τις τηλεοράσεις του. Έτσι θα άρχιζε ουσιαστικά ο εξευρωπαϊσμός των πολιτών. Τα ψυχοτρονικά κύματα μέχρι τώρα έδρασαν σε περιορισμένο χώρο, για να στρατολογηθούν κυρίως οι Σέχτες στον Ευρωπαϊκό Στρατό. Δεν έγινε η χρήση τους σε μαζικό επίπεδο. Για να γινόταν αυτό χρειαζόταν οι νίκες σε στρατιωτικό επίπεδο. Άλλωστε ψυχοϊστορία δεν είναι μόνο ψυχοτρονική. Εμπεριέχει και τη στρατιωτική τέχνη. Εκεί που εσείς τα κάνατε χάλια. Οπότε αγαπητέ στρατηγέ, δε πας στο διάολο!»

«Ίσως έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε άλλο τέχνασμα από εκείνο με τους εξωγήινους. Ίσως έπρεπε να πούμε για ένα αστεροειδή που θα κατέστρεφε ολοκληρωτικά τον πλανήτη.

Έτσι θα τους πείθαμε πιο εύκολα. Τώρα είναι όμως αργά!» είπε σκεπτικά ο Γερμανός στρατηγός.

«Το θέμα είναι ότι χάσαμε.» Το λόγο πήρε ο Άγγλος αρχιστράτηγος: «Το ίδιο έγινε και στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο και στη Βιέννη. Χωρίς νίκες δεν υπάρχει πολιτισμός. Χωρίς τηλεόραση δεν υπάρχει ψυχοτρονικός έλεγχος. Δεν έχουμε τόσο στρατό για παρατεταμένες συγκρούσεις. Επίσης ο στρατηγός Εντ Γουντ την έκανε, μας πρόδωσε. Είχε τα εναλλακτικά σχέδια. Τώρα δεν υπάρχει σχέδιο β'.»

Ο επικεφαλής των ψυχοϊστορικών τόνισε σοκαρισμένος: «Σας ενημερώνω επίσης ότι το απόλυτο ηλεκτρομαγνητικό όπλο, αυτό που θα μπορούσε να σκοτώσει οποιοδήποτε σκέφτεται διαφορετικά, δε θα παραχθεί ποτέ. Οι ψυχοϊστορικοί, που εργαζόταν πάνω σε αυτό το project, είναι νεκροί. Βρίσκονταν όλοι στο Ζέπελιν που καταστράφηκε στη Θεσσαλονίκη. Στο project συμμετείχε και ο Εντ Γουντ. Όπως μόλις ενημερωθήκαμε ο στρατηγός την έκανε. Το project δεν μπορεί να ολοκληρωθεί.»

Ο Γερμανός όρμησε αλαλάζοντας και κτύπησε τον επικεφαλή των ψυχοϊστορικών. Ακολούθησε μικροσυμπλοκή. Πέρασαν αρκετά λεπτά για να ηρεμήσουν τα πνεύματα.

Ο Άγγλος αρχιστράτηγος κοίταζε συνοφρυωμένος το πάτωμα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Οι πολιτικοί ηγέτες ήταν σχεδόν όλοι νεκροί… Ο στρατός, το σύστημα, τα πάντα είχαν αποκεφαλιστεί. Ο στρατηγός κάνει μία αναδρομή στο παρελθόν. Τα μικροτσίπ, που είναι εμφυτευμένα στο κεφάλι του, λειτουργούσαν σαν άμυνα στα ψυχοτρονικά κύματα. Τέτοια μικροτσίπ υπήρχαν στους εγκεφάλους όλων των μελών της μεγαλοαστικής τάξης, στους στρατηγούς, στους πολιτικούς και στους μεγαλοδημοσιογράφους. Αυτό ήταν το μεγάλο κόλπο. Αυτοί είχαν το μυαλό τους καθαρό, ανόθευτο από τον ψυχοτρονισμό, σε αντίθεση με τους πολίτες (ευνοημένους του συστήματος) και τους παρίες (πλειοψηφία του πληθυσμού), που ο ψυχοτρονισμός τους μετάτρεπε σε

ψυχικά ζόμπι. Είχανε πάντα το πάνω χέρι όσο υπήρχαν τηλεοράσεις… Χωρίς TV όμως να καθυποτάζει τα κορόιδα η μάχη ήταν επί ίσους όρους. Έπρεπε να εφαρμόσεις υψηλή στρατηγική για να νικήσεις.

Θυμήθηκε καλά. Μετά το 2065 οι Ευρωπαίοι μπόρεσαν και νίκησαν, υπό την καθοδήγησή του, τους «Μάγους». Όμως , τότε, διάβαζε πού και πού Σουν Τσου. Μετά ήρθε η παρακμή. Μετά; Λάθος. Είχε ξεκινήσει πιο νωρίς. Το 2062 οι επιστήμονες ανακάλυψαν το φάρμακο που διακόπτει τη γήρανση και σε κάνει αθάνατο. Ο θάνατος έπαψε να φοβίζει τους πλούσιους. Ήταν υγιείς και ωραίοι. Όπως έλεγε άλλωστε και το τραγουδάκι της Ε.Ε. Μόνο που για την περίπτωση των φτωχών ήταν ένας σαρκασμός. Για τους πλούσιους όμως όχι. Ήταν η αλήθεια.

Το γέρας σταμάτησε λοιπόν εκείνη τη χρονιά για τους προύχοντες. Αυτός έμεινε στα σαράντα του, όπως ήταν το 2062. Δεν είχε γεράσει ούτε μέρα. Ο έγχρωμος Φιλανδός στρατηγός απέναντί του ήταν πιο τυχερός. Ήταν μόλις 30 χρονών τότε, ένας πλούσιος αξιωματικός του Ευρωπαϊκού Στρατού. Τόσο φαίνεται και σήμερα. Ένας πενηντατριάχρονος στο σώμα ενός τριαντάρη. Όλα πήγαιναν καλά για την άρχουσα τάξη.

Θα ζούσαν λοιπόν όλοι οι πλούσιοι αιώνια χάρη στα φάρμακα που σε κρατούσαν νέο και υγιή. Οι φτωχοί δεν ξέρανε για τα νέα φάρμακα. Άλλωστε ο μέσος όρος ηλικίας στα γκέτο ήταν τα 25 χρόνια. Δεν ήταν συνετό να καλλιεργηθεί η ζηλοφθονία για τους νέους, όμορφους και υγιής προνομιούχους. Οι πλούσιοι όμως άρχισαν να αποχαυνώνονται, να χάνουν τη θέλησή τους για δύναμη. Αιώνια νεότητα, εξουσία, χρήμα. Τα είχαν όλα, τι άλλο να ζητήσουν; Έτσι όμως γίνεσαι αδύναμος. Το 2065 το πράγμα άρχισε να στραβώνει. Όχι για πολύ όμως. Τη νίκη βέβαια τη διαδέχτηκε η ήττα. Αλλά όταν έχεις λεφτά μπορείς να αντεπιτίθεσαι. Αλλά για πόσο;

Η ζωή τρυφηλότητας και ηδονής που έζησε για χρόνια στις υπόγειες υπερπολυτελείς σουίτες στην Ανταρκτική, μια ζωή γεμάτη από μοντέλα και κόκα, τον έκαναν να ξεχάσει αυτά που ήξερε. Την τέχνη του πολέμου, της προδοσίας, αλλά και της αυταπάρνησης. Αποτέλεσμα το ένα φιάσκο να διαδέχεται το άλλο. Για παράδειγμα, θυμήθηκε την πανωλεθρία της Θεσσαλονίκης. Το όνομα των εχθρών στην πόλη αυτή ήταν «Νεοζηλωτές». Είχαν λέει εμπνευστεί από ένα μεσαιωνικό κομμουνιστικό κίνημα της πόλης: τους Ζηλωτές της Θεσσαλονίκης. Στη Θεσσαλονίκη συναντήθηκαν λοιπόν οι στρατηγοί στο Ζέπελιν με τον αντιπρόσωπο των αντιπάλων για τους όρους παράδοσης των τελευταίων. Ο αρχηγός τους όμως δεν είχε πάει για συνθηκολόγηση. Αντίθετα ήταν ζωσμένος με μικροσκοπικά νανοεκρηκτικά νέας τεχνολογίας, που μπορούσαν να περνάνε τους προληπτικούς ελέγχους για τρομοκρατικές επιθέσεις. Ποιος να το περίμενε; Οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης ανέπτυξαν μία νέα θανατηφόρα τεχνολογία. Μέχρι τώρα ο αρχιστράτηγος νόμιζε ότι ήταν παντού μπροστά. Στην επιστήμη, στην στρατηγική και στην τέχνη της πολιτικής. Είχαν άλλωστε και τους ψυχοϊστορικούς… Ψυχοτρονισμός και μαλακίες! Τελείωσε και η υπόθεση με το ηλεκτρομαγνητικό όπλο. Η απόλυτη καταστροφή δε θα ερχόταν ποτέ για τους ανέντακτους…

Η υποτίμηση του εχθρού ήταν ο πιο σύντομος δρόμος για τη συντριβή. Κάποτε το γνώριζαν. Τώρα όμως υποτίμησαν. Πίστεψαν ότι μόνο οι Σέχτες ήταν αξιόμαχες. Όλους τους άλλους τους είχαν για ανοργάνωτους, καλικάντζαρους, τρωγλοδύτες, κανίβαλους, περιθωριακούς κλπ. Αντίθετα είχαν σε εκτίμηση μόνο τις Σέχτες και όλους τους άλλους τους θεωρούσαν εύκολο στόχο. Υποτίμησαν τους αμεσοδημοκράτες, τους αμφισβητίες, τους νεοζηλωτές, τους μετακομμουνιστές και τους πώς τους λένε; Α ναι, ναραχικούς. Τελικά αυτοί αποδείχτηκαν δύσκολοι αντίπαλοι. Δεν υπήρχε κάποιος αρχηγός, κάποιο κεφάλι να

συνδιαλλαγείς και να προσεταιριστείς ή αν χρειαστεί, να το κόψεις και έτσι να αποκεφαλίσεις τους εχθρούς σου. Η αλήθεια είναι ότι τελικά βόλευε να έχεις εχθρό ένα νέο Στάλιν ή ένα νέο Μουσολίνι. Αντίθετα οι τωρινοί εχθροί εμφανίζονταν από παντού χωρίς άμεση καθοδήγηση. Χωρίς ιεραρχία που θα μπορούσες να προβλέψεις και να συντρίψεις.

Οι τηλεοράσεις και τα ολογράμματα λοιπόν δεν πήγαν παντού. Έτσι η αντεπίθεση της Ε.Ε. έμεινε ανολοκλήρωτη. Έπρεπε να πολεμήσουν και με πληθυσμούς που δε μπορούσαν να ελέγξουν. Είχαν να κάνουν με αντάρτικα. Τα λάθη πληρώνονται. Η ανορθοδοξία είναι η μέθοδος των ανταρτών: αυταπάρνηση, επιθέσεις αυτοκτονίας, πρωτοτυπία, αιφνιδιασμός κλπ. Τα είχε ξεχάσει όλα. Τώρα τα θυμήθηκε με το δύσκολο τρόπο.

«Κύριοι χάσαμε! Καλέστε όλες τις δυνάμεις πίσω. Αποχωρούμε για τη βάση στην Ανταρκτική. Ίσως επιστρέψουμε σε κάποια χρόνια.»

Στο Ελεύθερο Παρίσι έχει στηθεί τρελό γλέντι. Το ίδιο και σε άλλες πόλεις. Οι άνθρωποι επιτέλους χαμογελάνε. Χορεύουν αγκαλιασμένοι. Κάποιος φωνάζει: «Ζήτω το γλυκό όνειρο που ζούμε.». Μέχρι και ένας τσιγκούνης έβγαλε το τελευταίο του ουίσκι και το μοιράζεται με τους άλλους. Το πάρτι είναι ατελείωτο και κρατά μέρες. Την εμφάνισή της κάνει δειλά δειλά η ευτυχία. Το 2085 η Ευρώπη ζει στο λυκόφως του τρόμου.

Ο ΜΑΝΙΑΚΟΣ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

«Ο Κόναν είναι ο λύκος που γυρνάει στις σύγχρονες πόλεις των αρουραίων»

ROBERT E. HOWARD

Τι είναι αυτό που κάνει κάποιους ανθρώπους να πετυχαίνουν στη ζωή τους; Δηλαδή, τι είναι αυτό που κάνει κάποιους να πραγματοποιήσουν τα παιδικά τους όνειρα; Να βρουν, για παράδειγμα, μια δουλειά που να ικανοποιεί τις προσδοκίες τους; Αν κοιτάξετε δίπλα σας, θα δείτε κάποιους συνανθρώπους σας να είναι ευχαριστημένοι(και όχι υποκριτικά) απ'αυτό που κάνουν. Ποδοσφαιριστές της πρώτης εθνικής, τενόροι της όπερας, ακριβοπληρωμένοι

ηθοποιοί κλπ. Το βλέπεις στο πρόσωπο του ζωγραφισμένο. Είναι σαν να σου λένε «έγινα αυτό που ήθελα».

Από την άλλη, τι είναι αυτό που κάνει την πλειοψηφία να αποτυγχάνει; Είναι οι συνάνθρωποι των οποίων η ζωή δε θα γυριστεί ποτέ σε ταινία. Αποτυχημένοι ηθοποιοί, σουβλατζήδες, δημόσιοι υπάλληλοι, περιπτεράδες. Πόσοι και πόσοι δεν ονειρεύτηκαν σαν παιδιά να γίνουν αστροναύτες και ροκ αστέρες για να καταλήξουν, μεγαλώνοντας, στην μίζερη πραγματικότητα;

Κάποιοι πίστεψαν ότι το όνειρο είναι πιο δυνατό από την πραγματικότητα.

Μία τέτοια περίπτωση είναι αυτή του Γιάννη του λογιστή, που θα σας διηγηθώ στη συνέχεια. Αν και ανήκε στην πλειοψηφία των αποτυχημένων, δεν συμβιβάστηκε. Αν και δεν έγινε αυτό που ονειρεύτηκε σαν παιδί, αποφάσισε να διεκδικήσει μια καλύτερη- σύμφωνα με αυτόν- ζωή. Έζησε το όνειρο του, με ολέθριες συνέπειες.

Ας τα πάρουμε, όμως, απ'την αρχή. Ο Γιάννης έφυγε για τη δουλειά του πρωί, όπως συνήθιζε τα τελευταία έξι χρόνια. Το ρολόι χτύπησε στις 6:30. Επτά παρά ήπιε τον καφέ του και επτά παρά τέταρτο ήταν στο σταθμό «Αμαρουσίου» για να πάρει το μετρό για «Ομόνοια», όπου και στεγαζόταν η εταιρεία που δούλευε. Έξι χρόνια έκανε αυτή την δουλειά. Έξι χρόνια δεν είχε λείψει ποτέ. Για την ακρίβεια, δεν είχε καν αργήσει. Σύμφωνα με το αφεντικό του, ήταν το καλύτερο παιδί, πάντα πρόθυμο και εργατικό.

Σαν άνθρωπος ήταν ο ορισμός του αδιάφορου και της μετριότητας. Με μέτριο ύψος ,γύρω στο 1.70, μαλλί μαύρο, κοντοκουρεμένο- σχεδόν στρατιωτικό- δεν είχε τίποτα πάνω του που να τον κάνει να ξεχωρίζει. Ήταν αυτός, που μέσα σ'ένα μπαρ, θα περνούσε αδιάφορος απ' τους θηλυκούς θαμώνες. Όχι, βέβαια, πως πήγαινε και ποτέ σε μπαρ. Απλά αυτό που κάνει ένα άντρα τριάντα χρονών να ξεχωρίζει, απουσίαζε πλήρως, απ'αυτόν. Και εννοείται ότι ο Γιάννης, παρά τα τριάντα του χρόνια, παρέμενε παρθένος.

Όσο αφορά την οικογένειά του, έχουμε να κάνουμε με μία κλασική μοντέρνα οικογένεια. Οι γονείς δημόσιοι υπάλληλοι και προπαντός καλοί μικροαστοί και πατριώτες με ελληνορθόδοξη ανατροφή. Η αδερφή του ,πέντε χρόνια μεγαλύτερη, στα νιάτα της, αντίθετα με τον Γιάννη, είχε επιδοθεί στην ηδονική ζωή, στα σκληρά ναρκωτικά και στο ξενύχτι .Είχε αρκετούς δεσμούς αλλά και εφήμερες σχέσεις. Αργότερα, τα εγκατέλειψε όλα και πήγε να ζήσει σε ένα μοναστήρι, απογοητεύοντας, έτσι, τους γονείς που περιμένανε έναν ευπρεπή γάμο και βέβαια, απογόνους.

Αυτή ήταν, λοιπόν, η ζωή του Γιάννη. Απόφοιτος απ'τα ΤΕΙ Λογιστικής στα 22, ξεκίνησε τη στρατιωτική του θητεία αμέσως και, μόλις απολύθηκε, έπιασε δουλειά στην εταιρεία όπου δουλεύει και σήμερα. Εκεί, όπως είπαμε, θεωρείται το καλύτερο παιδί, επειδή δεν άργησε ποτέ. Οι γονείς του τον θεωρούν το καμάρι της οικογένειας. Ο ίδιος δε συμμερίζεται τις απόψεις τους. Όταν κοιτάζεται στον καθρέπτη τον πιάνει αναγούλα. Τα σιχαίνεται όλα! Οικογένεια, δουλειά, σχέσεις. Αγαπάει, όμως, κάτι που κανείς δε το ξέρει….

Ο Γιάννης έχει λοιπόν μια κρυφή αγάπη. Μια μανία που θα παραξένευε το αφεντικό του και τους συναδέλφους του. Κανείς δε θα το περίμενε απ'αυτόν. Η αγάπη του αυτή ήταν και η μόνη του διέξοδος απ'την πραγματικότητα. Ο μόνος λόγος για τον οποίο ζούσε.

Τι ήταν αυτό; Απλά, ο Γιάννης ήταν φανατικός αναγνώστης. Και τι διάβαζε; Εργα της λεγόμενης ηρωικής φαντασίας από συγγραφείς όπως ο Μούρκοκ, ο Λάβκραφτ, ο Λάιμπερ και Χάουρντ .Τα βιβλία αυτά τα είχε διαβάσει εκατοντάδες φορές. Ξανά και ξανά. Θα μπορούσες να πεις ότι τα ήξερε απ'έξω.

Ο περισσότερος κόσμος δε ξέρει τι είναι η ηρωική φαντασία γι'αυτό και πρέπει να εξηγήσω τι είναι αυτό που είχε πάρει τα μυαλά του. Το λογοτεχνικό αυτό είδος αναφέρεται σε εποχές, μπρος ή πίσω στο χρόνο, όπου τεχνολογία δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο μαγεία και κάτι

ισχυρότερο απ΄αυτήν: Το ξίφος! Το πρότυπο του άντρα δεν είναι ο επιχειρηματίας, όπως είναι στις μέρες μας, αλλά ο πολεμιστής, όπως ήταν και στα χρόνια του Τρωικού Πολέμου. Μιλάει για εποχές όπου οι σκοτωμοί γίνονταν εύκολα και για πράγματα όπως είναι η εξουσία, ο χρυσός και οι γυναίκες.

Και σήμερα, βέβαια, όλα για τα παραπάνω γίνονται, όμως πιο πολιτισμένα…Εκείνη την εποχή, που τόσο θαύμαζε ο Γιάννης, κέρδιζε ο πιο δυνατός και όχι ο πιο πονηρός. Όχι αυτός που τον διέκρινε το εμπορικό πνεύμα το οποίο στις μέρες μας θριαμβεύει. Στις μέρες μας όλοι, ακόμα και οι στρατιώτες, πρέπει να΄ ναι και λίγο έμποροι για να επιβιώσουν.

Αντίθετα, εκείνη την εποχή, ποιος ασχολούνταν με τους εμπόρους; Το σπαθί ,ο πολεμιστής και η πολεμίστρια κυβερνούσαν και οι άλλοι κρύβονταν στα λαγούμια τους, ζώντας ζωή δούλων. Πώς γίνεται, όμως, ένας άνθρωπος σα τον Γιάννη, τόσο συμβιβασμένος, ένας άνθρωπος που δεν έκανε τίποτα επαναστατικό στη μίζερη ζωή του, ένας λογιστάκος, να θαυμάζει εποχές με ήρωες όπως ο Έλρικ, ο Κόναν, ο Έκτωρ και ο Ντρίντζ; Ήρωες με τελείως άλλα ιδανικά απ΄αυτά που έχει ένας σύγχρονος λογιστής.

Τις ώρες που ο Γιάννης διάβαζε ακατάπαυστα ,κλεισμένος στο δωμάτιο του, αφιερώνονταν σε ονειροπολήσεις. Γίνονταν και αυτός ήρωας, έστω για λίγο. Γίνονταν και αυτός Αχιλλέας και Γούλφγκαρ. Γίνονταν ο εκδικητής των φτωχών και ο σφαγέας των βασιλιάδων. Το επόμενο πρωί που πήγαινε στη δουλειά, αγνοούσε τα σχόλια των συναδέλφων του, όπως «Να και ο ρουφιάνος του αφεντικού!» ή «Να και ο φτωχομπινές, τα ίδια ρούχα φορά ο γελοίος τόσα χρόνια!»

Δε μπορούσαν να φανταστούν την εκδικητική φαντασία του. Ούτε ότι δεν ήταν τσιγκούνης. Όλα τα λεφτά τα έτρωγε σε βιβλία. Και όταν το αφεντικό του ζήτησε- για μια ακόμα

φορά- να κάνει υπερωρία χωρίς να πληρωθεί, αυτός πάλι δέχτηκε. Και όλοι γελούσαν πίσω απ'την πλάτη του.

«Σε λίγο, θα τους εκδικηθώ όλους», έλεγε, από μέσα του. Και εννοούσε ότι, όταν θα πήγαινε σπίτι, θα φαντασιώνονταν ότι ήταν ήρωας, σε κάποιο μεσαιωνικό μύθο και ότι θα έσφαζε με τρόπο βάρβαρο. Βάρβαρο όπως αξίζει σε όλους τους εχθρούς του. Και έσκυψε το κεφάλι για να τελειώσει τις λογιστικές πράξεις.

Ναι, είναι σίγουρα περίεργα όλα αυτά. Όμως, σκέψου του για λίγο! Είχες ποτέ μια δουλειά που μισούσες; Σκέψου τη δύναμη του ονείρου! Μετά από μια σκληρή μέρα δουλειάς, πας σπίτι, κλείνεις τα μάτια και ονειρεύεσαι. Πόσοι δεν το έχουν κάνει αυτό; Πόσοι δε φαντάζονται ότι από δούλοι γίνανε αφεντικά; Και μη γελιόμαστε!. Και η θρησκεία αυτό τον ρόλο παίζει. Ο κακός του σήμερα (αυτός που εκμεταλλεύεται) θα πάει στην κόλαση και ο καλός(ο εκμεταλλευόμενος) θα πάει στον παράδεισο. Το κακό όμως με το Γιάννη, ήταν ότι το παράκανε με αυτή την ονειροπόληση. Και ακόμα χειρότερα, ήθελε τον Παράδεισο τώρα!

Κάθε μέρα ήταν για τον Γιάννη ίδια. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να είναι τέλειος στην δουλειά. Όλα τα άλλα θέματα του ήταν αδιάφορα. Ρατσισμός, ταξικός πόλεμος, ο πόλεμος στο Ιράκ, ο πόλεμος των φύλων ήταν πράγματα που ποτέ δεν τον είχαν απασχολήσει. Μια μέρα, για παράδειγμα, καθώς γυρνούσε σπίτι είδε μία παρέα αλλοδαπών να ξυλοκοπούν έναν άλλο αλλοδαπό. Κοντοστάθηκε λίγο και κοίταξε. Ο άμοιρος σήκωσε τα χέρια του και ζήτησε έλεος. Σαν απάντηση κάποιος απ' αυτούς που τον έδερναν σήκωσε μία πέτρα και την κατάφερε στο πρόσωπο του, θρυμματίζοντας τα μπροστινά του δόντια. Ο Γιάννης κοίταζε αμέτοχος.

«Δεν είναι δικιά μου δουλειά να μπλέξω μ'αυτούς τους αλήτες», είπε. «Ακόμα και αυτός που τις τρώει δεν ξέρω, καν, τι ρόλο παίζει...Ίσως είναι και αυτός κάποιος απ' τους

εγκληματίες μετανάστες», κατέληξε… Έτσι, λοιπόν, έφυγε χωρίς να βοηθήσει…

Μετά από λίγο, όταν έφτασε σπίτι, τον υποδέχτηκε η μάνα του. «Καλώς το καμάρι της οικογένειας μας», του είπε. Η μάνα του, ίσως η μοναδική γυναίκα που τον ερωτεύτηκε ποτέ, ένας έρωτας που ποτέ δεν έπαψε, ένας έρωτας που ποτέ όμως η μάνα του δεν παραδέχτηκε. Θεωρητικά, ήταν ερωτευμένη με τον άντρα της. Θεωρητικά...Όπως και να'χει, έβλεπε στο γιο της τη μέγιστη επιτυχία της. Τον έβλεπε σαν Θεό, προφανώς γιατί ήταν ο γιος της.

Αφού, λοιπόν, έτρωγε βραδινό με τους γονείς του, που τόσο θαύμαζαν την κοινωνικά ορθή ζωή του, κλείνονταν στο δωμάτιο του και παραδίνονταν στις ονειροπολήσεις, πότε διαβάζοντας Βιργίλιο και πότε Σαλβατόρε. Παραδινόταν στις ονειρικές εποχές που ο άντρας ζούσε απ'το σπαθί του και το σπαθί άξιζε χρυσάφι. Τον τελευταίο καιρό, μάλιστα, είχε αγοράσει στολές αρχαίων πολεμιστών, στα κρυφά και τις φορούσε, αφού βεβαιωνόταν ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Και ενώ η μάνα του είχε την ψευδαίσθηση ότι ο γιος της εργάζεται σκληρά για την αυριανή δουλειά και έπεφτε καταχαρούμενη για ύπνο, αυτός φανταζόταν ότι έσφαζε τους κακούς (άλλοτε Τρώες, άλλοτε Ντρόου και άλλοτε Τρολλ) και απέδιδε δικαιοσύνη σε ένα κόσμο που τον είχε ανάγκη. Σε εκείνο τον κόσμο δεν υπήρχαν δημόσιοι υπάλληλοι, Αλβανοί, αστυνομικοί και έμποροι. Υπήρχαν καλοί και κακοί.

Στις μέρες μας είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις τους κακούς απ'τους καλούς.

Στους φανταστικούς, όμως, κόσμους του Γιάννη, τα πράγματα είναι απλά. Καλός είναι όποιος είναι μαζί σου. Στον Τρωικό Πόλεμο για παράδειγμα καλοί είναι οι Αχαιοί. Κακός είναι όποιος είναι εναντίον σου. Στην Τροία για παράδειγμα κακοί είναι οι Τρώες. Εδώ δεν υπάρχουν δημόσιοι υπάλληλοι. Εδώ υπάρχει πόλεμος. Εδώ υπάρχει αξιοκρατία. Μόνο οι δυνατοί επιβιώνουν.

Την επόμενη μέρα, στη δουλειά, αδιαφορούσε πλήρως για τους γλοιώδεις συναδέλφους του που ενδιαφέρονταν μόνο για προαγωγή και γκόμενες. Αυτόν τον ένοιαζε μόνο να κάνει τέλεια την δουλειά του, γιατί έτσι τον έμαθαν οι γονείς του. Και μετά τη δουλειά, να γυρίσει σπίτι του και να κλειστεί στο δωμάτιο του και τους φανταστικούς υπέροχους κόσμους του. Να φαντάζεται ότι είναι ήρωας σε κάποιο έργο του Χάουαρντ και του Λάβκραφτ. Και έτσι, να ξεφύγει απ'τους γονείς του. Να ξεφύγει απ'τη δουλειά του. Να ξεφύγει απ'την αλήθεια.

Έτσι, με τα χρόνια είχε δημιουργήσει την τέλεια αναλογία μεταξύ ψέματος και αλήθειας, με αποτέλεσμα στη δουλειά να είναι τέλειος επαγγελματίας και στο δωμάτιο του ένας εκδικητής. Όμως αυτή η κατάσταση δεν κράτησε για πάντα. Τον τελευταίο καιρό οι ιστορίες για ήρωες και τέρατα ,αναζητούσαν περισσότερο χώρο στο μυαλό του. Δεν μπορούσαν να είναι περιορισμένες μόνο στον ελεύθερο του χρόνου και ασφυκτιούσαν μέσα στους τοίχους του δωματίου του.

Μια μέρα, ο Γιάννης κοίταξε την φάτσα του στον καθρέφτη. Κοίταξε την φάτσα του και φώναξε: «Πόσο ασήμαντος είσαι!» και έκλαψε πικρά. Θυμήθηκε, όμως, ότι αυτός τουλάχιστον κράτησε τα παιδικά του όνειρα ζωντανά. Δεν τα πρόδωσε όπως όλοι οι άλλοι. Πόσα παιδιά δεν είχαν σαν πρότυπα τον Έκτορα και τον Αχιλλέα; Και τώρα, όλοι αυτοί αγαπάνε τα ακριβά αυτοκίνητα και τις γκόμενες! Το χρήμα! Τα πούλησαν όλα. «Είναι κακοί!» φώναξε, «είναι προδότες, είναι σατανικοί! Είμαι μόνος εναντίον όλων!». Και αφού έκλαψε πικρά, έπεσε να κοιμηθεί. Αύριο, έπρεπε να ξυπνήσει νωρίς το πρωί για δουλειά. Για άλλη μία φορά…

Και όμως το επόμενο πρωί ξύπνησε ευτυχισμένος! Για την ακρίβεια, ξύπνησε κάποιος άλλος. Κάποιος που δε θα πήγαινε για δουλειά. Το όνειρο έγινε πραγματικότητα. «Τέρμα οι φαντασιώσεις!»,είπε. Κοίταξε γύρω του. Τα πάντα ήταν αγνώριστα κι όμως τα ήξερε. Τα είχε ξαναζήσει. Είχε

πάει σ’αυτή την πόλη. Ήταν η πόλη του ονείρου του. «Πως μεταφέρθηκα εδώ; αναρωτήθηκε. Αλλά τι τον ένοιαζε; Σημασία είχε ότι θα ζούσε το όνειρο του, αληθινά.

Η πόλη Χμαρ, το πράσινο διαμάντι της στέπας, είχε καταστραφεί. Η πόλη αυτή, αν την κοίταζε κανείς από ψηλά, έμοιαζε με μία τεράστια σκακιέρα, καθώς οι πλακόστρωτοι δρόμοι αποτελούνταν από άσπρες και μαύρες πλάκες, η μία δίπλα στην άλλη. Μια σκακιέρα που πάνω της βρίσκονταν τα υπέροχα πολυώροφα πράσινα ανάκτορα και απίστευτοι κήποι σπαρμένοι με διαμαντένια αγάλματα. Ήταν η πιο γνωστή πόλη του κόσμου, η πόλη που όλοι οι βάρβαροι του κόσμου εποφθαλμιούσαν να καταστρέψουν .

Σηκώθηκε απ’την κρυψώνα του αποφασισμένος για όλα. Σήμερα ήταν η κρίσιμη μέρα. Ο Μάρλοκ φόρεσε την αστραφτερή του πανοπλία και το κράνος με το μπλε λοφίο. Ήταν ο μπλε ιππότης. Βγήκε σιωπηλός στην πόλη του Χμαρ.

Περιφέρθηκε ανάμεσα στα πολυτελή πολυώροφα ανάκτορα με τους χρυσαφένιους κίονες, στα τεράστια πάρκα, τα γεμάτα με διαμαντένια αγάλματα.

Όμως αυτή η πόλη δεν έσφυζε από ζωή, όπως άλλοτε. Αντίθετα, όλοι οι πολίτες είχαν σφαγιαστεί. Εκατοντάδες πολίτες αυτής της πόλης κείτονταν νεκροί, κοκκινίζοντας τους δρόμους .Γυναίκες και παιδιά δεν είχαν καλύτερη μοίρα απ’τους άντρες. Παντού αίμα και χάος στους πολυδαίδαλους δρόμους!

Δρόμοι που έμοιαζαν με τεράστιο φιδίσια σκακιέρα. Σκακιέρα με όλα τα πιόνια-ανθρώπους πεσμένους για πάντα πάνω της. Όμως, το παιχνίδι δεν είχε λήξει.

Το μυαλό του πήγε στον γίγαντα ρομπότ Τάλως, το χάλκινο δημιούργημα των Θεών, που έπρεπε να είχε προστατεύσει την πόλη απ’τις ορδές των βαρβάρων. Έτσι έκανε πάντα. Όχι όμως και τώρα. Ο βασιλιάς δεν είχε θελήσει, καν, να φτιάξει τείχη να προστατεύουν την πόλη. Ήταν σίγουρος για την εύνοια των Θεών και για τον Τάλο.

Οι Θεοί όμως απέσυραν την εύνοια απ'την πόλη και τους γελούσαν κατάμουτρα, μέσω του γίγαντα Τάλου, που τα κοιτούσε όλα αφ'υψηλού και γελούσε. Ο Τάλος άφησε τους εχθρούς να περάσουν.

Οι Μπούρκα, ο πιο νότιος λαός απ' τις βαρβαρικές φυλές, είχε καταλάβει το πράσινο διαμάντι της στέπας, την πόλη του ονείρου, την Χμαρ και ο Τάλως δεν έκανε τίποτα για να τους εμποδίσει. Αντίθετα, κάθισε και έβλεπε την σφαγή και γελούσε! Χωρίς τον Τάλο και τα τείχη, η σφαγή ήταν εύκολη. Οι σκληροτράχηλοι βάρβαροι δεν δυσκολεύτηκαν με τους απροετοίμαστους Χμαρ. Ο Μάλροκ κρύφτηκε και άφησε την σφαγή να κυλήσει όλο το βράδυ. Ήξερε να παίρνει εκδίκηση. Και θα έπαιρνε! Θα έχυνε το αίμα των άθλιων τώρα! Οργή τον είχε κυριέψει. Οργή για τον χαμένο παράδεισο. Οργή για το πράσινο διαμάντι που είχε θρυμματιστεί οριστικά. Τώρα την αυγή, λίγο πριν το ξημέρωμα, ήταν η κατάλληλη ώρα για εκδίκηση. Τώρα που οι Μπούρκα, κουρασμένοι απ'το ολονύκτιο γλέντι, τις σφαγές και τους βιασμούς είχαν πέσει αποκαμωμένοι για ύπνο.

Έπεσε με λύσσα στον πρώτο Μπούργκα που είδε. Η μάχη ήταν σύντομη. Έκοψε με το σπαθί του τον λαιμό του πολεμιστή ,που μεθυσμένος δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα, καθώς ο Μάλροκ σε κατάσταση μανίας τον αποκεφάλιζε.

Μετά μπήκε, λυσσασμένος, μέσα σ'ένα ανάκτορο, όπου δεκάδες μπούργκας κοιμόντουσαν στο δάπεδο, αφού είχαν λεηλατήσει, καταστρέψει και κλέψει πράγματα που δεν τους ανήκαν. Δίπλα τους, κείτονταν τα γυμνά, άψυχα σώματα νεαρών κοριτσιών, που πρώτα βιάστηκαν κι μετά σφάχτηκαν απ' τους βαρβάρους.

«Ηρθε η ώρα για εκδίκηση!», σιγομουρμούρησε ο Μάλροκ και άρχισε να σφάζει ακούραστα στον ύπνο τους ανέμελους βαρβάρους. Συνέχιζε να σφάζει και στον πάνω και στον τελευταίο όροφο, μέχρι που τους έσφαξε όλους μέσα στο ανάκτορο- καμία εκατοστάρα- και το πρόσωπο του έγινε κατακόκκινο.

Και μέσα στο σκοτάδι, ξεχώριζαν απ′ την αιμάτινη μάσκα που φορούσε μόνο τα βλοσυρά του μάτια, που διψούσαν και για άλλη εκδίκηση.

Όταν βγήκε έξω απ′το ανάκτορο, είχε ξημερώσει για τα καλά. Σιγά σιγά, οι πολεμιστές, που είχαν κοιμηθεί στους δρόμους μεθυσμένοι, άρχισαν να ξυπνούν. Κινούνταν όσο μπορούσε πιο αθόρυβα ανάμεσα στους ζαλισμένους εχθρούς. Κατευθύνονταν προς τη μεγάλη σκηνή του βασιλιά, στο κεντρικό πάρκο, με τα διαμαντένια αγάλματα. Ο βασιλιάς των Μπούργκας, σίγουρος ότι οι εχθροί του όλοι είχαν σφαγιαστεί, κοιμόνταν σχεδόν μακάριος. Η πειθαρχία, επίσης, είχε πάει για ύπνο μαζί με τους φρουρούς του βασιλιά. Ποιος ξέρει τι όνειρα να έβλεπε ο βασιλιάς…

Ο Μάλροκ κλώτσησε τον βασιλιά στα μούτρα. Ξύπνησε απότομα και κατάλαβε .Όλα είχαν τελειώσει. Το είδε και στα μάτια του πολεμιστή που βρίσκονταν από πάνω του. Ήξερε ότι έπρεπε να πεθάνει σαν άντρας. Το ήξερε αλλά δεν μπορούσε. Κατουρήθηκε πάνω του, καθώς ο μπλε ιππότης τον περιεργάζονταν, όπως η γάτα κοιτά, σαδιστικά, το θήραμα της λίγο πριν το καταβροχθίσει.

Ήξερε ότι έπρεπε να πεθάνει σαν άντρας. Αλλά δεν μπορούσε. Μια κραυγή βγήκε με λύσσα απ'τα σωθικά του. Μια κραυγή που έσκισε τα πάντα γύρω της, έτσι σπαραχτική που ήταν. «Έλεος!», κραύγασε. «Έλεος!», ζήτησε, καθώς ο Μάλροκ κατέβαζε με δύναμη το σπαθί του στο κρανίο του αρχηγού των βαρβάρων. Και όλα άρχισαν να διαλύονται.

«Έλεος!», κραύγασε ο Γιάννης στο κέντρο μιας πλατείας καθώς τον ξυλοκοπούσαν. Τον χτυπούσαν αλύπητα. «Έλεος!», φώναξε. Το ψέμα είχε λήξει, τώρα το κατάλαβε. Ήταν όμως αργά. Έπρεπε να πληρώσει για τα φριχτά του εγκλήματα. Ένα τούβλο συνέθλιψε το κρανίο του Γιάννη. Και όταν όλοι είδαν ότι ήταν πια νεκρός, έκαναν πέρα, σοκαρισμένοι και πιο ήρεμοι, ταυτόχρονα, τώρα που το κτήνος ήταν νεκρό .

Τι έγινε όμως εκείνο το πρωί που οδήγησε σ’εκείνα τα γεγονότα; Πως ένας απλός λογιστής είχε τέτοιο τέλος; Ένας άνθρωπος που δεν είχε πειράξει ποτέ κανένα; Οι εφημερίδες τον ονόμασαν «Ο Μανιακός Δον Κιχώτης».

Εκείνο το πρωί, σηκώθηκε με πολλή όρεξη. Φόρεσε τη στολή του Μπλε Ιππότη, που είχε αγοράσει από ένα αποκριάτικο μαγαζί και βγήκε έξω απ’το δωμάτιο του. Τώρα, πλέον, ζούσε σ’ένα ψεύτικο κόσμο. Τα πάντα τα έβλεπε όπως ήθελε και όχι όπως ήταν. Τώρα, ήταν κάτοικος μιας πόλεως, της Χμαρ, σε μία στέπα, σε κάποιον άγνωστο κόσμο, σε κάποιον άγνωστο χρόνο. Οι πρώτοι που έσφαξε ήταν η μάνα και ο πατέρας του, την ώρα που κοιμόντουσαν. Τους πήρε για Μπούργκα. Δεν έβλεπε μπροστά του. Σαν άλλος Αίαντας. Με τη διαφορά πως ο τελευταίος ήταν πιο τυχερός. Άλλο να σφάζεις γουρούνια και άλλο ανθρώπους.

Με το που βγήκε απ’την πολυκατοικία, συνέχισε το έργο του. Απλοί πολίτες που πήγαιναν στη δουλειά τους, βρήκαν τον θάνατο απ’τον παρανοϊκό που τους έβλεπε όλους σαν εχθρούς του. Συνέχισε, ίσως από ένστικτο, το καθημερινό του δρομολόγιο προς το σταθμό του μετρό, αφήνοντας πίσω του αρκετούς νεκρούς.

Δεν σταμάτησε ούτε και μπροστά σε μια άμοιρη γυναίκα που πήγαινε στο σχολείο τα δύο μικρά αγγελούδια της .Ο φανφάρας ψευτοπολεμιστής Γιάννης τα έσφαξε και αυτά με μια λυσσώδη μανία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του. Ο κόσμος που έντρομος παρακολούθησε την σφαγή αυτή, στην κεντρική πλατεία στο Μαρούσι, ακριβώς μπροστά απ’τις σκάλες του Μετρό, καταλήφθηκε από μανία. Ένας αστυνομικός τον πυροβόλησε, αλλά, πάνω στον θυμό του, αστόχησε και τον πέτυχε στο πόδι.

Τότε ο κόσμος τον πλησίασε και άρχισε να τον χτυπά με λύσσα. Ακόμα και ο αστυνομικός δεν έκανε τίποτα για να τον βοηθήσει. «Ας πάρει αυτό που του αξίζει», σκέφτηκε θολωμένος. Ο φόνος των παιδιών και οι σπαραχτικές

κραυγές της μάνας ,ξύπνησαν σε όλους ζωώδη ένστικτα και μίσος.

Ο κόσμος της Χμαρ διαλύθηκε απότομα απ'τα πολλά χτυπήματα. Λίγο πριν πεθάνει, ο Γιάννης κατάλαβε ότι δεν ήταν ποτέ Μάλροκ, ούτε καν σε αυτήν την αιματοβαμμένη ψευδαίσθηση. Ήταν ο βασιλιάς των βαρβάρων και όχι ο ηρωικός πολεμιστής. Ακόμα και στη δική του φαντασίωση είχε χάσει. Στα πρόσωπα των γύρω του είχε ζωγραφιστεί τώρα το παράφορο και ανίκητο μίσος. Άνθρωποι, κατά τα άλλα ειρηνικοί, είχαν περάσει τώρα σε κατάσταση μανίας. «Έλεος!», κραύγασε, όπως και ο βασιλιάς των βαρβάρων στην πόλη της

Χμαρ. Ήξερε ότι έπρεπε να πεθάνει σαν άντρας. Αλλά δεν μπορούσε. Θα πέθαινε όπως έζησε. Σαν δειλός.

Ένας νεαρός μετανάστης που περνούσε από εκεί και δεν είχε δει τίποτα απ'όσα προηγήθηκαν- ούτε την σφαγή που ο Γιάννης προκάλεσε- τον λυπήθηκε έτσι που τον είδε αιματοβαμμένο και αβοήθητο. Σκέφτηκε να τον βοηθήσει.

Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη. «Δεν είναι δικιά μου δουλειά να μπλέξω με αυτούς τους αλήτες», σκέφτηκε. «Ακόμα και αυτός που τις τρώει δεν ξέρω τι ρόλο παίζει». «Ίσως», σκέφτηκε, «να είναι και αυτός κάποιος εγκληματίας και παίρνει αυτό που του αξίζει. Ας κοιτάξω την δουλειά μου πριν μπλέξω», κατέληξε «και ας πάει στα τσακίδια η υπόθεση».

Έτσι απομακρύνθηκε χωρίς καν να γυρίσει να κοιτάξει πίσω, όταν η κραυγή «ΕΛΕΟΣ» έσκισε την ατμόσφαιρα. Και ένα τούβλο σταμάτησε την βασανισμένη ζωή του Γιάννη.

Η παραπάνω ιστορία δείχνει, κατά την γνώμη μου πάντα, ότι δεν είναι όλοι οι ρομαντικοί Δον Κιχώτες ακίνδυνοι. Επίσης, όπως έγραψε κάποιος δημοσιογράφος αναφορικά με το θέμα, καλύτερα να ζούμε ώστε να πραγματοποιήσουμε τα όνειρα μας και όχι να ζούμε μία μίζερη ζωή που θα την ανακουφίζουν τα βιβλία και οι ταινίες. Η καταπίεση των ονείρων μπορεί να οδηγήσει σε

απρόοπτες συνέπειες. Τραγικό παράδειγμα η ιστορία του Γιάννη, που μόλις σας διηγήθηκα. Εκείνη τη μέρα άφησε πίσω του εικοσιτρείς νεκρούς. Πίστευε ότι ήταν ήρωας, όταν τους έσφαζε ,αλλά στα μάτια των συμπολιτών του δεν ήταν παρά ένας παρανοϊκός εγκληματίας. Ο Μανιακός Δον Κιχώτης….

ΘΑ ΕΡΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΣΑΣ

Άκουγα τα κτυπήματα κάθε βράδυ για ένα μήνα. Απόκοσμα κτυπήματα που με ξυπνούσαν μέσα σε εφιάλτη. Σκέφτηκα ότι όλα ήταν ένα παιχνίδι του μυαλού μου. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήμουν και πολύ καλά εκείνο τον καιρό. Απολυμένος και η γυναίκα μου με είχε αφήσει για έναν άλλο άντρα (εννοείται ευκατάστατο. Να δούμε τι θα κάνει το κάθαρμα όταν τον απολύσουν και εκείνον...). Ζούσα σε μία κόλαση αλκοολισμού για ένα χρόνο. Ζούσα σε ένα ψεύτικο κόσμο από αναμνήσεις και το παρελθόν είχε γίνει πια ο κόσμος μου.

Ζούσα τα μεγαλεία του χθες σαν να ήταν σήμερα. Τα παιχνίδια στις αλάνες, τα παιδικά παιχνίδια στο κομπιούτερ και τη μουσική ντίσκο. Την Αργεντινή του μουντιάλ το ’86 και τη φρουτοπία. Όλα ήταν τόσο ωραία χθες. Τόσο μαύρα σήμερα. Ο μόνος λόγος που έμενα ζωντανός ήταν ότι δεν είχα τα κότσια να αυτοκτονήσω. Τα λίγα λεφτά που μου είχαν απομείνει, τα έπινα σε ουίσκι. Μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Σπάνια έβγαινα έξω, ενώ φίλοι δε μου έχουν απομείνει. Είμαι μόνος.

Τώρα, δίπλα σε όλα τα προβλήματά μου, ήρθε τον τελευταίο καιρό να προστεθεί και ο καθρέπτης. Αρχικά και για ένα μήνα, κάθε βράδυ τα κτυπήματα από τον καθρέπτη με ξυπνούσαν απότομα. Ο καθρέπτης έμενε ακίνητος, αλλά ο θόρυβος ερχόταν ακριβώς από εκεί. Σαν να υπήρχε κάτι τρομώδες που δε φαινόταν αλλά μόνο ακουγόταν. Δεν ήταν πολύ δυνατά τα χτυπήματα αυτά, αλλά είχαν κάτι το σατανικό, κάτι το ρυθμικό, κάτι το επαναλαμβανόμενο. Μήπως αυτά τα κτυπήματα δεν υπήρχαν, αλλά ήταν προϊόν της παράνοιας και της δυστυχίας μου; Φοβήθηκα να το πω σε κάποιον μήπως και με πάρουν για τρελό. Βρε άντε από

΄δώ, δεν ήθελα να μπω σε τρελλάδικο. Και έτσι, για ένα μήνα, ζούσα με αυτόν τον τρόπο.

Όμως ξαφνικά τα κτυπήματα δυνάμωσαν απότομα .Και δεν ακουγόταν πια μόνο στον ύπνο μου, αλλά πολλές φορές και όταν ήμουν ξύπνιος. Σαν να ζούσα έναν εφιάλτη από τον οποίο δε μπορούσα να ξυπνήσω .Και σταδιακά, μέρα με τη μέρα, γινόταν όλο και πιο έντονα, όλο και πιο δαιμονισμένα. Όλο και πιο κοντά μου… Τι να σημαίνουν αυτά τα κτυπήματα; Από που έρχονται; Τι θέλουν; Μία νύχτα, μία αγγελική γυναικεία φωνή ακούγεται μέσα στον ύπνο μου να λέει: "Έλα μέσα στον καθρέπτη".

Προσπάθησα να καταφύγω στο παρελθόν για λίγη ηρεμία. Ακόμα και το παρελθόν άρχισε να χάνει τη γοητεία του από τον τρόμο του σήμερα, τον τρόμο του καθρέπτη. Σκεφτόμουν τις όμορφες στιγμές όταν έπαιζα το ατάρι μου, αλλά ερχόταν ο φόβος του βραδιού να τα σβήσει όλα. Ο τρόμος από τα απόκοσμα κτυπήματα πίσω από τον καθρέπτη.

Πράγματι αν και τη μέρα ήταν ενοχλητικό ,κάθε βράδυ γινόταν πιο έντονο και αισθανόμουν ότι με παρέσυρε μέσα του, σε έναν άλλο κόσμο, σε μία άλλη διάσταση, σε ένα νέο τρόμο. Η όλη κατάσταση κρατούσε για ώρες. Και εκείνη η φωνή που με καλούσε μέσα στον καθρέπτη...

Άρχισα να βγαίνω έξω και να τριγυρνάω στα στενά της πόλης. Ενώ στην αρχή ηρέμησα και ανακουφίστηκα, αυτό δεν κράτησε πολύ. Οι πόλεις είναι γεμάτες από καθρέπτες. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από το είδωλό σου. Έτσι όπου περνούσα από καθρέπτες άκουγα τα κτυπήματα και έτρεχα να κρυφτώ. Ήμουν καταραμένος. Μπήκα σε ένα μπαρ και κάθισα όσο πιο μακριά γινόταν από τον καθρέπτη του. Έπινα σαν τρελός. Στις τουαλέτες δεν έμπαινα, προτιμούσα να κατουριόμουν πάνω μου από το να αντικρύσω κάποιον καθρέπτη. Τι ντροπή θεέ μου... Η κατάντια μου δεν είχε σταματημό.

Αναμνήσεις ερχόταν και μου τρυπούσαν το μυαλό. Η απόλυση μου, ο χωρισμός και η κατηφόρα. Τόσα χρόνια προσπαθούσα να φτάσω ψηλά και τελικά έπεσα μέσα στα σκατά. Θυμήθηκα ένα σύνθημα παλιό «Είναι και πολύ λέρα όποιος κυνηγά καριέρα». Τότε που το είχα δει, γέλασα και κορόιδεψα. Σκέφτηκα ότι το είχε γράψει κάποιος αποτυχημένος που ζήλευε. Αλλά τότε ήταν αλλιώς. Δίπλα μου είχα ένα μοντέλο και οδηγούσα το ακριβό αυτοκίνητό μου. Τώρα το σύνθημα αυτό μου φαίνεται αλλιώς. Πιο αληθινό. Ήθελα το χρήμα και την εξουσία. Να φτάσω ψηλά. Δεν ήξερα ότι συνήθως αυτός είναι ο ιδανικός δρόμος για να πέσεις στα σκατά.

Θυμάμαι δύο χρόνια πριν όταν απολύσαν το Μάριο. Είπα, δε γαμιέται και αυτός. Ανταγωνιστής μου βλέπεται. Αυτοκτόνησε. Στην κηδεία του δεν πήγα. Έλεγα, έλα μωρέ ο αποτυχημένος. Τελικά τον κατάλαβα όταν με απολύσαν. Κανένας συνάδερφος δε με πήρε να με συλλυπηθεί ή να μου δώσει κουράγιο. Έμεινα μόνος και τότε κατάλαβα πώς ένιωθε ο Μάριος, όταν το αφεντικό τον ξαπόστειλε. Μόνο που αυτός είχε τα κότσια να δώσει τέλος στη μίζερη ζωή του. Εγώ αισθανόμουν ότι οι καθρέπτες είχαν γίνει η ζωή μου και το τέλος μου.

Οι συλλογισμοί μου διαλύθηκαν απότομα. Εκείνη την ώρα, είδα μία παρέα τρομαγμένων νέων να δείχνουν τον καθρέπτη. Βγήκαν έξω τρέχοντας. Ο μπάρμαν καθόταν φαινομενικά ψύχραιμος. Αλλά παρατήρησα ότι ήταν ιδρωμένος. Σαν να έκρυβε την ταραχή του. Ήμουν αρκετά μεθυσμένος για να σκεφτώ παραπάνω και να υπολογίσω την κατάσταση.

Γύρισα σπίτι μου. Έπεσα για ύπνο, αφού κατανάλωσα επιπλέον μισή μπουκάλα ουίσκι. Αλλά τα χειρότερα δεν είχαν έρθει ακόμα. Γιατί σε εκείνο τον εφιάλτη, σε εκείνο το βασανιστήριο, γνώρισα για πρώτη φορά τι θα πει πραγματική φρίκη .Μια αγγελική φωνή με πρόσταζε: "Έλα μέσα στον καθρέπτη". Ενώ τα χτυπήματα... Σαν τα

χτυπήματα να μην ερχόταν μόνο από τους καθρέπτες αλλά και από μέσα μου. Σαν να είχαν μπει οι καθρέπτες μέσα στη ψυχή μου. Ή σαν να είχα μπει εγώ μέσα στους καθρέπτες. Πετάχτηκα από το κρεβάτι. Ο σωματικός πόνος ήταν απίστευτος. Μου ερχόταν να ξεράσω. Ο πόνος έφυγε, όπως ήρθε, αλλά ο πανικός με είχε κυριεύσει. Έτσι άρχισα να τρέχω στους δρόμους με τις πιτζάμες. Το περίεργο είναι ότι είδα και άλλους τρελούς να τρέχουν. Άλλοι με πυτζάμες, άλλοι ντυμένοι και άλλοι γυμνοί. Και φώναζαν : «Οι καθρέπτες, οι καθρέπτες!»

Τότε συνειδητοποίησα ότι η κατάσταση δεν ήταν προσωπική. Ήμουν τόσο κλεισμένος στον εαυτό μου, που δεν είδα γύρω μου ότι κι άλλοι άνθρωποι άκουγαν τους περιέργους ήχους. Πράγματι, κοντά ένα χρόνο έβγαινα σπάνια, ενώ τον τελευταίο καιρό που οι καθρέπτες μας επιτίθενται, εγώ βγήκα από το σπίτι μόνο για να αγοράσω ουίσκι από το σουπερμάρκετ της γειτονιάς. Κλεισμένος στην κόλαση μου, δεν είδα ότι κάτι γίνεται στον κόσμο, κάτι κακό. Αυτή η ιδέα με ανακούφισε παραδόξως, καθώς κατάλαβα ότι δεν είχα τρελαθεί ακόμα. Έτσι μου έφυγε ένα μεγάλο βάρος. Σταδιακά όμως, έτσι όπως έβλεπα στο δρόμο τον κόσμο να τρέχει πανικόβλητος, κατάλαβα ότι ίσως να ζούσα στιγμές που ούτε στο χειρότερο εφιάλτη δεν είχα ζήσει. Άκουσα ένα δυνατό ήχο δίπλα μου. Γύρισα και είδα μέσα σε μία λίμνη αίματος το σώμα ενός ανθρώπου, που είχε αυτοκτονήσει πηδώντας δευτερόλεπτα πριν από κάποιο μπαλκόνι. Κοίταζα σαστισμένος το πτώμα για κάποια λεπτά μαζί με άλλους περίεργους. Κάποιος απ' αυτούς μονολόγησε: «Οι καθρέπτες». Κάποια γυναίκα έκλαιγε με σπαρακτικούς λυγμούς από ψηλά (κάποια συγγενής του νεκρού ίσως;).

Συνέχισα να προχωράω και ας μην ήξερα πού πάω, μέσα στα βρώμικα στενά της πόλης. Μετά από λίγο κάποιος βγήκε και ούρλιαζε σ' ένα μπαλκόνι. «Σκότωσα τη γυναίκα και τα τρία μου παιδιά. Οι καθρέπτες με έβαλαν να το

κάνω!». Στη συνέχεια ξέσπασε σε ένα παρανοϊκό γέλιο. Ένα περιπολικό σταμάτησε μπροστά μου και από μέσα του πετάχτηκε ένας μπάτσος. Μου παράταξε το όπλο και είπε :«Τον πούλο ρε μαλακισμένο!! Τον πούλο…»

Γύρισα στο σπίτι μου τρομαγμένος. Τι γινόταν τελικά στον κόσμο; Ερχόταν το τέλος; Πήγα στο γείτονα, ένα συνομήλικό μου, με τον οποίο είχαμε κάποιες σχέσεις στο παρελθόν, αλλά μετά το χωρισμό μου και την επακόλουθη απομόνωση στον εαυτό μου, είχαμε ξεκόψει. Ήταν τέσσερις τα ξημερώματα, αλλά δεν ντράπηκα να του κτυπήσω την πόρτα. Ήξερα ότι δεν κοιμόταν. Κανείς δεν κοιμόταν εκείνη τη νύχτα. Κοίταξε από το μάτι της πόρτας. Μετά από λίγο, μου άνοιξε φοβισμένος. Ξανθός, μακρυμάλλης ,γύρω στα τριάντα. Πολύ διαβασμένο παιδί και φιλότιμος.

«Έλα Δημήτρη. Πέρασε». Με κοίταζε με επιφυλακτικότητα.

«Τι γίνεται ρε Μάνο;Τι κόλαση είναι αυτή;»

«Ναι, κορυφώνεται κάθε μέρα πιο πολύ.»

Του εξήγησα ότι δεν είχα πάρει πρέφα, ότι αφορούσε όλο τον πληθυσμό. Του είπα τι νόμιζα μέχρι πρόσφατα. Ότι δηλαδή αυτό το θέμα αφορούσε μόνο εμένα .Θεωρούσα ότι όλα ήταν ψευδαισθήσεις του μυαλού μου. Πρόσφατα κατάλαβα ότι όλοι ζούσαν στον τρόμο.

«Η κατάσταση αυτή ξεκίνησε πριν περίπου δύο μήνες. Στην αρχή το κρύβαμε ο ένας από τον άλλο. Επιλέξαμε τη σιωπή. Είχαμε τη ψευδαίσθηση ότι τα κτυπήματα ήταν προϊόντα της νοσηρής μας φαντασίας, ήταν δηλαδή προσωπικά προβλήματα που δεν αφορούσαν τους άλλους. Στη συνέχεια, και όσο ο θόρυβος μεγάλωνε, αναγκαστήκαμε να το παραδεχτούμε. Κάτι συνέβαινε. Κάτι περίεργο. Σημαντικό. Αυξήθηκαν και ραγδαία οι αυτοκτονίες. Οι βιασμοί. Η βία. Ο κόσμος έχει ξεφύγει τελείως. Μία με δύο μέρες τώρα η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο. Εκεί που αυτοκτονούσαν στην πόλη δέκα την ημέρα, σήμερα αυτοκτόνησαν εκατοντάδες. Ο πρώτος μου ξάδερφος την

έκανε για τον άλλο κόσμο τινάζοντας τα μυαλά του στον αέρα. Και μία φίλη μου κρεμάστηκε. Επίσης με πήρε η μητέρα μου. Ο πατέρας μου δέχτηκε επίθεση από το γείτονα του με ένα κατσαβίδι.»

«Και τι έγινε; Μη μου πεις…»

«Του φώναζε :"Μπάσταρδε, γαμάς τη γυναίκα της ζωής μου!". Τον χτύπησε κάποιες φορές με το κατσαβίδι. Ο αδερφός μου τότε, τον χτύπησε με ένα ρόπαλο δυνατά στο κεφάλι και έτσι έσωσε τον πατέρα μου από βέβαιο θάνατο. Μέσα στα αίματα ο τρελός μονολογούσε: "Οι καθρέπτες! Οι καθρέπτες!" Έφυγε τρέχοντας.»

«Γιατί δεν τους σπάμε; Γιατί δεν τους συντρίβουμε αφού θέλουν το κακό μας;»

«Δοκίμασε». Μου έδωσε αποφασιστικά ένα τασάκι και μου έδειξε τον καθρέπτη απέναντι μας. Πέταξα με δύναμη το τασάκι και διέλυσα το καθρέπτη. Μέσα όμως σε λίγα δευτερόλεπτα, ο καθρέπτης είχε γίνει όπως πριν. Δεν κατάλαβα καν πώς έγινε.

«Κοίταξε, μέρες τώρα σπάμε τους καθρέπτες. Αυτοί φτιάχνουν αυτόματα. Μέσα σε κλάσματα τα θραύσματα γυαλιού επιστρέφουν πίσω. Η διαδικασία γίνεται τόσο γρήγορα που δεν προλαβαίνεις καν να τη δεις. Κάποιοι προσπάθησαν να τους πετάξουν σε χωματερές. Όταν επέστρεψαν σπίτι τους, οι καθρέπτες ήταν στην αρχική τους θέση. Δεν υπάρχει διαφυγή. Πίστεψέ με.»

Ήταν πλέον έξι το πρωί. Ανοίξαμε την τηλεόραση να χαζέψουμε λίγο και να ξεχαστούμε .Πράγματι, είχε μία ασπρόμαυρη ταινία. Η παρακολούθησή της, ήταν αρκετή για να μας βγάλει από τη μαυρίλα .Όμως ξαφνικά το πρόγραμμα διακόπηκε. Ο πρωθυπουργός μιλούσε σε έκτακτο δελτίο.

«Αγαπητοί συμπολίτες. Μη φοβάστε τίποτα. Όλα θα πάνε καλά. Οι ειδικοί εργάζονται πάνω στο θέμα. Μην πανικοβάλλεστε.» Την ώρα που τα έλεγε αυτά κρατούσε

διακριτικά την κοιλιά του. Ήταν φανερό επίσης, από τις συσπάσεις του προσώπου του, ότι κοιλοπονούσε.

«Αν και προσπαθεί να το κρύψει ο γελοίος ,ο φόβος και το άγχος έχουν κυριαρχήσει πάνω του .Μάλλον έπαθε καμία γαστρεντερίτιδα από τον τρόμο του .Κοίταξέ τον. Όσο και αν υποκρίνεται, φαίνεται ότι είναι έτοιμος να χεστεί πάνω του! »

Ξεράθηκα στα γέλια από την παρατήρηση του γείτονά μου, ενώ ο πρωθυπουργός συνέχισε: «Πάντα μαζί σας είχα μία σχέση ειλικρίνειας. Οι καιροί είναι δύσκολοι αλλά μαζί θα ξεπεράσουμε όλες τις αναποδιές.»

Τι μαλάκας ,σκέφτηκα. Και τον είχα ψηφίσει αυτό το γελοίο… Αλλά κι εγώ καλός μαλάκας ήμουν που τον ψήφισα.

«Μαζί για μία Ελλάδα…» «Βούλωσ'το!», ακούστηκε μία φωνή μέσα από το πλατό, «Βούλωσ' το, γαμημένε απατεώνα!». Ένας πυροβολισμός διέκοψε τον οργισμένο αυτό άνθρωπο. Η φωνή του πνίγηκε σε ένα βογγητό ξεψυχίσματος. Ο πρωθυπουργός καταϊδρωμένος, συνέχισε μετά από δύο λεπτά, αφού κοίταξε δεξιά και αριστερά σαστισμένος. Επίσης φαινόταν ότι, από τα ακουστικά που φορούσε, έπαιρνε οδηγίες. Τουλάχιστον αυτό μαρτυρούσαν οι χαζές και σπαστικές γκριμάτσες που έκανε κάθε τόσο. «Μόλις δέχτηκα τρομοκρατική επίθεση. Ευτυχώς η φρουρά μου με προστάτευσε από τον εχθρό. Από σήμερα κηρύττουμε στρατιωτικό νόμο. Να μένετε σπίτια σας και να μη φοβάστε τίποτα. Όλα θα πάνε καλά.»

Έκλεισε την τηλεόραση και έφυγα για το σπίτι μου. Στο δωμάτιο,με υποδέχτηκε ο καθρέπτης με χτυπήματα. Ήταν τόσο αστείο που σκέφτηκα πως ίσως και να με ρωτούσε που ήμουν.

«Καθρέπτη, καθρεπτάκι μου δεν πας να…»

Τα χτυπήματα δυναμώνανε. Έπιασα το μπουκάλι και του το πέταξα. Αυτός επιδιορθώθηκε μέσα σε κλάσματα. Ούτε καν πρόλαβα να δω τη διαδικασία. Συνέχισε το χτύπημα.

Σαν να με υπνώτιζε. Από μέσα μου βγαίνανε εικόνες φόνων και βίας. Έπρεπε να εκδικηθώ, να σκοτώσω. Υπνωτιζόμουν σε ένα κόσμο βίας και μίσους απελευθερωτικού. Όση συνείδηση μου είχε απομείνει αντιστεκόταν στην επερχόμενη κόλαση. Έβλεπα τι μου έκανε. Ήθελε να με κάνει υποχείριό του, όπως τους άλλους. Η λογική νίκησε στιγμιαία αλλά ήξερα ότι δε θα κρατούσε πολύ. Μπήκα στο μπάνιο, όπου ευτυχώς δεν είχα ποτέ καθρέπτη, έκλεισα την πόρτα, για να μη με επηρεάζει τόσο ο θόρυβος και έκανα μπάνιο με παγωμένο νερό. Άρχισα να συνέρχομαι, καθώς και τα χτυπήματα, λόγω της απόστασης από τον καθρέπτη, αλλά και της κλειστής πόρτας που παρεμβαλλόταν, δεν έφταναν με τόση ένταση. Επανήλθα πλήρως μετά από ένα δεκάλεπτο. Έπρεπε να βρω μια περιοχή χωρίς καθρέπτες για να κρυφτώ. Και ο στρατιωτικός νόμος; Αν προχωρούσα στο δρόμο κινδύνευα. Τι να έκανα λοιπόν;

Ήξερα την απάντηση .Δεν μπορούσα να μείνω άλλο εδώ .Θα το διακινδύνευα. Βγήκα γρήγορα στο δρόμο .Είχε αρχίσει να ξημερώνει. Προχωρούσα μέσα στα στενά σοκάκια ,γιατί δε συνέφερε να πάω από κάποιον κεντρικό δρόμο. Εκεί οι κίνδυνοι δε θα έρχονταν μόνο από τους καθρέπτες, αλλά ίσως και από το στρατό. Πάντως κι άλλοι είχαν την ίδια ιδέα με ’μένα .Συνάντησα αρκετούς απελπισμένους. Προχωρούσαν τρομαγμένοι , ενώ κάποιοι έκλαιγαν. Μάλιστα, μετά από λίγα λεπτά, και καθώς προχωρούσα, με πρόλαβε ένας τύπος που προχωρούσε αρκετά γρήγορα.

Την ώρα που με προσπερνούσε αποφάσισα να του μιλήσω. Θα προσπαθούσα να φανώ φιλικός. Άλλωστε, στη βιαστική φυγή μου, δεν ειδοποίησα και το γείτονα μου να έρθει (λόγω πανικού ,γιατί η αλήθεια ήταν ότι τον συμπαθούσα) και τώρα ήμουν μόνος .Δεν θα ήταν κακό να έβρισκα παρέα .Έτσι του είπα:

«Φίλε και εσύ την κάνεις για εξοχή;»

Γύρισε και με κοίταξε με μάτια γουρλωμένα:

«Ναι ρε μαλάκα, έχεις κανένα πρόβλημα; Μη σου γαμήσω τίποτα;»

«Καλά ηρέμησε. Και εγώ μαζί σου είμαι.»

Με χτύπησε το κάθαρμα στο πρόσωπο με λύσσα .Ζαλίστηκα και έπεσα πίσω .Ήρθε από πάνω μου και είπε: «Με καλούν μέσα στον καθρέπτη .Θα μπω και κανένας δε θα μου φέρει αντίρρηση.»

Συνέχισε να με κλωτσάει όσο ήμουν πεσμένος ,μέχρι που λιποθύμησα .Σηκώθηκα μετά από καμία ώρα. Προσπάθησα να συνεχίσω ,αλλά ένα στρατιωτικό τζίπ ήρθε προς τα μένα και από τα μεγάφωνά του μου ανακοίνωσε:

«Πολίτη γύρνα πίσω. Δε θα σου το πούμε δεύτερη φορά» . Μια ριπή ακούστηκε, καθώς κάποιος φαντάρος πυροβόλησε στον αέρα για εκφοβισμό. Γύρισα προς το σπίτι και ξαναπήγα στο γείτονα.

«Ρε ποιος σου έκανε τα μούτρα έτσι;»

«Κάποιο κάθαρμα χωρίς λόγο. Στη συνέχεια όμως με σταμάτησε ο στρατός. Ήθελα να πάω προς την εξοχή…»

«Ναι ρε γαμώτο, δεν αφήνουν τον κόσμο να φύγει. Είμαστε εγκλωβισμένοι . Ας κάνουμε λίγη υπομονή. Ίσως φτιάξει η κατάσταση. Κάτσε να βάλω λίγη μουσική.»

Κάθισε αμίλητος απέναντί μου. Αφού κατεβάσαμε όλο το ουίσκι του ,σηκώθηκα και πήγα σπίτι μου. Έπεσα για ύπνο. Αισθάνθηκα ότι πνιγόμουν. Ήμουν εγκλωβισμένος σε ένα γυάλινο ρευστό υγρό όπου κολυμπούσα με δυσκολία. Έξω από το υγρό και απέναντι μου υπήρχε ένα δωμάτιο. Κάποια κοπέλα κοιταζόταν μπροστά μου με απίστευτη ματαιοδοξία.« Μα τι κάνει;» σκέφτηκα.« Εδώ απέναντι είμαι. Γιατί δε με βοηθάς;» Σαν να ήμουν φάντασμα.

Η συνειδητοποίηση ήρθε απότομα. Ήμουν εγκλωβισμένος μέσα στον καθρέπτη. Άρχισα να χτυπάω μανιασμένα τα χέρια μου πάνω στο υγρό, αν και αισθανόμουν ότι, καθώς είχα σταματήσει να κολυμπάω, βυθιζόμουν σε αυτό το ρευστό γυαλί. Βυθιζόμουν όμως προς τα πίσω και όχι προς τα κάτω .Είχαν ανατραπεί όλοι οι νόμοι

της βαρύτητας. Πνιγόμουν, αλλά συνέχισα να κτυπάω το ρευστό υγρό, στο οποίο ήμουν βυθισμένος. Και ο ήχος από τα χτυπήματά μου, ήταν ο ίδιος με τα χτυπήματα των καθρεπτών που με ενοχλούσαν τόσο καιρό. Πριν εγκλωβιστώ και εγώ ο ίδιος μέσα στον καθρέπτη .Πριν εγκλωβιστώ μέσα στον εφιάλτη.

Πετάχτηκα με δύναμη από το κρεβάτι. Έβλεπα απλά ένα απαίσιο όνειρο. Απέναντί μου κοίταξα τον καθρέπτη που χτυπούσε μανιασμένα. Τρόμος με κατέκλυσε και πανικός .Λες να ήταν κάποιος μέσα του εγκλωβισμένος και να ζητούσε τη βοήθεια μου; Δεν άντεχα άλλο.Τρέχω στο γείτονα, που μου ανοίγει τρομαγμένος.

«Είδα τον πιο τρομακτικό εφιάλτη στη ζωή μου. Είδα ότι ήμουν εγκλωβισμένος μέσα σε καθρέπτη. Ή ακόμα, ότι εγώ ο ίδιος ήμουν ο καθρέπτης! Δεν ξέρω.»

«Το ίδιο είδα και εγώ. Έχει να κάνει με το συλλογικό υποσυνείδητο. » απάντησε.

«Οι καθρέπτες μας έχουν καταλάβει. Σαν να έχουν κερδίσει κάποιο πόλεμο ενάντια στους ανθρώπους και έτσι είμαστε εγκλωβισμένοι να ζούμε μπροστά τους .Στα όνειρά μας πνιγόμαστε μέσα σε εκείνους .Έχουν επιβάλλει την εξουσία τους. Άλλωστε, γιατί δεν μπορούμε να φύγουμε από την πόλη, να πάμε στην εξοχή, όπου δεν υπάρχουν καθρέπτες; Μας έχουν εγκλωβίσει»

Μείναμε για λίγο αμίλητοι .Σιγά σιγά άρχισα να ηρεμώ. Από το παράθυρο μου βλέπω ότι το πρωινό είναι απαίσιο και ο ήλιος σχεδόν εξαφανισμένος. Η αλήθεια είναι ότι δύο μήνες τώρα ο καιρός ήταν μονίμως μουντός. Όλα είναι πια περίεργα, όλα είναι λοξά. Κανονικά έπρεπε να έχει μπει ήδη το καλοκαίρι. Δε φόρτωσα όμως το Μάνο μα αυτή τη σκέψη. Προσπάθησα να τον καθησυχάσω.

«Κοίτα, μη τρελαίνεσαι. Χαλάρωσε. Ίσως να υπάρχει κάποια λογική εξήγηση. Ίσως…»

Το τελευταίο το είπα βέβαια χωρίς να το πιστεύω. Περισσότερο για να παρηγορήσω το Μάνο ή και εμένα. Να

πείσω τον εαυτό μου. Αλλά, τι σκατά λογική εξήγηση να υπάρχει; Εδώ η λογική έχει πεθάνει. Ξαφνικά τα κτυπήματα άρχισαν πάλι, πιο δυνατά και δαιμονισμένα από ποτέ. Γυρίσαμε και κοιτάζαμε και οι δύο τον καθρέπτη. «Τα κτυπήματα θεέ μου» τραύλισε ο Μάνος. Ξαφνικά ο καθρέπτης έσπασε σε χιλιάδες θραύσματα. Ένα έκοψε το μάγουλό μου. Ακούστηκε ένας απόκοσμος θόρυβος ,σαν αστραπή. Εκεί που κάποτε ήταν ο καθρέπτης τώρα, έχασκε μια ζελατοειδής ρωγμή χρώματος ασημί. Κοιτάζαμε και οι δύο σαστισμένοι για μερικά δευτερόλεπτα. Ακίνητοι και τρομαγμένοι!

Ξαφνικά, από τη ζελατοειδή ασημί ρωγμή, άρχισε να βγαίνει μία κόκκινη ομίχλη. Ένας θόρυβος σαν χίλιες αστραπές ακούστηκε στο χώρο. Και από την ομίχλη βγήκε κάτι που έμοιαζε με άνθρωπο. Μόνο που δεν ήταν άνθρωπος. Το πρόσωπό του, θεέ μου, ένα τέλειο γωνιώδες πρόσωπο, ήταν φτιαγμένο από γυαλί. Τα μάτια του ήταν πράσινοι κρύσταλλοι. Φορούσε μόνο έναν ολόσωμο μαύρο χιτώνα και μας κοίταζε ερευνητικά στα μάτια.

«Τρέχα Δημήτρη!» Πριν το καταλάβω ,ο Μάνος είχε ήδη φύγει. Εγώ ήμουν πολύ τρομαγμένος να κάνω έστω και ένα βήμα. Κοίταζα με θαυμασμό, παρά τον τρόμο που με είχε κατακλύσει, αυτό το τέλειο πρόσωπο απέναντι μου. Ένα πρόσωπο τέλειο και όμορφο και εκείνα τα υπέροχα πράσινα μάτια. Ξαφνικά, όταν πήγε να με αγγίξει, άρχισα να τρέχω σαν τρελός. Δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από το ένστικτο ,που σε δύσκολες στιγμές αναλαμβάνει δράση, εκεί που η σκέψη έχει παγώσει και η λογική κοιτάζει αποσβολωμένη. Ήθελα να ξεφύγω και κατρακύλησα στις σκάλες τις πολυκατοικίας. Μέσα σε δευτερόλεπτα βρέθηκα από τον τρίτο όροφο στο δρόμο. Ο τρόμος, που πριν με καθήλωσε, τώρα μου έδινε δύναμη.

Πολύ κόσμος έκανε το ίδιο. «Τρέξτε! Τρέξτεεεεεε!» φώναζε κάποιος. «Οι καθρέπτες ήρθαν!» φώναζε κάποιος άλλος. Όλοι τρέχαμε, μάλλον από ένστικτο, όχι προς το

κέντρο, αλλά προς το δρόμο που έβγαζε προς την εξοχή. Το ένστικτο μας οδηγούσε μακριά από την καταραμένη αυτή πόλη. Περάσαμε ένα μπλόκο του στρατού. Νεκροί φαντάροι βρίσκονταν διάσπαρτοι μέσα σε ένα τζιπ και στο δρόμο, μαζί με σώματα πολιτών. Τι είχε γίνει; Μα πήγαν να σταματήσουν οι τρελοί τον τρομαγμένο λαό; Να εφαρμόσουν το στρατιωτικό νόμο της εξουσίας. Κάποιος έπρεπε να τους εξηγήσει, όσο ήταν ακόμα βέβαια ζωντανοί, ότι ο τρόμος τα νικάει όλα, ακόμα και το κράτος.

Τρέχαμε λοιπόν σαν τρελοί, μέχρι που φτάσαμε σε μία πλατεία. Εκεί υπήρχε πολύς κόσμος συγκεντρωμένος .Κοίταξα τον μουντό ουρανό το γεμάτο με σύννεφα που κρύβανε τον ήλιο για τα καλά. Η αγωνία και ο φόβος με είχαν καταλάβει. Γυρνούσα τρομαγμένους ανάμεσα σε άλλους τρομαγμένους. Αφού πέρασε καμία ώρα έτσι, βρήκα και το Μάνο να περιφέρεται άσκοπα μέσα στο πλήθος.

«Τι γίνεται ρε; Γιατί σταματήσαμε;»

«Χαίρομαι που ζεις. Νόμιζα ότι δε θα τα κατάφερνες φίλε. Μάλλον ο κόσμος που προσπάθησε να προχωρήσει κι άλλο δέχτηκε επίθεση. Από το στρατό; Από τους γυάλινους ανθρώπους; Ποιος ξέρει. Έτσι λοιπόν στοιβαχτήκαμε εδώ.»

«Τι είναι αυτοί οι γυάλινοι άνθρωποι ρε Μάνο; Τι εξήγηση δίνεις;»

«Έχω δύο θεωρίες. Δεν ξέρω και εγώ τι να πιστέψω όμως.»

«Έλα σε ακούω.»

«Η μία λέει ότι αυτοί οι γυάλινοι άνθρωποι έρχονται από άλλη διάσταση. Μία διάσταση που ίσως το γυαλί είναι βασικό της συστατικό. Κατάφεραν, μέσω των καθρεπτών, να μας φτάσουν και να εισβάλουν στη δική μας διάσταση .Ο δικός μας κόσμος έχει προφανώς τους καταραμένους καθρέπτες σαν το μόνο κοινό σημείο με το γυάλινο κόσμο. Αυτό το κοινό σημείο υπήρξε ικανό για να γίνει το κακό.»

«Χμ! Και η άλλη;»

«Η άλλη λέει ότι αυτοί είναι εξωγήινοι. Και οι καθρέπτες δεν είναι τίποτα άλλο παρά αστρικές πύλες, που τους φέρνουν από τον πλανήτη τους εδώ, για να μας καθυποτάξουν.»

«Προφανώς διαβάζεις πολύ επιστημονική φαντασία. Δηλαδή οι καθρέπτες τους διευκολύνουν να εισβάλλουν στον πλανήτη μας .Έτσι δε χρειάζονται τα UFO όπως στις παλιές ταινίες για να ταξιδεύουν μέχρι εδώ;»

«Ναι πράγματι, διαβάζω πολύ επιστημονική φαντασία. Πάντως αυτά που σου είπα μου φαίνονται παράλογες εξηγήσεις σε ένα παράλογο συμβάν. Γιατί εσύ έχεις κάποια λογική εξήγηση;»

«Συγνώμη που επεμβαίνω αλλά έχω και εγώ μία εξήγηση. Θέλετε να την ακούσετε;»

Τον κοίταξα και σοκαρίστηκα. Μας κοίταζε σαν παλαβός, με μάτια κατακόκκινα. Γεμάτος μούσια και μαλλιά, πρέπει να ήταν κοντά στα 40.Μιλούσε λες και έφτυνε τις λέξεις.

Χωρίς να περιμένει να του απαντήσουμε συνέχισε:

«Εμείς μετατρέψαμε τους καθρέπτες από μέσα να κοιτάζουμε τους εαυτούς μας σε όργανα καταστροφής. Εμείς και μόνο εμείς. Εμείς! Τόσα χρόνια κοιταζόμαστε με ματαιοδοξία και ηλιθιότητα. Θωπεύαμε τις μάπες μας αλλά δε βλέπαμε τα χάλια μας. Οι καθρέπτες απορροφούσαν όμως την αλήθεια για την κατάντια μας. Έτσι η κακία και η υποκρισία όλων των βρωμιάρηδων έμεινε μέσα στους καθρέπτες .Γιατί ο καθρέπτης απορροφούσε την αλήθεια της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η ανθρώπινη ύπαρξη καταχώνιαζε μέσα της το κακό της ,ξεχνούσε τη ψευτιά της, ο καθρέπτης όμως ποτέ .Την αποθήκευε μέσα του .Γιατί τίποτα στη φύση δεν μπορεί να εξαφανιστεί αλλά μόνο να μεταλλαχτεί, να εξελιχθεί .Το ίδιο συμβαίνει με τον αρνητισμό της ανθρώπινης ύπαρξης. Αυτή λοιπόν η αρνητική ενέργεια ,έδωσε ζωή και νόηση στους καθρέπτες και γέννησε αυτούς τους γυάλινους ανθρώπους .Τίποτα στη φύση δεν μπορεί να

εξαφανιστεί .Έτσι η αρνητική ενέργεια όφειλε να γίνει κάτι άλλο. Μετατράπηκε λοιπόν στους γυάλινους ανθρώπους!»

«Ρε φίλε τώρα μη μας τρελαίνεις. Έχεις καμία απόδειξη; Καλές οι θεωρίες, αλλά ο καθένας έχει και μία ξέρεις.»

«Είσαι και εσύ βρώμικος, το βλέπω. Υποκριτής. Φαίνεσαι. Άντε γαμηθείτε λοιπόν.» είπε και έφυγε. Πήγε προφανώς αλλού για να αναπτύξει τις θεωρίες του.

«Τι τρελάρας και αυτός!» είπε ο Μάνος γελώντας. Συνεχίσαμε να περπατάμε άσκοπα μέσα στο πλήθος. Ξαφνικά, κόσμος άρχισε να κτυπά κάποιον με μανία. Καμία εικοσαριά άτομα, κρατώντας ρόπαλα και λοστούς, κυριολεκτικά λυντσάρανε κάποιον. Τον άφησαν μόνο όταν ήταν το κεφάλι του τόσο πολτοποιημένο, που δε θα τον αναγνώριζε ούτε η μάνα του. Κάποιος, από την ομάδα που συμμετείχε στο λυντσάρισμα, γύρισε και είπε στο πλήθος: «Αυτά παθαίνουν οι πράκτορες των καθρεπτών!»

Καθώς απομακρύνθηκα με το Μάνο αυτός γύρισε και μου είπε:

«Το πιο τρομακτικό δεν ήταν το λυντσάρισμα. Ήταν ότι κανείς από το πλήθος δεν βοήθησε αυτόν τον άμοιρο. Αυτή η φάση με τους καθρέπτες ανάδειξε την απανθρωπιά, που βρισκόταν καμουφλαρισμένη στη βάση της κοινωνίας μας.»

Σε ένα παγκάκι είχε ανέβει ο τρελός ,που μας ανέλυε πριν τη θεωρία του. Φώναζε στον κόσμο με μίσος και αγαλλίαση:

«Αυτός είναι ο πολιτισμός σας καθάρματα; Υποκριτές. Χρήμα και εξουσία ξεφτίλισαν τη ψυχή σας. Μετά ήρθε η οικονομική κρίση μαϊμούδες. Κάνατε καμία αυτοκριτική; Όχι μαϊμούδες. Πεινάσατε αλλά το χειρότερο ήταν ότι μείνατε μόνοι χωρίς αγάπη, γιατί και την αγάπη είχατε μάθει να την αγοράζετε με χρήμα. Και τώρα ήρθαν οι καθρέπτες, να σας δείξουν το αληθινό σας πρόσωπο .Μαιμούδες!»

Δεν μπόρεσα να μη σκεφτώ την πρώην μου. Αλήθεια, με αγάπησε ποτέ ή αγάπησε μόνο το χρήμα μου; Και αν με αγάπησε, έστω και λίγο, γιατί με άφησε, όταν έμεινε χωρίς

δουλειά τον καιρό της κρίσης; Αλλά και εγώ; Τι άλλο ήμουν παρά μία μαϊμού που, όσο τα πράματα πήγαιναν καλά ,έκλεινα τα μάτια μου μπροστά στην αλήθεια; «Μπείτε τώρα μέσα στον καθρέπτη.»

Η τελευταία του προτροπή ήταν σχεδόν ίδια με αυτή που άκουγα στους εφιάλτες μου. «Έλα μέσα στον καθρέπτη.» Όμως, μετά από μία στιγμιαία ανάπαυλα, ο τρελός συνέχισε να τα χώνει.

«Φάτε τώρα την μπανάνα. Αυτός είναι ο πολιτισμός σας καθάρματα; Γι' αυτό τον πολιτισμό μοχθήσατε και αγωνιστήκατε; Τώρα θα πονέσετε και θα υποφέρετε. Εσείς φτιάξατε τους καθρέπτες. Είναι προϊόν της σαπίλας σας. Εσείς φτιάξατε τους γυάλινους ανθρώπους. Εσείς και μόνο εσείς. Μπάσταρδοι!»

Το πλήθος κοίταζε σαστισμένο. Φάνηκε για λίγο ότι τα λόγια του άγγιξαν κάποια χορδή του πλήθους, κάποιο κομμάτι της συλλογικής συνείδησης. Κάποιος όμως από το πλήθος φώναξε: «Σκοτώστε τον!». Αμέσως, η ομάδα που πριν πολτοποίησε τον άλλο, χίμηξε. Ένας λοστός έπεσε στο κεφάλι του, που γέμισε τα μούσια του αίμα. Καθώς έπεσε κάτω, η ομάδα άρχισε να χοροπηδάει πάνω του. Οι περισσότεροι γελούσαν και χόρευαν. Εννοείται ότι από το πλήθος, κανένας δεν έκανε τίποτα. Η αλήθεια ήταν ότι πολλοί φοβόταν και άλλοι αδιαφορούσαν. Σε άλλους άρεσε απλά το θέαμα.

Ένας πυροβολισμός διέκοψε το χορό του τρόμου. Ο τύπος, που στο προηγούμενο λυντσάρισμα είχε κάνει το κήρυγμα συνετισμού προς τους πιθανούς πράκτορες των καθρεπτών ,τώρα κείτονταν νεκρός. Ο Μάνος είχε ρίξει και σημάδευε ακόμα. «Λοιπόν, μαϊμούδες, τον πούλο! Απομακρυνθείτε γρήγορα.»

Δε χρειάστηκε να το πει δεύτερη φορά. Τρέξαμε προς τον αιμόφυρτο τύπο. Τον σηκώσαμε και αυτός μονολογούσε: «Καθάρματα, καθάρματα..».

«Φέρτε, ρε κότες , λίγο νερό για τον άνθρωπο» διέταξα.

Αμέσως, κάτι χαζογκόμενες έτρεξαν να βοηθήσουν και μας έφεραν ένα μπουκάλι νερό. Βλέπεις τώρα εμείς είχαμε όπλο…. Δώσαμε κάποιες γουλιές στον κακόμοιρο που ψέλλισε :«Τελικά υπάρχουν ακόμα άνθρωποι. Ευχαριστώ.»

«Ρε τρελιάρη γείτονα. Πού τα κρύβεις τέτοια ταλέντα; Είσαι και κομάντο.»

«Έλα μωρέ, πάντα φοβόμουν ότι τα άσχημα έρχονται. Είχα πάρει λοιπόν κάποιες προφυλάξεις, όπως το όπλο που κρατάω. Τίποτα όμως πιο σημαντικό δεν έπραξα. Αλλά, εδώ που τα λέμε, τι θα μπορούσα να κάνω ,από το να προμηθευτώ αυτό το όπλο;»
«Μπράβο φίλε μου. Έσωσες έναν άνθρωπο ήδη και ίσως σώσουμε έτσι το τομάρι μας.»

Μείναμε κάποια ώρα ακίνητοι στο σημείο. Σιωπηλοί, είχαμε ξαπλώσει στα πλακάκια της πλατείας, όπως είχε κάνει και όλος ο κόσμος. Κανείς δεν έφευγε .Έτσι ήρθε το απόγευμα και σιγά σιγά άρχισε να νυχτώνει .Συλλογιζόμαστε. Ονειρευόμαστε το παρελθόν. Μακάρι να γινόταν όλα όπως πριν. Όμως ξέραμε. Τίποτα δε θα γινόταν όπως παλιά. Τίποτα.

Άρχισα να περπατάω για να ξεφύγω από τις σκέψεις μου.Ξαφνικά, ένα φάντασμα εμφανίστηκε μπροστά μου. Η πρώην μου! «Σε αγαπάω ακόμα» τραύλισε και με κοίταζε με μάτια βουρκωμένα. «Θέλω να γυρίσω σε σένα.»

«Τι λες ρε μαλακισμένη; Πού είναι τώρα το πλούσιο ταίρι σου; Τι έγινε; Σε παράτησε για να σώσει το τομάρι του; Ή μήπως διαπίστωσες ότι σ’ αυτό το χάος το χρήμα δεν είναι εξουσία, αλλά εξουσία είναι αυτός που έχει τα όπλα; Και ήρθες λοιπόν γιατί μας είδες με το όπλο… Πού είναι τώρα η Πόρσε του δικού σου; Ψόφα στην αγκαλιά του.»

Γύρισα την πλάτη μου έτοιμος να φύγω. Αυτή έπεσε στο πάτωμα και φώναζε κλαίγοντας: «Σώσε με, σώσε με.» Δεν την ένοιαζε αν ξεφτιλιζόταν. Κοίτα, σκέφτηκα, με ποιον άνθρωπο ήμουν μαζί τόσα χρόνια. Καλός μαλάκας ήμουν. Έφυγα αηδιασμένος γι’ αυτήν και για ’μένα. Για όλους μας.

Περιπλανήθηκα λίγο ανάμεσα στο ξαπλωμένο πλήθος, προσέχοντας να μην πατήσω κανέναν .Είχε βραδιάσει πλέον.

Ντροπή, σκέφτηκα. Ντροπή για όλους. Ντροπή και για 'μένα, που σε τέτοιες ώρες μου έλειπε το αλκοόλ .Τη σκέψη διέκοψε ένας φρικιαστικός ήχος. Σαν να άκουγα κάποιον να φωνάζει, ενώ κατάπινε γυαλιά. Δεν μπορώ να το περιγράψω αλλιώς. Γύρισα και κοίταξα ψηλά , εκεί που ερχόταν αυτός ο απόκοσμος ήχος. Ήταν η φωνή τους.

Οι γυάλινοι άνθρωποι αιωρούνταν ακίνητοι, έχοντας σχηματίσει ένα κύκλο πάνω και γύρω από την πλατεία .Μας είχαν περικυκλώσει. Φορούσαν όλοι μαύρους χιτώνες και μας κοίταζαν ανέκφραστα από ψηλά. Ο κόσμος ,που η πλειοψηφία του είχε πέσει για ύπνο, άρχισε να πετάγεται πανικόβλητος. Άλλοι κλαίγανε, άλλοι φωνάζανε, άλλοι απειλούσαν .Ξύπνησαν από έναν εφιάλτη μέσα σε έναν άλλο.

Ξανάρθε ο ίδιος ήχος από κάποιον από τους αιωρούμενους. Νομίζω ότι είπε κάτι σαν ***«ΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗ».*** Τότε σήκωσε το χέρι του και μας σημάδεψε με κάτι. Έστειλε μία ακτίνα και εκεί που έπεσε οι άνθρωποι μετατράπηκαν σε κρυστάλλινα ομοιώματα. Ακίνητα, με μία έκφραση τρόμου χαραγμένη στα πρόσωπα τους. Τότε, όλοι οι γυάλινοι άνθρωποι άρχισαν να μας ρίχνουν από τα διάφορα σημεία που μας είχαν περικυκλώσει. Τρέχαμε όλοι σαν τους τρελούς, αλλά πού να πάμε... Ο ένας έπεφτε πάνω στον άλλο,ενώ αρκετοί ποδοπατούνταν. Προσπάθησα να τρέξω σε ένα στενό. Μια ακτίνα έπεσε δίπλα μου. Γύρισα και κοίταξα. Ήταν η πρώην μου, που είχε μετατρέπει σε ένα ακίνητο κρυστάλλινο άγαλμα.

Ξανάκουσα τον καταραμένο ήχο καθώς έτρεχα στα στενά:***«ΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗ».*** Έτρεχα μέσα στον πανικό όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Αλλά εκεί που νόμιζα πως είχα ξεφύγει, ένας γυάλινος άνθρωπος προσγειώθηκε μπροστά

μου. Με άρπαξε στα χέρια του και με σήκωσε στον αέρα. Ήταν αδύνατο να αντισταθώ. Αυτό το πλάσμα ήταν ό,τι πιο δυνατό είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Τότε ξέρασα από το φόβο. Πετούσαμε έτσι, μέχρι που, από ένα μπαλκόνι που είχε ανοιχτό το παράθυρο, εισβάλαμε μέσα στο διαμέρισμα. Εκεί, όλα αυτά γίνανε σε κλάσματα δευτερολέπτου, με πέταξε με δύναμη πάνω στον καθρέπτη. Αλλά αυτός, αντί να σπάσει, με υποδέχτηκε σαν να ήταν μία υγρή ύπαρξη. Βυθίστηκα μέσα σε κάτι που δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήταν .Θυμήθηκα την προτροπή που άκουγα στους εφιάλτες μου: "Έλα μέσα στον καθρέπτη". Λιποθύμησα. Όταν ξύπνησα και άνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν σε έναν άλλο κόσμο.

Σηκώθηκα και περπάτησα μισοζαλισμένος .Δεν άργησα να συνέλθω και προσπάθησα να εξακριβώσω πού είμαι .Παντού ολόγυρα υπήρχε μία απαλή γκρίζα ομίχλη. Κοίταξα πάνω, αλλά δεν έβλεπα κάποιον ουρανό .Παντού η ομίχλη. Χωρίς αρχή και τέλος. Το πάτωμα έμοιαζε με πάγο, μόνο που το χρώμα του ήταν ασημί. Ήταν περίεργο αίσθημα και δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Περπάτησα έτσι για καμία ώρα. Όταν άρχισα να απογοητεύομαι ότι βάδιζα στο πουθενά, έφτασα σε ένα τεράστιο γυάλινο τοίχο, που έμοιαζε σαν τείχος που χώριζε τα μέσα από τα έξω. Μία πόρτα άνοιξε αυτόματα και προχώρησα μέσα. Τότε η ομίχλη σταμάτησε τελείως. Μπροστά μου βρισκόταν ένας γυάλινος άνθρωπος, που με κοίταζε νηφάλια. Πίσω του διακρινόταν διάφορα γυάλινα κτίρια με διάφορα σχήματα. Άλλα ήταν κυκλικά, άλλα τετράγωνα, ενώ άλλα ήταν ψηλά, σαν τις δικές μας πολυκατοικίες. Ο κόσμος απ΄έξω , υπέθεσα, ήταν ένας μεταιχμιακός κόσμος της ομίχλης .Ήταν το μεταίχμιο μεταξύ του κόσμου μας και του κόσμου των γυάλινων ανθρώπων.

Ο γυάλινος άνθρωπος με κοίταζε ήρεμα και σατανικά. Έμοιαζε σχεδόν πανομοιότυπος με τον πρώτο, που είχα συναντήσει στο σπίτι μου. Η μόνη διαφορά ήταν ότι τα

μάτια του ήταν μωβ κρύσταλλοι. Μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω. Περπατήσαμε πολύ ώρα στη γυάλινη πόλη. Το φως ήταν ασημί και κούραζε-υπνώτιζε ελαφρά τα μάτια μου. Ακόμα και ο δρόμος ήταν γυάλινος και καθώς περπατούσαμε κοίταζα τον εαυτό μου κάτω. Κοίταζα και τον εαυτό μου στους τοίχους δεξιά και αριστερά .Παντού υπήρχε το είδωλό μου.

Κοίταξα και πάνω. Αλλά και ο ουρανός δεν ήταν τίποτα άλλο, από έναν τεράστιο καθρέπτη, διακόσια με τριακόσια μέτρα πάνω από το κεφάλι μας. Ένας γιγάντιος καθρέπτης-θόλος, όπου η πόλη αντανακλούσε πάνω του.

Το θέαμα ήταν απίστευτο. Τρομακτικό και εντυπωσιακό συνάμα. Παρατήρησα και κάτι περίεργο. Ο γυάλινος άνθρωπος δε φαινόταν πουθενά. Όπως εμείς δε καθρεπτιζόμασταν στα γήινα αντικείμενα-τοίχους, δρόμους, δέντρα κλπ- έτσι και αυτοί οι γυάλινοι άνθρωποι, δεν καθρεπτίζονταν πουθενά εδώ σε αυτό το μέρος.

Ένας γυάλινος άνθρωπος, με ροζ κρυστάλλους για μάτια, μας προσπέρασε ,με κοίταξε και είπε:

«ΚΣΣΚΣΣΚΣΣΣΣΚ.»

«ΞΞΞΞΞΞΗΓΗ.» απάντησε ο φύλακας-οδηγός μου και συνεχίσαμε το δρόμο. Φτάσαμε σε ένα τεράστιο κυκλικό κτήριο-καθρέπτη. Μπήκαμε μέσα. Εκεί υπήρχαν πολλοί γυάλινοι άνθρωποι. Αυτοί όμως δε φορούσαν μαύρους χιτώνες αλλά ασημί. Τελικά τα πάντα ήταν γυάλινα εδώ, εκτός από τους χιτώνες που φορούσαν αυτοί. Τι να ήταν αυτοί οι χιτώνες; Από τι ήταν φτιαγμένοι ;Από κάποιο υλικό που υπάρχει και στη γη ή από κάτι τελείως ξένο σ' εμάς; Ποιος ξέρει…

Τελικά, ένας απ' αυτούς με τους ασημί χιτώνες, με ανάλαβε και με πήγε σε ένα δωμάτιο. Με έβαλε μέσα και έκλεισε την πόρτα. Με το που μπήκα στο γυάλινο δωμάτιο ,κατάλαβα ότι δεν ήμουν μόνος. Στα δεξιά μου είδα καθισμένους, σε ένα γυάλινο παγκάκι, τρεις ανθρώπους! Ο γείτονας, ο τύπος που είχαμε σώσει στην πλατεία και ένας

τρίτος, που φορούσε στρατιωτικά. Με κοίταξαν σαστισμένοι. Ο Μάνος σηκώθηκε και με πήρε αγκαλιά.

«Ζεις ρε γίγαντα;»

«Απίστευτο αλλά ζω. Πώς σας φέρανε εδώ; Εγώ ήρθα πετώντας και μετά κολυμπώντας…» και του τα εξήγησα όλα. Μου είπε κι αυτός τη δική του ιστορία, που δε διάφερε από τη δική μου.

«Πιστεύω ότι επιβεβαιώνεται η θεωρία μου. Οι γυάλινοι άνθρωποι είναι εξωγήινοι. Αυτό που ζήσαμε ήταν μία εισβολή. Έχουν καταφέρει να μετατρέψουν τους καθρέπτες σε διαστρικές πύλες και να μεταφέρονται μεταξύ πλανητών. Αφού κατέστρεψαν τον πλανήτη μας, έφεραν κάποιους αιχμαλώτους εδώ, σαν τρόπαια ή για να μας μελετήσουν.»

«Ναι, αλλά πώς εξηγείς ότι υπάρχει ταβάνι από καθρέπτη; Δε φαίνεται για ατμόσφαιρα πλανήτη αυτός εδώ ο κόσμος. Πιο πολύ μου φαίνεται σαν γιγάντιο καθρέπτη, μέσα στον οποίο είμαστε εγκλωβισμένοι .Ίσως τελικά να έχουν έρθει από κάποια άλλη διάσταση, όπως είχες αρχικά προτείνει εσύ Μάνο .Μία διάσταση που κυριαρχεί το γυαλί. Ίσως…»

«Μπορεί να είμαστε σε έναν πλανήτη και απλά να βρισκόμαστε μέσα σε ένα γιγάντιο θόλο, κατασκευασμένο από τους γυάλινους ανθρώπους , και γι’ αυτό να μην μπορούμε να δούμε τον πλανήτη όπως είναι και τον ουρανό του!» απάντησε ο Μάνος.

Ξαφνικά ο μουσάτος πετάχτηκε και φώναζε: «Μαλακίες! Στο ξανάπα. Είσαι πολύ ξεροκέφαλος. Αυτός ο κόσμος είναι πάνω στη Γη. Είναι μέσα στους καθρέπτες .Ο καθρέπτης-ταβάνι είναι ο καθρέπτης σε κάποιο δωμάτιο στη Γη. Εμείς οι άνθρωποι το φτιάξαμε αυτόν τον κόσμο, από την αρνητική μας ενέργεια και από τη μιζέρια μας. Είναι ένας κόσμος δημιουργημένος από νευρώσεις και ψέματα. Από όνειρα και εφιάλτες. Από σκέψεις που γίνανε πράματα μέσα στους καθρέπτες.»

«Οφείλω να ομολογήσω ότι οι ιδέες σας είναι λίγο περίεργες. Αλλά πλέον όλες αυτές οι θεωρίες είναι πιθανές.» στη συζήτηση μπήκε και ο τρίτος. Ήταν μεσήλικας και από τη στολή κατάλαβα ότι ήταν στρατηγός ή κάτι τέτοιο.

«Δεν ξέρω βέβαια την αλήθεια . Ξέρω όμως ότι η ανθρωπότητα ,όπως την ξέραμε,δεν υπάρχει πια. Όμως υπάρχει ελπίδα γι’αυτούς που πρόλαβαν και πήγαν στην ύπαιθρο, σε δάση, σε βουνά και σε παραλίες ή ακόμα και σε σπηλιές. Ο στρατός από την αρχή κατάλαβε ότι κάτι δεν πάει καλά με τους καθρέπτες, όταν δεν μπορούσαμε να τους σπάσουμε! Έτσι οι περισσότερες δυνάμεις μας αποσύρθηκαν έξω από τις πόλεις. Οι γυάλινοι άνθρωποι δεν μπορούν να προχωρήσουν μακριά. Φαίνεται ότι οι γυάλινοι καθρέπτες τους προστατεύουν. Είναι σαν τις στολές των αστροναυτών ,που στέλναμε στο φεγγάρι. Χωρίς αυτές τις στολές, οι άνθρωποι θα πέθαιναν από έλλειψη οξυγόνου. Κάτι τέτοιο αποτελούν και οι καθρέπτες γι’ αυτούς. Μόλις περάσουν σε υπαίθριους χώρους και η επήρεια των καθρεπτών εκμηδενιστεί, οι γυάλινοι άνθρωποι διαλύονται σε χιλιάδες μικροσκοπικά κομματάκια. Μάλιστα σε κάποια φάση για να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα κουβάλησαν καθρέπτες από την πόλη στην ύπαιθρο σε κάποια από τις επιθέσεις τους, όμως τελικά οι καθρέπτες δεν είχαν καμία αξία και δύναμη εκεί και δε μπόρεσαν να παράσχουν προστασία στους γυάλινους ανθρώπους που εκμηδενίστηκαν»

Ο μουσάτος κυριολεκτικά λύσσαξε: «Ναι ρε καραγκιόζη καραβανά, γιατί σε υπαίθριους χώρους αδυνατίζει η ανθρώπινη κακία που τους δίνει δύναμη. Δε ζούνε πολλοί στην ύπαιθρο και υπάρχει ελάχιστη αρνητική ενέργεια εκεί. Το κακό είχε μαζευτεί στις πόλεις και στα χωριά, όπου ζει η πλειοψηφία των ξεφτιλισμένων ανθρώπων! Αλλά αρκετά με τις αναλύσεις. Ώστε έτσι πούστη καραβανά. Το καταλάβατε και την κάνατε για την ύπαιθρο, αλλά εμάς δε μας αφήνατε

να έρθουμε.» Του χίμηξε και άρχισε να τον χτυπά. Είδαμε και πάθαμε να τους χωρίσουμε.

«Κοιτάξτε δεν ξέρω τι πήγε στραβά. Συγνώμη. Εγώ αψήφησα τις διαταγές και γύρισα στην πόλη για να βρω την κόρη μου. Έτσι με έπιασαν. Συγνώμη.» είπε κλαίγοντας ο στρατηγός.

Πέρασαν έτσι οι μέρες. Τι να γινόταν στη Γη; Εμείς σε αυτό το γυάλινο δωμάτιο κλεισμένοι... Για πόσο καιρό; Σταδιακά η Γη σταμάτησε να μου λείπει. Ήταν τόσο καλά άλλωστε; Και αν ναι ,τότε γιατί εγώ ζούσα συνέχεια με τις παιδικές αναμνήσεις; Γιατί; Πριν τους καθρέπτες ήταν τόσο καλά; Δεν αυτοκτονούσε κόσμος; Δεν πεινούσε ο κόσμος; Τα λαμόγια δεν κυριαρχούσαν; Ήταν τόσο καλά; Όχι. Σιγά σιγά σταμάτησε να μου λείπει η Γη. Μου άρεσε ο καθρέπτης, μέσα στον οποίο είμαστε κλεισμένοι.

Μας φέρνανε κάτι γυάλινα χάπια για τροφή. Αυτά μας κρατούσαν ζωντανούς. Πώς ήταν όμως δυνατόν; Το γυαλί έπρεπε να μας σκοτώνει. Αυτό άρχισε να μου προκαλεί προβληματισμούς. Μία μέρα ρώτησα το Μάνο: «Ρε Μάνο, έχεις σκεφτεί μήπως μόνο εμείς τους βλέπουμε σαν καθρέπτες, σαν γυάλινες υπάρξεις. Παρατήρησα ότι αυτοί πουθενά δεν καθρεπτίζονται. Μήπως αδυνατούμε να δούμε την πολυπλοκότητα και τη διαφορετικότητα ανάμεσα τους; Ένα μυρμήγκι τι βλέπει όταν κοιτάει έναν άνθρωπο; Τον βλέπει σαν άνθρωπο ή σαν κάτι που αυτό μπορεί να καταλάβει; Δηλαδή σαν ένα γιγάντιο έντομο; Πιστεύω ότι τελικά ο εγκέφαλος αναγνωρίζει μόνο την πιο κοντινή σε μας ουσία, από αυτό τον κόσμο και τα βλέπει όλα έτσι : γυάλινα. Ίσως και μ' αυτούς να συμβαίνει το ίδιο. Να μην μπορούν να μας κατανοήσουν. Να μας βλέπουν διαφορετικά απ' ότι βλέπουμε εμείς τον εαυτό μας-ίσως να μας βλέπουν ολοκληρωτικά μέσα από το πρίσμα της πιο κοντινής σ' αυτούς ουσίας .Πως λες να μας βλέπουνε ;Τρομάζω μόνο με τη σκέψη.Τι λες;»

Ο Μάνος όμως δε μου απάντησε .Αντίθετα σωριάστηκε στο πάτωμα και έσφιγγε την κοιλιά του.

«Δημήτρη, πονάει η κοιλιά μου. Πεθαίνω.»

«Μη λες βλακείες. Πέσε να κοιμηθείς. Όλα θα πάνε καλά.»

Πέσαμε για ύπνο .Έτσι όπως κοιμήθηκε και ο Μάνος, νόμιζα ότι σύντομα θα θεραπευόταν .Όμως δεν επρόκειτο να πάνε καλά τα πράγματα .Ξύπνησα από τις κραυγές. Ο Μάνος είχε μεταμορφωθεί σε μία άμορφη, πολτοποιημένη μάζα. Δε θύμιζε σε τίποτα άνθρωπο ,αλλά πιο πολύ ένα σκουλήκι,από όπου προεξείχαν αιμάτινοι φρικαλέοι όγκοι. Όλοι κλάψαμε .Όμως τα μαρτύριά μας δεν είχαν τελειωμό. Την επόμενη πέθανε έτσι και ο μουσάτος.Η τελευταία του φράση ήταν: "Επιτέλους είμαι ελεύθερος".

Μπήκαν τότε οι γυάλινοι άνθρωποι και απομάκρυναν τα πτώματά τους.Έμεινα μόνος με το Στρατηγό. Αν και τον αντιπαθούσα, μοιραία άρχισε η συζήτηση μεταξύ μας. Η μοναξιά φέρνει και τους πιο αντιφατικούς ανθρώπους κοντά.

«Στρατηγέ τι έγινε τελικά η κόρη σου;»

Με κοίταξε λυπημένα και απάντησε: «Τη βρήκα στο δρόμο προς την ύπαιθρο. Απείχε ελάχιστα από το να έφτανε σε ασφαλή ζώνη. Την είχαν κάνει κρυστάλλινη, με μία απ' αυτές τις ακτίνες που ρίχνανε. Από τότε έχασα κάθε λόγο για να ζω.Προχώρησα μέσα στην πόλη για να εκδικηθώ .Όμως οι γυάλινοι άνθρωποι δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα από εμένα και τα όπλα μου.Και να 'μαι λοιπόν εδώ».

Πραγματικά τον λυπήθηκα. Δεν μπορούσα όμως να του συγχωρέσω, ότι ήταν ο στρατός που με είχε εμποδίσει εγκαίρως να φύγω, όπως και τόσους άλλους, που γίνανε κρυστάλλινα πτώματα.

Μετά πήραν το στρατηγό. Θεώρησα ότι σκοπός τους ήταν να του αποσπάσουν πληροφορίες. Πέρασε έτσι περίπου μια βδομάδα. Ή μήπως ήταν μήνας; Μπορεί και να ήταν τρεις

μέρες… Δεν μπορούσα να υπολογίσω το χρόνο εδώ, σε αυτόν τον περίεργο τόπο, που δεν ξημέρωνε ποτέ. Που ποτέ δεν ήταν νύχτα. Σε αυτό το γυάλινο κόσμο.

Καμία φορά τρόμαζα. Όχι γιατί φοβόμουν κάτι αόριστο ή γιατί ανησυχούσα μήπως δε γυρίσω στη Γη. Όχι. Φοβόμουν μήπως πάθω αυτό που πάθανε οι φίλοι μου. Τελικά κατάλαβα κάτι με τρόμο. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το σωματικό πόνο και τη σωματική τιμωρία. Είναι το πιο δύσκολο… Ο πόνος! Πάλι κατέφευγα στα παιδικά μου χρόνια και στην εφηβεία για να πάρω κουράγιο. Όμως η εικόνα με τα πολτοποιημένα, σκουληκιασμένα σώματα, ερχόταν και τα διέλυε όλα .Όλα ήταν παλάτια στην άμμο, που ο τρόμος τα διέλυε με μεγάλη άνεση. Ευτυχώς ο στρατηγός γύρισε. Το γεγονός αυτό με απέσπασε από τις φρικαλέες σκέψεις.

«Λοιπόν;» τον ρώτησα.

«Οι άνθρωποι αυτοί πέθαναν, γιατί δεν μπορούσαν να προσαρμοστούν σε αυτό το νέο κόσμο. Η ενέργεια που κατανάλωσαν για να προσαρμοστούν αρχικά, ήταν αυτή που τους εξόντωσε απότομα στη συνέχεια. Τίποτα στον κόσμο δεν είναι τσάμπα και ό,τι παίρνεις δίνεις. Αυτό πάθανε και αυτοί στον κόσμο μας. Χωρίς τους προστατευτικούς καθρέπτες, οι γυάλινοι άνθρωποι αποβάλλονται από τον κόσμο μας. Έτσι προσπαθούν να αυξήσουν το πεδίο δράσης των καθρεπτών, ώστε να επιτεθούν στο στρατό μας στην ύπαιθρο. Δε ξέρω αν θα τα καταφέρουν .Ελπίζω πως όχι.»

Μετά από μία μικρή παύση, συνέχισε στεναχωρημένος: «Με επισκέφτηκαν γυάλινοι άνθρωποι με κίτρινους μανδύες. Μέσω του χρώματος πρέπει να διαχωρίζονται κοινωνικά. Από ό,τι κατάλαβα μαύρους χιτώνες φοράνε οι πολεμιστές και κίτρινους οι επιστήμονες. Είδα και άλλα χρώματα αλλά δε γνωρίζω τι συμβολίζουν. Τέλος πάντων, οι επιστήμονες εισερχόταν στο μυαλό μου με τη σκέψη τους και εξέταζαν τη μνήμη μου.Επίσης μου μεταβίβασαν

τηλεπαθητικά γνώσεις για τον πολιτισμό τους.Στο βαθμό βέβαια που αυτοί επιθυμούσαν,καθώς δε μπορώ να πω ότι έγινα και ειδικός για τον κόσμο και τον πολιτισμό τους.

Έχουν πάντως απίστευτες ικανότητες. Είναι πολύ πιο αναπτυγμένοι τεχνολογικά από εμάς.Αλλό όχι τόσο ώστε να μας εκμηδενίσουν. Τουλάχιστον προς το παρόν. Έτσι αναζητούσαν από 'μένα οτιδήποτε θα μπορούσε να τους φανεί χρήσιμο. Ίσως έψαχναν για πληροφορίες στρατιωτικού χαρακτήρα ή για κάτι άλλο. Ποιος ξέρει; Έκανα προσπάθεια να το πολεμήσω σταματώντας τη σκέψη μου, αλλά δεν ξέρω αν τα κατάφερα. Γι' αυτό με είχαν κλεισμένο σε ένα δωμάτιο τόσες μέρες.Για να μάθουν από εμένα ότι χρειάζονται.

Ίσως ετοιμάζονται για νέα εισβολή. Θα τα καταφέρουν; Αν όχι, η ανθρωπότητα θα συνεχίσει να υπάρχει, εκεί που δεν υπάρχουν καθρέπτες. Αλλιώς…»

«Ώστε τους δύο φίλους μας, τους απέβαλε αυτός ο σκατόκοσμος.»

«Το κακό είναι ότι αυτό, αργά ή γρήγορα, θα γίνει και με μας. Απλά καθυστερεί γιατί εμείς, ίσως λέω, είμαστε ψυχικά πιο χαμαιλέοντες. Οι άλλοι δύο ήταν πιο αυθεντικοί ως άνθρωποι.... Ψυχικά χαμαιλέοντας. Ναι, τι άλλο θα μπορούσα να ήμουν; »

«Σωστά τα λες. Αλλά και εσύ μη τα βάζεις με τον εαυτό σου. Έκανες τα λάθη σου όπως όλοι, αλλά στο τέλος έπραξες το σωστό. Θα μπορούσες να έκανες μπανάκι, σε κάποια παραλία ,αλλά προτίμησες να σώσεις την κόρη σου. Προτίμησες το δύσκολο.»

«Μην κολακεύεις τη ματαιδοξία μου. Σου το ξανάπα, τίποτα πια δεν έχει αξία σε αυτόν το σκατόκοσμο χωρίς την κόρη μου.»

«Τέλος πάντων .Πού είμαστε; Στη Γη; Σε καθρέπτη μέσα;Σε κάποια άλλη διάσταση ή σε κάποιον πλανήτη;»

«Έχω καταλάβει τα βασικά .Δεν έμαθα όμως τίποτα τόσο σημαντικό.Κρατάνε σιγή ιχθύος .Έτσι κι αλλιώς, τα

σημαντικότερα πράματα στη ζωή, μένουν αναπάντητα. Όπως το γιατί πέθανε η κόρη μου και εγώ ζω. »

Ήθελα να τον ρωτήσω μήπως υπήρχε καμία ελπίδα να γλυτώσουμε από αυτό το φρικτό τέλος. Όμως ήξερα. Δε ρώτησα. Και τελικά ήρθε. Η κοιλιά μου πονούσε πολύ και καταλάβαινα ότι πέθαινα σαν τους άλλους, γιατί έτσι άρχιζε .Αποκοιμήθηκα και ξύπνησα μέσα σε φρικτούς πόνους. Ο στρατηγός σε μία γωνία έκλαιγε. Τουλάχιστον θα πέθαινα και θα απελευθερωνόμουν και εγώ.

«Μη λυπάσαι στρατηγέ, δεν ξέρω πού πάω, αλλά χειρότερα από 'δώ δε θα 'ναι.» Μιλούσα και έφτυνα αίμα. Δεν είχα πολλές δυνάμεις. Μια τελευταία ερώτηση ήθελα να κάνω, πριν φύγω για πάντα.

«Πάντα το είχα απορία. Στην αρχή της εισβολής άκουγα μια φράση από αυτούς. Θέλω να μου εξηγήσεις τι σημαίνει: ***«ΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗ».*** Τι σημαίνει;»

Τα πόδια μου είχαν μετατραπεί ήδη σε άμορφη μάζα και έμοιαζαν περισσότερο με αιμάτινα σκουλήκια. Ο πόνος γινόταν αφόρητος και η προσδοκία του θανάτου ήταν η πιο γλυκιά απελευθέρωση.

«ΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗΞΓΓΓΗ…σημαίνει: θα έρθουμε για εσάς».

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ ΠΙΑΣΕΤΕ

Να σε κυβερνούν σημαίνει με κάθε ευκαιρία, σε κάθε σου κίνηση, να σε σημειώνουν, να σε καταχωρούν, να σε καταγράφουν, να σε τιμολογούν, να σε σφραγίζουν, να σε καταμετρούν, να σε ταξινομούν, να σε εκδίδουν, να σε απολύουν, να σε εξουσιοδοτούν, να σε υποσημειώνουν, να σε νουθετούν, να σε εμποδίζουν, να σε μετασχηματίζουν, να σε ευθυγραμμίζουν, να σε διορθώνουν.

Π

ρουντόν

Οι φυσιολόγοι πρέπει να σκέφτονται καλά πριν θεωρήσουν δεδομένο ότι η ενόρμηση της αυτοσυντήρησης είναι η κύρια ενόρμηση στα οργανικά όντα. Κάτι ζωντανό επιθυμεί πάνω από όλα να διαχύσει τη ρώμη του – όλη η ζωή είναι μια θέληση για δύναμη: η αυτοσυντήρηση είναι μόνο μία από τις έμμεσες και συχνότερες συνέπειές της.

Νίτσε

Μέρος πρώτο

.

Ήταν πέντε μπάτσοι γύρω του. Ο Μπάτσος Δικαστής – έτσι είχε αποκαλέσει τον εαυτό του– μας κοιτούσε με ήρεμο ύφος και είπε:

«Σας φέραμε εδώ, μέσα στα μεσάνυχτα, για να περάσετε την ύψιστη δοκιμασία υποταγής στην εξουσία. Είναι απλό· είστε όλοι βολεμένοι. Άλλος είναι δημόσιος υπάλληλος, άλλος ευκατάστατος επιχειρηματίας, άλλος μεγαλοδικηγόρος, και τα λοιπά. Θα συνεχίσετε να κάνετε αυτά που κάνατε, αρκεί να σκοτώσετε κάποιον, αφού πρώτα τον βασανίσετε. Αυτόν που θα σκοτώσετε, δεν τον ξέρετε. Αν το κάνετε αυτό, θα γυρίσετε πίσω στις δουλίτσες και τις οικογένειές σας».

Ήταν ένας τύπος γύρω στα τριάντα, τον έλεγες και μοντέλο. Το πρόσωπό του ήταν ο ορισμός της κλασικής ομορφιάς, με μάτια που κοίταζαν ήρεμα και αποφασιστικά τον άλλον. Φορούσε μόνο μαύρα, εκτός από μία άσπρη ζιβάγκο κάτω από το μαύρο του σακάκι. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά. Πιο πολύ τον έλεγες ροκά ή εναλλακτικό γιάπη παρά δικαστή.

Μια γυναίκα που ήταν δίπλα μου άρχισε να γελά υστερικά.

«Είναι αστείο, έτσι δεν είναι; Ένα σόκιν αστείο!»

Ένας μπάτσος πήρε ένα τασάκι και το κατέβασε με δύναμη στο πρόσωπό της. Ο Μπάτσος Δικαστής είπε:

«Ακούστε και πάρτε το απόφαση αυτή τη στιγμή! Εδώ είστε ένα τίποτα, κανείς δεν ξέρει ότι είστε εδώ και έχουμε την απόλυτη εξουσία πάνω σας. Πάρτε το απόφαση. Όπως ήδη είπα, θα κάνετε αυτό που πρέπει και θα ξαναγίνετε τα πάντα. Αν δεν σκοτώσετε, θα μείνετε φυλακισμένοι για αόριστο χρονικό διάστημα. Μπορεί για μια ημέρα, μπορεί για όλη σας τη ζωή. Μπορεί να χάσετε τις πολυπόθητες

δουλίτσες σας. Να μην ξαναδείτε τους οικείους σας. Το μόνο που θα κάνετε είναι να σκοτώσετε κάποιον. Επιλέξαμε τα θύματα από τα κατώτερα οικονομικά και πνευματικά στρώματα. Πιστέψτε το, δεν θα λείψουν από κανέναν. Εσείς, από την άλλη, ανήκετε στην ελίτ, που βρίσκεται ακριβώς κάτω από την άρχουσα τάξη. Θα λείψετε από κόσμο και έχετε και πράγματα να χάσετε. Θα έχετε καθαρή τη συνείδησή σας αν κάνετε τα πάντα για να επιστρέψετε!»

Έκανε μια παύση και περιμέναμε με βουβή αγωνία τη συνέχεια.

«Δεν μπορεί να είναι αλήθεια», σκέφτηκα.

«Ναι, είναι αλήθεια», είπε σαν να διάβασε τη σκέψη μου, μην πω τη σκέψη όλων. «Κάθε πέντε χρόνια το σύστημα επιλέγει τυχαία πέντε ευνοημένους πολίτες και τους φέρνει εδώ. Δεν ξέρω πόσα χρόνια γίνεται αυτό, αλλά δεν έχει σημασία. Δεν ξέρω και τον λόγο. Ίσως να υπάρχει κάποιος λόγος, όπως ο έλεγχος των υπηκόων. Ίσως να μην υπάρχει κανένας λόγος».

Κοίταξα γύρω μου τα τρομαγμένα πρόσωπα των υπηκόων-θυμάτων αυτού του ημιπαράφρονα. Άλλος γελούσε νευρικά, άλλος έκλαιγε, ενώ το αίμα της λιπόθυμης κοπέλας είχε γεμίσει το πάτωμα.

«Αρκετά. Θα πάτε στο κελί σας. Θα έχετε μία μέρα για να σκεφτείτε. Αύριο τέτοια ώρα θα αποφασίσετε αν θα ξαναγίνετε ελεύθεροι κάνοντας το χρέος σας απέναντι σε μένα και σε ό,τι εκπροσωπώ!»

Με πέρασαν μέσα από δαιδαλώδεις διαδρόμους και με οδήγησαν στο κελί. Όταν έμεινα μόνος, άρχισα να σκέφτομαι την κατάσταση. Ήταν όλα τόσο παράξενα, τόσο εξωπραγματικά. Μέχρι τότε δεν μου είχε συμβεί τίποτα τόσο κακό. Είχα και εγώ τις δυσκολίες μου, αλλά γενικά τα πράγματα μου πήγαιναν μέλι γάλα. Γιατί να το κάνουν αυτό στους ανθρώπους; Δεν είχα πειράξει μυρμήγκι. Γιατί να υποφέρω;

Μεγάλωσα σε μια μεγαλοαστική οικογένεια. Η μάνα μου ήταν δικηγόρος και ο πατέρας μου ξενοδόχος. Δεν είχα άσχημα παιδικά χρόνια, όμως στην εφηβεία έγινα και εγώ –όπως οι φίλοι μου– αντιδραστικό στοιχείο, δηλαδή χούλιγκαν. Αφού τις έφαγα μια φορά καλά, έβαλα μυαλό και τα παράτησα. Στο πανεπιστήμιο έγινα αριστερός, κάτι που ήταν της μόδας εκείνη την εποχή. Τουλάχιστον εγώ διάβασα και Μαρξ, σε σχέση με τους άλλους. Τα χρόνια πέρασαν και κοντά στα σαράντα, όταν πλέον η χώρα είχε αριστερή κυβέρνηση, διορίστηκα με τρόπο όχι και τόσο αξιοκρατικό, μαζί με χιλιάδες άλλους ομοϊδεάτες μου, στο ελληνικό δημόσιο. Από τότε η ζωή μου πήρε την κλασική πορεία. Ρουφιανιά, γλείψιμο και λούφα. Και τα πράγματα πήραν την πορεία τους, παντρεύτηκα, και τα λοιπά.

Πόση ώρα είμαι εδώ; Χτυπώ την πόρτα.

«Ανοίξτε μου, δεν έχετε δικαίωμα να το κάνετε αυτό. Είναι μία φάρσα όλα, είμαι σίγουρος».

Δεν παίρνω βέβαια καμία απάντηση. Περπατάω πάνω κάτω από τη νευρικότητα, ένας Θεός ξέρει πόση ώρα, και εξαντλούμαι.

«Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό», λέω στον εαυτό μου.

Και όμως είναι.

Προσπάθησα να κοιμηθώ λίγο, αλλά ξύπνησα από τα βογκητά δυνατού σεξ από το διπλανό κελί. Μα τι γίνεται πλέον σ’ αυτή τη φυλακή της παράνοιας. Οι άλλοι κάνουν σεξ δίπλα; Μήπως βιάζουν καμία κρατούμενη; Μήπως είναι τέχνασμα ψυχολογικού πολέμου; Σε κάθε περίπτωση, τα βογκητά λίγο μετά σταμάτησαν. Τέλος πάντων, πρέπει να αποφασίσω τώρα τι θα κάνω. Θα σκοτώσω και θα βασανίσω; Τι θα έκανε ο πατέρας μου; Τι θα ήθελε η γυναίκα μου; Ποιος ξέρει… Γιατί λοιπόν να μην το κάνω, αφού πρέπει να σώσω το τομάρι μου; Ναι, αλλά αυτός θα πεθάνει, αυτός θα βασανιστεί πραγματικά. Ίσως τον

περιμένει η οικογένειά του πίσω. Ίσως αν δεν το σκοτώσω, τον αφήσουν ελεύθερο να γυρίσει πίσω. Πάντως δεν μπορώ να φανταστώ με τίποτα τον εαυτό μου φονιά.

Ας πούμε ότι τελικά δεν σκοτώνω. Πέρα απ' το ότι αυτός ο άνθρωπος που προοριζόταν να έχει αυτό το φρικτό τέλος θα ζήσει, εγώ αργά ή γρήγορα θα βγω από τη φυλακή. Και θα ξαναρχίσω τη ζωή μου χωρίς να με βαραίνει ένα τέτοιο έγκλημα. Θα βγω από τη φυλακή όμως ποτέ; Ή μήπως θα σαπίσω εδώ; Αυτό που γίνεται είναι νόμιμο; Μήπως είναι κάποια παρακρατική ομάδα-οργάνωση αυτονομημένη; Πάντως οι μπάτσοι φοράνε κανονικές στολές και δεν μπορεί να μη γνωρίζει την ύπαρξη αυτής της φυλακής το κράτος. Ναι, αλλά και πάλι όλα αυτά μπορεί να δρουν ανεξάρτητα, αυτονομημένα, παράλληλα με το κράτος. Από σαδισμό κάποιων. Ή μπορεί να θέλουν να φάνε εμάς, για να προωθήσουν άλλους στη θέση μας, τους δικούς τους. Και όλα αυτά να γίνονται εν αγνοία του κράτους. Ή με την ανοχή του; Ποιος ξέρει…

Δεν είμαι χριστιανός, ξέρω ότι ο ένας τρώει τον άλλον, αλλά ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα έφτανα σ' αυτό το δίλημμα. Γιατί να έρθω σε αυτή τη θέση εγώ που δεν είχα πειράξει κανέναν; Αλλά ήταν αλήθεια αυτό; Ήμουν τόσο αθώος;

Ξανάρθε η τρομερή ανάμνηση. Προχωρούσα στον δρόμο όταν είδα μπροστά μου μια αναμαλλιασμένη μεσήλικα να βαρά με λύσσα με γροθιές στο πρόσωπο έναν πιτσιρικά – πρέπει να ήταν κοντά στα είκοσι αυτός. Ύστερα από κάποιο σημείο εκείνος απάντησε στις γροθιές της ρίχνοντας κλοτσιά στη μεγάλη κοιλιά της γυναίκας, που έπεσε κάτω. Τότε αυτός πήγε από πάνω και άρχισε να την κλοτσάει με μανία στο κεφάλι. Μια γριά μπήκε στη μέση και έπεσε πάνω από τη γυναίκα για να την προστατέψει από τα χτυπήματα, ενώ ταυτόχρονα φώναζε ξεψυχισμένα: «Μη, τη μάνα σου, μη!» Και τότε κατάλαβα το ακατανόητο. Μάνα και γιος και μια κακόμοιρη γιαγιά. Και γύρω όλοι εμείς κοιτάζαμε σαν

χάννοι, στο κέντρο μιας μεγάλης πόλης, και κανείς δεν έκανε τίποτα, παρά μια άμοιρη γριά.

Θα μπορούσα να επέμβω, αλλά εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα την ατάκα ενός συναδέρφου μου δημοσίου υπαλλήλου: «Εγώ δεν μπλέκω ποτέ σε καβγάδες». Η γυναίκα τότε σηκώθηκε όρθια και φώναζε στον ίδιο της τον γιο: «Πούστη, θα σε γαμήσω! Πούστη, θα σε γαμήσω!»

Έβλεπα το μίσος στα μάτια του να μεγαλώνει. Εκείνη τη στιγμή έπρεπε να επέμβω. Αλλά τα σοφά λόγια της μάνας μου με καθησύχασαν: «Μην τυχόν μπλέξεις πουθενά, τώρα που σε χώσαμε στο δημόσιο». Μόνο ένα κοριτσάκι δεκαπέντε χρονών βγήκε μπροστά και τους ζήτησε να σταματήσουν. Φώναζε φοβισμένο: «Σταματήστε!»

Μάλιστα γύρισε προς εμάς και μας εκλιπαρούσε με τα μάτια να επέμβουμε. Εγώ βέβαια είχα αποφασίσει απλώς να κοιτάζω με περιέργεια και φόβο, και να μην κάνω τίποτα. Όσο για τους γύρω μου, δεν ξέρω αν κανείς θα άλλαζε άποψη μετά την ικεσία του κοριτσιού. Γιατί στη συνέχεια όλα γίνανε γρήγορα· και να ήθελε κάποιος ν’ αντιδράσει, ήταν αργά.

Μέσα λοιπόν σε δευτερόλεπτα, ο πιτσιρικάς έπεσε πάνω στη μάνα του και έχωσε ένα μαχαίρι στον λαιμό της. Αυτή τον κοίταξε με φρίκη, βάζοντας το χέρι της στον λαιμό της σε μια απέλπιδα προσπάθεια να σταματήσει τους πίδακες από αίμα. Αυτός έχοντας καταλάβει τι έκανε, κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, σοκαρισμένος, τη μάνα του να σφαδάζει από τον πόνο, καθώς αργοπέθαινε έχοντας πέσει στην άσφαλτο. Και επειδή δεν έκανα κάτι τότε, κατάλαβα ότι δεν θα ξαναέκανα ποτέ. Επειδή δεν μίλησα τότε, δεν θα ξαναμιλούσα ποτέ.

Ξημέρωσε, έχω αποφασίσει να σκοτώσω. Μια ζωή ξεφτιλισμένος ήμουν. Πούλησα την ιδεολογία μου για να μπω στο δημόσιο. Το έπαιζα επαναστάτης με τα λεφτά του μπαμπά. Τότε, άφησα τη γυναίκα να πεθάνει. Ακόμα και

ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι είχε περισσότερα αρχίδια από εμένα τον ξεφτίλα. Άρα τώρα τι θα έχανα; Την ανύπαρκτη τιμή μου; Όλοι εναντίον όλων, έτσι είναι. Σιγά μη σαπίσω εδώ.

Μας πήγαν στην αίθουσα βασανιστηρίων. Τα θύματα ήταν δεμένα σε καρέκλες, με φιμωμένα τα στόματα, και μας κοίταζαν με μάτια που εκλιπαρούσαν.

«Πρώτος είστε εσείς, κύριε Μάνο. Έχετε μια καλή δουλειά σαν μεγαλοδικηγόρος και μια αξιαγάπητη οικογένεια. Ορίστε, πάρτε το σφυρί και βαρέστε με αυτό το κεφάλι του θύματός σας. Είναι ένα τίποτα, ένα μηδενικό, δεν θα λείψει από κανέναν. Άσε που δεν θα έχει ποτέ τα λεφτά για να του παρέχετε τις υπηρεσίες σας, σε αντιδιαστολή με τόσους αξιοσέβαστους πολίτες που σας έχουν σε εκτίμηση. Εμπρός, κάντε το χρέος σας!»

Ο μεγαλοδικηγόρος κατευθύνθηκε με αποφασιστικότητα, χωρίς να πει τίποτα, και άρχισε να χτυπάει τον άμοιρο στο κεφάλι. Αυτό κράτησε για πέντε λεπτά περίπου, μέχρι που το κεφάλι του είχε γίνει μια άμορφη μάζα.

Είχα ήδη πάρει την απόφασή μου.

«Δεύτερη είστε εσείς, κυρία Ελένη. Είστε διευθύντρια σ' ένα ινστιτούτο για τα δικαιώματα των γυναικών. Έχετε μια αξιαγάπητη οικογένεια που σας περιμένει, ενώ η προσφορά σας στα κοινωνικά ζητήματα αναγνωρίζεται από όλο τον ανώτερο κόσμο. Απέναντί σας βρίσκεται μια πόρνη, που δεν προσφέρει τίποτα στην κοινωνία. Εξοντώστε την όπως πρέπει, για να γυρίσετε πίσω στον κόσμο. Πάρτε αυτό το σκοινί και πηγαίνετε πίσω από αυτό το άθλιο υποκείμενο και πνίξτε τη. Ο θάνατός της έτσι θα είναι βασανιστικός και όχι ακαριαίος».

Η κυρία αυτή, με δάκρυα στα μάτια, προχώρησε με σκυμμένο το κεφάλι για να αποφεύγει τα ικετευτικά μάτια της κοπέλας. Πήγε από πίσω και βγάζοντας κραυγές ενοχής και κλαίγοντας έπνιξε τελικά το θύμα της σε πέντε λεπτά.

Μεταξύ των σπαρακτικών κραυγών που έβγαλε, νομίζω ότι την άκουσα να λέει: «Για την οικογένειά μου!»

Όλοι εναντίον όλων, ή αυτοί ή εσύ!

«Επόμενος είστε εσείς, κύριε Γιώργο. Είστε στρατηγός του περήφανου στρατού μας, σίγουρα θα ξέρετε ότι δεν φτιάχνεις ομελέτα αν δεν σπάσεις αυγά. Σας έχω πλήρη εμπιστοσύνη. Ξέρω ότι θα κάνετε το χρέος σας χωρίς πολλά πολλά. Πάρτε την τανάλια και βγάλτε τα νύχια του ηλίθιου απέναντί σας. Μετά, μ' αυτό το περίστροφο εκτελέστε τον. Η πατρίδα σάς περιμένει πίσω. Έχει ανάγκη τις υπηρεσίες σας».

Το απερίγραπτο θέαμα το οποίο ήμασταν υποχρεωμένοι να δούμε –καθώς κάθε φορά που αποστρέφαμε το κεφάλι, τα κλομπ των αστυνομικών μάς επανέφεραν στη σωστή θέση–, μου προκάλεσε ξερατό.

«Τώρα είναι η σειρά σου, Καλλιόπη. Βοηθός υπουργού σε συντηρητική κυβέρνηση από τόσο νεαρή ηλικία και δηλωμένη θεούσα. Σε περιμένει ο πρώην υπουργός εραστής σου πίσω και ένα λαμπρό μέλλον. Το μόνο που χρειάζεται, είναι να πάρεις αυτό το σφυρί και να σπάσεις όλα τα κόκαλα του λαμόγιου απέναντί σου. Είναι ένας εγκληματίας, μια βρόμικη ύπαρξη. Κάνε το χρέος σου, για να επιστρέψεις στον κόσμο».

Το πρόσωπο του Μπάτσου Δικαστή είχε πάρει μια πομπώδη έκφραση μεγαλείου και ημιπαραφροσύνης.

Η κοπέλα ήταν εκείνη που της είχαν τσακίσει το κεφάλι με το τασάκι. Άρχισε να χοροπηδά σαν τρελή:

«Δεν το κάνω! Δεν το κάνω!»

Ένας από τους μπάτσους, κατόπιν νεύματος του Μπάτσου Δικαστή, τη χτύπησε στο κεφάλι και αυτή έπεσε κάτω. Τη σήκωσαν δυο και την έφεραν σηκωτή αντιμέτωπη με τον αρχηγό. Εκείνος την κοίταξε κατάματα και της είπε:

«Άκου να σου πω, πορνίδιο, σιχαίνομαι ν' αποτυγχάνω. Θες να σαπίσεις σε αυτή τη βρομοφυλακή; Νομίζεις ότι

υπάρχει Θεός, να ακούει τις προσευχές σου εδώ; Νομίζεις ότι ο γκόμενός σου ο υπουργός θα ασχοληθεί μαζί σου; Και αν εσύ είσαι αποτυχημένη, γιατί να χρεωθώ και εγώ την αποτυχία σου, βρόμα;»

Αυτή τον κοίταζε ξεψυχισμένα, ενώ φαινόταν ότι είχε αρχίσει να τρελαίνεται, καθώς το κεφάλι της κουνιόταν νευρικά μπρος πίσω. Μόνο μουρμούριζε και επαναλάμβανε: «Μη».

Ο Μπάτσος Δικαστής συνέχισε με μαλακότερο ύφος.

«Ωραία, θα κάνουμε μια παραχώρηση για σένα. Πάρε το πιστόλι, ρίξε στο κεφάλι και δεν χρειάζεται να βασανίσεις. Σου είπα, σιχαίνομαι την αποτυχία. Θα φύγετε όλοι από δω έχοντας κάνει το σωστό, έστω και με λίγο σπρώξιμο».

Πήρε το πιστόλι στο χέρι και λίγο μετά προχώρησε νευρικά προς το υποψήφιο θύμα της. Φαινόταν από τον τρόπο που περπατούσε ότι γινόταν τρομερή σύγκρουση μέσα της – έκανε ένα βήμα πίσω και ένα μπροστά. Ο αρχηγός κοίταζε με νευρικότητα και φαινόταν ότι σιγά σιγά έχανε την υπομονή του. Τελικά όμως εκείνη κατάφερε να υπερνικήσει τις ενοχές και έφτασε ένα μέτρο απέναντι από το υποψήφιο θύμα της που έκλαιγε, ενώ το φιμωμένο του στόμα εκτόξευε κραυγές, που σε εμάς έφταναν σαν παρανοϊκοί ήχοι. Η κοπέλα γύρισε και κοίταξε τρομαγμένη τον αρχηγό, που της είπε με ηρεμία:

«Κάνε το χρέος σου, παιδί μου».

Τότε αυτή κλαίγοντας ζήτησε συγγνώμη από το θύμα της και πάτησε τη σκανδάλη. Οι παρανοϊκοί ήχοι σταμάτησαν και το μόνο που απόμεινε ν' ακούγεται ήταν οι υστερικοί λυγμοί της κοπέλας.

«Τελευταίος είσαι εσύ, Τζίμη. Γιος ξενοδόχου, ελπιδοφόρο στέλεχος του δημοσίου…»

«Μην κάνεις τον κόπο, μπάτσε, πήρα την απόφασή μου, δεν θα το κάνω».

Επειδή τότε δεν μίλησα, τώρα θα μιλούσα. Επειδή τότε δεν έκανα τίποτα, τώρα θα έκανα. Και στην τελική, δεν

ήμουν τόσο κακός άνθρωπος. Αν εξαιρέσεις μερικά άσχημα πράγματα στη ζωή μου, δεν πείραξα μυρμήγκι. Αγωνίστηκα για έναν καλύτερο κόσμο, έστω και αποτυχημένα. Όμως βαθιά μέσα μου ξέρω ότι τα πρώτα χρόνια το πίστευα. Μετά μπήκε το χρήμα, η προδοσία και τα λοιπά. Αλλά κάποτε ήμουν άλλος άνθρωπος.

Πριν μιλήσει ο αρχηγός, πήρα τον λόγο.

«Μη χάνεις τον χρόνο σου, μπάτσε. Αν θέλετε, σκοτώστε με, αλλά αυτό δεν το κάνω. Ίσως είμαι κορόιδο, ίσως ιδεολόγος, ίσως πάλι και μαλάκας. Απλώς θέλω να σου πω να πάρεις τ' αρχίδια μου».

Με κοίταξε σαστισμένος. Περίμενα ότι θα έτρωγα πολύ ξύλο. Αντίθετα, και αφού αυτός το σκέφτηκε για κάποια λεπτά, έδωσε εντολή στους υφιστάμενούς του.

«Πολύ καλά, πάρτε τον στο κελί του».

Ύστερα από λίγο με επισκέφτηκε στο κελί μου. Είπε στους φρουρούς να περιμένουν έξω. Με πλησίασε.

«Να ξέρεις ότι θαυμάζω το κουράγιο σου. Όμως τώρα θα υποφέρεις, όπως ήταν γραπτό από τον νόμο. Κανείς δεν είναι πάνω από εκείνον και έτσι θα τιμωρηθείς. Δεν θα πάθεις αυτά που πάθανε οι άλλοι κακομοίρηδες βέβαια. Αυτοί έξω που βασανίστηκαν, υπήρξαν φτωχομπινέδες. Ο νόμος έχει άλλη τιμωρία για τους φτωχούς και άλλη για τους ευκατάστατους. Εσύ θα υποφέρεις φυλακισμένος. Δεν θα υποστείς βία. Θα σε ταΐζουμε κανονικά και θα ζεις με την αναμονή ότι αργά ή γρήγορα θα βγεις από δω. Μπορεί να βγεις αύριο, μπορεί ποτέ. Η ελπίδα σκοτώνει».

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ό,τι θες, Τζίμη. Δεν ξέρω αν είναι η τελευταία φορά που με βλέπεις, γι' αυτό δικαιούσαι, πιστεύω, να μάθεις ό,τι θες».

«Όλο αυτό είναι νόμιμο;»

«Ναι».

«Όπως και να 'χει, πώς μπορείς και ζεις με τη συνείδησή σου;»

«Ακολούθησα τη λογική, όπως έκαναν και οι άλλοι τέσσερις, σε αντίθεση με σένα. Ο νόμος είναι νόμος και η λογική μάς βοηθά να τον υπηρετούμε. Αν ακολουθείς διαταγές, πάει να πει ότι ακολουθείς τον νόμο και κάνεις το σωστό, το λογικό. Άρα δεν έχεις πρόβλημα με τη συνείδησή σου. Τώρα που το σκέφτομαι, τι σημαίνει συνείδηση; Σημασία έχει η επιβίωση. Η αυτοσυντήρηση. Ο νόμος!»

«Είσαι στη δουλειά χρόνια;»

«Πολύ καιρό…»

«Πώς γίνεται, αφού είσαι τόσο νέος;»

Γύρισε χωρίς ν' απαντήσει και έφυγε.

Η πόρτα έκλεισε και έμεινα μόνος. Για πόσο;

Μέρος δεύτερο

Θα βγω από εδώ ποτέ; Θα είμαι για πάντα εδώ; Θα βγω ποτέ; Δεν θα βγω ποτέ… Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν περνά η

ώρα. Ηρέμησε. Τζίμη, ηρέμησε. Αλλά δεν θα γυρίσω ποτέ πίσω. Δεν θα ξαναδώ τη Μαρία. Θ' ανησυχούν οι άλλοι; Σίγουρα! Ή μήπως με ξέχασαν; Λείπω καιρό. Θα με θυμούνται;

Δεν θα ξαναδώ ποτέ τη φύση. Δεν θα περπατήσω ποτέ ξανά σε σοκάκια πόλεων. Δεν θα ξανακούσω ποτέ την αγαπημένη μου μουσική. Όταν ήμουν παιδάκι, μου έλεγαν να κάνω το καλό. Αυτό πάντα ανταμείβεται. Αρχίδια! Ωραία ανταμείφθηκα. Ευχαριστώ πολύ για τις αλήθειες που μου είπατε όταν ήμουν παιδάκι. Σας ευχαριστώ όλους σας, λαμόγια. Από καρδιάς…

Τι σημαίνει τελικά εξουσία; Τι σημαίνει κυβέρνηση; Ο ευκατάστατος κόσμος νομίζει ότι είναι ελεύθερος μέσα στην κοινωνία, αλλά έρχεται η ώρα που πρέπει να πει το μεγάλο «ναι» και το μεγάλο «όχι». Και τότε καταλαβαίνει και αυτός ό,τι ξέρουν από ένστικτο όλοι οι άποροι αυτού του κόσμου. Είχα διαβάσει κάποτε τα λόγια ενός επαναστάτη, στον οποίο πίστεψα για λίγο στη νεότητά μου. Τώρα βλέπω πόσο δίκιο είχε. Έλεγε περίπου τα εξής:

«Να σε κυβερνούν σημαίνει –με τη δικαιολογία του δημόσιου οφέλους και στο όνομα του γενικού συμφέροντος– να σε φορολογούν, να σε ταλαιπωρούν, να σε ληστεύουν, να σε εκμεταλλεύονται, να σε μονοπωλούν, να σε ιδιοποιούνται, να σε συνθλίβουν, να σε εξαπατούν, να σε κλέβουν, κι έπειτα, με τη μικρότερη διαμαρτυρία σου, με την πρώτη σου αντίρρηση, να σε καταστέλλουν, να σε αλλάζουν, να σε εξευτελίζουν, να σε προσβάλλουν, να σε κυνηγούν, να σε βασανίζουν, να σε αμαυρώνουν, να σε αφοπλίζουν, να σε εκτρέπουν, να σε φυλακίζουν, να σε τουφεκίζουν, να σε βομβαρδίζουν, να σε δικάζουν, να σε καταδικάζουν, να σε εξορίζουν, να σε θυσιάζουν, να σε πουλάνε, να σε προδίδουν, και στο τέλος να σε γελοιοποιούν, να σε βιάζουν, να σε ατιμάζουν. Αυτό είναι η κυβέρνηση, αυτό είναι η δικαιοσύνη της, αυτό είναι η ηθική της!»

Όλοι εμείς πιστεύουμε ότι η εξουσία νοιάζεται πραγματικά για εμάς. Στην ουσία νοιάζεται μόνο για να υπάρχει, για να διαιωνίζεται, για να αναπαράγεται. Και όλοι εμείς πιόνια –άλλα πιο σημαντικά και άλλα όχι– στη σκακιέρα των εξουσιαστών.

Δεν θα ξαναδώ ποτέ τον ήλιο. Είμαι νεκρός για τον έξω κόσμο. Μ' έχουν ξεχάσει όλοι. Πού είναι η οικογένειά μου; Γιατί δεν κάνει κάτι να με απελευθερώσει; Πού είναι όλοι; Κανείς δεν νοιάζεται για κανέναν. Κάτι τέτοιες στιγμές το καταλαβαίνεις.

Πού είναι οι φίλοι μου; Οι συνάδερφοι από τη δουλειά δεν έχουν αναρωτηθεί γιατί εξαφανίστηκα; Πώς γίνεται να τα περνάω αυτά σαν να είμαι εγκληματίας, αμαρτωλός; Πώς γίνεται να αμάρτησα, αφού αντιστάθηκα στο κακό;

Πάλι με έπιασε ο πόνος στο στήθος. Μα τον Θεό, πιστεύω ότι θα πεθάνω. Σκέφτομαι το παρελθόν, τη ματαιότητα της ζωής, τότε που νόμιζα ότι ήμουν πανίσχυρος επειδή είχα λεφτά και εξουσία. Ο πόνος μεγαλώνει. Πού πήγαν όλοι; Δεν μπορεί να ήταν όλα ψεύτικα, δεν μπορεί να μην έμεινε τίποτα, να είναι όλα ένα τίποτα. Θα πεθάνω εδώ μόνος. Τελικά, εδώ που τα λέμε, ο άνθρωπος μόνος του γεννιέται και μόνος του πεθαίνει.

Εγώ εδώ λοιπόν, σ' αυτή τη φυλακή, ξεχασμένος από τον κόσμο. Εδώ που τα λέμε, μάλλον είμαι ήδη νεκρός για τον κόσμο, νεκρός για τους έξω. Γιατί εγώ; Ακόμα χειρότερα, δεν μπορεί κάποιος να τιμωρείται έτσι επειδή έπραξε το σωστό.

Μια ώρα χτυπούσε δυνατά το στήθος μου. Φοβήθηκα ότι θα πεθάνω. Αυτά παθαίνω όταν κάνω αρνητικές σκέψεις. Πρέπει να ηρεμήσω. Πράγματι, σταδιακά ο πόνος υποχωρεί. Ξαφνικά όμως επιστρέφουν τα ερωτηματικά.

Θα βγω ποτέ;… Πάλι άρχισα, δεν μπορώ να σταματήσω. Πρέπει να σκοτώσω την ελπίδα. Κι όμως μπορεί ο μπάτσος να έρθει από στιγμή να με αφήσει, γιατί όχι; Και αν δεν έρθει, τι θα κάνω και σήμερα; Έτσι είναι τόσο καιρό η κατάσταση, δεν μπορώ άλλο. Έκανα καλά που έπραξα το

σωστό. Ή μήπως όχι; Έπρεπε να κοιτάξω την πάρτη μου; Θα μπορούσα όμως να ζήσω με αυτό το βάρος; Θα ήμουν πίσω με τους δικούς μου και με τη δουλίτσα μου. Άλλοι θα σκότωναν γι' αυτή τη δουλειά. Κυριολεκτικά. Εγώ όμως δεν σκότωσα. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν μετανιώνω. Αλλά στεναχωριέμαι γι' αυτά που έχασα. Πολύ. Πάλι με έπιασε ο πόνος στο στήθος.

Όλο το βράδυ κοιμήθηκα χάλια. Ο πόνος στο στήθος έδωσε συνέχεια σε πόνο στομάχου. Το πρωί που πήγα να αποκοιμηθώ, με ξύπνησε ο σκύλος κάποιου φύλακα.

Επόμενη μέρα. Το κόλπο είναι να μη σκέφτομαι πάλι αρνητικά πράγματα. Ο φόβος μου γεννιέται από την αναμονή του θετικού συμβάντος. Το κόλπο είναι να μη σκέφτομαι ότι η απελευθέρωσή μου από τη φυλακή θα συμβεί. Να σκέφτομαι το τώρα και πώς θα το κάνω πιο ανεκτό. Πώς μπορεί όμως να γίνει αυτό; Να μάθω να περπατώ μες στις σκιές. Είμαι εδώ τόσο καιρό και δεν το έμαθα.

Χτες η μέρα πέρασε ήρεμα. Καλύτερα να βαριέμαι παρά να πονάω. Ή μήπως ο πόνος σε κάνει πιο αληθινό;

Σήμερα όμως βαριέμαι πιο πολύ από χτες. Προσπαθώ να μη σκέφτομαι τα αρνητικά και να μην αφεθώ πάλι στη φρικτή ελπίδα. Ίσως πρέπει να αποδεχτώ ότι ο αρχηγός δεν θα έρθει ποτέ. Συμβαίνει τώρα μέσα μου αυτή η καθοριστική αποδοχή. Τώρα καταλαβαίνω και εγώ. Νόμιζα ότι αυτό δεν θα γινόταν ποτέ σε μένα. Είχα δει άλλα χαμόγελα να σβήνουν, αλλά δεν περίμενα να γίνει ποτέ το ίδιο με μένα.

Όταν ήμουν παιδί, είχα έναν φίλο. Όλοι ψηλώναμε, αλλά αυτός έμενε ο ίδιος κοντούλης. Κάθε μέρα που περνούσε, μου έλεγε: «Θα έρθει και η δικιά μου ώρα». Μέχρι που μια μέρα κατάλαβε ότι θα είναι για πάντα κοντός και θα τον κορόιδευαν όλοι για πάντα. Εκείνη τη μέρα κοίταξε με μια θλίψη τον κόσμο και αυτή η θλίψη δεν του έφυγε ποτέ. Έτσι είμαι και εγώ τώρα, σαν τον φίλο μου που έμεινε για πάντα

παιδί, σαν τον καρκινοπαθή που ξέρει – άσχετα με τι του λένε οι συγγενείς του– ότι θα πεθάνει. Σαν μία μέλισσα που έριξε το κεντρί της και περιμένει το τέλος. Μόνο θλίψη και πίκρα έρχεται με την αποδοχή του μοιραίου. Εκεί που πεθαίνει η ελπίδα, μπαίνει το κενό του τρόμου. Σαν τη μάνα που περίμενε το παιδί της να γυρίσει από τον πόλεμο. Μια μέρα κατάλαβε ότι δεν θα γυρνούσε ποτέ. Έτσι και εγώ συνειδητοποιώ ότι δεν θα βγω ποτέ από δω.

Υπάρχουν αυτοί που ζουν στον παράδεισο και αυτοί που ζουν στην κόλαση. Και υπάρχουν πολλών ειδών κολάσεις. Έφυγα από την κόλαση της αναμονής, για να πάω στην κόλαση του κενού. Με την αποδοχή του μοιραίου δεν είμαι καλύτερα. Χρειάζομαι ελπίδα, αλλά τι είδους; Χρειάζομαι την ελπίδα που θα με κρατά ζωντανό εδώ, όχι την ψεύτικη ελπίδα της απελευθέρωσής μου από τον αρχηγό. Χρειάζομαι ελπίδα τελικά. Και ξέρω τον λόγο. Για να μείνω ελεύθερος στη σκέψη μου. Αν μπορέσω να ελέγξω τις σκέψεις μου, δεν θα με νικήσουν. Αν μπορέσω να ελέγξω τις σκέψεις μου, θα επιβιώσω. Έχουν φυλακίσει το σώμα, το μυαλό είναι δικό μου όμως και θα το κάνω ό,τι θέλω. Πρέπει να μάθω να είμαι ελεύθερος ακόμα και εδώ, για να μην πω ότι ειδικά εδώ πρέπει να μάθω να είμαι ελεύθερος.

Σκέφτομαι λοιπόν διάφορα όμορφα από την παλιά ζωή μου. Τις ταινίες που έβλεπα, για παράδειγμα. Προσπαθώ να ξαναπλάθω τις ταινίες όσο πιο πιστά γίνεται και έτσι περνά η ώρα μου. Βέβαια είναι δύσκολο να θυμάμαι με ακρίβεια την κάθε ταινία. Μπορώ ν' αναπλάσω με ακρίβεια ταινίες που είδα πολλές φορές. Όπως το «Ruble Fish», που το είχα δει πέντε φορές. Ή το «Blade Runner». Δυσκολεύομαι όμως με άλλες ωραίες ταινίες. Δεν πειράζει, καλύπτω τα κενά με δικές μου σεναριακές πινελιές. Λέω να δω το «Star Wars». Ή να δω το «Rocky»; Έτσι, πέρασε υπέροχα η μέρα. Και η επόμενη. Και έτσι πέρασε κάμποσος καιρός.

Σήμερα όμως η μιζέρια επέστρεψε. Μίσος για εκείνους που μ' έδιωξαν από τον κόσμο των ζωντανών. Δεν την παλεύω. Μαζεύω μέσα μου το μίσος όλου αυτού του καιρού και βγάζω μια κραυγή που πάει να σπάσει το μυαλό μου. Και μετά φωνάζω:

«Πούστη μπάτσε, γαμιέσαι! Με ακούς; Θα φάτε όλοι τα σκατά μου. Δεν θα με νικήσετε ποτέ. Θα γίνει το δικό μου, γαμιόλη. Θα γίνει το δικό μου!»

Η απάντηση ήταν ένα σαρδόνιο γέλιο που ερχόταν έξω από το κελί.

Πρέπει να έχει περάσει ένας χρόνος. Ίσως δύο. Ποιος ξέρει, έχω χάσει το μέτρημα. Ίσως μπερδεύτηκα και είναι τρία. Προσπαθώ να αποκοιμηθώ, αλλά πάλι με ξύπνησαν τα γαβγίσματα. Τι φυλακή είναι αυτή που δεν επιτρέπουν να βγεις ποτέ στο προαύλιο; Από το παραθυράκι μπαίνει ελάχιστο φως και η θέα είναι το απέναντι κτίριο που βρίσκεται σε απόσταση δύο μέτρων. Εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτό το κτίριο είναι πολύ ψηλό, προσπαθώ να δω τον ουρανό και τον ήλιο, αλλά δεν μπορώ.

Καμιά φορά βλέπω πρόσωπα στα απέναντι παραθυράκια, φυλακισμένους όπως εγώ. Τους φωνάζω, μα ποτέ δεν μου απαντάνε. Η μόνη επαφή που έχω με τους φύλακες –χωρίς να τους βλέπω–, είναι το φαγητό που μου δίνουν μέσα από μια θυρίδα στην πόρτα, που ανοιγοκλείνει γι' αυτόν τον λόγο την ίδια ώρα το μεσημέρι.

Θα βρω όμως τη δύναμη για να τη βγάλω. Θεωρώ ότι έκανα σωστή επιλογή που δεν βασάνισα και που δεν σκότωσα. Τώρα πρέπει να συμβιβαστώ με τη νέα μου ζωή. Πρέπει να σκοτώσω τη λογική. Η λογική είναι αυτή που δεν μ' αφήνει να συμβιβαστώ και να προσπαθήσω να αλλάξω το τώρα, δείχνοντάς μου πόσο ωραία ήταν κάποτε η ζωή μου και πόσο χάλια είναι τώρα. Δείχνοντάς μου πόσο παρανοϊκά είναι όλα αυτά που ζω.

Ναι, αλλά η λογική είναι εκείνη που καθοδήγησε τα άλλα λαμόγια να κάνουν αυτά τα φρικτά πράματα, ώστε να επιβιώσουν. Η λογική τού «όλοι εναντίον όλων», «επιβίωσε», «νίκησε τον άλλον στη δουλειά», «παντρέψου την πιο όμορφη», «σκότωσε, σκότωσε…». Κανείς δεν αντιστάθηκε σαν και εμένα, μόνο η κοπέλα αντιστάθηκε όσο μπορούσε. Αλήθεια, πώς ζουν με αυτές τις ενοχές; Αν και εδώ που τα λέμε, ο στρατηγός δεν το κούρασε. Και πάλι όμως δεν θα έχει τύψεις; Ελπίζω να το βρουν από κάπου. Αλλά από πού; Δεν υπάρχει τίποτα σωστό σε αυτόν τον κόσμο, δεν υπάρχει δικαιοσύνη, μόνο ατελείωτος πόνος και μιζέρια, δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο.

Πρέπει να σκοτώσω τις αρνητικές σκέψεις. Καμιά φορά τρυπώνει στο μυαλό μου μια αόριστη ελπίδα, ψεύτικη βέβαια –αν και δεν μπορείς να την απορρίψεις αυτόματα–, για επιστροφή στον κόσμο των ζωντανών. Συμβαίνει, έχω ακούσει, σε αυτούς που έχουν –όπως εγώ– αποδεχτεί το μοιραίο. Παραδείγματος χάρη, κάποιος θάβει τη γυναίκα του και κάποτε βλέπει μία που της μοιάζει και τρέχει από πίσω της. Πρέπει να νικήσω αυτό το νοσηρό ψέμα.

Θα καταφύγω ξανά στην τέχνη. Άλλωστε ο κινηματογράφος με βοήθησε για αρκετό καιρό. Τώρα σκέφτομαι τα βιβλία που έχω διαβάσει. Προσπαθώ να θυμηθώ κάποια αγαπημένα του Ντοστογιέφσκι.

Πλέον καταλαβαίνω και κάτι άλλο. Είχα χάσει την ουσία της τέχνης έτσι όπως τη βίωνα νέος και τώρα μέσα στη δυστυχία μου την ξαναβρήκα. Πόσο διαφορετικά ζούσα, για παράδειγμα, τότε τον κινηματογράφο σε σχέση με το πώς τον έβλεπα καθώς μεγάλωνα και γινόμουν ρεαλιστής, άτομο έτοιμο πάντα να αρπάξει την ευκαιρία. Η μαγεία σιγά σιγά χάθηκε. Θυμάμαι πόσο διαφορετικά έβλεπα τότε τα βιβλία, σαν δυναμίτες που ανατίναζαν τον παλιό μου εαυτό. Γιατί ένα βιβλίο, τότε, εκείνες τις μέρες, μπορεί πράγματι να μου άλλαζε τη ζωή. Μετά βέβαια άρχισα να τα

ξέρω όλα. Δεν μπορείς να νικήσεις όμως τη μαγεία, η μαγεία είναι ανίκητη.

Χτες Ντοστογιέφσκι, σήμερα Καβάφη. Όλες αυτές οι ταινίες που είδα, όλα τα ποιήματα, όλες οι ζωγραφιές, είναι χρυσάφι μέσα μου. Δεν θα τα ξαναδώ ποτέ αυτά τα έργα, αλλά θα ζουν πάντα στο μυαλό και στην καρδιά μου. Προσπαθώ να θυμηθώ τα ποιήματα του Καβάφη. Διάσπαρτα στιχάκια από δω και από κει. Κάνω κάτι που έχω να κάνω από παιδί. Φτιάχνω κόσμους μέσα στους οποίους ταξιδεύω. Ίσως έχω αρχίσει να τρελαίνομαι, μα δεν με νοιάζει. Οι στίχοι με κάνουν να ταξιδεύω σε άλλους κόσμους, στην Αλεξάνδρεια του 1900 και σε αρχαίες εποχές. Φεύγω μακριά από τη μιζέρια αυτού του κόσμου. Μετά, απαγγέλω Ντύλαν Τόμας.

Δεν θα φύγω αβρός, δεν θα φύγω ήρεμος τη νύχτα την καλή. Είμαι οργισμένος και η οργή μού δίνει σθένος. Δεν θα νικήσουν τα λαμόγια. Όταν ήμουν παιδάκι, έφτιαχνα κόσμους μαγικούς, μέσα στους οποίους χανόμουν. Όλοι με κορόιδευαν και με λέγανε «το τρελό παιδί». Περπατούσα πάνω κάτω στη γειτονιά μου και φανταζόμουν ότι περπατούσα μέσα σε καστροπολιτείες.

Μεγαλώνοντας σταμάτησα, καθώς ο κόσμος των λογικών είναι πολύ ισχυρός. Συνέχισα βέβαια για χρόνια να βρίσκω καταφύγιο στην τέχνη, απέναντι στην κοινωνία. Εκεί πλέον διοχετευόταν η φαντασία μου: στις ταινίες, στα βιβλία, και τα λοιπά. Μέχρι που η κοινωνία με απορρόφησε.

Τελικά όμως αυτή είναι η λύση, υπό προϋποθέσεις βέβαια, όταν δηλαδή δεν σου αφήνουν άλλες επιλογές: οι ψεύτικοι κόσμοι των παιδικών χρόνων. Έτσι εξηγείται ένα όνειρο που βλέπω τις τελευταίες μέρες. Τρέχω σε μια λαβυρινθώδη πόλη να ξεφύγω από τους διώκτες μου – στο όνειρο δεν ξεκαθαρίζεται ποιοι είναι αυτοί. Τρέχω, αλλά δεν μπορώ να ξεφύγω και η αγωνία μ' έχει κατακλύσει. Και τότε ξαφνικά γίνομαι μπαλόνι και φτάνω σε ένα παιδί που παίζει χαρούμενο σε μια παραλία. Ήταν ένα όνειρο που μου

προκαλούσε κάποια ανησυχία. Δεν μπορούσα να το ερμηνεύσω, να πω αν ήταν καλό ή όχι. Τώρα ξέρω.

Αυτό λοιπόν θα είναι το καταφύγιό μου: οι ψεύτικοι κόσμοι των παιδικών χρόνων. Αλλά κρατάει λίγο αυτή η έκσταση και μετά γυρνώ πίσω.

Σήμερα ξύπνησα χαρούμενος. Άρχισα να ψάχνω στη βιβλιοθήκη του μυαλού μου και θυμήθηκα τον Τζακ Λόντον. Ένα βιβλίο του αποκάλυψη, που δεν θυμάμαι όμως το όνομά του, καθώς το είχα διαβάσει πολύ νέος. Αλλά θυμάμαι καλά την υπόθεση, που τότε με είχε εντυπωσιάσει. Ένας φυλακισμένος βρίσκει τον τρόπο να τηλεμεταφέρεται, χρησιμοποιώντας την πνευματική του δύναμη, στο παρελθόν και να ζει διάφορες ζωές. Είναι με άλλα λόγια ένας «ελεύθερος φυλακισμένος».

Για φαντάσου να μπορείς να πας πραγματικά κάπου ψυχή και σώμα, και όχι μόνο νοερά, όπως πήγα εγώ στην Αλεξάνδρεια του Καβάφη. Αυτό θα κάνω και εγώ λοιπόν. Τότε θα είμαι πραγματικά ελεύθερος.

«Πάρ’ τα, μπάτσε», φωνάζω. «Πάρ’ τα, μπάτσε. Δεν γελάς τώρα;»

Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να τηλεμεταφερθώ στην αρχαιότητα. Ξέρω τι κόλπο να κάνω. Θα προσπαθήσω να φτιάξω έναν τόπο και θα πάω εκεί με τη δύναμη της θέλησής μου. Φτιάχνω τους κίονες, τα κτίρια, βάζω ανθρώπους με χλαμύδες να περπατάνε. Πρέπει να τα καταφέρω. Πρέπει! Προσπαθώ για ώρα. Σκατά, δεν μπορώ να μπω μέσα στην εικόνα και η εικόνα διαλύθηκε. Μια φωνή απόκοσμη έξω από το κελί μού λέει:

«Το ξέραμε ότι δεν θα καταφέρεις», και ξεσπά σ’ ένα ανατριχιαστικό γέλιο, που συνοδεύεται από λυσσασμένα γαβγίσματα.

Ξαναπροσπάθησα να πάω στην εποχή της Γαλλικής Επανάστασης. Πάλι δεν τα κατάφερα. Αφού, βρε χαζέ, όλα

αυτά είναι παραμύθια, μαλακίες που έγραφε ο αλκοολικός Λόντον για να τα κονομήσει. Είναι δυνατόν να πίστευες ότι κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει; Αλλά εδώ που τα λέμε, μέσα στα σκατά που είσαι, θα τα πίστευες όλα. Ηλίθιε γαμημένε, γάμησες τη ζωή σου. Παίρνω φόρα και πέφτω με το κεφάλι μου στον τοίχο.

Ξύπνησα μέσα στα πηγμένα αίματα και στον πονοκέφαλο. Κάθισα στο κρεβάτι και άρχισα να κλαίω. Τα πρόσωπα των αγαπημένων μου περνάνε μπροστά μου. Πάνε όλα, χαθήκανε. Εδώ το σκοτάδι είναι τώρα το μόνο που υπάρχει. Το κενό του μέλλοντος. Και οι αναμνήσεις που σκοτώνουν. Θυμήθηκα τότε που πήγα διακοπές στη Σαντορίνη. Τα φοιτητικά μου χρόνια. Τα παιδικά παιχνίδια. Τον πρώτο μου έρωτα, τις διαδηλώσεις…

Σκέφτομαι να δώσω τέλος στο ζωή μου. Αλλά πώς; Μέχρι και τα κορδόνια μού αφαίρεσαν. Το να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο δεν είναι λύση. Τη σκέψη μου διακόπτει το άνοιγμα της σχισμής στη μέση της πόρτας. Ο φύλακας παίρνει τον χτεσινό δίσκο και τον αλλάζει με τον σημερινό. Άδικος κόπος. Έχω πολλές μέρες ν' αγγίξω το φαγητό. Βλέπω ότι έχω μείνει πετσί και κόκαλο, αλλά δεν με πειράζει. Επίσης πονάω πλέον όταν περπατάω. Δεν με νοιάζει όμως καθόλου η υγεία μου. Ευτυχώς έρχεται το βράδυ και με παίρνει ο ύπνος στη γλυκιά του αγκαλιά. Αύριο ξημερώνει νέα μέρα.

Χτες είδα ένα υπέροχο όνειρο για απόκοσμους και μαγικούς κόσμους. Έχω πολλή δύναμη μέσα μου. Μπάτσε Δικαστή, ρουφιάνε, τι θα σου έκανα αν ήμουν ελεύθερος… Μπάτσε Δικαστή, δεν θα γίνεις ποτέ ο μπάτσος του μυαλού μου. Είμαι ελεύθερος όσο αντιστέκομαι στο να μετανοήσω για την επιλογή μου, όσο είμαι περήφανος που δεν έκανα αυτό που θέλατε. Όσο αγαπάω το ότι έμεινα άνθρωπος. Όσο ξέρω ότι το να μένεις άνθρωπος, έχει συνέπειες. Όσο δεν υποχωρώ, είμαι ελεύθερος. Είμαι στη φυλακή, αλλά δεν θα με πιάσετε ποτέ πραγματικά. Πάντα θα ξεφεύγω, όσο το

μυαλό μου είναι δικό μου. Όσο δεν με νικάτε εκεί. Αποκοιμιέμαι, για να ταξιδέψω στον κόσμο του ονείρου.

Σήμερα από το πρωί είμαι γεμάτος ενέργεια. Το μίσος και η οργή μου έχουν γίνει δύναμη. Η θέληση για δύναμη μ' έχει κατακλύσει. Η θέληση αυτή μου φωνάζει ότι είμαι ελεύθερος. Η θέληση για δύναμη θα σπάσει αυτό το κελί, καθώς καμία φυλακή δεν θα μπορέσει να με κρατήσει για πάντα μέσα.

Σήμερα το πρωί δεν είμαι τόσο δυνατός όπως χτες. Μια αόριστη ανησυχία με έχει κυριεύσει. Πάλι οι αναμνήσεις. Δυσκολεύομαι επίσης όλο και πιο πολύ στο περπάτημα. Το φαΐ με αηδιάζει και δεν το αγγίζω καθόλου. Πέφτω για ύπνο, για να ξεφύγω από τις σκέψεις.

Αναμνήσεις… Σήμερα σκέφτομαι αυτό το υπέροχο χωριό, νομίζω το λένε Μεστά. Το θυμάμαι τέλεια και μπορώ να το αναπλάσω με ακρίβεια. Τα σπίτια είναι κτισμένα το ένα δίπλα στο άλλο χωρίς κενά. Μάλιστα αυτά που είναι προς τα έξω σχηματίζουν ένα πρωτότυπο κάστρο. Υπάρχουν μόνο δύο πύλες-εισόδοι στο εσωτερικό του χωριού. Τα περισσότερα δρομάκια είναι καλυμμένα με καμάρες, πάνω στις οποίες είναι κτισμένες κατοικίες. Τότε ρώτησα και έμαθα τον λόγο που ήταν έτσι κτισμένο, σαν ένας λαβύρινθος. Ο στόχος ήταν ν' αποπροσανατολίζει τους πειρατές, που χάνονταν μέσα στα σοκάκια και έτσι δεν μπορούσαν να το κατακτήσουν εύκολα. Μακάρι να μπορούσα κάπως να ξαναπάω εκεί, αλλά πού τέτοια τύχη. Ή στην Πράγα. Πόσο μου άρεσε. Τότε, εκείνο το ταξίδι, στα φοιτητικά χρόνια, που το μέλλον φαινόταν αλλιώς. Αναπλάθω τόσα χωριά και τόσες πόλεις. Πέφτω να αποκοιμηθώ και μέσα στα όνειρά μου δραπετεύω ξανά.

Κάθε μέρα ξεφεύγω όλο και πιο πολύ από τη λογική με βοήθεια από το παρελθόν και τις αναμνήσεις, που πλέον δεν με σκλαβώνουν, αλλά με βοηθάνε να ζωντανεύω με τη φαντασία τόπους και δράσεις. Μακάρι να κατάφερνα να

τηλεμεταφερθώ αλλού, όμως και έτσι είμαι ικανοποιημένος. Τώρα πια οι μέρες περνάνε ευχάριστα. Η θέλησή μου πλέον είναι πολύ ισχυρή.

Αποφάσισα να καταφύγω στη μουσική. Θα κλείσω τα μάτια και θα προσπαθήσω να ακούσω κάποιο από τα αγαπημένα μου τραγούδια ξανά.

«Our comrades in arms lying dead in the streets
From choking on metal that s spineless and weak
The Jackals are gloating, with victory in hand
But the last true believers rise up from the land

Howling our metal we light up the world
And the banner of Ungol is proudly unfurled
Raising our legion, and now you belong
And the point of the blade will be screaming our song

Crushing the upstarts with steel in hand
Our forces together, and nothing can stand
The Legion of Chaos shall vanquish the wrong
And sweep them aside to make way for the strong
Yeah come on join the legion
Yeah come on join the legion

Join us…»

«Έλα μαζί μας». Κάτι συμβαίνει. Ιδρώνω. Τα χέρια μου τρέμουν, τα πόδια μου εξαφανίζονται, με πιάνει πανικός. Τι συμβαίνει; Πεθαίνω! Μου έρχεται να ξεράσω. Κάτι με τραβάει ψηλά και κάτι με τραβάει κάτω στην άβυσσο. Εξαφανίζομαι σταδιακά, δεν βλέπω κάτω από το στήθος μου να υπάρχει τίποτα. Τα πάντα γύρω μου χάνονται και ξαφνικά βρίσκομαι να τρέχω μες στις σκιές. Τρέχω, τρέχω, και ξαφνικά πέφτω, θα σκοτωθώ σίγουρα.

Ανοίγω τα μάτια. Δεν το πιστεύω, είμαι με τη λεγεώνα! Τους ξέρω όλους δίπλα μου. Είναι οι σύντροφοί μου λεγεωνάριοι. Είμαι ντυμένος σαν αυτούς. Με κάλεσαν με το τραγούδι τους και ήρθα τώρα που η λεγεώνα με έχει ανάγκη. Πάμε όλοι μαζί να τους τσακίσουμε.

«Είμαστε οι άγγελοι του πολέμου», φωνάζει κάποιος μπροστά μου.

Επιτέλους βλέπω τον ήλιο ξανά. Περπατάμε σε μια πράσινη πεδιάδα, διάσπαρτη από κόκκινα λουλούδια, και στο τέλος της μας περιμένουν οι εχθροί μας, εκεί καμουφλαρισμένοι, πίσω από τα πανύψηλα δέντρα, στο δάσος μπροστά μας.

Θέλουν να μας στήσουν ενέδρα, εμείς όμως το ξέρουμε και είμαστε έτοιμοι. Ψηλά, ένας δράκος που πετούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση στρίβει απότομα προς εμάς, ξερνάει φωτιά και εφορμά καταπάνω μας. Ξεκίνησε η μάχη, γύρισα σπίτι.

Δίπλα μου ο Έλρικ, ο καλοσυνάτος γίγαντας με τα μούσια και τα μακριά ξανθά μαλλιά, βγάζει μια κραυγή. Πόσους είχε σφάξει αυτός… Αλλά και εγώ. Με φωνάζουν «Ο σφαγέας των γιγάντων». Πρέπει να τιμήσω τους αγαπημένους μου στη μάχη, τους αγαπημένους που με περιμένουν πίσω στην καστροπολιτεία. Αυτούς που πρέπει να προστατεύσω τώρα. Τον κόσμο μου που απειλείται. Ένας δράκος δικός μας επιτίθεται στον αέρα στον δράκο των εχθρών για να μας προστατεύσει. Ήρθε η ώρα της λεγεώνας. Τρέχουμε όλοι προς το δάσος, να συναντήσουμε τον θάνατο ή τη δόξα.

Πόσο καιρό έλειπα; Τι ήταν αυτό, Θεέ μου; Χάρη στο τραγούδι έζησα όλα τα γεγονότα αυτού του αρχαίου πολέμου. Νικήσαμε το Κακό, εμείς οι ενωμένες δυνάμεις του Καλού. Τσακίσαμε τα Οργκ και τους σατανικούς δυνάστες. Πόσους έσφαξα! Μακάρι να κρατούσε για πάντα. Αλλά δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Η δύναμη που χρησιμοποίησα

μπόρεσε να με βάλει στο τραγούδι για αρκετές μέρες, αλλά εξαντλήθηκε. Πώς το ξέρω;

Μετά τη μάχη, μίλησα με τον μάγο της φυλής μου. Μου είπε ότι αυτός ο κόσμος εδώ –ο κόσμος όπου ήμουν δημόσιος υπάλληλος, ο κόσμος του Μπάτσου Δικαστή, ο κόσμος αυτής της φυλακής– δεν υπάρχει, είναι μια ψευδαίσθηση που εγκλωβίζει τα ελεύθερα πνεύματα, τους ταξιδευτές του ονείρου. Οι άλλοι κόσμοι, των τραγουδιών, είναι οι αληθινοί. Κάθε φορά που ο κόσμος αυτός ο ψεύτικος θα με παίρνει, εγώ θα μαζεύω ενέργεια, και όταν θα είμαι έτοιμος, θα δραπετεύω στους πραγματικούς κόσμους των τραγουδιών. Σημασία έχει, μου είπε ο μάγος, «η θέληση για δύναμη, η πίστη».

Κάποιοι θα πουν ότι τρελάθηκα. Ότι όλο αυτό είναι προϊόν της φαντασίας μου. Αδιαφορώ για τις απόψεις τους, τις έχω γραμμένες. Εγώ τώρα ξέρω την αλήθεια.

Θα ξαναφύγω όταν θα είναι όλα έτοιμα. Τότε θα σκεφτώ ένα αγαπημένο τραγούδι και θα μπω σε αυτό, θα ζήσω τα γεγονότα τα σχετικά με αυτό. Τελικά ο Λόντον είχε δίκιο, αλλά στον καθένα πιάνει με διαφορετικό τρόπο.

Ο επόμενος προορισμός; Έχω ένα τραγούδι ωραίο για εισβολή εξωγήινων. Μπάτσε Δικαστή, δεν γελάς τώρα; Έχω άπειρα τραγούδια, για να ξεφεύγω για πάντα. Οι τοίχοι δεν είναι αρκετοί. Σ’ το είπα, δεν θα με πιάσετε ποτέ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ ΚΑΙ ΓΙΟΣ.ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

Ο Ιούλιος Βερν υπήρξε μία από τις επιδραστικότερες φιγούρες της Γαλλικής κουλτούρας του 19ου αι.. Θεωρείται πατέρας της επιστημονικής φαντασίας. Σήμερα ο μύθος του είναι πιο δυνατός από ποτέ . Όπως όλοι οι μύθοι, έχει και αυτός τα αμφιλεγόμενα σημεία του. Επίσης όπως γίνεται με όλους τους μύθους, άτομα με διαφορετικά (και ανταγωνιζόμενα μεταξύ τους πολλές φορές) ιδεολογικά κίνητρα αγωνίζονται να εντάξουν το Βερνιανό μύθο στο δικό τους ιδεολογικό-αξιακό σύστημα. Γεγονός είναι ότι στο έργο του Ιουλίου Βερν διακρίνονται η αγάπη του για τα ταξίδια, τη γεωγραφία, καθώς και για την τεχνολογία, την ανακάλυψη και την επιστήμη . Το 1863 με το “Πέντε εβδομάδες με αερόστατο”, ο Βερν ξεκινά την ενασχόληση με την τεχνολογία και το αύριο (ενασχόληση που θα συνεχιστεί με το “Ταξίδι στο κέντρο της Γης”, το “Από τη Γη στη Σελήνη”, το “20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα” κλπ).

Ο Βερν όμως για πολλά χρόνια θεωρούνταν παιδικός συγγραφέας. Υπάρχουν πολλοί που «βλέπουν» μια αφέλεια παιδική στο έργο του. Αν και αυτό δεν είναι εντελώς λανθασμένο, τα τελευταία χρόνια το έργο του επανεκτιμήθηκε.

Βοήθησε σε αυτό και ο μεταμοντερνισμός που από τη μία αμφισβήτησε όλες τις κυρίαρχες ιδεολογίες και από την άλλη έψαξε να βρει κρυφά μηνύματα και ιδεολογίες σε όλους τους απολίτικους (ή τέλος πάντων μη έντονα πολιτικοποιημένος) κλασσικούς συγγραφείς, στην προσπάθειά του να αποδομήσει το μοντέρνο κόσμο και να επαναπροσδιορίσει τα πάντα. Θύμα του μεταμοντερνισμού υπήρξε και ο Λάβκραφτ που άλλοι τον παρουσιάζουν σαν φασίστα και άλλοι σαν αναρχικό… Το θέμα είναι ότι οι πολιτικές ιδεολογίες δεν έπαιξαν μεγάλο ρόλο στο έργο του Βερν, Λάβκραφτ, Χάουαρντ κλπ. Ήταν συνειδητή επιλογή των ιδίων να επικεντρωθούν σε άλλα θέματα. Η παγίδα όμως που η μεταμοντέρνα σκέψη έχει στήσει είναι μεγάλη. Κάποιοι φτάσανε στο σημείο να παρουσιάζουν το Μαρκήσιο ντε Σαντ σαν υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων… Έτσι τα τελευταία χρόνια ο Βερν παρουσιάστηκε σαν κρυφοαριστερός, προφήτης του σύγχρονου κόσμου και δυστοπικός συγραφέας. Κυρίαρχο επιχείρημα υπέρ της πιθανολογούμενης (κρυπτογραφημένης) πολιτικής του σκέψης υπήρξε ότι ο Βερν φοβόταν τον εκδότη του και έτσι περνούσε τα όποια μηνύματά του υπόγεια. Είναι αυτή η αλήθεια όμως; Σίγουρα στο έργο του υπάρχουν και δυστοπικά αλλά και πολιτικοποιημένα στοιχεία, όχι όμως τόσα ώστε

να μετατραπεί ο Βερν σε γκουρού της πολιτικής σκέψης.

Ας τα πάρουμε ένα ένα : Αρχικά δεν ισχύει ότι ο Βερν υπήρξε προφήτης του τεχνολογικού κόσμου, καθώς πολλές από τις εφευρέσεις που παρουσιάζει στα βιβλία του υπήρχαν ήδη εκείνη την εποχή (πχ. το υποβρύχιο). Επίσης προφήτεψε και πολλά που δε γίνανε, όπως το ταξίδι στο κέντρο της γης. Άλλωστε και η πίστη του στα τεχνικά επιτεύγματα με το πέρασμα του χρόνου εξασθένησε. Από πολιτικής άποψης ο Βερν με τα χρόνια έγινε πιο συντηρητικός (αν υπήρξε και ποτέ αριστερός) κάτι που μαρτυράται άλλωστε από τις πολιτικές του δηλώσεις και επιλογές. Τέλος η φήμη του Βερν σαν συγγραφέα ουτοπίας-δυστοπίας οφείλεται και σε μερικά του έργα που κυκλοφόρησαν όσο ζούσε, αλλά κυρίως σε έργα που εκδόθηκαν μετά θάνατον (πχ. “Οι Ναυαγοί του Ιωνάθαν” που τελικά δεν ήταν δικά του) κυρίως από το γιο του. Πράγματι το 1863, ο Ιούλιος Βερν έγραψε ένα μυθιστόρημα με τίτλο “Το Παρίσι στον 20ό αιώνα” όπου ένας νεαρός άνδρας ζει σ’ έναν κόσμο με γυάλινους ουρανοξύστες, τρένα υψηλής ταχύτητας, αυτοκίνητα που κινούνται με φυσικό αέριο κλπ. Δημοσιεύθηκε μετά θάνατον το 1994. Επίσης στο “Τα 500 εκατομμύρια του Μπεγκούμ” (1879) έχει συνδυαστεί με πρωτότυπο τρόπο η ουτοπία και η δυστοπία.

Έτσι στο έργο παρουσιάζονται δύο πόλεις. Η μία, δυστοπική και προάγγελος των ολοκληρωτισμών του αύριο, είναι μια στρατικοποιημένη πόλη, η Στάλσταντ. Η άλλη είναι η Φρανσβίλ, το αντίθετο της στρατικοποίησης, μία πόλη φτιαγμένη στα πρότυπα των Ουτοπικών σοσιαλιστών. Όμως το έργο αυτό δεν ανήκει στο Βερν . Αντίθετα ανήκει στον κομμουνάρο Πασκάλ Γκρουσέ που εκτοπίστηκε μετά την ήττα της Κουμούνας και έζησε σαν πρόσφυγας για κάποια χρόνια. Πληρώθηκε γι’ αυτό το έργο και δέχθηκε να το διασκευάσει ο Βερν χωρίς να φαίνεται πουθενά το όνομα του! Στο θρυλικό “Μαύρες Ινδίες” μία ολόκληρη κοινότητα επιλέγει να ζήσει σε μία υπόγεια σπηλιά όπου εργάζεται και βγάζει τα προς το ζην από την εξόρυξη γαιάνθρακα. Ζει λοιπόν αυτή η κοινότητα πιο ικανοποιητικά από όταν ζούσε στην επιφάνεια. Τέλος ο Βερν δημιούργησε δύο θρυλικές προσωπικότητες: τον Κάπτεν Νέμο και το Ροβήρο. Ο ένας ζει ελεύθερος στη θάλασσα και εκδικείται τον πολιτισμό, ενώ ο άλλος ζει στον ουρανό με σκοπό να τον κατακτήσει. Ο Νέμο σίγουρα ήταν μια πολιτική δημιουργία του Βερν επηρεασμένος από τον αναρχοατομικιστή επαναστάτη της εποχής του, αλλά και από τους αντιαποικιακούς αγώνες.

Σε γενικές γραμμές, στο έργο του Βερν πολλοί ήρωές του καταφεύγουν από ανάγκη ή από επιλογή να ζήσουν σε ερημικά νησιά, σε

ηφαίστεια, κάτω από τη γη ή μέσα στη θάλασσα. Ο Βερν προτείνει τη φυγή και το ταξίδι αλλά χωρίς το κομμουνιστικό ή αναρχικό πρόταγμα που έχουν άλλοι συγγραφείς της εποχής του. Έτσι, ενώ στο έργο του υπάρχουν περιπτώσεις επαναστατικής φυγής μικρών ομάδων από την κοινωνία, δεν παρουσιάζονται αυτές οι περιπτώσεις εντός της κομουνιστικής ή ουτοπικοσοσιαλιστής παράδοσης. Αντίθετα η ιδιοκτησία ποτέ δεν καταργείται, ενώ δεν υπάρχει αληθινή ισότητα (ο Κάπτεν Νέμο πχ. είναι το αφεντικό των φυγάδων του Ναυτίλου). Στο έργο του Βερν κυριαρχεί η φυγή, το ταξίδι και ο μύθος. Όποια επαναστατικά και δυστοπικά-ουτοπικά μηνύματα υπάρχουν είναι σχετικά περιορισμένα σε έναν αχανή κόσμο από χαρακτήρες και τοποθεσίες που αποτελούν το σύνολο του Βερνιανού κόσμου. Ο Βερν ήθελε να αρέσει σε όλους (αν και κυρίως στα παιδιά). Με αυτήν την έννοια δεν υπήρξε ποτέ επαναστάτης. Εξίσου άδικος είναι βέβαια και ο χαρακτηρισμός του σαν παιδικός συγγραφέας. Απλά ο Ιούλιος Βερν είναι ο Ιούλιος Βερν.

ΕΡΓΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΒΕΡΝ

Μετά το θάνατό του, ο γιος του Ιουλίου Βερν αναλαμβάνει να κυκλοφορήσει κάποια ακυκλοφόρητα έργα του πατέρα του. Θεωρητικά

ο Μισέλ Βερν έχει την υποχρέωση να διορθώσει τυχόν λάθη στα αρχικά χειρόγραφα του πατέρα του, τα οποία ο θάνατός του, εμπόδισε στο να τα επιμεληθεί ο ίδιος. Ο Μισέλ όμως σε κάποια έργα άλλαξε κυριολεκτικά τα φώτα. Και εννοείται ότι βάζει την υπογραφή του πατέρα του… Έτσι κάποια τον θεωρούν πλαστογράφο γιατί αλλοίωσε τα αρχικά κείμενα του Ιούλιου Βερν. Ο ίδιος, μία αμφιλεγόμενη προσωπικότητα δεν κυκλοφόρησε ποτέ κάτι με το επώνυμό του .

Έτσι καταδικάστηκε από τους κριτικούς να ζει στη σκιά του πατέρα του σαν μία αντιφατική και ιδιάζουσα περίπτωση. Είναι όμως έτσι; Πρώτα και κύρια ο Μισέλ κατάργησε όσο μπορούσε το happy ending του πατέρα του. Πολλές φορές άλλαξε έτσι ολόκληρο το μήνυμα. Η αλήθεια είναι ότι αν κάποιος από τους δύο είναι πρόδρομος της δυστοπίας αυτός είναι ο γιος και όχι ο πατέρας. Στους “Οι Ναυαγοί του Ιωνάθαν” ο Μισέλ ανατρέπει το χαρωπό κοινωνικό μήνυμα του πατέρα του και παρουσιάζει μια φιλοσοφική μελέτη -κριτική όλων των πολιτικών συστημάτων. Σε αυτό το έργο ο Μισέλ Βέρν δείχνει μια συμπάθεια προς τον “αναρχοατομικισμό”. Επίσης στο “Εκπληκτική περιπέτεια της αποστολής Μπαρσάκ” (1919) ο Μισέλ Βερν τα καταφέρνει καλά. Περιγράφει τον τεχνολογικό φασισμό του μέλλοντος μέσα από την πόλη Μπλάκλαντ (όπου κυριαρχούν οι

ιπτάμενες μηχανές και τα αυτόματα εργαλεία). Ενώ όμως η τεχνολογία θριαμβεύει, η κοινωνία νοσεί.

Η πόλη είναι διαχωρισμένη μεταξύ τομέων με τοίχους, ενώ και οι κάτοικοι είναι χωρισμένοι μεταξύ τους σε λευκούς και μαύρους. Όμως ο Μισέλ είναι πανέξυπνος. Οι λευκοί δεν εξουσιάζουν μόνο τους μαύρους αλλά και πολλούς λευκούς σκλάβους. Μάλιστα η προσωπική φρουρά του δικτάτορα είναι μαύροι. Με τον τρόπο αυτό ο Μισέλ κατάφερε να συλλάβει τη δύναμη του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού, που μέσω της περιπλοκότητας και παραχωρώντας προνόμια σε κάποιο κομμάτι της μειονότητας (διαίρει και βασίλευε) μπορεί να επιβιώνει. Άλλο ενδιαφέρον και πρωτότυπο στοιχείο στη σκέψη του Μισέλ είναι ότι στην πόλη αυτή κανείς δεν είναι εξαθλιωμένος. Αντίθετα η τεχνολογία βρίσκεται στην υπηρεσία όλων, ακόμα και των δούλων. Στο έργο αυτό προαναγγέλλεται κατά κάποιον τρόπο το Brave new world του Χάξλευ, αλλά γιατί όχι και ο σύγχρονος υπερκαταναλωτικός κόσμος (τουλάχιστον πριν την παγκόσμια κρίση του 2007).

Τέλος στο “Ο Αιώνιος Αδάμ” (1910), έργο που μάλλον ανήκει εξολοκλήρου στο γιο, εκείνος παρουσιάζει το τέλος της ανθρωπότητας,

μένοντας πιστός στο δυστοπικό πνεύμα του 20ου αι., τόσο ξένο στον πατέρα του και στο χαρούμενο τεχνολογικό πολιτισμό του 19ου αιώνα. Μια μικρή ομάδα έχει επιβιώσει από την ξηρασία που κατέστρεψε τον πλανήτη. Υπάρχει το στοίχημα του αν ο πολιτισμός θα επιβιώσει και ο κόσμος, όπως τον ξέραμε, θα ξαναδημιουργηθεί. Η ομάδα όμως δεν τα καταφέρνει και οι επιζώντες επιστρέφουν στο πρωτόγονο επίπεδο. Ο πολιτισμός πέθανε και ο Μισέλ υπήρξε με αυτό του το έργο πρωτεργάτης της καταστροφολογικής λογοτεχνίας.
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ Αν και με την υπογραφή του Ιουλίου, τα πιο πολιτικοποιημένα και μηδενιστικά έργα των Βερν πρέπει να αποδοθούν στο γιο. Ακόμα και έτσι ο Ιούλιος Βερν δεν υπήρξε ένας παιδικός συγγραφέας, αν και η προσπάθεια καπελώματός του από κάθε πολιτική ιδεολογία θα μείνει μάλλον ανεπιτυχής. Είναι αυτό που είναι και γι’ αυτό το λόγο αγαπήθηκε τόσο.

Ο Παναγιώτης Ξηρουχάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης το 1977. Είναι Διδάκτωρ Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου, τραγουδιστής των Pornostroika dadaifi που εντάσσονται στο ZERO ARTISTIC MOVEMENT (Z.A.M) αλλά και συντάκτης του περιοδικού ZERO GEOGRAPHIC.

